

NICOLE JORDAN

Králov dar

Copyright © 1995, 2005 by Anne Bushyhead Translation © 2007 by Alena Horváthová Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE WARRIOR,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2005,
přeložila Alena Horváthová
Odpovědná redaktorka: Drahomíra Smutná
Korektura: Hana Kneblová
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ^ Dušan Zárský

Obálka: Radek Urbiš

Vytiskla tiskárna Finidr, s.r.o. Český Těšín Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v lednu 2007

ISBN 978-80-7303-334-7

Každý milenec je bojovník a Kupido velí celým vojskům.

Ovidius

POZNÁMKA AUTORKY

Království uprostřed válečného šílenství...

Když roku 1135 zemřel anglický král Jindřich I. a trůn připadl jeho dceři Matyldě, vlády v Anglii se zmocnil Jindřichův synovec Štěpán z Blois, čímž celou zemi odsoudil k občanské válce, která trvala téměř celých dvacet let. Bohatá hrabata a baroni se postavili proti sobě a vedli své soukromé války o půdu a moc. Situace se vyhrotila natolik, že dokonce i královi přívrženci odsoudili Štěpánovu vládu a označili ji za období anarchie a bezpráví. Poražená Matylda nakonec odplula přes kanál do Normandie, kde pokračovala ve svém snažení o anglickou korunu pro svého nejstaršího syna Jindřicha Plantageneta z Anjou. Mladý Jindřich podnikl několik pokusů o získání anglického trůnu, avšak marně. Míru bylo dosaženo až roku 1153, kdy Štěpán jmenoval Matyldina syna svým nástupcem.

Nicméně ne všem se králův plán zamlouval. Ačkoliv většina přísahala věrnost Jindřichovi coby svému budoucímu králi, někteří vzpurní baroni se přidali na stranu Štěpánova bratra, jiní se zase domnívali, že by měl na trůn usednout Štěpánův nevlastní syn. Když pak následujícího roku král Štěpán zemřel, Anglie se opět ocitla na pokraji válečného šílenství...

Prolog

CLAREDON, ANGLIE ČERVEN 1150

dárek ji opravdu překvapil. Kytice rudých růží, které vydávaly jemné aroma, se v nelítostných rukou válečníka navyklých třítat těžký meč zdála příliš křehká. Black Dragon z Ver-nay kytici natrhal cestou přes zahradu a teď tu stál, držel květy dlouhými prsty a s galantní úklonou jí je nabízel.

Dojatá něžným gestem milence Ariana vzhledla k drsnému nor-manskému rytíři, který ji značně převyšoval. Jantarové oči, stejně pronikavé jako zrak jestřába, si ji se zájmem prohlížely, v jejich zlatavých hlubinách byla skrytá otázka.

„Zbavil jsem tě slov, paní?”

Cítila, jak hoří studem, přesto neohroženě zvedla hlavu. Jsem jen... překvapená.”

Když jeho dárek okamžitě nepřijala, pokýval hlavou. „Ach, omlouvám se, nevšiml jsem si těch trnů,” zamumlal hlubokým hlasem.

Ariana s údivem sledovala, jak lord Ranulf vytáhl zpoza opasku dýku a v tichém soustředění začal ze stonků květů systematicky odstraňovat ostré trny. Se zatajeným dechem pozorovala muže, který se zanedlouho stane jejím snoubencem.

Dobronzova opálená tvář s ostře řezanými rysy byla spíše zajímavá než krásná, husté černé vlasy mu v těžkých pramenech dopadaly na ramena. Na první pohled však každého muselo zaujmout něco zcela jiného. Vysoký a svalnatý Black Dragon kolem sebe šířil dominantní auru, která zstrašovala nepřátele a v přátelích probouzela respekt a jistotu.

Ve svých čtrnácti letech se Ariana s nikým takovým ještě nesetkala.

Zeny na Claredonu jí vždy střídavě záviděly nebo se o ni třásly strachem, ale dnešní ráno závist zcela jistě přerostla nad vše ostatní. Tentokrát se chvěla Ariana. To ona bude již brzy slavít zasnuby. To ona si jednoho dne vezme tohoto temného cizince za svého chotě. Přijme ho do své postele, nabídne mu své tělo a bude nosit jeho dítě.

Když Ranulf zvedl zrak a jejich oči se střetly, srdce se jí na chvíli zastavilo.

„Bojíš se mě, paní?” zeptal se, jako by jí četl myšlenky.

Bojím se ho? ptala se Ariana sama sebe. Až do dnešního dne by odpověděla ano. Ranulf byl dospělý muž, téměř o deset let starší než ona. Svou impozantní výškou a širokými rameny předčil všechny smrtelníky a jeho bitvy se staly legendárními. Nejvíce ze všeho ji však znepokojovala jeho divoká pověst. Black Dragon z Vernay byl hlavním hrdinou nespočtu hrůzostrašných příběhů a skandálních zvěstí, které ho doprovázely přes kanál z Normandie.

Rozhodně se jí nechtělo opouštět bezpečí claredonské velké síně s desítkami sloužících, kteří se zde sešli u příležitosti jejích zasnub. Když ji však pán z Vernay nabídl, aby se spolu prošli po zahradě, neopovážila se odmítnout. Matka ji často okřikovala, že má příliš proříznutou pusku a ostrý jazyk, nicméně teď se nezmohla na jediné slůvko.

Ještě chvílku budu mlčet a začne si myslet, že si bere nějakou vesnickou hlupačku, hubovala se Ariana v duchu, zatímco na něj němě zírala.

K jejímu naprostému překvapení Ranulf zvedl jednu růži a okvětními plátky ji pohladil po tváři. Tak něžné gesto by od něho nikdy nečekala.

„Nevinnost sama," mumlal si, nepřítomný zrak upřený do dálky. Jsem zvědavý, jak dlouho to vydrží."

Nebyla si jistá, zda mluví o růžích nebo o ní - vtom se však rytíř vzpamatoval a znovu se na ni podíval. Ještě jsi mi neodpověděla, paní."

„A otázka byla?" zeptala se, uchvácená intenzitou jantarového pohledu.

„Bojíš se mě?"

Ano, chtěla odpovědět. Chápala, proč se před ním muži třáslí itrachy. Nikdy nezapomene na včerejší den, kdy poprvé spatřila lorda Ranulfa, jak přijíždí na Claredon. Na mohutném koni, v plné zbroji, s obávaným erbem na štítu, kterým byl černý drak na rudém pozadí, kolem sebe šířil strach. Od svého příchodu až do dnešního večera se choval chladně, téměř odměřeně. Považovala ho ES tvrdého, necitlivého a nebezpečného muže. Když však v rukou místo meče držel kytici něžných květů, už se nezdál tak nepřívětivý.

„Ne, můj pane, nebojím se tě," odvětila Alana a s údivem si Uvědomila, že mluví pravdu.

„Pak tedy přijmeš ode mě kytici růží?" Když se před ní dvorně klaněl, na rtech mu pohrával letmý úsměv.

„Musíš si je vzít, paní, abys mě zachránila."

„Zachránila?"

„Ano. Ukrást ušlechtilou růži je v mnoha zemích považováno za těžký zločin, ale jestli kytici přijmeš, pak mi jistě nic nehrozí."

Údivem se jí rozšířily oči. Utahuje si z ní? Přesto ji rozesmála I iředstava, že by hrůzu nahánějící rytíř potřeboval její ochranu.

„To je mnohem lepší," řekl s uspokojením.

Vzala si kytici růží a nos zabořila do okvětních plátek ve snaze skrýt své rozrušení. Potěšilo ji, že se ji snažil uklidnit. „Děkuji ti, pane," hlesla Ariana. „Tyhle růže jsou pýchou mé matky, ale jsem si jistá, že pro pár květů se nebude zlobit. Zvláště pak, když máme být za chvíli zasnoubeni."

Pomalu pokračovali po zahradní pěšině a Ariana se náhle nenuceně zeptala: „Máš snad nějaký důvod, pane, proč jsi chtěl se mnou mluvit v soukromí?"

Zdálo se, že na chvíli zaváhal, pak však řekl: „Ano, paní. Mám pro tebe jednu otázku." Další odmlka. Je naše manželství přesně to, co od života chceš?"

„Nejsem si jistá, jestli ti rozumím."

„Nemáš proti našemu zasnoubení žádné námitky?"

Nechápavě se na něho podívala. „Samozřejmě že nemám, pane. Znám své povinnosti. Jsem připravená poslechnout přání svého otce." Když se Ranulf zamračil, Ariana si uvědomila, že její odpověď zřejmě není taková, v jakou doufal. Proto rychle dodala: „Chápu, že Claredon potřebuje silného pána. A jelikož můj bratr je... pryč a otec nemá dalšího dědice, potřebuje jistotu, že jednou, až nebude nadále schopen panství spravovat, zanechá svou půdu ve schopných rukách. Zároveň mě tak chce chránit."

„To není to, na co jsem se ptal, paní. Důvody lorda Waltera docela dobře chápu."

Znovu se na něj podívala. Nevěděla, co vlastně od ní chce slyšet. Vždy byla vychovávána k poslušnosti a k tomu, aby nad své vlastní zájmy kladla dobro celého rodu. A jelikož letos na jaře její bratr nečekaně zemřel, stala se jedinou dědičkou a tudíž i budoucí paní Claredonu. Pokud její otec chce, aby se vdala pro dobro Cla-redonu, nemá ani ten nejmenší důvod ho neposlechnout. Netušila, že lord Ranulf bude požadovat nějaké vysvětlení, neboť u něho se jednalo rovněž o výhodný sňatek z rozumu.

Chvilí trvalo, než znovu promluvil, a když tak učinil, jeho hlas působil téměř upjatě. „Nechci, aby ses vdávala z donucení. Viděl jsem stovky nešťastných manželství, které se po krátkém čase staly hotovým peklem."

Ariana si všimla, že jeho rysy ztuhly a do hlasu se vloudila tíživá hořkost. Přemýšlela, zda mluví z vlastní zkušenosti.

Ale možná ho jen špatně pochopila. Třeba se snaží ze zasnub vycouvat a hledá nejvlídnější způsob, jak jí to sdělit.

Mimovolně natáhla ruku a dotkla se rukávu jeho kabátce. Ranulf se zastavil a překvapeně se na ni podíval.

„Chceš, abych tě zprostil závazku, pane?"

Jantarové oči ji dlouhou chvíli mlčky pozorovaly a Ariana v jejich hloubkách zahlédla náznak utrpení. Nicméně vzápětí bylo pryč. Jen se chci ujistit, že proti sňatku nemáš žádné výhrady."

Skutečně se jí ptá, zda souhlasí s jejich manželstvím? Za celý svůj život se ještě nesetkala s mužem, kterého by zajímal názor pouhé dívky. Důležité bylo vždy jen množství úrodných polí a majetek. Nepochybovala o tom, že v Normandii to je stejné jako v Anglii, kde měřítkem všeho byla půda a kde navzdory snahám církve chránit neochotné nevěsty mělo slovo ženy jen nepatrnou váhu. Věděla, že lord Ranulf se s ní hodlá oženit kvůli velkému majetku, který mu po smrti jejího otce připadne.

Ariana nedokázala přečíst otázky v jeho očích. Stále mlčel, na tváři měl vážný výraz. Náhle si uvědomila, že mu zcela důvěřuje, [eho pohled byl pevný, pronikavý, ale ne krutý.

„Proti sňatku nic nenamítám, pane. Rozhodla jsem se zcela svobodně.“

Upjatý výraz zmizel, přes rty mu přelétl mírný úsměv, tělo se uvolnilo. Vtom si Ariana uvědomila, že vlastně neodpověděl na její dotaz. Zoufale se chtěla zeptat, zda sňatek s ní je právě to, co od života očekává, ale k něčemu takovému se přece jen neodvážila.

Je to všechno? Tohle jsi chtěl vědět?“ zeptala se nejistě.

„Ano, paní. Potřeboval jsem znát tvůj názor.“ Zdálo se, že ho téma hovoru ani ona už vůbec nezajímají, protože se zadíval stranou přes zahradu k blízkému seníku.

Jak ráda by ho vyhnala z mysli tak snadno jako on ji. Ariana se hoře ušklíbala. „Můj otec by řekl, že dívky nemají na svůj vlastní názor právo a že já mám svých názorů příliš mnoho. V tom s ním musím jen souhlasit.“

Ranulf na ni krátce pohlédl. „Vždycky souhlasíš se svým otcem, in.i paní?“

Ohrnula nosík. „Ne, vlastně jen zřídka. Otec říká, že to je má největší chyba.“

Ranulf vydal přidušený zvuk vzdáleně se podobající smíchu, čímž, Arianu přesvědčil, že se často nesměje.

„Vlastně jsem si jistá, že se otec nemůže dočkat, až se mě zbaví, bude rád, že jsi tady, aby ses mi mohl dvořit.“

„Dvořit se ti?“ Vysoký rytíř se lehce ušklíbl. Jsem voják, paní, ne básník.“ Na rtech mu pohrával sebevědomý úsměv. „O dvoření mladým dámám toho moc nevím.“

Byla si jistá, že se mýlí. Kdyby se jen trochu snažil, svedl by i ptáčka ze stromu.

„Nu, já o dvoření také nic nevím,“ odpověděla neohroženě, „takže se nemusíš bát, že bych tě soudila příliš přísně. Jsi můj první nápadník.“

„První? Tomu se mi ani nechce věřit. Copak jsou všichni muži v Anglii slepí?“

Ted si byla jistá, že si z ní utahuje a že se snaží být laskavý. Do krasavice měla hodně daleko.

Příliš vytáhlá postava se zdála neohrabaná, neposedné vlasy se nedaly nikdy pořádně učesat, a jakmile vysvitlo první jarní sluníčko, kolem nosu seji objevilo několik pih. Vždy věděla, že její největší předností je urozený původ a velký rodinný majetek.

„Ale no tak,“ odvětila přiškrceným hlasem, „na mém zjevu tady přece nezáleží. Otec odkládá výběr mého snoubence, dokud si nebyl jistý, jakým směrem bude foukat politický vítr.“

Ranulf ji se zájmem sledoval. „Tak se mi zdá, že se nebojíš vyjádřit svůj názor.“

Ariana netušila, zda jeho výrok není výtkou, a začervenala se. Matka ji častokrát varovala, že ji její ostrý jazyk jednou přivede do nesnází. Možná se po boku lorda Ranulfa chovala až příliš neohroženě, ale intuice jí říkala, že by plachou nevěstu ani nechtěl. Nepatrně vystrčila bradu. „Ne, a ani se nebojím provdat se za tebe, pane.“

Usmál se. Smyslný úsměv zjemnil jeho ostré rysy a Ariana cítila, jak se jí chvějí kolena. Nepřipravená na prudký příval sympatií ohromeně zamrkala. Náhle měla pocit, jako by skrze mraky vykoukly sluneční paprsky.

Je to ono, co na něm ženy tolik obdivují? Závídí jí snad právě tenhle úsměv? Copak je možné, aby si pouhým pohybem rtů získal její srdce?

Vtom Ranulf zvedl ruku a konečkem ukazováčku něžně obkreslil křehkou linku jejího spodního rtu. Stěží se jí dotkl, přesto ucítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce a hluboko uvnitř těla se vznítil prudký žár.

Ariana na něho zírala v němém údivu, překvapená pocity, které v ní dokázal probudit letným dotekem. Ještě nikdy si tak silně neuvědomovala, že je skutečnou ženou. Ještě nikdy se pod mužským dotekem nechvěla.

„Takže jsme domluveni, paní? Zásnuby mohou začít?“

„Ano, pane,“ zamumlala téměř bez dechu.

Když k ní Ranulf pozvedl ruku, Arianě po páteři přeběhl mráz. Ne ze strachu, ale údivem, vzrušením a očekáváním. Náhle si uvědomila, že právě *tohoto* muže chce za manžela. Chce si vzít silného, úchvatného rytíře, kterého zajímá, co cítí a čeho se bojí. Který ji rozechvěje pouhým úsměvem a dotekem prstu. Navzdory hrůzostrašným zvěstem z jeho minulosti chce být nedílnou součástí jeho budoucnosti.

Položila chvějící se ruku do Ranulfovy dlaně a naděje v jejím srdci dostala křídla. Ariana v duchu přísahala, že jejich manželství bude šťastné. Udělá, co bude v jejích silách, aby z ní byla dobrá manželka a aby Ranulf svého rozhodnutí oženit se s ní nikdy nelitoval.

S rozechvělým úsměvem stiskla kytici růží, kterou jí věnoval, a nechala Blacka Dragona z Vernay, aby ji zavedl zpátky k věžím Claredonu, kde už začínalo zasnubní veselí.

VERNAY, NORMANDIE LISTOPAD, 1154

Něžné doteky horkých rtů ho už nedokázaly vzrušit, stejně jako chladivé prameny hedvábných vlasů, které ho provokativně hladily po nahých zádech. Ranulf ležel na břiše, ukojený, s tělem pokrytým drobnými kapičkami potu. Potěšit najednou dvě dychtivé ženy vyčerpalo dokonce i muže jeho síly a výdrže.

Nicméně Layla se nevzdávala. Nepřestávala ho dráždivě hladit, nehty mu něžně přejížděla po páteři, zoubky se skoro bolestivě za-kusovala do svalů na ramenou.

„To stačí,“ zamumlal zastřeným hlasem. Když se sklonila, aby mu nabídla plné prsy, Ranulf jen trpělivě odvrátil hlavu. A když mu prsty vjela do vlasů a dožadovala se tak jeho pozornosti, chytil ji za zápěstí a něžně odstrčil.

Zareagoval až tehdy, když Layla nehty zcela úmyslně přejela po zjizvené části širokých zad. Dobře věděla, že se jedná o zakázané území, přesto se tohoto zlovyku stále nemohla zbavit. *zatraceně*, už s tím přestaň.“

Po hlasitém zaklení mladé tělo na druhé straně ztuhlo a Ranulf musel Floru tiše uklidňovat a hladit ji, aby se znovu stočila do klubíčka a přitiskla se k němu.

Kvůli temperamentní povaze Layly, jejíž vlasy byly stejně černé jako jeho, měl raději klidnou a poddajnou Floru. Bylo to sladké a tiché normanské děvče, vždy ochotné vyplnit veškerá jeho přání, zatímco Layla měla divokou a vzpurnou náturu. Ohnivou Sara-cénku snášel jen pro její neobyčejnou sexuální dovednost a nápaditost.

„Přišla jsem, abych tě potěšila, pane," řekla nedůtklivě smyslným hlasem. „A ty moc dobře víš, že to umím mnohem lépe než kterákoliv jiná."

Proti tomuto tvrzení nemohl vůbec nic namítat. Unesená od své rodiny a zotročená v nevěstinci byla Layla trénovaná v sexuálním umění východní kultury. Dobře věděla, jak muže uspokojit a jak ho přivést na samotný vrchol rozkoše.

Spolu s ukojením chtěla mu exotická konkubína přinášela i hořké uspokojení, neboť si do postele vzal milenkou, kterou si nenáviděný otec přivezl ze Svaté země. Mohl si vybrat z tuctu ochotných děvčat, nicméně dnes v noci potřeboval horečné uvolnění, které mu mohla poskytnout jen žhavá Saracénka. Potřeboval zapomenout. A Floru zavolať z téhož důvodu. Aby mu pomohla odehnat demony tížící jeho duši.

Jsi k Layle krutý, pane," stěžovala si a špičkou jazyka mu přejela po spodním rtu.

„Třikrát po sobě musí stačit i ženě tvé vášně," odvětil Ranulf suše.

Místo odpovědi ho popadla za ruku a přitiskla si ji k plným prsům. „Nelíbí se ti má vášeň? Copak už po Layle netoužíš?"

Ranulf se neochotně ušklíbl a hravě ji štípl do bradavky. „Tvá vášeň se mi nikdy neomrzí, děvče. Je však načase, abys šla do své vlastní postele." Když Layla chtěla protestovat, Ranulf ji umlčel zvednutím ruky. „Dobře víš, že vždycky spím sám."

Ačkoliv se často oddával rozkoši v náručí ženského těla, většinou spával sám. Potřeboval si odpočinout. Dobře věděl, že rytíř, který příliš holduje nezřízenému způsobu života, se časem stává líným a neužitečným.

Když Layla stále nechtěla ustoupit a odebrat se do své postele, jemně ji dloubl do nahého boku, čímž si vysloužil jen výsměšné odfrknutí.

Provokativně se položila zády na zmuchlanou přikrývku a hltala ho svůdným pohledem. Konečky prstů si přejížděla po plných nadrech, dráždila karmínové bradavky, zatímco štíhlá stehna rozevřela v tichém pozvání.

Ještě jednou, můj pane, prosím.

Ranulf se drsně zasmál. Ačkoliv byl dostatečně nasycen, zdravý rozum mu říkal, aby se vzdal a vyhověl jí.

Občas by měl muž ženě poskytnout malé vítězství, aby ochotně poslechla v mnohem důležitějších záležitostech.

„Dobře tedy, ještě jednou." Rukou vklouzl mezi štíhlá stehna, dvěma prsty rozevřel prokrvené záhyby touhou zvlhlého žensství a bříškem palce vyhledal citlivý uzlíček ženské rozkoše.

Layla ostře vydechla, zavřela oči a slastně se oddala jeho dotekům. Ranulf se zkušeně probíral okvětními plátky, dráždivě přejížděl přes horký vrchol, až dlouhými prsty pomalu vnikl do vlhké šterbinky. Layla se zachvěla.

Netrvalo dlouho a z hrdla jí unikl zastřený sten. Celé tělo se vyklenulo a v křečovitě extázi konečně našlo uvolnění.

Ranulf spokojeně sledoval její žhavou reakci. Layla si odměnu vskutku zasloužila. Dnes v noci mu poskytla úlevu a zapomnění, tudíž bylo jen spravedlivé, když jí oplatil stejnou mincí. Koneckonců, v uplynulých čtrnácti dnech mu často pomohla. Bez její přítomnosti by se snad cítil ještě opuštěnější, ale především díky její vášnivě povaze dokázal udržet hořké vzpomínky v přijatelných mezích.

Ranulfův pohled se mimovolně odpoutal od vzdychající ženy a zalétl k mezeře mezi roztaženými závěsy, jež obklopovaly postel. Místnost, kterou si ve Vernay vybral jako ložnici, připomínala chladnou spartánskou komnatu. Kromě krbu a několika tapiserií zde nebylo nic, co by poskytovalo komfort a pohodlí. Odmítl změnit třeba jen ten nejmenší detail, perverzně rozhodnutý ponechat veškeré připomínky otcovy minulosti.

Nicméně pánem jsem tady teď já, připomenul si Ranulf v duchu. Budoucnost Vernay teď leží v *mých* rukou.

Vévoda Jindřich mu spolu s panstvím dal i titul, který mu navracel jeho práva. Už více nebyl vyděděným přivandrovalcem.

Přesto se v této místnosti nikdy nezbaví tíživého pocitu strachu a nejistoty. V místnosti, kde mu vlastní otec seděl kůži ze zad. Dokonce ještě nyní, kdykoliv projde těmito dveřmi, ucítí na zádech prudkou bolest. Snad nikdy se nezbaví hořkých vzpomínek na své dětství. Tehdy tu stál se zavřenýma očima, nahý a bezradný, a čekal na krutý trest pomstychtivého pána. Dokonce ani přítomnost horkých ženských těl nedokázala zcela zahnat příšerné vzpomínky plné děsu a hrůzy.

Náhle se nocí rozlehl táhlý zvuk hlídačova rohu a Ranulf zvedl hlavu jako vlk větřící nebezpečí. Layla otevřela oči.

„Ne! Můj pane..., teď mě nemůžeš opustit...,“ vydechla dožadujícím se hlasem.

Mírně se usmál a řekl: Ještě máme čas."

A vskutku měli. Každý nově příchozí musel nejdříve počkat, až spustí padací most, potom musel projet vnějším a vnitřním nádvořím, než se konečně vstupní branou dostal do Vernay.

Ještě má spoustu času, aby Laylu ukojil.

Ačkoliv Ranulf Laylu ochotně sevřel v náruči, nemohl přestat myslet na svou budoucnost. Pokud konečně dorazil vévodův posel, znamená to, že král zemřel a Jindřich je připravený zaujmout své právoplatné místo coby král Anglie. A jelikož Jindřich počítá s jistým odporem, potřebuje se obklopit silným a dobře vyzbrojeným vojskem, které by mu dodalo potřebný nádech moci.

Ranulf blížící se konflikt netrpělivě očekával. Nejenže potřeboval vyplatit mzdu svým vojákům, navíc se nemohl dočkat, až ve jménu Jindřicha pozvedne svou zbraň. Příliš dlouho se jen tak nečinně povaloval a jeho meč a kopí začaly pomalu rezivět. Už více než před třemi měsíci Normandii postihl mír. Nikde žádné nepokoje ani titěrné šarvátky, ve kterých by mohl zdokonalit svůj um, vybít si frustraci z mizerného života či snad navýšit majetek z výkupného za zajaté rytíře.

Uplynulých čtrnáct dní čekal na blížící se výpravu. Brnění bylo naleštěné, zbraně nabroušené a v komoře čekaly vaky plné silného vína. Jeho rytíři a muži ve zbrani se denně procvičovali v boji muže proti muži, ve střelbě na cíl, v hodu oštěpem a stejně jako on se nemohli dočkat, až konečně vyrazí.

A teď nastal ten dlouho očekávaný okamžik.

Přesně jak Ranulf počítal, mezi prvním varovným zatroubením strážného a zabušením na dveře ložnice uplynul dostatečně dlouhý interval, který strávil ukájením sexuálních tužeb obou žen.

„Vévoda Jindřich?“ zeptal se Ranulf, když do místnosti vešel jeho vazal, Payn FitzOsbern.

„Ano, vévoda se brzy stane králem Anglie. Zakotvil u pobřeží a očekává, že ho doprovodíš.“ Payn se ani nesnažil zastít svou dychtivost. „Posel by s tebou chtěl mluvit.“

Ranulf se souhlasně usmál a přes nahá těla žen přehodil přikrývku. „Pozvi ho dál.“

Posel jel zřejmě přímo z vévodova dvora, neboť šaty měl potřísněné blátem, ale ve tváři se mu zračila spokojenost. Potvrdil přesně to, co mu už oznámil Payn, přičemž přidal další podrobnosti ohledně Jindřichových plánů na získání koruny.

Ranulf propustil posla a nahý došel ke stolu, kde čekalo občerstvení. Ze džbánu nalil dvě sklenice vína, jednu podal Paynovi a svou pozvedl k přípitku.

„Tedy, na Anglii!“

„Ano, na Anglii! Doufám, že najdeme rebely dřív, než tvá netrpělivost dojde určitých hranic.“

„Cože? Má netrpělivost?“ Ranulf pobaveně pozvedl jedno obočí. „Vždyť jsem mírný jako beránek.“

Vazal si jen odfrkl. „A co ty tři terče, které jsi včera zničil? Kdybys místo slaměných panáků bojoval s bezvěrci, osvobodili bychom Svatou zemi bez sebemenších problémů. Přisahám, že kdybys ještě chvíli zůstal uvězněný tady na Vernay, raději bych se v lese potkal s divokým medvědem než s tebou.“

Ranulf jedním lokem dopil sklenici vína a položil ji na stůl. „Snad.“

„Ale jak vidím, snažíš se najít rozptýlení i jinde.“ Payn se šibalsky ušklíbl a hlavou kývl k posteli. „Dvě děvčata najednou, Ra-nulfe? Copak nemůžeš myslet i na nás?“

Ranulf pohledem přelétl po urostlém, hnědovlasém rytíři. „Pochybují, že právě ty trpíš nedostatkem společnosti.“

„Ne, to ne, ale přesto něco stále nemůžu pochopit. Proč všechna děvčata dávají přednost právě tobě? Vždyť se na sebe podívej, mračíš se jako starý jezevec.“

„Protože nehledám jen své potěšení, ale udělám si čas a poskytnu trochu té rozkoše i těm nebohým dívkám, které od tebe odcházejí neukožené.“ Ranulf se pousmál. „Trochu méně sobeckosti by ti neuškodilo, příteli.“

„Zcela jistě máš pravdu.“ Payn dopil víno a jízlivě se ušklíbl. Jen si užívej svobody, dokud můžeš. Jsem si jistý, že tvá nevěsta se po svatbě o tebe nebude chtít s nikým dělit. Dámy z jejích kruhů očekávají od svých manželů věrnost.“

Ranulfova dobrá nálada se náhle rozplynula. V Anglii na něho čeká jeho snoubenka - jediný důvod, který mu kazí radost z nadcházejících bojů. „S tím, co všechno máme před sebou,“ poznamenal suše, „to bude trvat celé měsíce, než budu mít čas oženit se.“

Jen si nemysli, donekonečna to odkládat nemůžeš,“ posmíval se Payn.

Ranulf se odvrátil, aby si nalil další sklenici vína. Payn už dávno ví o nechuti svého přítele odjet do Anglie, ale až nedávno ho začal podezřívát, jaký k tomu má vlastně důvod: *Black Dragon z Vernay ztratil svou legendární odvahu.*

Ranulf nechápavě potřásl hlavou. Jak je to možné? Byl válečníkem, mocným rytířem, který v sedmnácti zabil svého prvního nepřítele. Jeho pozoruhodná obratnost a odvaha v boji mu vysloužily přezdívku Black Dragon. A přesto se bojí sňatku s dědičkou Claredonu.

Bojí se obyčejné dívky.

Payn to považoval za dobrý žert. Snad i Ranulf by se zasmál, kdyby se ovšem nejednalo o jeho osobu. Pokud by se jeho muži dozvěděli, že se jejich velitel třese strachy před drobnou dívkou, nejenže by si z něho neustále utahovali, ale utrpěl by i jeho respekt.

Jako by vycítil jeho nelibost, Payn se hlasitě zasmál a plácl ho po zádech. Jen klid, příteli. Přesně jak jsi řekl, bude to trvat celé měsíce, než se postavíš před svou nevěstu. S trochou štěstí se protivníci jen tak lehce nevzdají a my budeme mít co dělat s potlačováním vzpour a rebelií. Možná se ti návštěvu Claredonu podaří odložit do jara nebo až do léta.“

„Přesně tak," řekl Ranulf a dlouze se napil. Ze všeho nejvíc teď potřebuje pořádný boj. Nic jiného mu tolik nezvedne náladu jako vítězná bitva. Dokonce ani ženy ne. A už vůbec ne jeho snoubenka.

„Se mnou samozřejmě můžeš počítat," ujistil ho Payn. „Za svítání budeme všichni připraveni vyrazit."

Ranulf přikývl, stěžl si však všiml, když jeho vazal odešel. Myšlenkami byl daleko odsud, u svého osudu, který na něho čeká za kanálem. Zatímco nastávající vojenskou operaci uvítal s nadšením, do Anglie se mu příliš nechtělo.

Od jeho zasnub uplynuly více než čtyři roky. Čtyři roky, které strávil bojem a službou svému pánovi. Byl příliš zaneprázdněný, ne/ aby svou snoubenku třeba Jen zajel navštívit. A v Anglii se svou rodinou je jí jistě lépe než ve vzdálené Normandii po boku obávaného Blacka Dragona. Dokonce když Jindřich vloni jel do Anglie, aby se zde sešel s králem Štěpánem, Ranulf si našel výmluvu, aby ho nemusel doprovázet.

Ranulf zůstal stát před praskajícím ohněm ve velkém krbu a tupě zíral do prázdna.

Před čtyřmi roky se jeho zasnoubení s Arianou z Claredonu zdálo jako dobrý nápad. Politický svazek z rozumu, který mu přinese půdu, bohatství a spojenectví mocné rodiny, jejíž členové ovládají takřka celou Anglii. A jelikož většinu svého života prožil bez půdy, a dokonce beze jména, nápad na získání obou se mu více než zamlouval. Urozená manželka mu tehdy připadala jako nicotná cena, kterou bude muset zaplatit. Jenže to bylo tehdy...

Rovněž Walter měl svůj důvod, proč toužil po silném manželovi pro svou dceru. Ačkoliv sám podporoval krále Štěpána, dobře věděl, že Matylda a její syn Jindřich mohou jednou vyhrát. Tudíž pán z Claredonu, který sám podporoval krále Štěpána, moudře zasnoubil svou čtrnáctiletou dceru s normanským válečníkem, stoupencem Jindřicha, který jí v případě politického zvratu poskytne azyl a případnou ochranu.

Ranulf si uvědomil, že za těchto okolností je skandál týkající se jeho pochybného původu vedlejší.

Jejich zasnoubení se tudíž zdálo jako oboustranný dobrý tah.

Jediným problémem byla Ranulfova touha po svobodě. Ještě ani nezaschl inkoust na zasnubní smlouvě a on už svého činu litoval.

V těchto nejistých dnech mohl být zasnubní pakt kdykoliv zrušen. Král Štěpán se snažil za každou cenu udržet korunu a na dohled na justici mu už nezbýval čas. Právo v Anglii bylo v troskách. Přesto Ranulf stále nemohl najít vhodný důvod, proč by své slovo vzal zpátky. Co by měl říct? Že se obává tak výhodného manželství? Jeho nepřátelé by se jistě dobře bavili a on sám by vypadal jako hlupák. Po smrti bratra se z Ariany z Claredonu stala jediná právoplatná dědička. Za takovou nevěstu by bojoval každý gentleman.

Ranulf se mimovolně poškrábal na nahé hrudi, pohled upřený do plamenů.

Se svou nevěstou se setkal jen jednou - a to na zasnubních oslavách. Tehdy byla Ariana pouhou dívenkou, přesto se na ni pamaloval: vysoké štíhlé tělo s grácií hříběte, světlé vlasy s měděnými prameny, ostré rysy zjemnělé popraškem několika pih a hluboké ■■< ;dé oči, které se na něho dívaly s důvěrou a nadějí.

Ranulf považoval její mládí za výhodu. Toužil po mírné a poddajné manželce, kterou by si mohl vychovat podle svého a která by se naučila poslušnosti, když ne loajalitě.

Arianina nevinnost ho přímo okouzila. S lítostí si však uvědomoval, že čas ji jistě změnil. Měla čtyři roky na to, aby se naučila používat svou krásu a ženství jako tu nejmocnější zbraň.

Už samotný její původ byl důvodem, aby si dával pozor. Odmalička byla zvyklá dávat rozkazy a její duše byla stejně poznamenaná jako jeho záda. Jeho vlastní cizoložná matka ho odsoudila k životu plnému utrpení a vydala ho napospas ďábelskému otci. Kvůli její nevěrnosti musel od narození bojovat za své dědické právo, za svou identitu, a dokonce za svůj život.

Popravdě řečeno ženy pro něho neznamenal nic víc než nástroj k potěšení. Ačkoliv byl mužem se silným sexuálními apetytem, před urozenými dámami dával přednost prostým poddaným. Zdravým a urostlým děvčatům, která se svými touhami nikdy netajila a zbytečně nepředstírala upejpavost či snad stydlivost. Která ho neodsuzovala za jeho neurozený původ.

Prostě byla zcela jiná než jeho snoubenka, Ariana z Claredonu.

Ranulf potlačil nešťastný povzdech a připomenul si, že na zrušení daného slova je příliš pozdě. Jakmile Jindřich vyhraje a získá anglickou korunu, bude muset odjet na Claredon a učinit poslední krok, který tak dlouho oddaloval. Přesto by raději bojoval s vojsky celého světa.

Ranulf se suše zasmál. Co se to s ním jenom děje? Třese se hrůzou ze setkání s dívkou, která je poloviční než on. Co by mu asi tak mohla udělat?

Zamyšleně potřásl hlavou a snažil se pročistit mysl. Proč se vůbec znepokojuje myšlenkami na svou snoubenku? Jediné, na co se teď musí soustředit, je boj. Potřebuje řádnou bitvu nebo třeba tři. A přesto... A přesto je v sázce jeho budoucnost. Jakmile jednou vkročí na anglickou půdu, začne spřádat svůj osud.

Z neradostných myšlenek Ranulfa vytrhly hebké paže, které se mu ovinuly kolem boků, a svůdné ženské tělo, jež se mu přitisklo na záda. Ranulf cítil, jak napětí povoluje a svaly se začínají uvolňovat.

„Ona tě nikdy nepotěší jako já," předla Layla a něžně ho kousla do horké kůže. „Ona?"

„Tvá anglická nevěsta."

Ranulf se ušklíbl. Rozhodně neměl v úmyslu o své budoucí manželce diskutovat se svými milenkami. Přesto řekl: „Není Angličanka, ale Normanka. Jako většina tamních rodin.“
„Normanka, Angličanka..., nikdy tě nepotěší jako Layla.“
„To by stačilo.“ Popadl ji za ruce a něžně ji odtáhl. „Nechci o ní mluvit.“
Layla ho objala kolem krku. „Odpusť, pane. Layla tě nechtěla rozzlobit.“
Pobaveně se usmál. „Ne? Ale jdi, oba víme, že se mě snažíš vyprovokovat.“
Stoupala si na špičky, jemně ho políbila na bradu a pak mu klekla k nohám., Ale to jen proto, že vím, jak tě zase ukonejšit, můj statný oři,“ zašeptala hrdelním hlasem se rty lehce přitisknutými ke špičce ztopořeného mužství.
„To máš pravdu,“ souhlasil ochraptěle. „Tak na co čekáš? Začni.“
Vzal ji za ramena a přitáhl ji k touhou tepajícímu údu. Layla věděla, co po ní chce, co potřebuje. Smyslně se usmála, prsty objala kořen pevného penisu a pomalu ho zasunula do horkých úst.
Ranulf spokojeně vydechl a slastně zavřel oči. Svaly na zadku se mu napjaly a prsty se zabořily do husté záplavy hebkých vlasů. Byla to jeho poslední noc na Vernay a on by ji měl dobře využít.
V náručí krásné Saracénky musí zapomenout na své dilema. On, silný normanský válečník a jeden z nejschopnějších vazalů vévody Jindřicha, se chová jako zbabělec.
Nebojí se však svých nepřátel a jejich vojsk, ale mladé šlechtičny. Pouhé dívenky.
Zcela proti zdravému rozumu se bojí své vlastní snoubenky.
Snoubenky, které se už déle nemůže vyhýbat.

CLAREDON, ANGLIE DUBEN 1155

Když na hradbách uviděl svou snoubenku, zůstal jako opařený. Po malé dívence, se kterou se setkal před pěti lety, nebylo ani památky. Místo ní před ním stála vysoká hrdá krásko.
Dobrotivý Bože! Ranulf si neradostně uvědomil, že nedávné zprávy o Arianině kráse ani trochu nepřeháněly. Poslední paprsky zapadajícího slunce projasňovaly zlatavé prameny dlouhých vlasů, dokonalé rysy ušlechtilého obličeje jakoby vyřezané z alabastru.
Stačil pouhý pohled a Ranulf cítil, jak se jeho mužství probouzí k životu. Nicméně teď na podobné věci nebyl čas. A už vůbec ne, když jeho snoubenka znamenala hrozbu pro korunu.
Ranulf tiše zaklel a dál ze stínu mlčky pozoroval Arianu. Celý rok strávil potlačováním odporu proti novému králi po celé Anglii, nicméně rebelii z této části země nikdo nečekal. Král Jindřich považoval Waltera z Claredonu za svého velkého přívržence, což činilo jeho zradu ještě věrolomnější. Walter se přidal k povstání Hugh Mortimera v Bridgenorthu, díky tomu na sebe uvrhl Jindřichův pověstný hněv. Ranulf byl poslán do Claredonu, aby se zmocnil zrádcova panství - a aby zatkl Walterovu dceru.
Ta teď stála na vnitřní straně opevnění, chladná a rozhodná, a kontrolovala přípravy k obraně hradu. Dole pod ní vládla ruch a chaos. Všichni sloužící a vesničané z Claredonu se snažili najít úkryt za pevnými hradbami tvrze v naději, že je snad ochrání před obávaným Blackem Dragonem.
Nikdo z nich nevěděl, že Black Dragon už před hodinou prošel branou a teď stojí ve stínu kamenného výklenku, jen několik málo metrů od jejich paní.
„Můj pane?“ zašeptal Burc těsně za jeho ramenem. „Zatkneme ji hned, nebo počkáme?“ „Počkáme.“
Chtěl své snoubence poskytnout čas, aby se na něho připravila. Její otec se otevřeně postavil proti králi Jindřichovi, což ji odsoudilo k osudu politického vězně. Všechno by však bylo snazší, kdyby činy lorda Waltera veřejně odsoudila a dobrovolně opustila hrad. Ještě stále tak mohla učinit, nicméně její poslední kroky svědčily o opaku. Zdálo se, že dědička Claredonu se rozhodla jít do války.
Ranulf by se nejraději zeptal, co má vlastně v plánu, ale obával se, že by ho jeho snoubenka navzdory převleku poznala. Mnišský háv mu sice skrýval tvář i vlasy, ale mohutná postava se dala jen těžko zamaskovat.
Ranulf se zachmuřil. Pokud ho to děvče donutí, aby riskoval životy svých mužů, pak okusí pomstu jeho meče.
Přesto přimhouřil oči a s nechtěným obdivem Arianu pozoroval. Její vysoká štíhlá postava zdobená záplavou rudozlatých vlasů připomínala mladou vrbu. Zdála se příliš křehká, než aby mohla stát v čele ozbrojených mužů a vést zcela marný boj proti králi Jindřichovi. Nebyla však první ani poslední. Co Jindřich před několika měsíci připlnil z Normandie, nepřestal se potýkat s odbojnými anglickými barony. Poté, co byl před čtyřmi měsíci korunován na krále, začal v zemi znovu zavádět právo a pořádek. Ničil nezákonné hrady postavené v posledních letech Štěpánovy vlády, potlačoval povstání a čelil mnoha přívržencům mrtvého krále, kteří se odmítli podvolit novému panovníkovi a přistoupit na jeho pravidla hry.
Současné povstání vedl Hugh Mortimer, jehož prvořadým zájmem bylo posadit na trůn Štěpánova nelegitimního syna Williama. Právě v tuto chvíli král Jindřich obléhal Mortimerův hrad v Shrop-shiru a Ranulfa poslal do Berkshiru, aby se zmocnil hradu Waltera z Claredonu a vypořádal se s jeho dcerou.
Ta stála na hradbách a zamyšleně hleděla do dálky, čímž v Ranulfovi probudila jen další podezření. Podle vlastních zkušeností věděl, že přemýšlející žena znamená jen potíže.
Sledoval, jak Ariana sklopila hlavu a ruku pozvedla k tváři. Pláče? Nebo se modlí?

To bylo jedno. On rozhodně nepatří k těm, které by obměkčily ženské slzy. A pokud se mu postaví, Bůh jí stejně nepomůže. Jestli se rozhodne postavit proti právoplatnému králi Anglie, za svou zradu krutě zaplatí. Ted' už to bylo jen na ní.

„Máme zvednout padací most, paní?“ zeptal se Simon Crecy. „Většina vesničanů je už uvnitř.“

Ještě chvíli počkej," odpověděla Ariana. „Nejsou tady všichni.“

Cítla, že se Simon postavil vedle ní. Jako otcův hlavní vazal a velitel ozbrojené stráže Claredonu neodjel spolu se svým pánem, který se přidal k povstání Hughu Mortimera, ale zůstal, aby chránil hrad a jeho obyvatele.

Ariana byla za jeho společnost velmi vděčná. Pomohl jí totiž nést velkou část zodpovědnosti.

„Simone?“

„Ano, paní?“

„Vedeš si dobře. Můj otec se o všem dozví.“

Letmo se na něho podívala a všimla si, jak statný muž rozpaky zrudl. Byli stejně vysocí, ale Simon byl mnohem starší a především zkušenější. Ariana mu bezmezně důvěřovala. Častokrát ji napadlo, že nebýt jejího zasnoubení, jistě by ji požádal o ruku.

Mé věčné zasnoubení, pomyslela si hořce.

Bezmocné zařala prsty v pěst. Slíbila si, že se už konečně přestane litovat. Nebude si zoufat nad promarněnými roky a ztracenými sny.

Hrdě zvedla hlavu a zadívala se přes okraj hradeb na čerstvě osetá pole Claredonu, na stříbřitou stužku řeky, která se klikatila a mizela v dálce na horizontu, kde právě zapadalo rudé slunce. Výjev se zdál až neskutečně pokojný a mírumilovný.

Nikdy nepoznala opravdový mír. Narodila se v nejneklidnějším období anglické historie. Za posledních deset let Walter utratil celé jmění, aby kolem Claredonu vybudoval pevné kamenné hradby, které nahradily původní dřevěné. Nicméně žádný ochranný val je nemohl spasit před válečnými nájezdy na jejich území, drancování vesnic a pustošení úrodné země.

Pokud lord z Vernay začne obléhat Claredon, nejdříve ze všeho zničí obdělávaná pole, zásoby obilí a domky bezmocných farmářů.

A jeho armáda už je nedaleko. Posel, který dnes ráno přinesl znepokojující zprávy o uvěznění jejího otce, ji rovněž varoval před blížícími se ozbrojenými jednotkami Blacka Dragona.

Dobrotivá matka na nebesích, jak tohle všechno nesnáší!

Copak neexistuje způsob, jak tomu zabránit? Jak ochránit lid Claredonu a přitom zůstat loajální vůči svému otci? Přisahal, že se o Claredon po dobu jeho nepřítomnosti postará, a než aby ho zradila, to se raději nechá polít vařícím olejem. Nemůže zničit důvěru, kterou v ni vložil.

„Simone?“ zeptala se Ariana ustaraným hlasem. „Myslíš, že dělám správně?“

Simon potřásl hlavou. „To nevím, paní. Jsem však přesvědčený, že právě tohle by udělal lord Walter. Ty znáš svého snoubence lépe než já.“

„Tak o tom pochybuji. Viděla jsem ho jen jednou, a to jsem ještě byla pouhá dívka.“ Hořce se pousmála. Už tehdy byl dospělý muž, téměř o deset let starší než ona. Když ji vybídl, aby se s ním šla projít do hradní zahrady, nedovolila si odmítnout, přestože v jeho přítomnosti cítila strach. Jeho jantarové oči ji zkoumaly s intenzitou sokola vyhlížejícího svou kořist. Tehdy ztratila řeč a cítila srdce až v krku.

Nicméně k jejímu velkému údivu lord z Vernay jako by jí rozuměl a dal jí čas, aby si na něho zvykla a uklidnila se. Pak se jí zeptal, jestli se zasnoubením souhlasí, čímž ji zcela odzbrojil. Něco takového rozhodně nečekala.

Nakonec, dříve než potlačila svůj údiv, se na ni usmál tak něžně, že cítila, jak všechn její chlad a nejistota náhle mizí.

Tehdy však ztratila daleko více než jen strach z Ranulfa. Přišla o své srdce. Lorda z Vernay začala považovat za okouzlujícího snoubence, za ztělesnění všech dívčích snů a romantických představ. V duchu přísahala, že mu bude dobrou a poslušnou manželkou.

Jaký byla blázen!

„Považovala jsem ho za milého a dobrosrdečného," zamumlala. „Ted' už aspoň víš, jak jsem se mýlila.“ „Slyšel jsem o něm různé věci.“

I ona o něm slyšela - o jeho statečnosti v boji, o nemilosrdné ml platě každému, kdo se mu postavil. Už jen samotné jeho jméno vzbuzovalo v lidech strach a úzkost.

„Říká se, že Vernay je Jindřichův nejlepší velitel," broukl Simon. A jeho nejnadanější taktik. Je o něm známo, že bojoval dokonce i proti svému otci. Což je více než neobvyklé.“

Ariana jen mlčky přikývla. Tento příběh o lordu Ranulfovi byl nejotřesnější. Jeho matka prý měla před Ranulfovým narozením milence, takže je docela dobře možné, že lord z Vernay je neurozeného původu. A přesně tak uvažoval i jeho otec. Ačkoliv jeho dva starší synové zemřeli, Yves Vernay odmítl Ranulfa uznat jako svého dědice. Black Dragon své dědictví získal mečem.

„Nezbývá než doufat," povzdychl si Simon. „Vojáci jsou na svých místech. A díky tobě máme dostatek zásob, paní. Nějakou dobu vydržíme.“

Ariana se ve večerním vánku zachvěla. Raději by vyjednávala se stovkou jeho poddaných než s lordem z Vernay osobně.

Je ti zima, paní? Nemám ti přinést teplý plášť."

„Ano, děkuji ti, Simone." Jaro tentokrát přišlo do Anglie velmi brzy, přesto cítila, jak se jí pod tuniku a spodní šat vkrádá vlhký chlad.

Jakmile ji Simon opustil, znovu propadla chmurným myšlenkám a v duchu proklínala křehkost ženského těla. Kdyby byla mužem, především by se nikdy neseznámila s Ranulfem z Vernay. Nikdy by s ním nebyla zasnoubená jen proto, aby otec získal spojence v ochraně Claredonu.

Svatá dobroto, proč se jenom nenarodila jako chlap! Mohla by se postavit do čela baronů a společně s nimi chránit zemi, kterou její otec tak těžce získal. Není ničím jiným než neužitečnou dcerou, která svému otci přináší jen zklamání. Jaký to musí být skvělý pocit pozvednout zbraň v obraně svého lidu, než jen fungovat jako loutka v politické hře mužů. A co hůř, být snoubenkou muže, který ji odložil a na celých dlouhých pět let na ni zapomněl.

Bolelo být nechtěnou. Slyšela, jak si o ní služebnictvo šeptá. Byla zapomenutou snoubenkou. *Co jen je na mě tak špatného, že to nepřekoná ani obrovské jmění, které jednou zdědím? Tuhle otázku si v posledních letech kladla nespočetněkrát.* Celých dlouhých pět let zbytečně čekala a bláhově doufala, dokud se naděje nakonec nerozplynula a nezanechala za sebou jen hořkost, hněv a zklamání.

Nicméně jeho odmítnutí nebyl hlavní důvod, proč se mu teď postavila. V sázce byl život jejího otce. Pokud vydá jeho panství, všechno, o co se snažil, přijde vniveč. A co hůř, bude vydán na milost královské spravedlnosti. A ona je v otcově nepřítomnosti zodpovědná jak za Claredon, tak za jeho lid. Jeho osud teď leží v jejích rukou. Ariana pohledem zalétla na východ, kde se rozkládal hluboký dubový hvozď. Říkalo se, že les patří temným duchům, ale ona věděla své. Jen hrstka lidí byla zasvěcená do tajemství lesa. *Budou tam jeho obyvatelé před Blackem Dragonem v bezpečí?*

Oči se jí zalily slzami, s námahou odvrátila zrak a znovu se soustředila na nepřítele. Ještě stále viděla černého draka na rudém hedvábí, který neohroženě plál ve větru nad nevíтанou armádou. Co by v tak těžké situaci udělala její matka?

Proč, Ranulfe? Proč sis pro mě nikdy nepřijel?

Zěška polkla a hřbetem ruky otřela slzy, které se jí draly do očí. Teď si nemůže dovolit luxus pláče nebo se snad oddat sebelítosti. smutek musí prozatím potlačit. Teď, mnohem více než kdy in nív, musí být silná.

Ariana odhodlaně vystrčila bradu.

jen ať si Ranulf z Vernay přijde. Ona je rozhodnutá bránit Clare-don Iřeba proti celému světu.

A svého otce nikdy nezklame, i kdyby za svůj čin měla zaplatit um nejukrutnějším vězením.

Maskován v mnišské kutně Ranulf sledoval svou snoubenku losloucím hněvem a hořkým zklamáním. S blížící se tmou na hudbách zapálili pochodně a ona teď stála v přímém kuželu mihotajícího se světla. Nevinný výraz její tváře byl jistě klamný, stejně jako ustaraná vráska mezi očima. Už to není žádná sladká a povolná dívka. Její chytrý manévr by se vyrovnal i té nejpodlejší intrice, také tak často spřádají dámy na normanském dvoře.

Chytrý, ale chybný. S takovou taktikou před jeho hněvem neunikne.

Ranulf zamračeně sledoval, jak k ní přistoupil rytíř, kterého oslovovala Simone, a přes ramena jí starostlivě přehodil teplý plášť. Bylo zřejmé, že mezi těmi dvěma něco je. Byli snad milenci? Kanulfa zachvátil prudký nával žárlivosti. Ariana z Claredonu patří *jemu*, stejně jako hrad jejího otce. Je jeho snoubenkou a brzy se slane politickým vězněm. Pokud mu byla nevěrná s vazalem svého otce, bude pykat. Zaplatí za to, že se rozhodla vzdorovat mu, a postavit se tak proti jeho vůli.

Má na tuto zemi právoplatný nárok a nenechá se nikým zastrašit. A už vůbec ne ženou. Zvláště ne svou vlastní snoubenkou. Pokud ho přinutí, aby použil sílu, nebude váhat.

Téměř jako by dokázala číst jeho myšlenky, pomalu zvedla hlavu, otočila se a ustaraný pohled upřela ke stínu, ve kterém stál.

Ranulf ztuhl a na chvíli zatajil dech. Ariana ve světle pochodní vypadala až neskutečně krásně. Ne, zprávy skutečně nelhaly, pomyslel si Ranulf v duchu, jakmile jím projela prudká vlna touhy. I řed pěti roky na ní nebylo nic než jen kosti, dlouhé ruce a nohy, avšak dnes se křivky ladně zaoblily, velké oči jí planou žářem a vášní a dlouhé zlaté kadeře probleskují měděnými prameny. Okouzující kombinace.

Tato změna Ranulfa zneklidnila. Mohl snad odpustit nevinnému dítěti, že poslechla hlasu svého otce, ale Ariana z Claredonu už dávno nebyla dítětem. Stala se z ní zralá žena. Urozená dáma, zcela schopná vést povstání a podporovat zradu svého otce.

Jenže teď bude mít co dělat s ním.

Ačkoliv nebyl schopen ovlivnit reakci svého těla při myšlence, že tuto hrdou krásu bude mít ve své moci, silou vůle se mu přece jen podařilo zkrotit chtíč dřív, než se mu zcela vymkne kontrole. Pak udělal několik kroků dopředu, aby lépe viděl na svou snoubenku a jejího zamilovaného ochránce, ale dával si přitom bedlivý pozor, aby nevstoupil do kužele světla.

„Chce s tebou mluvit tamhle ten mnich, paní," upozornil ji Simon.

Ariana se obrátila k blížícímu se muži, aby ho s úsměvem přivítala - náhle však sebou trhla a rychle couvla zpět. Temná urostlá postávající naháněla strach. Číslo z ní něco zlověstného.

Ruka jí mimovolně vzlétla ke krku a po zádech přešel mráz. Světlo pochodní kolem sebe vrhalo tak zvláštní stíny, že se jí na malou chvíli zdálo, jako by se pod mnišskou kápí skrýval skutečný drak.

To je směšné, říkala si v duchu. Jen iluze světla a stínu. Ariana se přinutla udělat krok dopředu a strach nahánějící obraz našťásti zmizel. Světlo stěží dosahovalo k okraji hávu, nicméně Ariana si s úlevou uvědomila, že jde jen o mnicha. Na hradě jí nehrozí žádné nebezpečí.

Jsem rád, že tě poznávám, paní," řekl stín tiše. Něco v ní zostrážitělo. Jako by ten hluboký hlas již někdy slyšela. „Neznáme se, mnichu?" zeptala se po chvíli. „Myslím, že ne, paní."

Zaváhala. Rozhodně se jednalo o zajímavou osobu. Zpod dlouhého pláště vykukovaly silné a velké ruce s dlouhými prsty... uzpůsobené k násilí, nebo k něžné útěše?

Ariana s námahou odložila svoji ostražitost. Udělala ještě jeden krok blíže a pohled upřela na tvář ukrytou hluboko ve stínu kápě. Zajímalo ji, proč je tady a co od ní chce.

Ranulf s předstíraným respektem sklopil hlavu a o několik oktáv snížil hlas. „Chtěl jsem tě pozdravit a vyjádřit ti svou vděčnost, že ses ujala obyčejného mnicha. Právě jsem byl na cestě do kláštera ve Frotham, když jsem potkal prcháající vesničany. Řekl jsem si, že bude moudré následovat je do ochrany tvé tvrze."

Jsi zde vítán, mnichu." Zdvohle počkala, aby mohl pokračovat, ale když k ní opatrně vzhledl, všiml si, že ho pozoruje zkoumavým zrakem.

„Napadlo mě, má paní, zda bych ti v těchto těžkých časech nemohl být nějak užitečný. Jelikož je tvůj otec pryč, třeba bys uvítala moudrou radu."

Viděl, jak se váhavě usmála. „Modlitby jsou zajisté velmi užitečné, ale poněvadž nemáš válečné zkušenosti, raději uvítám rady vazalů svého otce."

„Takže to oni ti poradili, aby ses postavila proti lordu z Vernay, a tím ho proti sobě popudila?"

Ranulf si všiml, že její výraz ztuhl, nicméně místo přímé odpovědi řekla: Je mi líto, že nemohu spustit padací most, protože po-čítáme s dlouhým obléháním. Ale můžeme tě spustit přes hradby, abys mohl v poklidu pokračovat v cestě."

Počítají s dlouhým obléháním? Takže se nemíní vzdát?

„Nepochopila jsi mě, paní. Já se přece nebojím o svou osobu, ale o tyto dobré lidi. Nebylo by moudřejší raději se lordu z Vernay vdát?"

„Moudřejší pro koho?"

„Pro tebe. Pro tvé vesničany." Když viděl její váhání, rychle dodal: „Proč své obavy nevložíš do mých rukou, dcero?"

„Velmi hezká myšlenka," odvětila s jistou dávkou nedůvěry. „Jenže já už jsem své obavy vložila do rukou božích."

Ranulf si uvědomil, že překročil jisté hranice, a po očku se podíval na Simona. Ten stál po boku své paní, ruku na jílci meče. „Odpusť mi, paní. Nechtěl jsem být zvědavý. Jen jsem nabídl pomoc."

Ranulf cítil, jak si ho znovu zkoumavě prohlíží. Jsem ti za tvůj áji ni vděčná, skutečně. Já jen..."

„Ano, paní?"

Ariana se odvrátila stranou^a pohledem přelétla po temnělé krajině.

„Prostě nejsem zvyklá svěřovat se nikomu jinému než svému vlastnímu knězi," řekla nakonec

„Obávám se, že se dostaneš^{do} velkých potíží."

Věděla, že má zřejmě pravdu "Ne do větších než ostatní."

„Ale současná krize... Vojsko lorda Ranulfa u tvých branmi On je přece tvým snoubencem, ne?"

„Ano," odpověděla hořce. „Bohužel."

„Bohužel? Copak si ho nechceš vzít?"

Když mlčela, mnich hloubavě dodal: „Myslel jsem si, že jsi se zasnubami souhlasila. Ačkoliv je pravda, že mnohá manželství jsou uzavřena z donucení."

„Ale já se jednou chci vdát," řekla Ariana mírně. „Lorda Ranulfa mi vybral otec, ale popravdě řečeno, byla jsem ráda, že se provdám za rytíře, jenž svou silou ochrání panství, které jednou zdědím. Žena potřebuje muže, který by se o ni postaral, aby se mohla cítit v bezpečí."

„Chytrá úvaha. A tvůj otec učí^l moudrý výběr."

„Kdysi jsem si to myslela také Lord z Vernay je jedním z nej-mocnějších baronů v Normandii - a to díky svému bezohlednému jednání."

„Považuješ ho za bezohledného? Copak k tobě nebyl milý?"

„Ne, to ne." Koneckonců nemohla popřít, že lord Ranulf k ní byl milý a laskavý.

„Tak proč potom lituješ svého rozhodnutí?"

Protože na ni na celých pět let zapomněl. Pět dlouhých let, během kterých se bezcílně potulovala otcovým panstvím, litována přáteli a sloužícími. Vždyť už jí bylo skoro dvacet. Ostatní ženy v jejím věku mají už dávno muž^e a několik dětí. Jen ona je stále neprovdána, bezdětná a neznalá vášně života. „Protože jsem o nečestném lordu z Vernay odhalila pravdu," špitla Ariana hořce.

„Pravdu?"

„Není to skutečný rytíř, ale neurozený ubožák..., uzurpátor bez jakýchkoliv principů či zásad, kteří se postavil proti svému vlastní-

36

11111 otci, a mečem tak získal své bohatství. Budu ráda, když o něm 11/ víckrát neuslyším."

Ranulf po jejím nenávisném odsouzení ztuhl. V jejím jízlivém hlase neslyšel hořkost, jen pohrdání. Pohrdání, které bodalo jako Itovka ostrých nožů - nebo důtky, jež mu kdysi rvaly kůži na zádech. Na pohrdám od dam z vyšších kruhů byl už zvyklý, od této ženy to však bolelo.

„Chceš tím říct, že odmítneš otevřít?" zeptal se zachmuřeně.

Ariana se náhle zarazila. Proč se vlastně svatý muž zajímá o tak světské záležitosti? A proč s ním tak otevřeně diskutuje? Sluhům božím se sice vždy svěřovala mnohem více než komukoliv jinému, ale tenhle je úplně cizí člověk.

Rozpačitě se na mnicha podívala a opatrně odpověděla: „Můj otec mě pověřil, abych po dobu jeho nepřítomnosti chránila Clare-don. Nemohu se jen tak vzdát a zcela se vzepřít jeho vůli."

„I kdyby mu Claredon už nepatřil? Panství povstalců obvykle propadne koruně a říká se, že Walter z Claredonu se postavil na stranu rebelských baronů."

Ranulf si všiml, jak se Ariana popuzeně napřímila. „Blázní říkají mnoho bláznivých řečí, drahý mnichu."

„Takže Walter se k povstalcům nepřidal?"

„Nevím přesně, co se stalo. Ale když odjížděl do Bridgenorthu, rozhodně neměl v úmyslu postavit se proti králi."

„Možná s tebou své úmysly jen neprojednal."

„Protože jsem jen dcera?" Vystrčila bradu. „Ujišťuji tě, že můj otec by mě o něčem tak závažném zcela jistě informoval. On není žádný zrádce."

„Nicméně Hugh Mortimer vede proti králi povstání a tvůj otec jako jeho vazal nese vinu velezrady - dokud se veřejně nezřekne slova, jež mu dal."

Jsem schopná pochopit politickou stránku věci i bez nápopovědy," ujistila ho Ariana kousavě. „Navzdory tomu, že jsem žena, mi mozek docela funguje."

Už už jí chtěl ostře odseknout, ale pak si vzpomněl na svůj převlek a uvědomil si, že pronášet podobné jízlivosti mu nepřináleží.

„Zcela svému otci důvěřuji. Nevydám jeho hrad, dokud nebudu přesvědčená, že se skutečně provinil. Ted, pokud mě omluvíš, drahý mnichu, mám ještě nějakou práci."

Ranulfovi se nelíbilo, že ho takhle poslala pryč. Nejraději by svou vzpurnou snoubenku popadl za ramena a zatřásl s ní. Jenže stačilo, aby se jí jen dotkl, a okamžitě by na sebe upoutal pozornost všech stráží, což rozhodně neměl v úmyslu. Bude muset jejich rozhovor odložit na neurčito.

Dlouze se uklonil, dal jí své požehnání, obrátil se a tiše odcházel.

Ariana tam stála ještě dlouho poté, co zmizel v okolním stínu, neschopná zbavit se nepříjemného pocitu. Svými otázkami mnich rozjitřil příliš mnoho bolestivých ran. Skutečně se rozhodla správně? Je moudré odmítnout poslušnost Blackovi Dragonovi?

Zatímco Ariana přemýšlela, Ranulf se zaťatými zuby gestem svolával své muže, aby se shromáždili na přeplněném nádvoří. Dnes v noci se potřebuje dostat do hradní věže, kde bude spát spolu s lordovými vazaly a jeho služebnictvem.

Takže to děvče mu odmítlo poslušnost. Z jejích vlastních úst slyšel, co má v plánu. Chce se mu vzepřít, stejně jako svému králi. Svatá dobroto, on tu její hrdost jednou pokoří, sliboval si v duchu. Zmocní se jí a učiní tak s velkým zadostiučiněním.

Ranulf tiše zaklel. Na jazyku cítil podivnou hořkost. Bojoval se svým vlastním otcem - a teď bude bojovat se svou snoubenkou.

Měl bych být spokojený. Konečně mi dala důvod, proč vzít zpět své dávno dané slovo, připomenul si Ranulf hořce. Její vzdor je dostatečným důvodem k odmítnutí manželství. Místo uspokojení však cítil hluboké zklamání. Ariana z Claredonu se postavila na stranu svého otce.

Nebýt prudkého hněvu, považoval by takovou loajalitu za obdivuhodnou. Vždyť riskovala uvěznění, a dokonce svůj život. Ale skutečně její činy řídí jen loajalita? Třeba se jen snaží uniknout trestu. Ariana dobře ví, co jí hrozí. Jako dcera zrádce by měla méně práv než námezdní dělník.

Její vzdor je však ve skutečnosti hloupý, pomyslel si Ranulf. Kdyby byla opravdu chytrá, zřekla by se otce a uvítala jeho jako nového pána Claredonu v naději, že tak unikne královu hněvu.

Jenže ona, stejně jako Walter, se dopustila vlastizrady. Podle práva bude celé panství zabaveno a ona skončí v žaláři.

A on, Black Dragon z Vernay, se postará o rychlou spravedlnost. Ariana z Claredonu je teď jeho nepřítel, její hrad a panství je jeho majetkem.

Ranulf se v mnišském převleku vydal na vnitřní nádvoří a odtud pak ke dveřím kamenné tvrze, které vedly do velké síně. Když se prodíral davem, hořce se usmíval. Bitva může začít. Bitva, kterou vyhraje.

Svíce na nočním stolku prskala a její dohasínající světlo tančilo po bezchybné pleti spící krásky. Ranulf se zastavil a se zatajeným dechem pozoroval poklidně oddychující ženu. Ve zlatavém světle se zdála být příliš okouzlující, než aby byla skutečná.

Po nahých ramenech jí splývaly zlaté vlasy s nádechem mědi a dopadaly na hebké oblíny rýsující se pod vlněnou přikrývkou. Náhle ucítil vůni horkého ženského těla a všechny jeho smysly se rozjitřily. Musel zatnout zuby, aby se ovládl a nedotkl se jí.

Ranulf se kochal Arianinou krásou, pohledem klouzal po štíhlém hrdle, oblých křivkách, po dokonalém těle. Byla prostě nádherná. Křehká jako růže. Nevinná a zranitelná jako dítě... Jenže dítětem už dávno nebyla.

Vyrostla z ní překrásná žena, která ho vzrušovala tak jako žádná jiná.

Toužil se jí dotknout.

Bez uvažování natáhl ruku a bříškem palce lehce přejel po hebké pokožce, pak však prudce ucukl a v duchu proklínal svou slabost. Kdyby se probudila, pohrdání v jejích šedých očích by ho bez milosti smetlo stranou.

A přesto nemohl odolat pokušení. Znovu se naklonil a lehce ji pohladil po tváři. Ariana se pohnula a z pootevřených rtů jí unikl tichý povzdech, šepot dychtivé milenky.

Ranulfovo tělo náhle ztuhlo. Živě si dovedl představit, jali se pod ním chvěje touhou a vzdychá... Jak žadoní o naplnění... Jak mu vychází v ústrety...

Hořce se usmál. Jenže ona po jeho dotecích netouží. Je znechucená jejich zasnoubením. Hnusí se jí dokonce i jeho jméno. Bude ráda, až se ho zbaví.

On není skutečný rytíř. Svou urozenost jen předstírá.

Měl by cítit úlevu. Měl by být rád, že se jí tak lehce zbavil. Byl by i pravený dostát svému slovu, ale teď nemusí cítit vinu za to, že ji nechal tak dlouho čekat nebo že chce zrušit jejich zasnoubení. Vlastně je štěstí, že odhalil její skutečné city dřív, než bude pozdě.

A přesto..., v hrudi cítil podivnou tíhu. Bolest, kterou nemohl v světlit

Prvotní zlost pominula a zůstala jen prázdnota. V koutku duše si uvědomil, že se nezlobí na Arianu, ale na jejího otce, který ho donutil s ní bojovat.

Bitva o Claredon se bude navlas podobat té, kterou před několika roky svedl o Vernay, jenže tentokrát ho nepožene pomsta, lile povinnost. Cítil podivný smutek, ale nemohl jinak. Jindřichovy rozkazy byly jasné. Zrádcův majetek automaticky propadá koruně. Rychlá akce proti Walteru z Claredonu poslouží jako ukázka královny moci. A Ariana si za svůj osud může sama, připomenul si Ranulf. (Mmítnutím králova rozkazu se postavila na stranu zrádců.

Budu ráda, když o něm už nikdy neuslyším.

Jenže ty o mně uslyšíš, paní," zašeptal Ranulf hořce.

S tlumeným povzdechem se posadil na okraj postele vedle své spící snoubenky. Opatrně jí upravil jednu neposednou kadeř, lehce ji pohladil po tváři, připravený tiše ji probudit.

Tentokrát se všechno zdálo tak skutečné. Něžný dotek jeho úst..., svůdná horkost jeho těla..., touha, smyslná rozkoš... Je to snad ruka milovaného muže? *Můj drahý, konečně jsi pro mě přišel?*

Ariana se ve spánku vyklenula, aby vyšla vstříc nepoznanému žáru. Měla pocit, že je v jednom ohni. Víčka měla tak těžká..., přesto ho skoro viděla... Její vysněný milenec..., vysoký a silný. Jeho vášeň byla přesně taková, jakou si jí vždy představovala: žhavá a něžná, pohlující. Snažila se ho dotknout, ale ruka zůstala malátně ležet po jejím boku.

Skoro vedle sebe cítila jeho blízkost, dotek jeho prstů, jeho hlas...

Ariana otevřela oči a zmateně zamrkala. Ještě stále byla noc. Někdo však roztáhl damaškové závěsy u její postele a světlo dohasínající svíce odhalovalo temnou postavu.

„Nekřič, paní. Prosím!”

Touhu náhle vystřídal strach. Oči se jí rozšířily hrůzou. Tentokrát to nebyl sen. Stál před ní muž z masa a kostí. Jeho široká ramena a vysoká postava se jí zdály důvěrně známé.

„Prosím,” opakoval a palcem jí přejížděl po rtu.

Jeho hlas jí byl rovněž povědomý. Zdálo se, že ho nedávno slyšela. Vlasy měl černé jako noc, ale do tváře mu neviděla. Voněl po koních a kůži.

Aniž by mu odpověděla, zrakem klouzala po temné siluetě a snažila se odhalit víc. Už na sobě neměl plášť s kapuci, ale tmavou tuniku z vyšívané vlny a u pasu se leskla vykládaná rukojeť dlouhé dýky.

„Mnich?” zašeptala nejistě.

„Žádný mnich, paní. Black Dragon z Vernay, k tvým službám.”

„Ne...!” vykřikla vyděšeně. Pod tenkou přikrývkou byla zcela nahá, zranitelná, zatímco její pomstychtivý snoubenec seděl vedle ní.

Ariana se zoufale snažila uniknout na druhou stranu postele, v čemž jí však zabránila jak přikrývka, tak Ranulfova ruka, která jí popadla za nahé rameno a přitiskla zpět do polštářů. Když začala křičet, aby probudila služebnou, na ústa jí přiložil horkou dlaň.

„Přestaň se chovat jako blázen,” přikázal jí mírně. „Neubližím ti. Ne, pokud se nebudeš bránit. Rozumiš?”

Když přikývla, neochotně ji uvolnil. Ariana se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit.

Varovně si ji prohlížel. „Vzdáváš se, paní?“

„Copak mám na výběr?“

Drsné rysy jeho obličeje zněžněly a Ranulf se usmál. „Řekl bych, že ne.“

Vyzařovala z něho nesnesitelná nadřazenost. Drak, který si tu pohrává s kočkou. Pokud by se Ariana rozhodla bojovat, jen by trpěla. Přesto se nechtěla jen tak vzdát...

Matně si uvědomila, že má volnou pravou ruku. Bez přemýšlení prudce vyrazila kupředu, popadla rukojeť jeho dýky, vytáhla ji a zaútočila.

Ocel se v matném světle zaleskla a čepel dýky prolétla jen několik centimetrů od jeho tváře. Byl však rytířem cvičeným k boji, Instinkty vybroušenými na ostří nože. Chytil ji za zápěstí a dýku lehce vykroutil z dlaně.

S tichou kletbou popadl obě Arianiny ruce, vytáhl jí je nad hlavu, přitiskl do polštářů a celou ji překryl svým tělem. Hlasitě lapala po dechu.

Srdce jí bilo jako o závod. Ne však strachy, ale spíše hněvem. divoce sebou zmítala, snažila se osvobodit, ale nemohla se ani hnout. Jeho rozzlobená tvář byla tak blízko, že na rtech cítila jeho dech. Vtom se jejich pohledy střetly.

Zdálo se, jako by se čas náhle zastavil. Okolní vzduch se chvěl napětím z nebezpečí... a ještě něčím.

Ariana se utápěla v temných hlubinách jeho očí. Byli nepřátelé, ne milenci. Přeci ji nemůže políbit..., nebo snad ano?

Jeho pohled sklouzl k jejím ústům a na chvíli se zastavil, jako by váhal. Očima klouzal přes plné rty a štíhlé hrdlo až k oblinám hebkých řader... Ariana ztuhla, její dech zůstal uvězněný v sevřeném hrdle.

Nikdy předtím nezpochybňovala svůj zvyk spát nahá, ale teď si zoufale přála, aby na sobě měla alespoň spodničku. Ranulf upřeně zíral na její pravé ňadro, které vykukovalo zpod přikrývky. V jantarových očích spatřila mužskou touhu a obdiv, jež často vídávala v kradmých pohledech otcových mužů otáčejících se za služebními.

Ariana se snažila uvolnit a vklouznout pod přikrývku v marné snaze skrýt svou nahotu, ale Ranulf se k ní přitiskl a znemožnil jí jakýkoliv pohyb.

Když se jí znovu podíval do očí, mírně se usmíval. „Tohle je poprvé, děvče. Ještě nikdy jsem pod sebou neměl ženu, která by mě chtěla probodnout..., a dokonce mou vlastní dýkou. Většinou u mě hledají jen potěšení.“

Srdce se jí na malou chvíli zastavilo a Ariana se zachvěla. Pokud se jí Ranulf bude chtít zmocnit násilím, nemá ani tu nejmenší šanci ubránit se.

Ariana vyděšeně zírala na jeho tvář a snažila se najít náznak krutosti. Černé vlasy mu padaly do tváře a zjemňovaly ostré rysy vystoupilých lícních kostí. Hranatou čelist pokrývalo temné strniště vousů.

„Vzdáváš se?“ opakoval zastřeným hlasem. „Ano.“ Její šepot byl spíše jen výdechem. K jejímu velkému překvapení a úlevě uvolnil sevření a posadil se.

„Proč jsi přišel?“ zeptala se a rychle chňapla po přikrývce, aby před jeho zraky skryla svou nahotu. „Co ode mě chceš?“

Pohled jeho očí ještě potemněl. „Tvou kapitulaci, paní, jen to. Přišel jsem, abych se ujal panství tvého otce, které teď patří mně.“

„Tobě?“

„Ano, mně. Náleží mi Jindřichovým výnosem.“

„Takže jsi ho ukradl!“ Hněv jí nedovolil přemýšlet o svých slovech. „Podle a úlisně. Vkradl ses na Claredon jako zloděj, převlečený za sluhu božího. Ty mizero!“

Její zlost u něho vyvolala jen chladný úsměv. „Možná. Jenže já si neberu silou to, co mohu získat rozumem.“

„Nebo věrolomností.“

Jeho výraz náhle ztvrdl a Ariana si konečně uvědomila, v jak nebezpečné situaci se ocitla.

„Ty si dovoluješ obvinít mě z věrolomností, paní, když se mi sama snažíš vzít, co mi po právu náleží?“

Zoufale se snažila vzpomenout si, o čem vlastně mluvili na hradbách. Co přesně mu řekla? „Můj otec mě pověřil obranou Cla-redonu...“

„Tak jsi ho poslechla. Jenže jsi neuspěla. Teď jsi můj vězeň.“

Oči jí žhnuly zlobou a zoufalstvím. „Co máš v úmyslu?“

„Za úsvitu převezmu vládu nad hradem. Pochybuji, že tví muži budou chtít riskovat život své paní. Jakmile si uvědomí, že jsi zcela v mé moci, dobrovolně složí zbraně.“

Jsi takový zbabělec, že své bitvy vedeš přes ženy?“

„Dávej si pozor, paní,“ zavrčel varovně. Jsi obviněná z velezrady. Jestli se rozhodnu pověsit tě, nikdo mi v tom nezabrání.“

Když mlčela, natáhl ruku, něžně ji chytil za bradu a zvedl hlavu tak, aby jí viděl do očí. Ariana si s hrůzou uvědomila, že tyhle silné prsty by z ní bez námahy vymáčkly život. Cítila, jak jí prudce bije srdce. „Nesnaž se mi odporovat, paní. Nemůžeš vyhrát.“

Ariana si skousla horní ret. Věděla, že jeho slova nejsou jen plané vychloubání.

Uvolnil její bradu, zaklonil se a pohodlně se opřel o předloktí. „oblékni se.“

„Proč?“ zeptala se třesoucím se hlasem.

„Protože jsem to nařídil. A protože jistě nechceš, aby tě tvé slu-ebnictvo vidělo nahou.“ Pozvedl jedno tmavé obočí. „I když nic jiného si ani nezasloužíš. Nicméně rozhodl jsem se, že tě té pohany ušetřím, když se ovšem začneš chovat s patřičnou pokorou.“

S pokorou! Ariana nemohla dělat nic jiného než vztekle zatnout zuby.

„Proč se neoblékáš? Rozkázal jsem ti to.“ *A očekávám bezpodmínečnou poslušnost*, říkal jeho tón hlasu.

Ariana usoudila, že bude moudřejší neodporovat mu. Zabalila se do vlněné příkrývky a chtěla vstát, ale vtom deku zadržela Ra-nulfova ruka. „Přede mnou se přece nemusíš stydět.“

Údivem rozevřela oči. „Ty se chceš dívat?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Ano, vlastně musím. Nevěřím ti totiž.“ Na tváři se mu mihl chlapecký úsměv. „Ne že by mi to vadilo. Vždycky se rád dívám na nahou ženu, která zrovna vstává z postele.“

Když se nehýbala, dodal: „Mám tě snad obléct? Ujišťuji tě, že by se ti to nelíbilo.“

Ariana hrdě zvedla hlavu, odhodila příkrývku, rychle vstala a vklouzla za závěs postele. Nicméně její naděje na soukromí měla krátké trvání. Ranulf se líně zaklonil a rozevřel závěs, aby mu nic nebránilo ve výhledu.

Ariana se doslova trásla vztekem. Obrátila se k němu zády a rychle se začala oblékat do šatů, které jí služebná připravila na polici vedle postele.

Kvapně si přes hlavu přetáhla bílou spodničku a po očku se podívala přes rameno. Ten mizera se na ni uculoval. Drze a vyzývavě si ji měřil zkoumavým pohledem. Cítila, jak se jí v žilách vaří krev. Svatá dobroto, jak by ho chtěla praštit!

„Od posledního setkání ses pěkně zaoblila,“ zamumlal lišácky. „Musím říct, že to vůbec nevypadá špatně.“

Ariana se musela ze všech sil ovládat, aby vzteky nevybudila a nevrhla se na něho. Ten neřád!

Jeho drzost jí připomněla dlouhé roky, které na něho čekala na hradě svého otce. Přesto se raději kousla do jazyka a mlčela, neboť věděla, že jí jde o život.

Se zaťatými zuby si oblékla svrchní šat a ledabyly ho přepásala ozdobnou šerpou. Pak si nazula střevíce a obrátila se tváří k Ranul-fovi.

„A teď bude následovat co?“ zeptala se rozechvěle.

„Budeš mým rukojmím,“ odpověděl Ranulf a s nečekanou graciézností se natáhl pro svou dýku, kterou se snažila nenápadně zasunout pod postel. Jen co se ujistím, že tvoji rytíři nebudou dělat potíže.“

K jejímu velkému údivu vzal teplý plášť a přehodil jí ho přes ramena. „Můžeme jít, paní?“

„Proč se vůbec obtěžuješ a ptáš se mě?“ vyštěkla. „Mám snad na výběr? Přece jsem tvůj zajatec.“

„Ano, to máš pravdu. Ale je to škoda,“ řekl tiše.

Chvilí mlčky stál a díval se jí do očí. Pak zvedl ruku a lehce ji pohladil po tváři, jako by ji chtěl uklidnit. Když promluvil, jeho hlas zněl mírně a tiše: Jednou sama uznáš, že tohle je to nejlepší, co jsem mohl udělat.“

„Nejlepší pro koho?“ vyhrkla Ariana hořce.

„Pro tebe..., pro tvé lidi. Pro mé muže. K čemu zbytečně prolé-vat krev? Bez ztrát na lidských životech svému králi prokážu mnohem větší službu.“

„A co muži mého otce? Jaký je čeká osud?“

„O tom si promluvíme později. Teď mi raději řekni, kde spí velitel tvých stráží? Jakže se jmenuje? Simon?“

„Nechceš... mu ublížit, že?“

„Ne, pokud se vzdá bez boje. Vypadá jako rozumný muž. Kdyby však začal bojovat, ostatní by ho následovali a to, jak jistě sama uznáš, nemůžu dovolit. Zaveď mě k němu, ale potichu. Nechci zbytečně vzbudit všechno služebnictvo.“

Jednou rukou ji lehce chytil za rameno, do druhé uchopil vykládanou dýku a vedl ji k masivním dveřím. Když procházeli dlouhou chodbou a míjeli dveře, za kterými pokojně spaly její dámy a služebnictvo, Ariana se hořce usmála. Vůbec nikdo se nevzbudil. Klidně nechali Ranulfa, aby vešel do její ložnice, přepadl ji a unesl ji jako své rukojmí.

Cestu dolů po schodišti jim osvětlovaly nástěnné pochodně. Všude vládl naprostý klid. Nepotkali žádnou hlídku, jediného vojáka, nikoho, kdo by ji mohl zachránit. Arianin vztek každým dalším krokem sílil, ale pak si uvědomila, že všichni muži jsou na hradbách a chrání hrad před útokem Blacka Dragona. Ranulfův plán byl prostě ďábelský. Podle zneužil zranitelnosti jak její, tak celého Claredonu. Cítila se zahanbená a otřesená. Otec ji požádal, aby do jeho návratu Claredon střežila, ale ona zase selhala. Netrvalo to déle než několik hodin a Ranulf vyhrál.

K Arianinu dalšímu zklamání ve velké síni všichni spali. Po několika dnech plných dřiny a psychického vyčerpání teď sloužící spolu s vesničany leželi jeden vedle druhého na hrubých matracích z vonícího sena a pokojně odpočívali. Když konečně zahlédla temný stín, který se odpoutal od kamenné stěny, téměř vykřikla nadšením.

Byl to skoro ještě chlapec, ale v ruce držel ostrý meč.

„Pane,“ zašeptal mladík, „našel jsem zbraň, jak jsi mi nařídil.“

Ranulf zasunul dýku do pochvy za opaskem, vzal meč a zkušeně ho potěžkal. „Skvěle, Burci. Teď pojď se mnou. Budu tě potřebovat.“

„Ano, mylorde." Mladík se doslova dmul pýchou. „Kde spí rytíř Simon?" zeptal se Ranulf Ariany. „Nejsem si jistá," řekla vyhybavě.

Tlak prstů na rameni zesílil. „Varuji tě, paní. Nikdy, *nikdy* mi nelži." Jeho výraz ztvrdl, oči se změnilly v kusy ledu.

Ariana cítila, jak se jí hrůzou podlamují kolena, přesto neohroženě vystrčila bradu a podívala se mu přímo do očí. „Najdi si ho sám. Nebudu ti pomáhat."

Ranulf se zamračil. Její odvaha ho nepřestávala udivovat. Když ji předtím překvapil v posteli, většina žen by propadla hysterii, ale ona si zachovala chladnou hlavu. A teď dokonce odmítá splnit jeho rozkaz.

„Mylorde," ozval se Burc nejistě, „nikdo, kdo se jmenuje Simon, do této síně nevešel. Ale dole na nádvoří, hned vedle kasáren, je zbrojnice. Možná tam zůstal se svými muži."

Ranulf jen krátce přikývl, z držáku vzal plápolající pochodeň a vydal se za Burcem.

Ariana si oddychla. Zřejmě její drzost ponechá bez odezvy. Když ji vedl k hlavním dveřím, pokusila se vymanit z jeho sevření a zůstat pozadu, ale její snaha byla marná. Bolestivě ji sevřel a Ariana nezbývalo, než s ním držet krok.

Vyšli na nádvoří a Ariana na tváři ucítila závan chladného větru, nicméně nechvěla se zimou, ale strachem. V duchu se modlila, aby Simon byl na obhlídce stráží.

Když Ranulf jílce meče zabušil na těžké dveře a ty se otevřely, varovně vykřikla: „Simone, uteč! Je to past!"

Slyšela, jak Ranulf šťavnatě zaklel, a krátce nato byli obklopeni hordou ozbrojených mužů.

Na Ranulfa mířilo tucet lukostřelců, ale on jen klidně stál, čepel svého nože přiloženou k Arianinu hrdlu.

Jestli vám na vaší paní záleží, raději odhodte zbraně," nařídil.

První z otcových rytířů pomalu vyšel kupředu, meč volně podél těla.

Pohledem přelétl z Ariany k Ranulfovi a snažil se odhadnout jeho úmysly. Jaké máš podmínky?"

Její život výměnou za naprostou kapitulaci."

„Před branami se nám utábořila armáda. Proč bychom se měli vzdát právě *tobě*?"

„Protože ta armáda je *moje*. Jsem pán z Vernay."

V davu se ozvaly udivené výkřiky: „Black Dragon!"

Simon si ho se zájmem prohlížel. „Ty jsi ten mnich."

„Chytrý úsudek. Ale pro Claredon přišel příliš pozdě."

Ariana zaťala zuby. Viděla, jak Simon zaváhal.

„Rozkaž svým mužům, aby se vzdali," opakoval Ranulf vážným hlasem.

„Necháš je žít?" zeptal se Simon.

„Zaručuji jim čestné zacházení. Ti, kteří se vzdají, si vykoupi svobodu. Ostatní..." Větu nechal úmyslně nedokončenou.

„Ji má paní?" ptal se dál rytíř. „Co bude s ní?"

„Pokud se mi podřídí a uzná mě za svého pána, pak se jí nic nestane."

Ariana se kousla do rtu. Nemůže se jen tak lehce vzdát. Její loajalita patří přece otci.

„Simone, neposlouchej ho," řekla zoufale. Jsou tady jen dva. Pusťte se do nich."

Rytíř smutně pokýval hlavou. „Odpusť mi, paní, nemohl bych žít s vědomím, že jsem dopustil, aby ti někdo ublížil."

Vzápětí nato se ozval varovný výkřik: „Pane, za tebou!"

Ranulf se hbitě obrátil a bez větších potíží vykryl úder, který mu směřoval přímo na hlavu. Bránit se proti nečekanému útočníkovi bylo mnohem snazší než chránit Arianu před ostrou dýkou.

Znovu se obrátil k Arianinu vazalovi a řekl: „Takže ještě jednou a naposledy, vzdáte se?"

Simon se omluvně podíval na svou paní a krátce přikývl. Když volal na své muže, aby složili zbraně, Ariana zahanbeně sklonila hlavu.

Jako ve snách naslouchala Ranulfovým rozkazům, které patřily hradní stráží. Během chvilky Burc na nádvoří shromáždil všechny vojáky, nahnal je do kasáren a zamkl za nimi dveře.

„Tě padací most," rozkázal Ranulf Simonovi. „Nechej ho spustit, aby mí vojáci mohli vjet dovnitř."

Simon nic nenamítal a tiše vyšel z vnitřního nádvoří. Strážé u brány se nejdříve vzepřely, ale když slyšely o nebezpečí, které hrozí jejich paní, nakonec poslechny a složily zbraně.

Prošli branou a malá skupinka pomalu pokračovala přeplněným vnějším nádvořím. Sluhové i zvířata Blacku Dragonovi mlčky ustupovali z cesty. Ve vzduchu visel strach a děs. Celým hradem se roznesla hrůzná zpráva o kapitulaci.

Ariana se ještě jednou pokusila o útěk, ale marně. Na rameni cítila ocelový stisk pevných prstů, který jí bránil v sebemenším pohybu. Bezradně přihlížela, jak Simon nařizuje svým mužům, aby sestoupili z hradeb a vzdali se. Její poslední naděje zemřela, když Simon rozkázal spustit padací most. V dálce se mihotaly ohně Ranulfových armád.

Nocí se roznesl skřípavý zvuk povolujícího řetězu, který zřejmě sloužil jako dohodnutý signál, poněvadž na horizontu se ze tmy vynořily postavy ozbrojených vojáků.

Když se zástup zastavil a Ranulf přivítal svého hlavního vazala, ozval se vítězoslavný pokřik.

„Takže jsi uspěl!“ vykřikl Payn FitzOsbern. „Copak jsi pochyboval?“

„Ne, pane. Ani na okamžik. Na to tě příliš dobře znám.“

Ranulf ukázal mečem k bráně: „Vstupte na můj nový hrad. A pospěšte si. Máme před sebou ještě spoustu práce.“ Na dřevěném padacím mostě se ozval zvuk koňských kopyt, po kterých následovaly rázné kroky pochodujících vojáků. Armáda Blacka Dragona obsadila hrad.

Teprve, až dovnitř vešel poslední voják, si Ranulf uvědomil cenu, kterou musel zaplatit. Byla to důvěra lady z Claredonu. Bolestně vnímal slzy, které jí tekly po tvářích, ale tvrdohlavě je ignoroval stejně jako svou nepochopitelnou touhu utěšit ji. Nemůže si dovolit nechat se obměkčit ženským pláčem.

„Co chceš dělat?“ slyšel, jak se ho ptala roztřeseným hlasem.

„Zajistit hrad.“

„A pak? Dodržíš slovo a ušetříš životy našich vojáků?“

Podíval se na Simona, který stál opodál. „Mé slovo je má čest. Dodržíš ty to své a budeš mi přísahat věrnost, paní?“

Ariana se mlčky napřímila. Nikdy nic takového Ranulfovi neslíbila. Zdálo se však, že teď není ta nejvhodnější doba mu to připomínat. Pán z Vernay na ni upíral zkoumavý pohled.

Jsem tady teď pánem,” trval na svém. „Claredon je můj. Ale teď pojd’,” řekl vzápětí, jako by ztratil trpělivost.

„Mí muži jsou unavení. Dnes urazili více než dvacet mil a zaslouží si odpočinek.“

Sešli zpátky na vnitřní nádvoří a Ranulf nařídil mužům, aby na Arianu a Simona dali pozor. Zatímco jeho rytíři už začali nad hradem přebírat kontrolu, Ranulf povolal Payna FitzOsberna, aby se s ním poradil o průběhu celé akce.

„Payne, se zajatci zacházej slušně,” řekl. „Nechci tady žádné zbytečné problémy.“

Arianu však jeho dobrá vůle nedojala. Cítila tak silný pocit viny, že nic jiného téměř nevnímala.

Co udělala špatně? Kdyby tomu mnichovi neuvěřila, všechno by dopadlo naprosto jinak. Kdyby jen našla způsob, jak napravit gkody, které způsobila, a porazila svého snoubence...

Ale co když se jí ho přece jen podaří najít?

Sice s obsazením Claredonu nikdy nesouhlasila, ale snad by měla udělat něco víc než jen mlčky přihlížet. Ještě stále existovala šance očistit dobré jméno svého rodu...

Pomalů zvedla hlavu. Vedle stál na stráži voják, ale ten se mnohem více než o své zajatce zajímal o dění na nádvoří.

Opatrně přistoupila blíže k Simonovi. Sklonila hlavu, jako by plakala, a předstírala, že u něho hledá útěchu.

„Simone,” zašeptala.

„Ano, paní?” ozval se.

„Musíš utéct... Jed’ na sever za mým otcem, přivolej pomoc.“

Jeho odpověď ji zarazila. „Ne..., nemůžu tě tady nechat samotnou... Neopustím tě.“

„Musíš... a rychle. Nemáme čas. Slyšel jsi lorda Ranulfa, nechá nás uvěznit. Teď máme jedinou šanci. Jdi a varuj mého otce. Jestli je na svobodě, jistě nám přijede na pomoc.“

„Ale, má paní...”

„Prosím, Simone! Na nádvoří je skoro padesát osedlaných koní. Stačí jen na jednoho vyskočit, a než se Ranulfovi muži vzpamatují, jsi z hradu venku.“

Když stále váhal, zvedla hlavu a upřela na něho úpěnlivý pohled. „Prosím, Simone, zapřísahám tě. Je to naše jediná šance.“

„Dobře tedy, paní..., ale vůbec se mi nechce nechávat tě tady samotnou.“

„Běž!” opakovala netrpělivě. „Budu tě krýt.“

Simon dále váhal a marnil drahocenné chvíle, pak konečně začal pomalu couvat směrem k hradní bráně. Ariana si ulehčeně Oddychla

Koutkem oka pozorovala, jak Simon nepozorovaně došel k hnědému hřebci a připravoval se naskočit. Kývl hlavou a Ariana se začala v duchu modlit. Z pláště vytáhla zdobenou brož a ostrý hrot zapíchl do zadku nejbližšího koně. V odpověď na její modlitby vypukl chaos. Zraněné zvíře divoce zaržalo a vzepjalo se na zadní, čímž vyplašilo ostatní koně, kteří teď nervózně pofrkávali a cukali se, zatímco podkoní se je snažili všemožně uklidnit. A právě tehdy se Simon vyšvihl do sedla. Prudce hřebce pobídl a v divokém trysku vyrazil přes spuštěný padací můst pryč z hradu.

Ariana se ohlédla a uviděla lukostřelce, který se právě chystal vystřelit. Se zoufalým křikem se mu vrhla do cesty a se zvednutýma rukama se snažila odpoutat jeho pozornost. Její jediná myšlenka teď patřila záchraně Simona, který přivede pomoc.

Uslyšela Ranulfovou peprnou nadávku a uviděla, jak dvěma dlouhými kroky přiskočil k lukostřelci a na poslední chvíli rukou srazil letící šíp. Ten se zabořil do země, jen malý kousek od Arianiny pravé nohy.

Se srdcem v krku Ariana stála a pozorovala, jak se k ní řítí vzteky nepříčetný lord z Vernay. Cestou vyštěkl rozkazy na půl tuctu mužů, aby se za uprchlíkem rozjeli a přivedli ho zpátky.

Pak se prudce zastavil před Arianou. Ta ho vyděšeně pozorovala a čekala, co se bude dít.

„Svatá dobroto, vždyť tě mohl zabít!”

Ranulf se tvářil tak divoce, že si byla jistá, že ji uhodí. Zavřela oči, neboť věděla, že dostane jednu ránu jeho pěstí, a bude po ní.

Cítila, jak se jí nehty zarývají do dlaně. Čekala na jeho verdikt. Náhle na dřevěném mostě uslyšela dusot kopyt Simonových pronásledovatelů a hrůzou se jí sevřely útroby.

„Payne!“ vykřikl Ranulf tak prudce, až nadskočila.

„Ano, pane?“

„Pevně ji chytň.“

Arianě se hrůzou sevřelo hrdlo. Ranulfův vazal se poslušně postavil za ni a popadl ji za obě paže. Dobrotivý Bože, Ranulf ji chce utlouct k smrti.

Stál tam, prsty sevřené v pěst, jako by se ovládal jen silou vůle.

„Zaved ji do věže a zavři do jejího pokoje.“

„Do jejího pokoje, Ranulfe? Ne do vězení?“

Je pravda, že za svůj čin by si nic jiného nezasloužila. Dopomohla k útěku jednomu z nejceněnějších vězňů s očividným úmyslem, aby přivedl pomoc.

Přesto se Ranulf k něčemu takovému nedokázal odhodlat. Nechtěl dojít tak daleko, aby Arianu uvěznil v hradním vězení. Její zrada si plně zaslouží potrestání, ale raději počká, až trochu vychladne a jeho činy nebude řídit hněv.

„Je to žena,“ řekl s úšklebkem, jako by to vysvětlovalo jeho rozhodnutí. „A jak už jsem řekl, nechci tady zbytečné potíže. Ke dveřím postav stráž a ujisti se, že nemůže utéct. Rozhodně jí nemůžeme věřit.“

Payn povytáhl obočí, nicméně přikývl, dvěma mužům posun-kem naznačil, aby je následovali, a pak Arianu něžným tlakem pobídl kupředu.

Nemohla dělat nic jiného než po lordu z Vernay vrhat zuřivé pohledy. Hrdě zvedla bradu, i když věděla, že Ranulf její předstírané odvaze nevěří.

Když si všimla nevlastního bratra Gilberta a claredonského kněze, otce Johna, jak bezmocně stojí v přihlížejícím davu, povzbudivě se na ně usmála. Jakmile však dorazili do čtvrtého poschodí hradní věže, kde se shromáždily její vyděšené dámy, zmožila se už jen na pár utišujících slov. Nabádala je, aby zůstaly zticha a ve všem útočníky poslechly, pak se jim nic nestane. Byla skoro ráda, že ji uvěznil v samotě její ložnice, i když rytíř jménem Payn jí nařídil lehnout si na postel a ruce i nohy jí přivázal k dřevěným sloupkům.

Po chvíli si uvědomila, že si ji ve světle svíce důkladně prohlíží.

„Musím říct, že se Ranulfové shovívavosti vůbec nedivím,“ řekl Payn se záhadným úsměvem.

„Shovívavosti?“

„Ano. Můžeš mluvit o štěstí. Kdybys byla muž, zřejmě bys svůj odvážný kousek nepřežila.“

„Kdybych byla muž,“ odvětila Ariana hořce, „Claredon byste tak snadno nedostali.“

„Možná tě chce do postele. Koneckonců nebudeš první ženou, která vzbudila jeho zájem.“

Ariana ohromeně zalapala po dechu. *Ranulf že ji chce? Ve své posteli?* To proto ji neuhodil? Ušetřil ji kvůli svým zvrhlým choutkám?

Nikdy! přísahala si v duchu, ruce odhodlaně zaťaté v pěst. Bude s ním bojovat do posledních sil.

Payn uvázal uzel, vyzkoušel pevnost vyrobených pout a vstal. Pak ji napomenul, aby nedělala další zbytečné potíže, a vyšel z ložnice. Uslyšela zvuk kovového zámku.

Ariana unaveně zavřela oči, v hlavě se jí míhaly znepokojené myšlenky. Její sen o něžném milenci byl násilně roztříštěn na tisíc malých kousků. Nejenže zradila otcovu důvěru, bála se o sebe i o lid Claredonu a stala se Ranulfovým vězněm, teď se ještě stane obětí jeho zvrhlé touhy.

4

Jenže až do příštího večera Ariana o novém pánu z Claredonu ani neslyšela. Celý den strávila zavřená ve svých pokojích s jednou dámou, která jí dělala společnost a přinášela jí jídlo a pití. Pootevřeným oknem slyšela, co se děje na nádvoří. Obvyklý domácí ruch vystřídaly zvuky pochodu vojáků a vzpínajících se koní. Black Dragon přebíral kontrolu nad tvrzi a nad okolními usedlostmi..

S každou další hodinou se Ariana cítila hůř. Na srdci ji tížilo vlastní selhání, stejně jako obavy o osud Claredonu a jeho lid. Mohla se jen modlit, aby se lord Ranulf za její vzpurné chování nemstil na nevinných obyvatelích hradu.

Když do místnosti vešel voják s rozkazem přivést ji k lordovi z Vernay, byla skoro ráda. Jakékoliv potrestání bude lepší než tíživá nejistota.

Stráž s neproniknutelným výrazem ve tváři ji doprovodily k pokojům jejího otce a Ariana si uvědomila, že teď v nich přebývá Ranulf. Myšlenka, že tak rychle a bez rozpaků zaujal místo pána z Claredonu, měla stejné účinky, jako by jí někdo do čerstvých ran nalil slanou vodu. Ačkoliv se doslova trásla vzteky, přesto si nedovolila dát najevo, co cítí.

V tichosti stála u kamenné zdi, a ačkoliv si přála být neviditelná, I rpělivě čekala, až si jí všimne.

Místnost byla přeplněná. Kolem Ranulfa se pohybovalo několik vazalů a o něčem vášnivě diskutovali, zatímco ve vedlejším pokoji mu sluhové chystali vanu s horkou vodou. Jeho paže, chlapec jménem Burc, bylo

zaměstnáno péčí o pánovu výstroj. Drátěná košile však byla příliš těžká a chlapci se pod ní podlamovaly nohy. Ranulfa zřejmě vyrušili z cvičení, poněvadž černé vlasy měl lesklé potem 8 rozcuchané od kovové přilby. Nevěnoval jí žádnou pozornost, což Ariana uvítala s povděkem. Až nad ní vynese svůj ortel, bude raději, když tak učiní bez diváků.

Unavená zvedla svázané ruce k čelu a jemně si ho masírovala, aby ulevila tepající bolesti. Může se spolehnout jen na svůj rozum a ten teď bude rozhodně potřebovat. Vždyť se má utkat se samotným Blackem Dragonem z Vernay.

Ariana si po chvíli nervózně uvědomila, že Ranulfovi rytíři se začínají loučit a pomalu odcházejí.

„A Payne,“ řekl ještě Ranulf, když se jeho vazal obrátil k odchodu, „příliš zdejší děvčata nezatěžuj. Kromě tebe mají ještě i jiné povinnosti.“

Jen žádný strach, pane. Ukážu jim jen pevnost svého kopí, ale rozhodně jim neublížím.“

Dvojsmyslný žert byl odměněn mužským řehotem, ale to už rytíři míjeli Arianu a vycházeli z místnosti. Cestou si ji zálibně prohlíželi a jeden na ni dokonce mrkl. Jakmile ji však spatřil Payn FitzOsbern, jeho pobavený výraz se náhle rozplynul a nahradila ho vážná tvář. Nechal za sebou otevřené dveře, poněvadž tudy ještě stále procházeli sloužící s káděmi horké vody.

Ariana se pohledem vrátila k Blackovi Dragonovi, který seděl na dřevěné lavici. Ranulf si jí díkybohu ještě stále nevšiml. Jeho páže mu sundalo vlněnou tuniku, vyzulo zablácené boty, a dokonce z něho stáhlo i kožené kalhoty, takže jeho pán teď seděl jen v bavlněné bederní roušce.

Když Ariana uviděla Ranulfovo mohutné tělo, ohromeně vydechla. Nahota nebyla v životě na hradě ničím neobvyklým a ona sama už nahé muže viděla. Její povinnosti paní hradu často vyžadovaly, aby pomáhala při koupání a oblékání vysoce postavených návštěv či třeba ošetřovala zraněné vojáky. A přesto ještě žádný muž na ni nikdy takto nezapůsobil.

Jeho ramena se zdála neskutečně široká, hrud pokrytou tmavým porostem černých chloupků místy zdobily šrámy z boje. Ploché břicho přecházelo do úzkých boků, zatímco stehna se dmula mohutnými provazci svalů. Nejvíce ji však přitahovala jeho živoucí energie, která z něho doslova vyzařovala. Ranulf z Vernay podivným způsobem dominoval celé místnosti.

Ještě stále má schopnost zastrašit mě, pomyslela si Ariana. Ted se zdál dokonce mnohem nebezpečnější než kdy jindy. Chladný, odhodlaný, nemilosrdný...

Už nebyl jen jejím snoubencem, bezcitným nápadníkem, který ji tolik roků nechal na ocet. Byl jejím nepřítelem. O chvíli později Ranulf propustil i své páže. Když se dveře za mladíkem potichu zavřely, Arianě se sevřelo hrdlo. Sice si přála vyslechnout svůj ortel v soukromí, ale teď, když se s Ranulfem ocitla zcela sama, bláhově doufala, že na ni snad zapomene.

Odpočíval na lavici a v prstech si ležérně pohrával s vykládanou dýkou. Ariana ho začala podezřívát, že všechno důkladně naplánoval. Snaží se ji vyvést z míry. Znervóznil ji.

Vtom se na ni náhle podíval a ohromil ji pohledem svých jantarových očí. Účinek jí vzal dech. Připadala si, jako by ji pohledem přišpendil ke zdi. Bylo zřejmé, že Ranulf na její včerejší čin nezapomněl - ani jí neodpustil.

Ariana sesbírala poslední zbytky kuráže, zvedla hlavu a chladně jeho pohled opětovala. Nepokoří se před ním.

I>ady z Claredonu má svou hrdost.

Ranulf se hořce usmál a hlavou kývl ke svázaným rukám.

„Pojď sem.“

Ariana stála na místě, jako by ji přikoval.

„Nebudu to opakovat, madam,“ řekl varovně.

Napřímila se a přikázala ztuhlým nohám, aby se pohnuly.

Nicméně udělala jen několik kroků, když se dveře znovu otevřely. Do místnosti vešla služka s náručí plnou lněných ručníků a s vyřezávanou krabičkou, ve které Ariana uchovávala drahá mýdla.

Ačkoliv vyrušení nadšeně uvítala, nemohla se ubránit náhlému návalu hněvu. Od místnosti s mýdlem, kořením a léčivými bylinkami měla klíč jen ona a správce hradu. Zdá se, že na hradě teď nevládne žádná autorita. Kvůli rozjitřeným nervům reagovala mnohem ostřeji než obvykle.

„Co to má znamenat, Deno? Copak jsem tě neučila, že ty dveře nebudeš otevírat?“

Dívka sklopila zrak. „Omlouvám se, paní. Chtěla jsem jen vykoupat nového hradního pána.“

„No, dobrá. A příště, než vejdeš, zaklepej...“ „Cos jí říkala?“ zeptal se Ranulf.

Ariana se na něho ostražitě podívala. Mluvila s dívkou anglicky, mateřským jazykem většiny služebnictva. Je snad možné, že by jim Ranulf skutečně nerozuměl? Pokud ne, pak by to mělo jisté výhody. .. Nebo ji jen zkouší...

„Radila jsem jí,“ odpověděla Ariana podle pravdy, „aby nezapomínala na to, co jsem ji učila. A aby před vstupem do místnosti zaklepal.“

Ranulf do ní zabodl hněvivý pohled. „Překračuješ svou pravomoc. Už tady nejsi paní, a tudíž nemáš žádný nárok poroučet mým služebným. Nemáš tady větší slovo než poslední děvečka.“

Zrudla a sklopila zrak. Denin úlisný pohled na Ranulfa napovídal, že alespoň částečně chápe význam jeho slov a že má z pokárání paní radost.

„Řekni jí, ať to položí na zem a odejde.“

Když Ariana neochotně uposlechla, Dena se před novým pánem uctivě uklonila a udělala, co jí nařídil, přičemž ho celou dobu sledovala obdivným pohledem. A když se sehnula, aby na zem položila ručníky a krabičku s mýdlem, úmyslně nechala tuniku volně sklouznout z ramene dolů, přičemž odhalila podstatnou část bujněho poprsí. Při odchodu se ještě jednou uklonila a předvedla Ranulfovi svůdný pohyb klenutých boků, které ho přímo lákaly, aby si ji vzal do postele.

Zdálo se, že si toho ani nevšiml. Upřeně pozoroval Arianu, dokud se dveře znovu nezavřely a nezůstali sami.

„Zdá se, že to děvče je ke mně přívětivější než vlastní snoubenka,“ podotkl suše.

„Možná tě nezná tak dobře jako já,“ odvětila Ariana. „Nebo jí třeba nevadí tvoje věrolomnost.“

Ranulf sebou škubl. Jak se vůbec opovažuje mluvit o věrolomnosti, když ho sama zradila?

V čelisti mu zaškubaly svaly. „Moc mluvíš, paní. Raději by sis měla ukousnout jazyk.“

Zmlkla, ale ve tváři jí zůstal pohrdavý výraz. Měla by být pokorná a vystrašená, třást se hrůzou před jeho hněvem a prosit o slitování.

„Znovu ti říkám, pojď sem. Hned!“ vyštěkl drsným barytonem.

Arianě nezbyvalo než poslechnout. Zastavila se těsně před Ranulfem, a když jí rozkázal natáhnout před sebe ruce, neochotně uposlechla.

K jejímu velkému údivu Ranulf zvedl ostrou dýku a rázným pohybem ji zbavil pout. Ohromeně na něho zírala a nechápala, jakou hru to s ní hraje.

„Proč... jsi to udělal?“

„Co?“

„Osvobodil jsi mě.“

„Ale já jsem tě neosvobodil, paní.“ Ústa se zkroutila do jízlivého úšklebku. „Právě naopak. Jsi stále mým rukojmím. Nevidím však důvod, proč tě nechávat svázanou. Jestli se rozhodneš utéct, daleko se nedostaneš.“

Ariana se kousla do rtu. Měl pravdu. Je zcela v jeho moci. Stála mlčky se skloněnou hlavou a až příliš si uvědomovala jeho přítomnost, pižmové aroma potu, mužnost, která z něho doslova prýštila. Nebylo to nepříjemné, vůbec ne. Spíše zvláštěně vzrušující.

Sesbírala poslední kousky své odvahy a zeptala se na otázku, jejíž odpovědi se bála: „Takže... co se mnou hodláš udělat?“

Sledoval ji zkoumavým pohledem. Ještě jsem se nerozhodl.“ Její úleva byla jen dočasná. „Mohl bych ti odpustit, že jsi bránila hrad, ale napomáhání k útěku je nepřípustné.“

„Takže Simon utekl?“ Nemohla se ubránit radostnému nadšení.

Ještě jsme ho nenašli,“ odpověděl Ranulf odměřeně. „Strážce, který ho nechal uniknout, teď sedí v claredonském vězení.“ Ariana provinile sklopila zrak. „Co si vlastně myslíš, že tvůj rytíř udělá, drahá? Přivede pomoc?“

Zachrání tě? Vyvolá vzpouru?“

Když neodpovídala, zamračeně pokračoval: „Připravila jsi mě o tučné výkupné. Budu si muset dobře promyslet, jaký trest si zasloužíš.“ Ranulf zvedl ruku a zamyšleně se poškrábal na bradě. „Kdybys byla na mém místě, co bys udělala?“

Jeho otázka ji zastihla nepřipravenou. „Asi... Asi bych tě věznila, dokud by ses nevzdal.“

„A ty se vzdáš, paní?“

„Ne,“ odpověděla rozhodně.

„Takže vězení nemá smysl, že? Co kdybys tě zamkl do tvého pokoje a nechal tě umřít hladu? Ne? Takže mi asi nezbyvá nic jiného, než tě zaživa stáhnout z kůže.“ Drzým pohledem pomalu klouzal po štíhlé postavě. Jenže to by na tobě toho moc nezůstalo.“

Možná právě tohle je její trest, zůstat v nejistotě.

„Ne,“ řekl Ranulf pomalu. „Budu muset vymyslet nějaký lepší trest.“

Ariana se nemohla ubránit vystrašenému pohledu na jeho postel. Byl úsudek jeho vazala správný? Skutečně se jí Ranulf míní zmocnit? Vztít si ji proti její vůli?

Zhluboka se nadechla. „Co bude s ostatními..., s muži mého otce? Neublížíš jim?“

Jsou mými zajatci. Starost o ně se tě už rozhodně netýká.“

„Ale... Ten muž, co jsi ho včera zranil? Mohu vidět alespoň jeho?“

„Ne.“

Nezdálo se, že by se nechal přemluvit, jenže Ariana se tak lehce nevzdávala. Zkusila to ještě jednou. „Můj pane..., prosím, jako paní tohoto hradu jsem za ně zodpovědná. Musím dohlédnout na všechna zranění.“

Slehl po ní rozzlobeným pohledem. Jenže ty už nejsi paní tohoto hradu. Copak jsi zapomněla?“

„Nikdo jiný na Claredonu se v léčitelství nevyzná.“

„Nemusíš se bát. Tvému muži se dostane náležitě péče.“

Ariana pochopila, že jí taková odpověď bude muset stačit.

Ranulf náhle prudce vstal a začal si sundávat bederní roušku.

„Co to děláš?“ vykřikla zděšeně.

Nevinně se na ni usmál. Jdu se vykoupat, co myslíš? Potřebuji ze sebe smýt ten odporný zápach.“

Obrátil se a dlouhými kroky vyrazil k objemné vaně. Ariana si uvědomila, že ke své velké nelibosti nemůže od jeho svalnatého těla odvrátit zrak. Dokonce i zadek měl stíhlý a pevný...

Vtom Ariana zvedla zrak k širokým zádům a hrůzou se jí zatajil dech. Světlé pruhy odumřelého masa se střídaly s rudými podlitinami. Žádný meč taková zranění nezpůsobí. Ariana často ošetřovala rány z bitev, ale něco tak ořesného ještě neviděla. Jak Ranulf přišel k tak děsivým jizvám?

Zdálo se, že si jejího zájmu nevšímá. Odložil dýku, vstoupil do vany a pomalu klesl do horké vody. Namočil si hlavu, sáhl po mýdle vonícím rozmarýnem a začal si důkladně třít paže a hrud'

Ariana tu jen tak stála a přemýšlela, zda mu má asistovat jako při návštěvě vysoce postavených šlechticů. Bude snad po ní chtít, aby mu omyla záda a dotýkala se těch příšerných šrámů?

Mlčení trvalo dlouho a Ariana skoro nabyla dojmu, že na její přítomnost zapomněl. Jakmile se však umyl a opláchl si černé vlasy, podíval se na ni. „Dneska jsem celý den zajišťoval hrad a jeho okolí. Zítra ráno se hodlám vydat do Wyclifu. Jmenuje se tak severní usedlost tvého otce?"

„Ano."

„Chci, aby všechno proběhlo v klidu a bez zbytečného násilí. Očekávám tvou plnou spolupráci."

Udiveně na něho pohlédla. „Myslíš, že ti budu napomáhat v uchvácení majetku svého otce?"

Uchvácení? Arianin výběr slov v Ranulfovi probouzel staré rány. Kolikrát má ještě opakovat, že zdejší panství získal právoplatným způsobem?

„Stále zapomínáš, paní. Tady už tvému otci nic nepatří. Tak rozhodl král a jeho slovo je svaté. Claredon se vším všudy patří jen mně."

„Protože jsi ho ukradl."

„Ukradl?" Její tvrdé obvinění dostalo Ranulfa do varu. Prsty sevřel okraje vany a napolo vstal z vody. „Nic jsem neukradl! Hrad a půda tvého otce byly zabaveny za spiknutí proti králi. Odpovídající trest zrádci."

„Můj otec není žádný zrádce! Klidně na to vsadím i svůj život!"

Ranulf zaskřípal zuby. „Hloupá sázka, děvče. Chceš snad popřít, že tvůj otec je momentálně s Mortimerem na hradě v Bridge-northu, který je v králově obležení?"

Ariana na malou chvíli znejistěla. „Ne, to nemohu popřít. Ale povolali ho, aby splnil svou povinnost rytíře.

Nemohl odmítnout, když ho zavolal jeho pán. Vzal s sebou však jen hrstku vojáků. Kdyby myslel na zradu, proč by vyrazil s tak malou silou?"

„Kdyby byl ke svému králi loajální, proč veřejně nevystoupil a nevyjádřil nesouhlas, když Mortimer vyhlásil povstání?"

Já nevíra!" vykřikla Ariana zoufale. „Vím jen to, že by se nikdy proti novému králi nepostavil! A už vůbec ne teď, když má Anglie konečně šanci na mír!"

Ranulf pomalu klesl zpátky do vany. Podle bolestného výrazu ve tváři by řekl, že ona v nevinu svého otce skutečně věří.

Skoro jí záviděl. Už si ani nepamatuje, kdy on naposledy někomu nebo něčemu věřil. Jeho jediným heslem byla pomsta.

Dobře věděl, že si Ariana za svůj čin zaslouží trest, přesto cítil zvláštní pocit viny. Pohled na její zápěstí, kde se rýsovaly stopy po drsných poutech, ho zneklidňoval.

Na téhle ženě ho vlastně zneklidňovalo úplně všechno. Když před chvílí vešla do místnosti, okamžitě si uvědomil její přítomnost. Všechny jeho smysly se probudily k životu, nervy se napjaly jako struny. Připadal si jako hřebec, který nasává vůni připravené klisny. Jediné, co však mohl udělat, bylo ovládnout se a potlačit svůj chtíč. A teď, když jí stříbrné oči přetékaají prosbou, nadra se dmou vášnivou obhajobou otce, pocítil tak silnou touhu jako ještě nikdy předtím.

Nesmí na ni být mírný, uvědomil si. Byla jeho nepřítelem, nesmí jí věřit. Její rebelie si zaslouží trest. Musí se naučit, že vzpírat se mu se nevyplácí. Musí ji zlomit dřív, než její odpor přeroste do neúnosné míry.

Jak ušlechtilé," řekl Ranulf jízlivě. „Škoda jen, že ti nevěřím, paní. Přirozeně že budeš obhajovat svého otce, aby ses zbavila své vlastní viny. Mohl bych ti snad uvěřit, kdybys poslechla králův příkaz a vydala mi hrad."

„Neměla jsem na výběr," odpověděla Ariana tiše.

„Měla jsi na výběr," namítl. „A ještě stále máš. Tvůj osud záleží teď na tom, jakou cestou se vydáš."

„Co... co tím myslíš?"

„Chci tvé naprosté podrobení, drahá. Chci tvůj slib poslušnosti a uznání mé osoby jako svrchovaného pána."

Já..." Kousla se do rtu. „Nemůžu to udělat. Má loajálnost patří mému otci."

Ranulf tiše zaklel. „To tvoje předstírání loajality mě už začíná nudit. Tvůj otec je zrádce."

Jenže já nic nepředstírám. Stojím při svém otci."

„Tvá tvrdohlavost tě může stát život." „Vím," šeptla.

Ranulfův výraz ztvrdl. Dal jí šanci, aby se zachránila, ale ona ji promarnila. Dobrotivý Bože, ale vždyť tím ho nutí, aby k získání její poslušnosti použil tvrdší metody. Ale jaké?

„Musíš se naučit přiznat, že tvůj vzdor je marný, paní," řekl mírně.

Naklonil se přes okraj vany a ze země zvedl dýku, kterou tam předtím položil. Se zadostiučiněním si všiml, že v očích jeho snoubenky se mihl náznak strachu. S pohledem upřeným na její tvář si Ranulf začal holit dvoudenní strnisko. A když viděl, jak si ulehčeně oddychla, musel se usmát.

Myslel si - doufal -, že na Claredonu konečně najde domov. Že je to jeho šance na nový začátek a to bez ohledu na skandální původ, který ho pronásleduje celý život...

„Dostanu tvou kapitulaci, paní, ať už po dobrém nebo po zlém. Než něco řekneš, měla by sis to dobře promyslet. Jako politický vězeň nejsi zrovna v pozici, kdy bys mohla vystrkovat hřebínek. Dcera zrádce nemá větší práva než obyčejný sluha.“

Allana ho zpražila rozzlobeným pohledem. „Nejsem zrádcova dcera, pane, a ani sluha. Jsem tvá snoubenka, copak jsi zapomněl?“

„Dovol, abych tě vyvedl z omylu, paní,“ odvětil Ranulf klidně, ignorujíc jízlivost v jejím hlase. „Ty už má snoubenka nejsi. Naše zasnuby skončily. Nemíním se oženit s dcerou zrádce.“

Z udiveného výrazu na její krásné tváři poznal, že něco takového nečekala. „Právo je na mé straně. Žádný soudce mě nedonutí, abych za těchto podmínek dostal svému slovu. A co se týče výhody tohoto sňatku, už si tě nemusím vzít, abych získal majetek tvého otce. Už mi náleží i bez tebe.“

Dlouhou chvíli jen mlčela a upírala na něho ublížený pohled. „Po všech těch letech... mě chceš odložit jako obnošený kabát?“

Kdyby na vlastní uši neslyšel, jak tvrdí, že jejich zasnoubení lituje, snad by její lítosti i uvěřil. Já jsem tě neodložil, paní. Za všechno si můžeš jen sama. Kdyby ses mi vzdala a otevřela mi brány Claredonu, uctíval bych tě jako svou milovanou ženu.“

Ariana odvrátila zrak, neschopná snést jeho vyzývavý pohled. „Takže jsem se měla zachovat, jako bys na mě nezapomněl? Jako by od našich zasnub neuplynulo pět dlouhých let, ale jen čtrnáct dní?“

Ranulf se zamračil. Vždyť ona se chová, jako by jí kdovíjak ublížil. Možná skutečně měl přijet dřív, ale její vzpoura proti králi a odpor k jeho osobě je dostatečným důvodem, proč musí zasnuby jednou provždy ukončit. Prohlásila se za jeho nepřítele a nemůže očekávat slitování.

Je mi líto, že jsem nepřišel dřív,“ řekl upjatě, „ale minulost nezměním, stejně jako se nemohu postavit Jindřichovu přání. Mám rozkazy držet tě jako rukojmí.“ Když stále mlčela a jen ho pozorovala ublíženým pohledem, Ranulf cítil, jak v něm začíná pulzovat zlost. „Nemusíš předstírat smutek nad naším zrušeným zasnoubením, drahá. Vždyť se jednalo o domluvené manželství. Koneckonců, včera jsem všechno pochopil. Jsem jen neurozeným ubožákem, uzurpátorem bez jakýchkoliv principů či zásad..., to jsou přece tvá slova, ne? Dokonce jsi odhodlaně tvrdila, že o mně už nikdy nechceš slyšet.“

Ariana ucítila nával bezmocného hněvu. Nejraději by ho něčím praštila, do jeho dokonalé tváře zaryla ostré nehty. Chtěla by mu ublížit tak, jak ubližuje on jí. Dobře si však uvědomovala, že rozhoduje o jejím životě či smrti.

„Nebudu se bránit tvému rozhodnutí, pane.“ Hrdě zvedla hlavu, v očích vzdor a chlad. „Ráda tě zbavím závazků vůči mé osobě. Koneckonců, proč bych měla něco předstírat? Po tvé zradě bych si tě stejně nevzala.“

Žádný pocit ulehčení. Nic, jen prázdnota a podivný nepokoj. Proč v něm tato žena neustále vyvolává zcela nepochopitelné a protichůdné pocity?

Teď však zůstalo nevyřešené dilemma, jak ji potrestat, aby se necítila provinile. Rozhodně nemínil projevit žádný náznak slabosti. Ani když se jedná o někoho tak krásného a delikátního. Zároveň však nechtěl připustit, aby dítě trpělo za viny svých rodičů, jako on kdysi trpěl za hřích své matky. Odmítl klesnout tak hluboko a vybit si hněv na stvoření mnohem křehčím a zranitelnějším, než je on sám.

Pohledem bezradně klouzal po místnosti a snažil se najít odpověď. Zcela zaměstnán přebíráním kontroly nad hradem si ještě ani nestačil prohlédnout své nové pokoje. Musel říct, je spokojený. Normanská společnost byla daleko sofistikovanější než anglická, ale zařízení této místnosti se dalo srovnat s bohatými tvrzemi v Normandii. Dokonce bylo mnohem útulnější než jeho pokoje ve Vernay.

Celé místnosti dominovala obrovská postel s těžkými nebesy, zatímco v rozích stály vyřezávané stoly, polstrované židle a pohodlné lenošky. Krb vydával příjemné teplo. Ve výklenku hned vedle okna byla umístěna malá pohodlná sedátka, kde mohly ženy během dne odpočívat a věnovat se svému vyšívání. V místnosti stálo také několik pozlacených zástěn, které umožňovaly soukromí, na zdech visely tapiserie a přímo nad postelí se skvěla barevná květinová freska.

Ranulf se pohledem pomalu vrátil k velké posteli vystlané měkkými pokrývkami a kožešinou. Náhle ho zasáhla ironie vzniklé situace. Ocítl se sám s krásnou ženou, která byla jeho zajatcem, a on nevěděl, co s ní má dělat. Věděl, co by chtěl. Chtěl by ji položit právě na tuto postel, její štíhlé nohy si ovinout kolem pasu a v měkkém těle ukojit svůj chťič...

Ranulf tiše zaklel. Obraz Ariany ležící pod jeho tělem a vycházející mu v ústrety způsobil bolestné ztopoření údu a napětí celého těla. Jenže ona nebyla děvče ochotná vyhovět jeho rozmaru. A vzít si ji násilím..., ne, to by nikdy neudělal. Bohužel bude muset najít nějaký jiný druh trestu.

Ale jaký? Nechtěl ji věznit, ale zároveň ji nemohl nechat chodit jen tak po tvrzi, poněvadž by mohla pomoci k útěku mužům svého otce. A i kdyby mu dala čestné slovo, nemůže jí věřit. Z vlastní zkušenosti věděl, že urozené

dámy mají sklon ke zradě. Jeho vlastní matka..., žena jeho pána..., dámy na normanském dvoře..., všechny dokázaly, jak mohou být proradné. A Ariana z Claredonu není jiná. Musí zůstat vůči ní neustále ve střehu. Ranulf se znovu zadíval na postel. Jaká škoda, že se od ní musí držet dál. Jedna noc v jeho posteli, a z Ariany by se stala pokorná ovečka. O svých schopnostech nepochyboval. Dobře věděl, jak potěšit ženu a donutit ji, aby reagovala a vyšla mu vstříc. Pokud je tato žena stejná jako ostatní, netrvalo by dlouho a chvěla by se jen po jeho letmém doteku.

Jenže Ariana je jiná. Její chladný přístup, její tvrdohlavost jsou pro něho něco zcela nového. Bylo by zajímavé vidět, zda by ji donutil vzdychat touhou. Jestli by pod jeho polibky roztála a stala se dychtivou milenkou...

Dlaní vyzkoušel hladkost oholené brady a řekl: Je pozdě. Nej-vyšší čas k odpočinku."

Chvilí ho pozorovala a pak se beze slova otočila ke dveřím.

„Kam jdeš, paní?“ zeptal se Ranulf chladně. „Nedovolil jsem ti odejít.“

„Ale řekl jsi..., že chceš odpočívat.“ „To ano. Připrav se do postele.“ „Co?“

„Začni se svlékat.“

„Ty chceš, abych se svlékla?“

Na rtech se mu objevil chabý úsměv. „To přesně chci, drahá. Jestli chceš, můžeš se po mně vykoupat. Za chvíli budu hotový.“

Ariana zůstala jako opařená a hleděla na něho, jako by přišel o poslední kousek rozumu.

„Strávíš noc tady,“ vysvětlil jí Ranulf. „Musím tě mít na očích, poněvadž ti nelze věřit. Jistě mi dáš přednost před nocí strávenou v hradním vězení.“

„To raději budu spát ve vězení,“ vyhrkla neuváženě.

Jenže já ti nedávám na výběr. Zůstaneš tady, abych tě měl na očích. Budeš spát v tomto pokoji, v této posteli, ať už se ti to líbí nebo ne.“

Jejich pohledy se střetly, ale Ranulf nemínil ustoupit. *Chtěl*, aby se bála jeho záměrů. Věřil, že by mnohem raději zůstala zamčená ve své ložnici, jenže, bohužel, bude muset snášet jeho společnost. Donutí ji spát v jedné posteli s neurozeným ubožákem, uzurpáto-rem bez jakýchkoliv principů či zásad.

„Bude lepší, když mě poslechněš,“ varoval ji Ranulf.

„Nenechám se zneucít,“ namítla Ariana chvějícím se hlasem.

„Zneucít? Tak toho se bojíš, paní?“

„Ano, pokud se mě zmocníš bez požehnání v kostele.“

Jesdi nebudeš rozumná, klidně se ti to může stát.“

Ranulf odhodil dýku na zem, prudce se postavil, vystoupil z vany a mířil přímo k Arianě. Z nahého těla mu kapaly krůpěje vody.

Pokusila se uniknout, ale popadl ji za cop a omotal si ho kolem zápěstí. Přitáhl si ji blíže, pohled jantarových očí upřený do jejích. Stál tak blízko, až Ariana cítila horkost jeho kůže a do nosu jí stoupala vůně rozmarýnového mýdla.

Jsi ještě stále panna, drahá? Nebo se mnou zase hraješ falešnou hru?“

„Samozřejmě že jsem panna...,“ odvětila bez dechu.

„Vazal tvého otce, ten, co jsi mu pomohla utéct - chceš mi říct, že jste nebyli milenci?“

„Milenci? Simon? Samozřejmě že ne!“

„Myslíš si, že ti uvěřím, žeš nikdy nebyla s mužem?“

, Ano..., jak jinak?“

Jsi mnohem starší než většina neprovdaných děvčat, skoro stará panna.“

Ariana cítila, jak se jí v žilách začíná vařit krev. „A čím je to vina, pane? Nechal jsi mě tady nečinně čekat celých dlouhých pět let.“

Skepticky povytáhl obočí. „Odpusť, ale nevěřím ti. Mé dosavadní zkušenosti se šlechticemi mi říkají, že lžeš a nevinnost jen předstíráš.“

Zajímalo by ji, co ho k takovým závěrům přivedlo. Je mi jedno, co si myslíš. Ale já *jsem* ještě panna.“

„Existuje jediný způsob, jak se o tom přesvědčit.“

Když na hrdle ucítila něžný tlak jeho ruky, zalapala po dechu a snažila se ho odstrčit, což byla velká chyba. Pod prsty ucítila pevnost jeho svalů a hebkost vlhké kůže.

Ariana se ho pokusila varovat: „Nemůžeš si mě vzít bez požehnání!“

„Ale můžu. Mám na to plné právo,“ řekl Ranulf rozhodným hlasem. Chtěl, aby konečně pochopila, že je zcela v jeho moci. „Můžu tě nechat uvázanou u své postele, donutit tě, abys mi byla po vůli. Můžu si tě nechat jako válečnou kořist a král mi k tomu dokonce dá požehnání. Můžu si tě vzít hned teď a nikdo mi v tom nezabrání.“

Ariana cítila, jak jí srdce buší až v hrdle. Jeho dobronozova opálená tvář byla tak blízko, že na rtech cítila jeho horký dech. „Ty... by sis dovolil znásilnit šlechtici?“

Její otázka ho rozesmála. „Vlastně pochybuji, že by se jednalo o znásilnění. Zatím si žádná nestěžovala.“

Údivem se jí rozšířily oči. „Ty se snad chvástáš svým zhýralým způsobem života?“

„To není žádné chvástání, drahá, ale holý fakt. Ženy v mé náruči nacházejí potěšení - stejně jak ho jistě najdeš i ty.“

Jeho arogantní poznámka Arianu zbavila slov. Představa, že by se jí něco takového mohlo skutečně líbit, ji ohromila. „*Nikdy s tebou nepůjdu do postele! Rozhodně ne dobrovolně!*”

„Uvidíme.”

Ariana věděla, že se jí snaží zastrašit, a docela se mu to dařilo. Zamračený výraz znězněl a v zlatavých očích se objevil intenzivní žár. Ještě nikdy si tolik neuvědomovala mužovu přítomnost - jeho sílu, jeho nahotu. Přitiskl ji k sobě a Ariana na břiše ucítila pevný důkaz jeho touhy.

S vyděšeným výkřikem se mu snažila vytrhnout, ale jeho prsty byly jako pevná pouta.

„Čím dříve pochopíš, že jsem tvůj pán, tím lépe.”

Ariana zatajila dech a snažila se zůstat klidná. Rozhodně mu nechtěla ukázat svou paniku. Jenže Ranulf pod prsty cítil její zrychlený tep a spokojeně se usmál.

„Máš štěstí, že jsem dneska příliš unavený, než abych se ti plně věnoval,” řekl líně. „Mým hlavním pravidlem je, že si nikdy nevezmu děvče, když nemám dost síly, abych ji potěšil stejně jako ona mě. A po dvou probdělých nocích si opravdu potřebuji zdřímnout.”

Po těch slovech ji konečně pustil, otočil se k ní zády, popadl bavlněný ručník a začal si utírat záda. „Vlastně ti prokazuji čest, drahá. Obvykle ženám nedovolím, aby se mnou strávily celou noc.”

„Že mi prokazuješ čest?” Nadutost jeho prohlášení jí brala dech. „To pro mě není žádná čest! A já nejsem jednou z tvých žen!”

„Vlastně jsi. Jsi moje, dokud tě budu chtít.”

Ariana se musela ze všech sil ovládat, aby toho namyšleného mizeru nepraštila.

„Ty darebáku,” mumlala si pro sebe, jenže Ranulf to naneštěstí slyšel.

„Ale, ozvala se uražená pýcha. S takovým spravedlivým rozhořčením se člověk setká jen málokdy.”

Bojovně vystrčila bradu. „Vysmíváš se mi?”

„Ano, přesně to dělám,” odpověděl s neskrývaným posměchem. „Líbí se mi, když se zlobíš.”

Jsi krutý.”

„Krutý?” Jedno temné obočí vyletělo vzhůru a úsměv se rozplynul. „A ty si myslíš, že si zasloužíš laskavost? Po tom, co jsi včera provedla? Vždyť tvůj hloupý čin se rovnal zradě. Můžeš mluvit o štěstí. Každý jiný by tě nechal vsadit do žaláře nebo ti na místě roztáhl nohy a zmocnil se tě bez ohledu na tvé tvrzení, že jsi panna. Neublížil jsem ti. A ani to neudělám, pokud mi k tomu ovšem nedáš důvod.”

Mlčky stála, v očích směsici hněvu, strachu a bezmocnosti.

„Můžeš být klidná, drahá. Až budu potřebovat, najdu si jiné tělo. Tebe se rozhodně ani nedotknu. Kdybych tak totiž učinil, stvrdil bych naše manželství, což nemám v úmyslu. Dobrotivý Bože, nakonec bych musel žádat u papeže o anulování, a na něco takového nemám čas.”

Nedůvěřivě se na něho podívala, ale Ranulf jí už nevěnoval pozornost. Došel k nástěnnému svícnu a sfoukl komíhající plamen.

Vlastně mluvil pravdu. Navzdory žhavé touze, která tepala jeho údem, neměl v úmyslu zbytečně si komplikovat život.

Nicméně její odpor sdílet s ním postel urážel jeho mužskou pýchu. Ještě nikdy ho žádná žena neodmítla.

Všechny se spíše předháněly, která si dříve získá jeho náklonnost a která mu porodí syna. Znalý jeho slabost pro děti a někdy toho až zneužívaly, neboť věděly, že si tak získají výhodné postavení. Měl tři děti a všechny bezmezné miloval. Usiloval, aby měly lepší život, než zakusil on. Život bez hanby, bolesti a utrpení.

Ranulf nechal na noc svítit jen jednu svíci, odhrnul příkrývku a podíval se přes rameno na Arianu. „Na co čekáš?”

„Už jsem ti řekla, že s tebou spát nebudu,” odvětila.

Ještě nikdy neviděla reagovat někoho tak rychle. Dvěma dlouhými kroky překonal vzdálenost mezi nimi a popadl ji do náruče.

Položil ji na postel a zatlačil do pokrývek svým tělem. Bez problémů ji chytil za ruce a přišpendlil jí je nad hlavu. Ariana jen zděšeně lapala po dechu.

„Budeš se mnou spát, má paní,” řekl smrtelně vážně. „Když ti to nařídím, tak mi zahřeješ postel. Budeš mi čistit boty, když to řeknu. A, svatá dobroto, hlavně už zmlkni! Rozumíš?”

Ariana na něho hleděla s uraženou pýchou. „Ano, rozumím.”

„Ano, kdo?”

„Ano, pane.”

Náhle se Ranulf zarazil. Uvědomil si, že má pod sebou její hebké tělo, a celý doslova ztuhl. S tak prudkou a vášnivou reakcí se snad ještě nesetkal. Přesně jako včera večer.

Bože, potřebuje ženskou. Vždyť už je to několik dlouhých týdnů, kdy naposledy našel uvolnění v poddajném ženském klíně. Spát se svou zajatkyň v jedné posteli mělo přece být trestem pro *ni*, ne pro něho.

Ranulf zavřel oči a dlouze se nadechl. Ježíši, byl tak unavený. Celé tělo ho bolelo sžíravou touhou. Prudce se od ní odtáhl, popadl cíp vlněné deky a oba je přikryl. Obrátil se k Arianě zády, zavřel oči a snažil se uvolnit.

Ariana se neodvážila ani pohnout. Ležela na zádech a zírala na jeho odvrácenou hlavu. Zdálo se, že Ranulf svá slova míní vážně. Ze se jí skutečně nezmocní..., alespoň ne dnes v noci.

Jejich setkání neprobíhalo tak, jak předpokládala. Ranulf jí vlastně nijak neublížil. Sice jí vyhrožoval, to ano. Zcela očividně jí chtěl nahnat strach. Ale byla stále volná. Nenechal ji uvrhnout do hradního vězení, za což mu byla nesmírně vděčná.

S úlevou naslouchala, jak Ranulf začal pravidelně oddychovat. Ani se neobtěžoval, aby před ní uklidil zbraně. Zřejmě věří, že je natolik zbabělá, aby je proti němu použila. Jenže odvaha s tím neměla nic společného. Byla by blázen, kdyby mu teď usilovala o život. I kdyby se jí to podařilo a ona ho zabila, jeho vazalové by se jistě pomstili nejen na ní, ale i na nevinných lidech Claredonu. Ne, teď musí akceptovat jeho pravidla.

Pohledem se zastavila na vlhkých vlasech a na malou chvíli ji napadlo, zda jsou skutečně tak jemné, jak vypadají. Stálo ji hodně sebeovládání, aby nenatáhla ruku a nepřesvědčila se. Pod příkrývkou viděla široká záda a zohyžděnou pokožku. Zavřela oči a zoufale se snažila zbavit náhlého návalu sympatie. Pán z Vernay je krutý ďábel, který od nikoho nepotřebuje soustrast ani slitování, a už vůbec ne od své bezmocné zajatkyňe.

Odvrátila hlavu a zadívala se na nebesa nad postelí. Ne, jejich setkání nebylo takové, jaké očekávala či v jaké snad doufala.

Tohle měla být jejich svatební noc. Snila o ní od první chvíle, kdy Ranulfa spatřila. Snad tisíckrát si představovala, jak vedle něho leží, odevzdává se svému manželovi s láskou a ctí, otevírá mu své tělo, reaguje na jeho něžné doteky...

Všechno to je jako krutý výsměch osudu. Ted s ním sice sdílí jeho postel, ale ne s láskou a se ctí.

Jsou z nich nepřátelé. Pán z Vernay neuznal jejich zasnoubení a odmítl se jí dotknout, zatímco ona se od něho odvrátila se strachem a pohrdáním.

Znovu měla ten sen. Živou erotickou fantazii, která se s ránem rozplynula jako mlhavý opar nad řekou.

Ariana se probudila celá omámená. Ale sen pokračoval dál. Cítila na sobě tlak svalnatého těla, jeho pevnou hebkost, jeho žár...

Ranulf!

Ach Bože!

Ztuhla. Přes látku noční košilky cítila jeho touhou zduřelé mužství, které ji tlačilo do zadečku. Ležela a nedovolila si pohnout. Slyšela Ranulfův klidný dech, vnímala jeho vůni...

Dobrotivý Bože..., on ještě stále spí.

Ariana zatajila dech, opatrně se mu vymanila z náruče a vyklouzla z postele. V tichosti unikla do bezpečné vzdálenosti okenního výklenku, kde se schoulila a třásla zimou. Po teplém objetí Ranulfovy náruče ji tenká látka spodního prádla před ranním chladem poskytovala jen chabou ochranu. A před hanbou z nestydatého snu ji nemohlo spasit žádné oblečení. Ještě stále cítila pevnost jeho těla přitisknutého k ní, vnímala sžíravou touhu pulzující všemi údy.

Dobrotivá matko na nebesích, co se to s ní jenom děje? Její jedinou omluvou je fakt, že je vyčerpaná a oslabená. Vždyť už druhou noc téměř nezamhouřila oka a nervy měla napjaté strachem a úzkostí.

Vtom zaslechla slabý zvuk a podívala se zpátky na Ranulfa. Ve spánku se překulil a rozvalil se přes celou postel. Pod tenkou příkrývkou viděla obrysy svalnaté postavy. Přemýšlela, jak je možné, že dokonce i ve spánku vypadá tak rozhodně a mužně.

Dlouhé řasy pokojně ležely na vystouplých lících kostech, jestřábí nos, hranatá brada, pevná linka dokonalých rtů.

A jeho tělo... Ariana se znepokojeně kousla do rtu. To, že ji Ranulf fyzicky přitahoval, ji děsilo a rozčilovalo zároveň. Vždyť už dávno není tou plachou dívkou, kterou si kdysi chtěl vzít za ženu, a přesto ji stále fascinuje. Staré zvyky se jen těžko mění. Vždyť o tomto muži dlouho snila jako o svém milenci. Stal se idolem jejích dívčích fantazií...

Prudce zatřásla hlavou. Musí se zbavit svého hloupého obdivu k němu, i kdyby ji to mělo stát poslední zbytek vůle. Ranulf je chladný, bezcitný ďábel. Muž, který ji drží jako rukojmí. Promarnila nejkrásnějších pět let svého života čekáním... a on ji zcela bezdůvodně od sebe odvrhl, stejně jako by se zbavil starého pláště, který už přestal plnit svou úlohu.

K čertu s tebou, Ranulfe z Vernay! Už mu na ní nezáleží. A ještě hůře, považuje ji za zrádce, poněvadž mu nevydala hrad a pomohla k útěku vazalu svého otce. Muž, který se měl stát jejím pánem a manželem je teď jejím nepřítelem.

Ještě štěstí, že se nemusí bát o své panenství. Přesně jak Ranulf poukázal, kdyby jejich svazek byl naplněn, byli by oddáni před Bohem. A to mu zřejmě bylo proti mysli.

Ariana zavřela oči a snažila se potlačit hořkost, která ji naplňovala. Proč plakat nad ztracenými sny? Musí se soustředit na budoucnost, na záchranu svého lidu a domova, který nadevše miluje. Lidé Claredonu jsou na ní závislí a ona za ně bude bojovat.

Pokud se bude snažit, možná jim může být nějak užitečná, a alespoň částečně tak odčini své selhání. Walter svůj lid bezpečně převedl dlouhými roky občanských válek a bezvládí a všechno jen proto, aby ho teď obvinili ze zrady... Ariana ani na chvíli neuvěřila, že by otec něco takového udělal. Zvláště ne, když toužil po míru.

Ariana si přiložila dlaň ke rtům, aby potlačila vzlyk, který se jí dral z hrdla, nedokázala však zabránit přívalu horkých slz. Svatá dobroto, vždyť je zcela bezbranná. Nedokáže mu nijak pomoci. Zabořila tvář do dlaní a dala volný průchod zoufalství a beznaději.

„Nevzpomínám si, že bych ti dovolil opustit postel.“

Ospalý Ranulfův hlas ji prudce uvedl zpátky do reality. Zvedla hlavu a její oči se střetly s jeho zkoumavým pohledem. Ztěžka polkla a z tváří si setřela slzy.

„Pojď sem,“ nařídil jí tiše.

Na chvíli zaváhala, nicméně rozhodný pohled v jeho očích zlomil její vzdor a vrátila se k posteli. K její velké nelibosti ji Ranulf popadl za ruku a přitáhl k sobě na lůžko.

Dlouhou chvíli ji pozoroval a snažil se rozpoznat, zda slzy v očích jsou upřímné, či jen předstírané. Možná se ho pláčem snaží dojmout. Jenže on slzám krásků už dávno nevěří.

Náhle se ho zmocnila silná touha se jí dotknout. Docela dobře chápal reakci svého těla. Často se probouzel se ztopořeným mužstvím, ale obvykle stačilo zavolat a vždy se objevila dívka, která ho ráda ukojila. Jenže dnes to bylo jiné. Toužil ji vzít do náruče a utěšit.

„Proč pláčeš?“

„Nepláču,“ odvětila chvějícím se hlasem.

„Ne?“ Natáhl ruku a bříškem palce jí setřel z tváře zbytek slz. „A co je potom tohle?“ Když mlčela, Ranulf se zamračil. Jenže na mě slzy neplatí, madam. Nemysli si, že mě obměkčíš.“

Ariana se na něho udiveně podívala. Byla příliš hrdá, než aby se snížila k podobným taktikám, a s flirtováním nebo přesvědčováním mužů neměla žádné zkušenosti. Vždy byla vedená k poctivosti a pravdomluvnosti.

„Pochybuji, že muž jako ty dokáže pochopit zoufalství ženy,“ zamumlala.

Muž jako ty. Ranulf po těch slovech sebou trhl. Bylo zřejmé, že Ariana ví o skandálu kolem jeho původu. Jistě se doslechla o způsobu, jakým musel dobýt své jméno a postavení. Vznešená dáma, jako je ona, jím bude vždy jen pohrdat.

Ranulf na ni ostře pohlédl. „Na něco jsem se tě ptal a očekávám pravdivou odpověď. Proč jsi plakala?“

Ariana odvrátila zrak. „Můj otec je považován za zrádce... Cítím hanbu, že ho nedokážu bránit... Jsem tvůj zajatec..., tvá odvržená snoubenka... Mám snad málo důvodů k pláči?“

„Nemáš se za co stydět. Nade mnou jsi nemohla vyhrát.“

„To není pravda! Claredon jsi získal lstí.“

Ranulf se na ni překvapeně podíval. „Takže ty bys uvítala, kdybych sem vtrhl a cestou pobil několik mužů?“

Ariana smutně zakroutila hlavou. „Otec na mě tolik spoléhal.“

„A král zase spoléhá na mě,“ odvětil Ranulf klidně. Jistě chápeš, že jsem jen vykonavatelem Jindřichova rozhodnutí.“

„Nikdy mě nepřesvědčíš, že jsi nebojoval za své vlastní zájmy.“

„Skutečně ne. Ale zkus se na to podívat z mé strany. Nemohu ti dovolit, abys podřývala mou autoritu. Vypadal bych jako blázen, který nedokáže zvládnout ani svou snoubenku.“

Než stačila jakkoliv reagovat, Ranulf pokračoval: „Říkala jsi, že zrušení našeho zasnoubení vůbec nelituješ.“

Mluvila jsi pravdu?“

Vzdorovitě zvedla bradu. Já nikdy nelžu, pane.“

„Tak proč jsi potom kvůli tomu plakala?“

„To, že netoužím po sňatku s tebou neznamena, že se nechci vdávat vůbec.“

Ranulf si ji zamyšleně prohlížel. Byla ještě stále mladá a půvabná..., takže jistě nějakého nápadníka sežene.

„Nevidím důvod, proč by ses nemohla provdat.“

„Poté, cos mě odvrhl? Bez věna? Ne, je zcela zřejmé, že se už nevdáni.“

Neměl nic společného se ztrátou jejího dědictví. Za všechno mohl jen její otec. „Ale proč? Je sice pravda, že bez hradu a pozemků už nemáš takovou hodnotu, ale díky tvému netknutému panenství věřím, že se nějaký vhodný manžel najde. Možná dokonce někdo z mých vazalů.“

„Skutečně? Budou dojídat zbytky z tvého stolu?“

„Zbytky?“

„Copak někdo bude věřit v mé panenství, když jsi mě donutil, abych s tebou spala v jedné posteli?“

Ranulf se hlasitě rozesmál. „Tak to se neboj, děvče. Všichni dobře vědí, že mám k urozeným dámám téměř odpor... a taky znají mou schopnost najít si ochotnou a zkušenou milenku. Ujišťuji tě, že nemám zapotřebí používat násilí. Ne, všichni pochopí, že jsi jen můj zajatec. Tímhle se nemusíš znepokojovat.“

Nedůvěřivě se ušklíbala. „Pro tebe to je tak snadné.“

Jeho tvář znězněla. „Copak je manželství skutečně tak důležité?“

„Pro ženu ano. Muži mohou bojovat, účastnit se turnajů a cestovat. Žena má jen svůj domov a rodinu, o kterou se může starat.“ Skousla si ret a odvrátila zrak. „A já nemám ani to.“

Ranulf se nepřijemně ošil. Necítil vinu, nicméně nyní ano. Považoval ji za příliš mladou a doufal, že je na hradě svého otce spokojená. Ano, mohl pro ni přijet dříve, ale nakonec by se stejně setkal jen s jejím odporem.

„Vždy můžeš vstoupit do kláštera,“ navrhl, když se odmlčela.

Ariana zakroutila hlavou. Já se do kláštera nehodím. Matka říkala..." Ariana si náhle uvědomila, že vstoupila na nebezpečnou půdu.

„Ano? Co říkala tvá matka?"

„Ze můj ostrý jazyk se do kostela nehodí."

Ranulf se usmál. „Chytrá žena, tvá matka. Ten ostrý jazyk jsem si vyzkoušel na vlastní kůži." Všiml si, že se Ariana zablýsklo v očích. „Lady Constance..., potkal jsem ji před několika lety na zasnubách, byla velmi milá a vznešená. Kdy vlastně zemřela?"

Ariana ztuhla. „Ztratili jsme ji před čtyřmi roky," řekla opatrně. Nechtěla lhát, ale ani mu nemohla říct pravdu. Ještě stále za ní truchlíš?"

„Ano..., hluboce." To byla pravda.

V jejím hlase slyšel smutek, v očích viděl žal. Mimovolně zvedl ruku a dotkl se hebké pokožky těsně pod ušním lalůčkem. Ariana sebou však prudce trhla, jako by ji popálil.

„Nechci být odsouzená k staroplanství," řekla ve snaze vrátit se k bezpečnějšímu tématu.

Ranulf se usmál. „Skoro to vypadá, jako bys mě přemlouvala k něčemu, co jsem původně nechtěl udělat."

Ariana cítila, jak hoří studem. „Převracíš má slova, pane. Jednou chci mít děti. A pokud musím k jejich získání překonat fyzickou bolest, pak se ráda podvolím a splním svou manželskou povinnost."

„Přetrpím? Povinnost?" V očích mu pobaveně zajiskřilo. „Tak se mi zdá, že máš o manželské posteli poněkud zkreslenou představu. Zřejmě z tebe mluví tvá nevinnost. Kdybys měla více zkušeností, věděla bys, že se nejedná o povinnost, ale o rozkoš."

„A kdybys ty měl méně zkušeností, pane," řekla Ariana kousavě, „pak by sis jistě mnohem více vážil daného slova."

„Ale to já přece dělám," odvětil chladně. „Třebaže toužím okusit tvůj půvab, snažím se ovládnout a nenaplnit tak nechtěný svazek."

„Můj půvab nikdy neokusíš!" vykřikla hněvivě. „Nebudu tvou milenkou!"

Na tváři se mu objevil provokativní úsměv. „Ani bych to po tobě nechtěl, paní. Mám rád vlídnější děvčata. Ty jsi na mě příliš kyselá."

Jeho poznámka ji ranila víc, než byla ochotná dát najevo. „Když mě shledáváš tak nepřitažlivou, nechápu, proč jsi souhlasil se zasnubami."

Ranulf pokrčil rameny. „Z obvyklých důvodů. Považoval jsem spojení s Claredonem za výhodné. A tvůj otec mi slíbil hezký kus země."

Ariana dobře věděla, z jakých důvodů se uzavírají manželství. Vždyť i její otec v jejich svazku viděl jen výhodu ochrany Clare-donu.

„Nikdy jsem tě nechtěl, jen tvou zemi," dodal jedovatě.

Ariana sepjala ruce a pevně je držela, aby se nezačaly třást. Pravda by ji neměla tolik bolet. Podívala se dolů na své ruce. „Tak proto jsi pro mě nikdy nepřišel? Protože můj otec ještě žil, a ty jsi chtěl jen dědictví?"

Ranulf ucítil prudký nával viny. Nemohl jí však prozradit pravý důvod váhání, že se bál dalšího zklamání. Že nechtěl riskovat matčino selhání a otcovu odplatu.

„Ano," lhal. „Stejně jsem nemohl získat to, po čem jsem toužil - Claredon. Nebyl důvod, proč bych pospíchal.

Ale nač si cokoliv nalhávat. Oběma stranám to tak přece vyhovovalo. Vždyť ani Walter na naplnění našeho manželství nijak nespěchal."

„A teď, když už Claredon máš, mě nepotřebuješ."

Ranulf zaťal zuby. Nechápal, jak dokáže všechno tak lehce překroutit a nakonec udělat viníka z něho. Vždyť on jen chrání zájmy krále a snaží se potlačit rebelii, kterou zřejmě vede její otec. Já jsem svou čest neztratil. A rozhodně se nemíním přátelit se zrádci," odpověděl na svou obranu.

Zvedla hlavu a podívala se mu přímo do očí. „Chtěla bych znát tvé úmysly, pane. Co se mnou teď bude?"

Zamračil se. „Pokud tvého otce shledají vinným, staneš se nepřítelem koruny. Král tě může provdat za jednoho ze svých rytířů. A do té doby tě budu držet jako politického zajatce." Odmlčel se.

Proč jen se vedle ní stále cítí tak provinile? „Prozatím jsi můj vězeň a já si s tebou mohu dělat, cokoliv se mi zamane."

Ariana si zaryla nehty do dlaně. Jak může být v jednu chvíli tak něžný a chápavý, a vzápětí chladný a krutý?

„Pokud mě chceš potrestat, prosím, učiň tak ihned."

Se zájmem si ji prohlížel, ve tváři záhadný výraz. „Svůj ortel ti řeknu, až sám uznám za vhodné," ujistil ji. Jak už jsem řekl včera večer, o svém osudu rozhodneš sama."

„Co... co tím myslíš?"

Navzdory nedůvěře, kterou k ní cítil, věděl, že její spolupráce by mu mohla být velmi užitečná. S podporou bývalé paní by ho lid Claredonu snadněji přijal jako svého pána.

„Chci, abys se mnou spolupracovala ohledně získání důvěry zdejších lidí. Očekávám jejich naprostou oddanost a doufám, že jako pán zdejšího hradu ji brzo získám."

„Claredon není tvůj majetek. Mého otce ještě neodsoudili. Takže tady nejsi pánem."

Ranulf se musel ze všech sil ovládat, aby nevybudil. *Jsem tady pánem, a to Jindřichovým výnosem. Tohle místo je mé, madam. A co jednou získám, to si ponechám už navždy.*"

„Pak si to nechej bez mé pomoci."

Ve tváři se mu zračil hněv. Uvědomil si, že ona se tak lehce nevzdá.

Bez varování odhodil přikrývku. Ariana vyjeveně zírala na jeho nahé tělo.

„Pokud si chceš uchovat svou nevinnost," řekl jízlivě, „doporučoval bych ti poodstoupit. Chci se totiž obléct."

Prudce vstala a došla do rohu místnosti.

Ranulf vstal a nahý se vydal ke dveřím. Otevřel je a zavolal na své páže, aby ho obléklo.

„Máš dva dny na rozhodnutí," řekl Arianě. „Dnes jedu do Wyc-lifu a zřejmě tam zůstanu přes noc. Po dobu mé nepřítomnosti dohlédne na Claredon můj vazal Ivo Ridefort. Ty tady zůstaneš do té doby, dokud mi nebudeš přísahat věrnost."

„To nikdy neudělám."

Ranulf zaťal zuby. To děvče bude pěkně tvrdý oříšek, ale on to nakonec přece jen dokáže.

„Mezitím," pokračoval, jako by ji neslyšel, „se můžeš volně pohybovat v tomto pokoji. Nedám ti pouta a tvé dámy tě mohou navštěvovat."

„Tvá laskavost mě dojíká, pane."

„Dej si pozor, děvče. Má trpělivost má jisté hranice."

„Skutečně? Asi bych se měla třást strachy."

Upřel na ni výhrůžný pohled. „To tedy ano. Můžu ti ztraceně zkomplikovat život."

„Tak o tom nepochybuji. Od takového surovce bych nic jiného ani nečekala."

„Surovce?" Zamračil se. Dalo mu spoustu práce, aby se k ní choval mírně a ohleduplně a nakonec uslyší tohle. Pak si však uvědomil, že ho Ariana úmyslně popichuje, a nejhorší na tom bylo, že se jí to docela daří.

Potrásl hlavou, zhluboka se nadechl a uvolnil zaťatou pěst. „Ublížil jsem ti nějak, lady?" zeptal se sladce.

„Ne..., ale neprojevuješ mi ani ten nejmenší respekt."

„Asi jsi zapomněla, že tady nemáš větší slovo než ta poslední služebná."

Ariana ho zpražila rozzlobeným pohledem. Jestli si myslí, že se před ním bude krčit a plazit strachy, tak se ztraceně plete.

Jednou se mi budeš muset podrobit, paní," řekl zlověstným tónem. „Budeš mi říkat *můj pane*."

Ariana sesbírala veškerou kuráž a odhodlaně vystrčila bradu. „Možná se staneš pánem na Claredonu, sire Dragone, ale mým *nikdy*."

Koutky úst se mu náhle pozvedly v nebezpečném úšklebku. „Dej si pozor, děvče. Mohl bych to vzít jako výzvu a výzvy já zbožňuji." Po těch slovech se obrátil k toaletnímu stolku a začal se umývat.

Když do pokoje vešlo jeho páže s tácem plným jídla, ulomil si kus chleba, ukrojil plátek studené zvěřiny a nalil číši vína, zatímco mladík mu pomáhal do nablýskaného brnění, které ještě podtrhovalo jeho mužnost a odhodlání.

„Až se vrátím, dokončíme náš rozhovor," řekl nakonec. „Doporučuji, aby sis odpověď dobře rozmyslela."

Bez dalšího slova si nasadil přilbu a vyšel z místnosti.

Dubové dveře se za ním ztěžka zavřely a pak se ozvalo zarachocení zámku. Ariana se obrátila a udiveně zírala na dveře. On ji zamkl! Jako by byla nějaká neposlušná služka. Jen stěží se ovládla, aby nezačala křičet a dupat vzteky.

S tichým klením došla k jednomu oknu a otevřela ho. Odsud viděla na nádvoří, kde na lorda z Vernay už čekali jeho rytíři na netrpělivých koních. Jeden z nich držel pánovu korouhev - černého draka na rudém podkladu -, která teď divoce plápolala ve větru.

O chvíli později se objevil Ranulf. Když se vyšvihl na koně a do ruky uchopil zbraň, vypadal vskutku nebezpečně. Ranní slunce se odráželo v nablýskané zbroji a větřík si pohrával s ozdobnými třásněmi stříbrné přilby. Pak Ranulf zvedl ruku a dal příkaz k odjezdu. A branou projel tucet ozbrojených jezdců.

Ariana je pozorovala, dokud nezmizeli za obzorem, a s hořkostí si uvědomovala, že život na hradě se znovu vrátil do normálu. Zvuky zvířat, pravidelný tlukot kovářova kladiva, křik jestřába na obloze, všechno bylo stejné jako za vlády jejího otce. Kromě pána hradu se nic nezměnilo.

A kromě jejího postavení, pomyslela si zoufale. Ted je Ranulfo-vým rukojmím, zavřeným v jedné místnosti jako nějaký vězeň.

Ariana se podívala k východu, kde už vysoko na obzoru stálo zlaté slunce, přes zelené louky a pečlivě obdělaná pole, až se její pohled zastavil na temném lese.

Matko, kéž bys stála vedle mě a poradila mi, co mám dělat.

Nicméně matka tady není. A ani otec. Musí se s tím vypořádat sama. Musí nějak Blacka Dragona přelstít a pokusit se znovu získat Claredon. Jako žena nemůže bojovat se zbraní v ruce, ale přesto se nevzdá. Bude Ranulfovi z Vernay odporovat až do posledního dechu.

Příští den okolo poledne se Ranulf se svými muži vracel ke Claredonu, spokojený s dosaženým úspěchem.

Dřevěná brána Wyclifu se mu otevřela bez sebemenšího zaváhání a on tak získal kontrolu nad Walterovým

venkovským panstvím bez zbytečného boje a krveprolití. Většina vazalů přísahala poslušnost svému novému pánu a ti, kteří tak neučinili, budou vykoupeni svými rodinami. Všechno jde podle plánu.

Až na jeden malý detail, pomyslel si Ranulf hořce. Na paní z Claredonu. Jeho bývalou snoubenku. Jak se má vypořádat s Arianou, bylo jeho největší dilemma.

Hotové šílenství, přemítal v duchu. Ariana neprojevila ani nej-menší náznak strachu. Ačkoliv její odhodlání obdivoval, nemohl jí dovolit ujit trestu. Ale jakému? Najít trest za její přečin nebyl žádný problém, ale žít potom se svým svědomím ano.

Navíc s ní nechce dále bojovat. Touží po klidném převzetí vlády nad Claredonem a k tomu potřebuje lady Arianu. Potřebuje a chce ji. Ačkoliv si to nerad přiznával, to děvče ho vzrušovalo jako žádná jiná. *Naivní blázne, omotala si tě kolem prstu. A právě teď může proti tobě kout pikle.*

Nicméně k jeho velké nelibosti Ranulf zjišťoval, že každým dalším krokem mu srdce bije rychleji a rychleji, a když uviděl brány Claredonu, netrpělivě pobídl koně.

Náhle vedle sebe uslyšel něčí smích, a když se otočil, uviděl Payna, který si ho zblízka prohlížel a na rtech mu pohrával vědoucí pobavený úsměv.

„Doufám, žeš to děvče včera večer okusil, pane. Je to krásné sousto, které by mohlo ukojit dokonce i tvůj nenasytný apetit.“

Ranulf nechal poznámku bez odezvy.

„Měl jsi ji v posteli?“

„Koho?“

„Vím jen o jedné, která by tě dokázala zaujmout natolik, že bys zapomněl i na své druhy ve zbrani. Posledních několik hodin jsi skoro nepromluvil. Samozřejmě že mluvím o tvé snoubence.“

„Ani jsem se jí nedotkl,“ řekl Ranulf.

„Tomu nevěřím. Na to jsi příliš vášnivý.“

Jen málo lidí si z Blacka Dragona mohlo utahovat, aniž by se nemuselo bát odplaty. Ale Ranulf a Payn vyrostli v Normandii společně v jedné domácnosti. Payn znal jeho nejhlubší tajemství, rozuměl démonům, kteří ho poháněli.

„Nejenže mě z ní bolí ledví, ale i hlava,“ odvětil Ranulf hořce. „To děvče je jako břitva a nechce se podvolit.“

Jestli ji chceš, pak si ji vezmi. Nebudeš prvním rytířem, který se zmocnil své válečné kořisti.“

Ranulf se ušklíbl. „Zřejmě se nevyznáš v otázkách církve, jinak bys totiž věděl, že pokud si ji *vezmu*, jak mi radíš, stane se mou skutečnou a právoplatnou manželkou. A oženit se s dcerou zrádce se mi upřímně příčí.“

„Musíš uznat, že je pohledná.“

Ranulf si odfrkl. „I bohlav má krásný květ, přesto je v určité dávce smrtelný.“ Ušklíbl se. „To děvče je kyselé jako citron a tvrdohlavé jako mezek. Ta se jen tak lehce nevzdá. A je nebezpečná - nedá se jí věřit.“

„Tak ji vsaď do vězení.“

Je to *dáma*,“ odpověděl Ranulf zachmuřeně.

Payn se usmál a zakroužil hlavou. „Ty jsi mi ale drak. Viděl jsem, jak nemilosrdně zacházíš se svými nepřáteli, ale s děvčetem zjihneš jako kotě. Radím ti, vzmuž se, pane, jinak lady Ariana začne tvou shovívavost považovat za slabost.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Ranulf. „Musím jí ukázat, kdo je pán a kdo rukojmí.“

„Možná bys mohl poslat do Normandie pro svou krásnou Saracénku, aby ti ulevila od bolesti a přivedla tě na jiné myšlenky.“

Ranulf se hlasitě zasmál. Je sice pravda, že Layla byla ze všech nejlepší, nicméně ani ona nestála za cenu, kterou by musel zaplatit za její exkluzivní služby. Časem se z ní stala nenasytná a chamtivá ženská.

„Takové výdaje mi připadají zbytečné,“ odvětil Ranulf klidně. „Tak jak se potom se svou snoubenkou vypořádáš?“ zeptal se Payn.

„Nevím.“

Ranulf se majetnický zadíval na mohutnou tvrz tyčící se daleko na obzoru. Možná skutečně udělal chybu a měl do Anglie přijet dřív. Jenže kdyby se s Arianou oženil, získal by Claredon až po smrti jejího otce. A teď je hrad jeho, a to na podkladě královského rozhodnutí. Jen *jeho*. Vlastnictví Claredonu pro něho znamenalo víc, než byl ochotný přiznat. Poprvé v životě se zdálo, že ho konečně čeká klid a mír. Měl šanci začít úplně znovu. Claredon nebyl jako Vernay, s tíživými vzpomínkami na bolestnou minulost. Claredon byl útulným domovem, který si zaslouží dobrého a laskavého pána - přesně takového, jakým chtěl být.

Chtěl být dobrým pánem, ale k tomu potřeboval lady Arianu. Bez její pomoci by se mu lid Claredonu mohl vymknout z rukou a on by musel jednat drsněji, než by chtěl.

„Budu muset něco vymyslet,“ zamumlal spíše sám pro sebe. „Nechci o něj přijít.“

„Možná bys mohl zvážit jinou strategii,“ navrhl Payn. Jak jsi sám řekl, tvé rukojmí je dáma a s těmi sis vždy dokázal poradit. Proč nepoužiješ svůj věhlasný talent?“

„Talent?“

Jestli někdo dokáže svést dámu, aby udělala i to, co nechce, pak jsi to ty, Ranulfe. A oba dobře víme, že to jde zařídit i bez toho, aniž bys naplnil manželství. Ukaž jí, co je to rozkoš.“

Svést Arianu? Ranulf se odmlčel. Popravdě řečeno, už o něčem takovém uvažoval, i když ne příliš vážně. Ale snad by opravdu *mel* změnit strategii, aby ji přiměl ke spolupráci. Věděl, jak přemluvit ženu, aby udělala, co po ní požadoval. Nicméně lady z Claredonu bude tvrdý oříšek. Reaguje na něho s chladným odmítáním a na něco podobného Ranulf není zvyklý. Ve Vernay se děvčata předháněla, která mu v noci zahřeje postel. Ale Ariana je jiná.

Ranulf se tiše pousmál. Zajímalo by ho, zda by se skutečně bránila, nebo by po prvním polibku podlehla.

„Nakonec, proč bych to nezkusil?“ přemítal Ranulf zamyšleně.

Sotva ta slova vyřkl, koutkem oka zahlédl pohyb. Projížděli zalesněným terénem, ale Ranulf mu téměř nevěnoval pozornost. Náhle mu kolem hlavy proletěl šíp a uvízl v hrudi jednoho z mužů.

„Zatraceně, jsme přepadeni!“ zařval Ranulf.

Prudce tasil meč a s reflexem lovce a válečníka vyrazil do hustého lesa, kde se skrývali útočníci. Payn pospíchal za ním.

Z lesa se snesla sprška šípů, ale Ranulf a jeho muži mířili přímo do středu vřavy, kde našli hejno vesničanů vyzbrojených srpy, které vedla hrstka rytířů. Les ožil hvizdem šípů a kovovým zvukem oceli.

Ranulf zneškodnil lučištníka, který mířil přímo na něj, zatímco se Payn se svým kopím vypořádal s rebellem skrývajícím se na stromě. Jakmile Ranulf spatřil rytíře na koni, který vydával rozkazy, rozjel se přímo za ním. Jejich meče se střetly. Ranulf vycenil zuby a v žilách mu kolovala vařící krev. Netrvalo dlouho a bylo zřejmé, kdo vítězí. Ranulf se právě chystal zasadit smrtelnou ránu, když po své pravici uslyšel koně.

„Můj pane, za sebou!“

Otočil hlavu, ale pozdě. Útočník po něm mrštil vidlemi, které se dostaly pod brnění a zabodly se mezi žebra.

Ranulf zalapal po dechu, hlasitě zařval a vši silou máchl mečem, takže muže rozřízl vejpůl.

Ranulf ztěžka dýchal, předklonil se a opřel se o hrušku sedla. Když se rozhlédl kolem sebe, viděl, že boj pomalu slábne. Na zemi leželi mrtví vesničané a ti, kdo přežili, se snažili spasit krkolomným útekem. Nicméně vedoucí rytíř zmizel a s ním i ostatní rebelové.

Payn vydal rozkaz pronásledovat nepřítel a pak se obrátil k Ra-nulfovi.

„Vždyť ty krvácíš!“ zvolal vyděšeně.

Ranulf potřásl hlavou. „Přežiju. Což je víc, než můžu říct o tomhle ubožákovi.“

Jeden z jeho mužů ležel na zemi, z hrudi mu trčel šíp. Náhle jeho pozornost zaujalo tiché zasténání a Ranulf si všiml dalšího muže. Hlasitě zaklel.

„Burci...“

Jednou rukou se popadl za krvácející bok a rychle seskočil z koně. Sklonil se ke zraněnému a pečlivě prohlížel ránu na jeho rameni.

„Prosím za odpuštění, pane. Byla to ode mě hloupost...“

Jen tiše, chlapče. Raději nemluv. Nechci, abys vykrvácel.“

Ranulf znovu zaklel, tentokrát však jen pro sebe. To on byl zodpovědný za to, co se stalo. Dovolil svým myšlenkám, aby se zaobíraly dívkou se zlatorudými vlasy a hebkou pletí, a své muže vedl přímo do pastí.

Zničeně zasunul meč do pochvy a nehledě na vlastní ránu vzal chlapce do náruče a podal ho jednomu z rytířů.

Mladík mezitím ztratil vědomí a Ranulf nemohl dělat nic jiného, než doufat, že šíp i s ocelovým hrotem bude důkladně odstraněný. Viděl příliš mnoho mužů, kteří zemřeli na otravu krve, když v ránu zůstal jen kousek oceli.

Tiše sledoval, jak chlapce odvázejí na hrad, avšak celým tělem mu lomcoval hněv. Svátá dobroto! Vždyť je přepadla banda vesničanů ozbrojených vidlemi, které vedli rebelští rytíři. Okamžitě před sebou uviděl tvář Simona, poslušného vazala lady z Claredonu.

„Pět jsme zabili a dva vzali do zajetí, oba jsou ranění,“ informoval ho Payn. Jeden z nich je zřejmě rytíř.“

„Kolik jich uteklo?“

„Asi tucet.“

„Vezměte zajatce na Claredon,“ přikázal Ranulf zachmuřeně, „a přikovejte je v hradním vězení. Ty mrtvé taky. Však ty už víš, co dělat.“

„Ano, pane.“

Těla povstalců budou pověšena na hradbách jako odstrašující příklad ostatním. Jeho nepřátelé se musí naučit, že boj proti novému pánu z Claredonu je marný.

„A, Payne, kolem hradeb postav stráž.“

Jak si přeješ. Jen se neboj, pane. My ty rebely srazíme na kolena.“

„Ano, musí zjistit, co jim vzpoura přinese,“ řekl Ranulf temně. Pak nasedl na koně a vyrazil ke Claredonu.

Kostelní zvony právě dozněly, když se prudce rozletěly dubové dveře. Ariana leknutím málem omdlela, ačkoliv ji o Ranulfově návratu informoval zvuk rohu na strážní věži. S hrůzou pozorovala, jak rytíři z koní shodili několik mrtvých těl a nechali je ležet na dláždění. Zdálo se, že se naplnila jedna z jejích nejhorších obav. Lid Claredonu trpí pod nelítostnou nadvládou Blacka Dragona.

A když se v místnosti objevila mohutná postava, srdce se jí sevřelo a náhle nemohla dýchat. Zabodl do ni rozzlobený pohled zlatých očí, rty stažené do přísné linky.

„Doufám, že jsi spokojená,“ zavrčel a nohou za sebou zabouchl dveře.

Jak... Jak to myslíš?"

„Cestou z Wyclifu jsme byli přepadeni. Jednoho z mých mužů zabili a mé páže je vážně zraněné." Vztekle odhodil helmu. „Říkal jsem ti, děvče, že nic dobrého to nepřinese. Dva z vazalů tvého otce jsou ve vězení a pět jich leží před hradem. A zemřeli jen tvou vinou."

„Pět? Dobrotivá panno na nebesích..." Srdce se jí sevřelo hrůzou.

„Ano, pět. Teď alespoň vidíš, k čemu tvá zrada byla dobrá." „Má zrada?"

„Tys přece dopomohla rytíři Simonovi k útěku a on zase napadl mou skupinu."

Ariana měla dojem, že omdlí. Po probdělých nocích byla příliš unavená. Náhle nedokázala jasně uvažovat. „Víš jistě, že to byl Simon?"

„Co na tom záleží?" vyštěkl Ranulf. „Tvůj odpor je všechny jen podporuje."

Je mi to líto... Nechtěla jsem nikomu ublížit."

Její omluva dopadla na mrtvou půdu. Nezdálo se, že by jí Ranulf chtěl odpustit. „Tvá lítost nevrátí život mému lučištníkovi ani neuzdraví mé páže."

Ariana ztěžka polkla. „Vím něco o léčení. Tvé páže..., mohu toho chlapce prohlédnout?"

Ranulf zakroutil hlavou. „Už jsi nadělala dost škod, paní."

Kousla se do rtu, sklonila hlavu a přemýšlela, jak v tomto drsném muži vzbudí alespoň kousek slitování.

Přistoupila těsně k němu a zlehka se dotkla jeho paže. Prudce ucukl. „Ti muži, kteří zemřeli ..., dovolíš jim řádný pohřeb?"

„Nic takového si nezaslouží. Jejich těla zůstanou pověšená na hradbách jako varování pro ty, kteří by se proti mně chtěli bouřit."

„Ne, to je barbarské. To nemůžeš."

„Nemůžu?" Ranulf se zamračil, z očí mu sršely blesky. „Nepokoušej mou trpělivost, paní. Jednou rukou bych ti mohl z těla vymáchnout všechny život."

Věděla, že mluví pravdu. Přesto se nemohla jen tak vzdát a nepokusit se ho přemluvit.

„A vězni?" vydechla. „Co bude s nimi?"

„Za svou zradu zaplatí životem."

Zděšeně se na něho podívala. „Ne., prosím..., můj pane Ranul-fe... Copak neznáš slitování?" „Se zrádci ne."

„Zapřísahám tě..."

„Šetři si své prosby pro sebe, paní!" zařval. „Nenechám sebou mávat."

Ariana sklonila hlavu. „Žádám tě o odpuštění, pane."

Ranulfovi v čelisti zlostí škubaly svaly. Ta malá potvora si snad myslí, že nad ním vyhraje.

„Mohla bych se pokusit jejich životy alespoň vykoupit?"

Už ji chtěl znovu důrazně odmítnout, ale vtom se zarazil. Byla to její první ukázka slabosti. Byl by blázen, kdyby toho nevyužil. „Co mi nabízíš?"

Já... nic nemám," odpověděla Ariana. „Když ses zmocnil Claredonu, vzal jsi mi všechno, co jsem měla."

Ještě máš svou věrnost." Ariana se na něho zmateně podívala. „Budeš přísahat Jindřichovi?" zeptal se Ranulf.

„Přijmeš mě za svého pána?"

„Ty víš, že to nemohu udělat. Už jsem přísahala svému otci." Tiše zaklel. „Vzhledem k okolnostem nemáš jinou možnost." „Otce nikdy nezahlám."

„Takže ti na životech tvých vazalů vlastně ani nezáleží."

Hrdlo se jí sevřelo a málem nemohla popadnout dech. „Co ode mě chceš?"

„Chci tvou přísahu, paní. Chci tvé slovo, že mě přijmeš za svého pána a beze slova mě ve všem poslechněš."

„Pokud to udělám, neublížíš vězňům?"

Ranulf shlížel dolů na její překrásnou tvář a náhle se v něm cosi pohnulo. Musel obdivovat její odvahu. Nežádala o slitování pro sebe, ale jen pro muže svého otce.

„Nemohu je nechat bez potrestání, paní, ale ušetřím jejich životy."

Ariana se zahleděla do Ranulfovy tváře a pochopila, že tentokrát se musí vzdát. Není žádná hanba ustoupit, když tím zachrání lidské životy.

„Dobře tedy," řekla tiše. „Přísahám, že ti budu věrná."

Ranulf zakroutil hlavou. Vypadala tak nevinně a bezelstně, ale přesto jí nemohl důvěřovat. „Ne tak rychle, paní. Mám ještě pár podmínek."

„Podmínky?"

„Předstoupíš před vesničany a vazaly a prohlásíš mě pánem Claredonu. Na veřejnosti mi projevíš svou úctu a složíš slib věrnosti."

„Ale... ženy přece nic takového nedělají." „Bude to jen symbolické gesto. Potřebuji, aby zdejší lidé viděli tvou kapitulaci. Pak mě budou bez reptání následovat." „Udělám, co si budeš přát."

„To není všechno. Budeš mi sloužit jako mé páže. Chlapec je zraněný jen díky tobě, a proto bude spravedlivé, když převzmeš jeho povinnosti."

Ariana tiše přikývla. Pro záchranu svého lidu udělá cokoli. Dokonce Ranulfovi dovolí, aby ji ponižil.

„To ještě není všechno. Chci tvou bezpodmínečnou poslušnost. Splníš mi každické přání, vykonáš každý rozkaz.“

Ariana pevně zaťala pěsti, nicméně přikývla.

„Chci tvé slovo, paní.“

Jelikož neměla na výběr, poslušně sklonila hlavu. „Máš ho mít, můj pane,“ odpověděla tiše. „A zároveň s tím přísahám, že promluví s lidem Claredonu, prohlásím tě za svého pána, budu vykonávat povinnosti pážete a bez odmítnutí vyplním každý tvůj rozkaz.“

Ranulf si ji nedůvěřivě prohlížel. Nemohl věřit jí, nicméně ani sobě. Stále důrazněji si uvědomoval vliv, jaký měla na jeho tělo. Voněla po růžích a letním slunci. Téměř cítil horkost jejího těla. Náhle si uvědomil, že jeho mužství tuhne bolestnou touhou, a tiše zaklel.

Bezděčně couvl ve snaze získat si odstup. Dostal, co chtěl. Získal slib poslušnosti a její naprostou kapitulaci.

Proč se potom cítí, jako by byla vítězem ona a on poraženým?

7

velké síni panovalo naprosté ticho. Ozýval se jen praskot hořícího ohně a občasné zavržení starého dřeva.

Všechny oči se soustředily na lady z Claredonu, která skládala slib věrnosti Blacku Dragonovi z Vernay. Ariana klečela před Ranulfem, hlavu skloněnou, ruce v jeho dlaních a přísahala naprostou oddanost.

Když vstala a střetla se s jeho vyzývavým pohledem, zaujala hrdý postoj. „Můj pane,“ řekla prostě a připadala si jako zrádce.

Poté se obrátila k lidem Claredonu, které viděla poprvé po třech dnech. V očích věrných viděla smutek a lítost. Byl tady zdejší kněz, otec John, jeho pomocník a její nevlastní bratr Gilbert, její dámy a služebné, dokonce i vzpurná Dena. Neviděla však žádného rytíře či snad strážce. Ranulf je jistě nechal uvěznit, poněvadž ho odmítli přijmout jako svého pána.

„Nový lord z Claredonu požaduje, abyste odložili zbraně a plnili si své povinnosti,“ řekla anglicky. „Pokud mu budete dobře sloužit, slibuje, že už nedojde k žádnému dalšímu krveprolití.“

Poté vše zopakovala francouzsky, aby ji rozuměli i normanští obyvatelé. Když se podívala na Ranulfa a uviděla jeho chladný výraz, pochopila, jak vznikla jeho přezdívka Black Dragon.

„Stačí to, pane?“

„Prozatím ano. Zítra oslovíš vesničany a vyzveš je, aby se vrátili na pole a pokračovali v práci. Chci, aby mé nové panství dobře prosperovalo.“

Jak si přeješ, pane,“ odpověděla Ariana tiše ve snaze nijak ho nepopudit, aby nemohl vzít zpět dané slovo.

Ranulf dal pokyn k večeři a dav se rozestoupil. Jeho vazalové se usadili k dlouhému stolu prostřenému k jídlu a on sám se uvelebil v jeho čele do jednoho ze dvou polstrovaných křesel v celé místnosti. Ariana šla poslušně za ním, nalila mu víno a tiše stála opodál, připravená posloužit svému pánovi.

Jako osobní sluha se musela starat o jeho šaty, pomáhat mu při oblékání, servírovat u stolu, což znamenalo krájet maso a neustále dolévat pánův pohár. Obecně řečeno splnit každické jeho přání. Ariana dobře věděla, co od ní Ranulf očekává. Vždyť i její otec měl kolem sebe neustále pážata, která se starala o jeho pohodlí. Od matky se zase naučila, jak držet domácnost v pevných rukou. Takže když před čtyřmi roky musela převzít její roli, vedla si jako zkušená paní hradu.

Rovněž by se měla starat o pánovo brnění a jeho zbraně, ale Ranulf tvrdil, že by tak důležitou úlohu nezvládla, a péči o výzbroj přenechal jiným.

Ariana si vzpomněla na Ranulfovu očividnou nechuť, když ji před chvílí požádal, aby mu svlékla válečné brnění, a na rtech se jí mihl slabý úsměv.

Nejdříve rozepnula těžký opasek se zakrvaveným mečem, z hlavy stáhla přilbu a nakonec mu pomohla sundat těžkou drátěnou košili. Když viděla, že má spodní tuniku nasáklou krví, zalapala po dechu.

Jen se neraduj,“ poznamenal Ranulf suše. Je to jen škrábnutí.“

Nicméně Ariana viděla, že své zranění podceňuje. Ačkoliv krvavé rány mezi žebry byly v porovnání s některými jizvami na jeho těle pouhými škrábanci, mohly se zanítit a být velmi nebezpečné. Nabídl se, že ho ošetří a na ránu přiloží léčivé obvazy, ale Ranulf její péči odmítl se slovy, že se od ní nenechá otrávit.

Je tu něco k smíchu, paní?“

Ariana si s úlekem uvědomila, že ji Ranulf pozoruje chladným pohledem. Rychle sklopila zrak a řekla: „Ne, můj pane. Nic k smíchu tady není.“

„Mám prázdný pohár. Nalij mi vína.“

Se zaťatými zuby pospíchala uposlechnout jeho rozkazu. Rolí, kterou jí Ranulf určil, nejen že měla nahradit zraněné páže, ale veřejně ukázat své podrobení.

Přesto věděla, že se k ní Ranulf zachoval velice milosrdně. Poté, co ho přepadli a zabili

jednoho z jeho mužů, měl nový lord z Claredonu plné právo na krvavou odplatu. Jiný rytíř v podobné situaci by jistě nechal vypálit celou vesnici a pozabíjel by i ženy a děti.

Ariana zůstala po celou dobu jídla po jeho boku, připravená vyplnit každický jeho rozmar, jen aby mu nedala šanci k pokárání.

Ranulf při jídle hovořil se svými rytíři a pořádal jeden chod za druhým. Nejdříve hustou polévku, pak talíř pečeného masa a nakonec sýr a sladké víno. Ariana měla podezření, že jídlo nebylo připraveno s náležitou péčí jako pod jejím vedením, nicméně vonělo přímo božsky. Uvědomila si, že po několika dnech, kdy skoro nic neměla v ústech, umírá hladu.

Když se k ní Ranulf konečně obrátil a řekl: „Máš mé svolení najíst se," pocítila nesmírnou úlevu.

Našla si místo na protilehlé straně stolu, co nejdále od Ranulfa, kde se mohla v klidu pustit do jídla. Celou dobu však na sobě cítila jeho chladný pohled, zvláště pak, když otec John i Gilbert vyskočili, aby jí uvolnili místo a posloužili jí.

Gilbert, šestnáctiletý mladík, byl její nevlastní bratr. Podle práva levobočkům nenáleželo nic z majetku jejich urozeného otce, ale Gilbert nikdy neprojevil ani náznak hořkosti nad svým osudem. Vysoký a štíhlý se zcela zjevně nehodil na tvrdý život rytíře, ale byl chytrý a bystrý a získal si lásku jak svého otce, tak jeho ženy, Arianiny matky.

Byla to právě lady Constance, která chlapce zbavila dřiny nemajetného sluhy a nechala ho studovat v klášterní škole. Ačkoliv nebyvalo zvykem, aby se hradní paní starala o výchovu manželových parchantů, Constance se v Gilbertově případě zachovala velmi laskavě a velkoryse. Snad cítila jistou část viny, že svému manželovi nedokázala dát více dětí.

„Má paní!" vykřikl Gilbert a přisedl vedle ní na lavici. Vždy se choval velice zdvořile a ostýchal, ale dnes mu pokožka žhnula vzrušením a z očí sršely blesky hněvu. „Dovol mi, abych se pomstil za to, jak s tebou ten ničema zachází."

„To není třeba," řekla Ariana tiše a ve snaze svého bratra uklidnit ho vzala za ruku.

„Ale on se k tobě chová jako..."

„Neublížil mi, Gilberte."

Otec John chlapce napomenul, aby se ztišil. Zatímco jedla, starý kněz jí sdělil události tří dnů, kdy byla uzamčená v pokoji. Vypadalo to, že nový pán získal kontrolu nad celým Claredonem. „Nicméně my nezoufáme, mé dítě. Všichni mluví jen o tvé odvaze."

„O mé odvaze?"

„Ano. Nevzdala ses a pomohla jsi lordu Simonovi k útěku. Jsi naše naděje."

„Obávám se, otče, že marná." Kradmo pohlédla do čela stolu, kde seděl Ranulf se svými muži. Jediné, co jsem dokázala, bylo zmírnění jeho pomstychtivosti."

„Říká se o něm, že je to ďábel," zamumlal otec John.

„Ani bych se nedivila," souhlasila Ariana.

„Náš otec by se s ním vypořádal," zasyčel Gilbert po jejím boku.

Ariana pocítila prudký osten viny. Jenže otec tady není a já udělám, co bude v mých silách."

Její bratr se zamračil. „Co má ten mizera asi za lubem? Nechápu, proč po tobě vyžaduje, abys mu sloužila. Říká se, že vyhrožoval zabitím dvou zraněných vězňů a že ty jsi jejich životy směnila za svou poslušnost, paní."

„Útok těch mužů ho velmi rozzlobil," zašeptala.

„Ale nutit tě k něčemu takovému..., ten ďábel! Za poskvrnění tvé čistoty by měl být stažen z kůže."

„On mou čistotu neposkvrnil. Jen popřel mou pozici lady."

„Takže tě nedonutil s ním spát?"

Ariana cítila, jak hoří studem. Věděla, že přesně to co Gilbert si myslí celý hrad. „Ne, to neudělal. Nechce totiž naplnit náš svazek."

Nezdálo se, že by Gilberta nějak uklidnila. „To je jedno, ponížil tě veřejným zostuzením. Kdybych jen uměl zacházet s mečem! Přisahám, že bych ho bez zaváhání zabil!"

„Gilberte!" okřikla ho. „Na něco takového nesmíš ani pomyslet. Zničil by sis celý život."

„To je mi jedno! Nemohu dovolit, aby s tebou zacházel jako se služkou."

„Pomůžeme ti uniknout do opatství ve Frothomu," navrhl kněz. „Církev tě ochrání. Stačí jediné slovo."

„Ano," vyhrkl Gilbert. Je nás tady mnoho, kteří za tebe klidně položí život."

Jenže já nechci, aby kvůli mně někdo umřel!" řekla pobouřeně. „Musíš se zachránit, paní."

Ariana zakroutila hlavou. „Nemohu opustit Claredon. Jsem zodpovědná za jeho lid. Jak bych mohla žít v ústraní kláštera s vědomím, že ti, které jsem opustila, trpí?"

Otec John mlčky přikývl. Urození využívají svá privilegia, ale někteří, jako je Walter a jeho dcera, věří, že výhody nesou i závazky.

„A co se týče tvého rozhorlení, nechci, aby se ti něco stalo. Lord Ranulf už zabil a zranil mnoho nevinných.

Netoužím po dalším nesmyslném krveprolití. Musíme se pokusit přežít, dokud se nevrátí náš otec..." Ariana se náhle zlomil hlas, přesto se po chvíli přinutila pokračovat. Nechtěla v nikom probouzet marné naděje, ale utišit lid Claredonu byla její povinnost. „Nesmíme přestat doufat. Lord Walter jistě dokáže svou nevinu. Musíš mi dát slovo, už žádný další útok na muže lorda Ranulfa. Teď je tady pánem on a jako takový si vyžaduje naši poslušnost."

„Ano, paní. Ačkoliv se mi přičí akceptovat tak krutého pána."

„Ale vždyť on není krutý," namítla Ariana. „Řekla bych, že jeho reakce na dnešní přepadení nebyla vůbec přehnaná. Možná je barbarské vystavovat těla svých nepřátel, ale má na to plné právo."

„To se mýlíš, paní. Lord Ranulf mi právě před chvílí nařídil, abych připravil řádný pohřeb."

Ariana si ulehčeně oddychla. „Vidíš, Gilberte?" podívala se na svého bratra. „I s Dragonem se dá domluvit." Chlapec zaťal pěsti. „Stejně se mi nelíbí, když tě vidím trpět, má paní."

Já vím. Ale není to tak strašné, skutečné. Vzhledem k okolnostem se chová docela přijatelně. Koneckonců většina mužů v jeho postavení by se nedožadovala spolupráce ženy, a přesně o to mě požádal." Skoro ani nemohla uvěřit, že Blacka Dragona obhajuje, ale přece nemohla dopustit, aby Gilbert vyzval tak silného muže na souboj. Ranulf by ho bez milosti rozmáčkl jako červa.

Znovu se kradmo podívala k Ranulfovi, a když se jejich pohledy střetly, rychle ucukla, sklopila zrak a soustředěně se věnovala jídlu.

Na druhé straně místnosti zatím Payn FitzOsbern oslovil svého pána. „Měl bys ty vzbouřence pověsit," podotkl chmurně. „Tvůj trest byl příliš mírný, pane."

„Pokud se mi podaří získat poslušnost zdejších lidí bez zbytečného násilí," odpověděl Ranulf, „pak to bude jen dobře."

Payn vyprázdnil svou číši vína. „To je sice pravda, ale začínám se obávat, že nemyslíš hlavou, ale tím, co máš mezi nohama."

Ranulf se zamračeně podíval na svého vazala. „Co tím chceš říct?"

Jen to, že si tě tvá snoubenka omotala kolem prstu." Povzdychl si. „Už dávno není mou snoubenkou a tvé obvinění je směšné."

„Vrátil ses na Claredon plný zlosti a touhy po pomstě, ale ona tě přesvědčila, abys to neudělal."

„Protože se tady chci usadit."

„Chceš mi říct, že v tobě neprobouzí touhu?"

„Kromě výbojné nálady ve mně neprobouzí vůbec nic," lhal Ranulf. „Slečinky s nabroušeným jazyčkem mě nezajímají, a už vůbec ne ty urozené."

Payn povytáhl obočí, zatímco Ivo Ridefort se zamračil. „Vzdor se musí z ženy vytlouct."

Ranulf ztuhl. Nikdy by se nesnížil k zvířecím metodám svého otce. „Však já si s ní už poradím," řekl.

Bertran, Ivův bratranec, se podíval přes halu ke stolu, kde seděla Ariana. „Skoro ti závidím, pane. Zkrotit takovou kobylku může být zábavné. Bezesporu je velmi krásná. Jen mi ji na chvíli půjč a uvidíš, že ti po návratu bude zobat z ruky."

„Tobě, Bertrane?" ozval se další z Ranulfových vazalů. „Co by taková lady dělala s takovým lamželezem, jako jsi ty?"

Jen si nech zajít chuť, Bertrane," ozval se další rytíř s pohledem upřeným na Ranulfovu vážnou tvář, „a to dřív, než ti Ranulf podfízne krk."

Ranulf se přinutil k úsměvu. Nelíbilo se mu, když jeho muži o Arianě mluvili, jako by byla nějaká hradní děvečka, přesto se jí nemohl zastat, aby nepotvrdil Paynovo podezření.

Skutečně si ho Ariana omotala kolem prstu?

Ranulf se na ni nenápadně podíval. Seděla s hlavou hrdě zdviženou a navzdory úloze služebné, kterou jí určil, z ní vyzařovala nadřazenost a grácie královny.

Ranulf se zhluboka nadechl. Nemohl na ni přestat myslet. Payn měl alespoň částečně pravdu. Musí zatvrdit své srdce a obrnit se proti ní. Urozená dáma, jako je Ariana, mu může přinést jen bolest a utrpení. Ukázal jí, že je schopný slitování, a to jí bude muset stačit.

Měla štěstí, že se neprokázala její spojitost s dnešním přepadením. Podle přiznání zajatých mužů nestál v jejich čele Simon Crecy, ale jeden z rytířů oddaných bývalému pánu Claredonu. Přesto však nese určitý podíl viny.

Kdyby se nevzpouzela královu výnosu a bez reptání mu otevřela bránu, k ničemu takovému nemuselo dojít.

Ted, když vychladl, musel uznat, že to s trestem pro Arianu přehnal. Určit jí roli svého pážete bylo přinejmenším nezvyklé.

Před chvílí ho překvapila svou upřímnou přísahou. Kromě něho nikdo nepoznal, že slib byl vynucený, že se nepodvolila dobrovolně.

Zpěvák, který v rohu místnosti začal ladit svou loutnu, požádal o svolení pobavit panstvo svými baladami.

Ranulf sice přikývl, ale jen stěží vnímal slova, neboť netrpělivě vyčkával Arianina návratu. Nejvíce ze všeho ho však popouzely přímo vražedné pohledy blondáťeho mladíčka, který seděl hned vedle své paní a důvěrně jí něco šeptal.

Podle Ranulfa trvalo příliš dlouho, než se konečně najedla a vrátila se ke svým povinnostem.

Když se postavila po jeho boku, hořce se ušklíbl. „O čem jste tak důvěrně debatovali? Osnovali jste další povstání?"

Ariana zrudla. „Ne, můj pane, nic takového," namítla. „Hovořili jsme o pohřbu. Chtěla bych ti poděkovat za tvou laskavost."

Ranulf se na ni pozorně zadíval, jako by jí nedůvěřoval.

„Také jsme mluvili o rodinách těch mrtvých mužů," dodala. „Myslím, že tento problém by té také měl zajímat. Jelikož jsi teď pánem na Claredonu, jsi za ně zodpovědný."

„Dobře znám své povinnosti, paní."

„Takže jim pomůžeš? Jsem si jistá, že bys je nenechal umřít hladem. Slíbil jsi, že k lidem z Claredonu budeš milostivý - nebo ti mám připomenout naši dohodu?"

Ranulf se usmál, temně, nebezpečně, a Ariana cítila, jak se jí rozbušilo srdce. „Možná spíše sobě, paní. Pokud tohle je ukázka tvé naprosté poslušnosti, pak jsi už několikrát porušila naši dohodu."

Ariana se kousla do rtu, odevzdaně si povzdychla a připravila se na dlouhý večer.

Konečně všichni dojedli, sloužící sklidili použité nádoby, muži uchopili své poháry s vínem a začala hrát hudba.

„Dovolíš mi odejít, pane?" zeptala se Ariana po chvíli.

Ranulf zakroutil hlavou. „Tvé povinnosti ještě neskončily. Jdi, připrav mi koupel a pak se vrať."

Udělal, jak poručil. Našla několik sluhů a rozkázala, aby pro nového pána nanosili horkou vodu.

Když se vrátila do velké síně, zůstala jako opařená. Kolem jídelního stolu se shromáždilo několik hradních dívek a dožadovalo se pánovy pozornosti, na což on reagoval shovívavým úsměvem.

Ariana si s hrůzou uvědomila, že jeho úsměv má na ni přímo zhoubné účinky. Tvrdé rysy znězněly, rty se uvolnily a ztratily svou přísnost. Její vysněný milenec z masa a krve, přesně takový, jak si ho pamatovala, když byla ještě dítě.

Jako by vycítil její pohled, Ranulf se obrátil a podíval se jejím směrem. Jeho úsměv se náhle rozplynul a na tváři se objevil vyzývavý výraz dobyvatele.

Právě došla na místo po jeho boku, když do síně vešel rytíř, za ním vstoupili dva ozbrojení muži vlekoucí sténajícího vězně.

Ariana v něm poznala mladého kováře z Claredonu. Jakmile ho pustili, nohy se mu podlomily a muž padl tváří na zem. Roztržená tunika odhalovala záda pokrytá hlubokými ranami. Skoro ho stáhli z kůže.

Okamžitě se rozhostilo naprosté ticho. Ivo Ridefort, rytíř, který se staral o hrad během pánovy nepřítomnosti, vstal ze židle a obrátil se k Ranulfovi.

„Můj pane, to je ten muž, o kterém jsem s tebou mluvil. Ten mizera byl lapen, když ze zbrojnice kradl zbraně."

Ranulf se zaujatě podíval na zhrouceného muže. „Kdo je to?"

„Kovářský pomocník, pane. Jmenuje se Edric. Vzal asi tucet mečů a několik dýk, jednu s vykládanou rukojetí."

„Co mi k tomu můžeš říct, Edriku?" zeptal se Ranulf plynou angličtinou, čímž potvrdil Arianin předpoklad, že jejich jazyku dobře rozumí.

Edric se s nadlidským úsilím vyškřábal na kolena a hrdě vztyčil hlavu.

„Na něco jsem se tě ptal," vyštěkl Ranulf. „Odpověz." Já... jsem ty zbraně potřeboval, pane," zaskřípal Edric.

„Proč?"

„Mám to z něho vytlouct, pane?" zeptal se jeden ze strážců, když vězeň stále neodpovídal.

Ariana už déle nedokázala stát a mlčet. „Můj pane, smím promluvit?"

Ranulf se na ni tázavě podíval.

„To musí být nějaký omyl. Edric nikdy nic tak nečestného neudělal. Jsem si jistá, že nechtěl krást."

„Tak jak mi potom vysvětlíš ty zbraně?"

„Edriku..." promluvila na chlapce anglicky. „Proč jsi vzal ty meče? Chtěl jsi na nich ještě něco vylepšit?"

„Ne, paní. Nebudu lhát." Vystrašeně se podíval na Ranulfa. Já... jsem nechtěl..., aby ti ublížil, paní. Někdo tě přece musí chránit. Chtěl jsem chránit tebe a hrad."

Ariana se kousla do spodního rtu, zatímco Ranulfem lomcoval nový příval hněvu - hněvu na Arianu. Jedna nepříjemnost za druhou. A za všechno může jen ona. Pobízí své muže, aby se proti němu vzepřeli.

„Tohle pramení z přílišné milosrdnosti, Ranulfe," zamumlal Payn natolik hlasitě, aby ho slyšela i Ariana.

„Dokonce i obyčejný kovář si myslí, že se ti může postavit..."

„Už dostal jednadvacet ran, pane," ozval se Ivo, „ale je jen na tobě, jestli si zaslouží další trest."

„Měl by přijít o ruku," navrhl jeden z rytířů.

Arianě se v hrudi zastavilo srdce. Useknutí ruky bývalo za krádež běžným potrestáním, ale v tomto případě se nejednalo o obyčejnou loupež.

„Můj pane," vydechla. „Žádám tě o shovívavost. Nekradl pro svůj prospěch, ale kvůli mně. Jestli musíš někoho potrestat, pak mě."

Ranulfovy rty se sevřely do tenké linky. Ariana ho znovu prosí o milost? Jestli jí vyhoví pokaždé, když se na něho podívá, s jeho velením bude brzy amen.

Nicméně tohle byla první skutečná zkouška jeho vlády. Chce se na hradě usadit jako laskavý a vstřícný pán, nebo jako krutý vládce?

„Takže on chtěl chránit hrad?" opakoval Ranulf zamyšleně. „Přede mnou? Někdo by jeho čin mohl považovat za horší než krádež."

Ariana nevěděla, co odpovědět, a tak zůstala zticha.

„Už konečně vidíš, co tvá neposlušnost způsobila, paní? Kdyby ses proti mně nepostavila, nemusel bych teď řešit takové problémy."

„Ano, můj pane," zašeptala provinile.

„Ten mizera musí být důrazně potrestaný," houkl Payn.

„Stáhněme ho z kůže," ozval se někdo.

Ranulf sebou trhl. Nesnášel bič, ačkoliv kovář by si ho zasloužil. Zločin nemůže zůstat nepotrestaný jen proto, že se mu bičování hnusí. A navíc, názorná ukázka potrestání může v budoucnu zachránit život několika jeho mužů.

Ale Arianiny oči se na něho upíraly a žadonily o slitování.

Zatímco přemýšlel, rytíři mezi sebou debatovali a zvažovali, jaká míra trestu by kováři náležela. Avšak jen do té doby, než Ranulf zvedl ruku a řekl: Jednadvacet ran je v tomto případě víc než dost."

Uvědomoval si Paynův nesouhlasný pohled, ale záměrně ho ignoroval. „Zavřete zloděje do vězení, kde bude moci v klidu znovu zvážit svůj zločin a přehodnotit své budoucí činy."

Po tomto prohlášení si Ariana konečně oddychla. Chápala, že to pro Ranulfa nebylo lehké. Tak závažný přečin by zasluhoval mnohem přísnější potrestání. Ukázkou dobré vůle vážně ohrozil svou autoritu. Ke své velké lítosti dobře znala vysokou cenu slabého vládce. Jedním z nich byl král Štěpán. Kvůli jeho nerozhodnosti a slabosti Skotsko prošlo dvaceti lety krvavých válek a bezpráví.

A nový pán musí prosadit svou vůli. Mezi dobrosrdečností a slabostí je jen velice úzká hranice.

„Děkuji ti, pane," řekla tiše. „Dovolíš mi, abych ošetřila Edriko-vy rány?"

Překvapilo ji, jak rychle Ranulf přikývl. Nečekala, že bude tak vstřícný. Zřejmě jí však nevěřil, neboť rozkázal, aby ji Payn doprovodil a po dobu péče o zraněného chlapce jí asistoval.

Když požádala strážce, aby vězně vzali do kuchyně, cítila na sobě Ranulfův upřený pohled. Edrika napolo nesli, napolo vláčeli přes velkou halu do kuchyně, kde ho Ariana nechala uložit v jedné z přilehlých místností. Pak, za Paynova dohledu, došla do zamčeného skladu, kde se uchovávaly léčivé byliny a drahé koření.

Jakmile připravila vše potřebné, vrátila se do kuchyně, kde na dřevěném stole ležel zbídačelý kovář. Rány na zádech sice byly hluboké, ale ztratit ruku by bylo mnohem horší.

Ačkoliv Edric musel velmi trpět, snášel její něžné doteky statečně a bez námitek. Ariana musela rány nejdříve vyčistit éterickým olejem, pak je natřít hojivou masťou a přiložit čisté obklady, aby se do nich nezanесla infekce.

Když se ve dveřích náhle objevil Ranulf, překvapilo to jak Arianu, tak Payna.

„Děje se něco, pane?" zeptala se Ariana udiveně.

„Ne. Jen pokračuj."

Ranulf přistoupil blíže a pozoroval, jak si Ariana počíná. Chtěl se na vlastní oči přesvědčit, zda nelhala a opravdu se v léčitelsví vyzná. Pokud by byla dobrá, mohla by být užitečná jeho vlastním zraněným mužům. Nechtěl však, aby si Ariana uvědomila, že by ji snad mohl potřebovat.

Tiše zíral na vězně, ležícího na dřevěném stole. Kovářova záda se podobala krvavému trhanci, ale Ranulf se přinutil setrvat, i když mu pohled na rány bolestně připomínal jeho vlastní dětství.

Kolikrát on takhle ležel v bolesti a agónii?

Ranulf cítil, jak mu na čele vyrazil chladný pot. Nemohl se zbavit vzpomínek na neradostné mládí. Nahý klečel na chladné kamenné podlaze ve Vernay, chvěl se hrůzou, bolestí a zoufale se snažil potlačit výkřik, který se mu dral z hrdla při každé prudké ráně. Jeho dětské srdce tehdy tvrdlo a plnilo se nenávistí ke krutému otci a nevěrné matce, která svou zradou zapříčinila jeho utrpení.

Đábelský spratku! Zplozenče pekla! Ještě teď v uších slyšel otcova slova.

Náhle se k němu Ariana otočila. To, co viděla, ji velmi udivilo. Stál tam tiše, schoulený do sebe, jako by očekával ránu. Živě jí připomínal chlapce, kterého kdysi ošetřovala po útoku několika surových mladíků z vesnice. Nebožáka tehdy ztloukli a zkopali tak, že málem vypustil duši. Pohled na něho jí málem zlomil srdce - stejně jako teď pohled na Ranulfa.

Nevěděla, co má říct, jak se zachovat. Instinktivně tušila, že o její lítost nestojí.

A měla pravdu. Ranulf se náhle napřímil, jeho vyděšený výraz se rozplynul a nahradila ho temná, cynická maska lhostejnosti.

„Zodpovědnost za jeho zločin leží na tvé hlavě, paní," řekl dutým hlasem.

Ariana jen mlčky přikývla.

Ranulf se náhle prudce obrátil a vyšel ven. Vtom k ní přistoupil Payn. „Doufám, že jsi spokojená, paní," řekl temně. „Podařilo se ti přede všemi odhalit Ranulfovu slabost."

„Ne," zašeptala. Já jsem přece nikdy nechtěla, aby se Edric postavil proti Ranulfovi a aby za své činy tak krutě trpěl."

„Krutě? Ani z poloviny nedostal to, co by si len mizera zasloužil. Jenže Ranulf by nikdy nedopustil, aby někoho ubíchovali k smrti."

Jak... jak to myslíš?"

„Ranulf na vlastní kůži okusil, jaké to je. Naučil ho to jeho otec."

Jeho otec?"

„Ano, Yves, urozený pán z Vernay," procedil Payn mezi zuby. „Přece jsi viděla Ranulfova záda, ne?"

„Ano, ty strašné jizvy," zašeptala Ariana.

„Přesně ty.“ Payn sevřel prsty v pěst a oznámil jí, že na ni počká přede dveřmi, jako by náhle nemohl zůstat blízko ní a nedat na sobě znát svůj hněv.

S třesoucíma se rukama Ariana obvázála kovářovy rány, myšlenky soustředěné na Ranulfa.

Jakmile byla hotová, podala Edrikovi léčivý čaj, který mezitím nechala uvařit v kuchyni. Poděkovala mu za jeho snahu zachránit

ji, ale rovněž mu kladla na srdce, aby už nikdy nic podobného nedělal, neboť by nesnesla, aby kvůli ní ještě někdo trpěl.

Poté stráž Edrika odvedla do vězení a Payn doprovodil Arianu zpět do velké síně. Postavila se na své místo vedle Ranulfa, ale ten si jí nevšímal. Nevěděla, zda má zůstat, nebo odejít. Po chvíli však Ranulf vstal a kývnutím hlavy jí dal najevo, aby ho následovala. Arianě se prudce rozbušilo srdce. Věděla, že nejméně polovina těch, kteří je bedlivě pozorovali, je přesvědčená, že s Blackem Dragonem sdílí jeho lože.

K jejímu velkému překvapení však Ranulf nezamířil do svých pokojů, ale do malé ložnice hned vedle jeho. Na posteli ležel mladík přikrytý vlněnou dekou. Ariana poznala, že je to Burc, Ranulfo-vo páže. Zraněný chlapec doslova hořel vysokou teplotou, ale byl při vědomí.

Ranulf poklekl na koleno a dotkl se Burcova nezraněného ramene. Jak je, chlapče?" Ariana nikdy neslyšela, že by s někým mluvil tak něžně. Bylo zřejmé, že mu na mladíkovi záleží.

„Dobře, pane.“

„Slyšel jsem, že šíp vyňali celý.“ „Ano, pane..., naštěstí.“

Ranulf vzal šálek s čajem a přidržel ho chlapci u rtů. „Teď musíš spát,“ pobídl ho. „Zítra se na tebe přijdu zase podívat.“

Dále už neřekl ani slovo, ale na tváři se mu usadil zasmušilý výraz.

Dalším překvapením bylo, když v ložnici čekala služebná Dena. Klečela vedle vany, v očích smyslný žár, zcela zjevně připravená posloužit pánovi ve všem, co si jen bude přát.

Ariana nechápala, proč pocítila tak prudkou žárlivost. Přece jí na Ranulfovi vůbec nezáleží. Klidně mohl spát třeba s tuctem služebných. Přesto, když Ranulf poslal Denů pryč, cítila nevysvětlitelné uspokojení.

Jakmile však Dena za sebou zavřela dveře, Ariana si uvědomila, že její radost byla předčasná. Náhle pochopila, že Ranulfovi u koupele bude muset asistovat sama.

„Čekám, paní,“ připomenul jí tónem, který jí prudce rozbušil srdce.

Adriana si uvědomila, co od ní očekává, a odložila váček s bylinkami, které si přinesla ze skladu. Přistoupila k Ranulfovi, srdce až v krku. Opatrně mu rozvázala tkanice tuniky a přetáhla ji přes hlavu, což udělala i se spodním oděvem. Všimla si, že rána na boku přestala krváčet.

Ve snaze nevšímat si nahé hrudi poklekla před něho a rozvázala kožené podvazky, které přidržovaly vlněné punčochy. Se zarudlou tváří a sklopeným zrakem poodstoupila stranou.

„Všechno, paní,“ řekl Ranulf významně. „Nebudu se koupat polosvlečený.“

Rozepnula poklopec a spěšně mu přes boky stáhla krátké kalhoty.

„Mám tě do vany donést?“ zamumlala.

Ranulf se pobaveně usmál. „Raději ne. Obávám se, že bys mě neunesla - tedy vestoje. Nicméně v poloze na zádech by to bylo něco jiného. Jistě bys zjistila, že má tíha je velmi příjemná.“

Věděla, že ji úmyslně provokuje. Chtěl jí dokázat, jak je proti němu bezbranná. A docela úspěšně. Živě si představila Ranulfovo svalnaté tělo ležící na nahé ženě. Instinktivně vytušila, že musí být skvělý milenec.

Pozorovala, jak se Ranulf posadil do kouřící vody a slastně zaklonil hlavu. Ačkoliv ji jeho nahota fascinovala, nemohla si nevšimnout ošklivých jizev pokrývajících celá záda a ramena.

Proti své vůli pocítila prudkou touhu dotknout se ho, utiшит bolest, kterou předtím zahlédla v jeho očích. Tiše k němu přistoupila.

Ranulf se na ni tvrdě podíval. „Na co čekáš, paní?“ zeptal se posměšným tónem.

Ariana ztuhla. Odzbrojující bolest v jeho pohledu vystřídala chladná výzva.

ji, ale rovněž mu kladla na srdce, aby už nikdy nic podobného nedělal, neboť by nesnesla, aby kvůli ní ještě někdo trpěl.

Poté stráž Edrika odvedla do vězení a Payn doprovodil Arianu zpět do velké síně. Postavila se na své místo vedle Ranulfa, ale ten si jí nevšímal. Nevěděla, zda má zůstat, nebo odejít. Po chvíli však Ranulf vstal a kývnutím hlavy jí dal najevo, aby ho následovala. Arianě se prudce rozbušilo srdce. Věděla, že nejméně polovina těch, kteří je bedlivě pozorovali, je přesvědčená, že s Blackem Dragonem sdílí jeho lože.

K jejímu velkému překvapení však Ranulf nezamířil do svých pokojů, ale do malé ložnice hned vedle jeho. Na posteli ležel mladík přikrytý vlněnou dekou. Ariana poznala, že je to Burc, Ranulfo-vo páže. Zraněný chlapec doslova hořel vysokou teplotou, ale byl při vědomí.

Ranulf poklekl na koleno a dotkl se Burcova nezraněného ramene. Jak je, chlapče?" Ariana nikdy neslyšela, že by s někým mluvil tak něžně. Bylo zřejmé, že mu na mladíkovi záleží.

„Dobře, pane.“

„Slyšel jsem, že šíp vyňali celý.“ „Ano, pane..., naštěstí.“

Ranulf vzal šálek s čajem a přidržel ho chlapci u rtů. „Teď musíš spát," pobídl ho. „Zítra se na tebe přijdu zase podívat."

Dále už neřekl ani slovo, ale na tváři se mu usadil zasmušilý výraz.

Dalším překvapením bylo, když v ložnici čekala služebná Dena. Klečela vedle vany, v očích smyslný žár, zcela zjevně připravená posloužit pánovi ve všem, co si jen bude přát.

Ariana nechápala, proč pocítila tak prudkou žárlivost. Přece jí na Ranulfovi vůbec nezáleží. Klidně mohl spát třeba s tuctem služebných. Přesto, když Ranulf poslal Denů pryč, cítila nevysvětlitelné uspokojení.

Jakmile však Dena za sebou zavřela dveře, Ariana si uvědomila, že její radost byla předčasná. Náhle pochopila, že Ranulfovi u koupele bude muset asistovat sama.

„Čekám, paní," připomenul jí tónem, který jí prudce rozbušil srdce.

8

Ariana si uvědomila, co od ní očekává, a odložila váček s bylinkami, které si přinesla ze skladu. Přistoupila k Ranulfovi, srdce až v krku. Opatrně mu rozvázala tkanice tuniky a přetáhla ji přes hlavu, což udělala i se spodním oděvem. Všimla si, že rána na boku přestala krváčet.

Ve snaze nevšímat si nahé hrudi poklekla před něho a rozvázala kožené podvazky, které přidržovaly vlněné punčochy. Se zarudlou tváří a sklopeným zrakem poodstoupila stranou.

„Všechno, paní," řekl Ranulf významně. „Nebudu se koupat polosvlečený."

Rozepnula poklopec a spěšně mu přes boky stáhla krátké kalhoty.

„Mám tě do vany donést?" zamumlala.

Ranulf se pobaveně usmál. „Raději ne. Obávám se, že bys mě neunesla - tedy vestoje. Nicméně v poloze na zádech by to bylo něco jiného. Jistě bys zjistila, že má tíha je velmi příjemná."

Věděla, že ji úmyslně provokuje. Chtěl jí dokázat, jak je proti němu bezbranná. A docela úspěšně. Živě si představila Ranulfovo svalnaté tělo ležící na nahé ženě. Instinktivně vytušila, že musí být skvělý milenec. Pozorovala, jak se Ranulf posadil do kouřící vody a slastně zaklonil hlavu. Ačkoliv ji jeho nahota fascinovala, nemohla si nevšimnout ošklivých jizev pokrývajících celá záda a ramena.

Proti své vůli pocítila prudkou touhu dotknout se ho, utišit bolest, kterou předtím zahlédla v jeho očích. Tiše k němu přistoupila.

Ranulf se na ni tvrdě podíval. „Na co čekáš, paní?" zeptal se posměšným tónem.

Ariana ztuhla. Odzbrojující bolest v jeho pohledu vystřídala chladná výzva.

Neochotně poklekla vedle vany a třesoucíma se rukama uchopila kousek mýdla.

Nejdříve Ranulfovi umyla vlasy a opláchla je proudem čisté vody. Pak přišlo na řadu jeho tělo. Ariana přemýšlela, jak zvládne předstírat, že se jedná jen o urozeného cizince, kterému paní hradu projevuje úctu. Namydlenýma rukama začala pomalu přejíždět po svalnaté hrudi. Pod hebkou pokožkou cítila pevnost jeho svalů a najednou si uvědomila, že jí srdce bije až v krku. Když zvedl ruce nad hlavu, aby se lépe dostala k žebřím, zadívala se na zaschlou krev v ráně a řekla: „Měl bys mi dovolit, abych tě ošetřila. Přinesla jsem s sebou potřebné bylinky."

Ranulf si odfrkl. „Nějak moc tě ty rány zaujaly."

Možná byla opravdu příliš zaujatá, ale ne jeho ranami. Fascinovala ji pevnost, kterou cítila pod konečky prstů, poddajnost chloupků pokrývajících téměř celé jeho tělo, horkost mužské pokožky. Se zatajeným dechem opatrně přejížděla mýdlem kolem čerstvé rány.

Ranulf si citelně uvědomoval, s jakou péčí a starostlivostí mu omývá rány. Očistila zaschlou krev a dotýkala se ho tak opatrně, jako by se bála, že mu ublíží.

Nicméně Ranulf si byl jistý, že svůj zájem jen předstírá. Zcela jistě lituje, že rány nejsou smrtelné.

Přinutil se ke klidu a nechal ji, aby mu zranění vyčistila. Když se však její něžné doteky přesunuly k zádkům, strnul, poté se prudce odtáhl a pevně ji popadl za zápěstí. „Tam se mě nedotýkej."

Jak ti mám umýt záda, když se tě nesmím dotýkat?"

Ranulf se zamračil. „Umyj je, ale zbytečně se nezdržuj."

Jak si přeješ, pane," odvětila poslušně.

Ranulf přesto cítil, jak se v ní začíná probouzet vzdor.

„Čekám," zavrčel.

V rychlosti mu domyla záda, když však z vany vystrčil jednu nohu a položil ji na okraj, aby ji mohla namydlit, zrozpačitěla. A když došla až k pevným svalům na jeho stehně, cítila, jak začíná rudnout.

Ranulf se pobaveně usmál. „Přisahal jsi, že mě budeš poslouchat," připomenul jí. „Chceš snad porušit své slovo?"

„Ne. Mé slovo je má čest."

„Čest?" Ranulf si znechuceně odfrkl. „Znám hned několik urozených dam, za jejichž čest bych nedal ani zlámanou grešli."

„Copak nevěříš, že žena dokáže být věrná?"

„Poznal jsem mnohem více zradý než věrnosti."

Ariana zaujatě pozorovala jeho tvář a přemýšlela, co se mu asi mohlo stát, že v něm přetrvává tolik hořkosti. „Není spravedlivé strkat nás všechny do jednoho pytle," řekla tiše.

„Mám k tomu vážné důvody." Pak prudce potřásl hlavou a připomenul jí její povinnost. „Má bedra, paní. Ještě nejsi hotová."

Doufala, že zapomene. Skousla spodní ret, odvrátila zrak od jeho vědoucího pohledu a přinutila se k péči o jeho nejmužnější část těla.

Když namydlenou dlaní přejela po zduřelém mužství, Ranulf překvapeně vydechl. Až příliš pozdě si uvědomil nebezpečí své taktiky. Nejenže probudila vzpomínky na jeho bolestnou minulost, ale její nevinná starostlivost vyburcovala i jeho touhu. Přímo horečně si uvědomoval její přítomnost... , její žhavou kůži, bílé zoubky zabořené do růžového rtu, její sladkou vůni... Skoro cítil, jak se noří do jejího hebkého těla...

Zatraceně, vždyť ona ho očarovala. Kdyby měl jen kousek zdravého rozumu, udělal by přesně to, co mu radil Payn. Zmocnil se jí, a přerušil tak moc, kterou nad ním má.

Ariana až příliš rychle dokončila svou úlohu a nechala jeho mužství neukožené, tepající bolestnou touhou. Ranulf se přinutil k trpělivosti, z jejích třesoucích se prstů vzal mýdlo a začal si mydlit dlaně.

„Podej mi nůž," řekl zastřeným hlasem. Když se jí údivem rozšířily oči, usmál se a dodal: „Chci se jen oholit."

Když mu podala nůž, zůstala stát a nejistě ho pozorovala, jak si mydlí bradu.

„Rozpusť si vlasy," nařídil jí mírně.

„Proč?"

„Protože mi to udělá radost."

Ariana cítila, jak se v ní začíná probouzet potlačovaná zlost, přesto si nedovolila odporovat. Vlasy měla spletené do módního uzlu a chvíli trvalo, než uvolnila všechny sponky a rozpletla je.

Když byla konečně hotová, těžké prameny zlatorudých vlasů se jí rozlily po ramenou a dopadly na oblá řadra. Ranulf zatajil dech. Představa, jak se vlasy rozprostou na bílém polštáři, zatímco on vniká do poddajného ženství, způsobila, že jeho už tak pevný úd ještě více ztuhl.

„A teď šaty, paní."

„Mám se svléknout?" zašeptala vyděšeně.

„Ano. Nastal čas odplaty." Když stále váhala, dodal: „Musím přece nějak vyzkoušet tvou oddanost. Tvé šaty..., nebo ti mám pomoci?"

Ariana se s tichou kletbou odvrátila a začala se neochotně svlékat, dokud nezůstala jen ve spodničce, která skýtala mizivou ochranu. Ačkoliv měla dlouhé rukávy a její okraj dosahoval až pod kolena, tenká látka odhalovala růžové bradavky i trojúhelník hebkého ženství, a když jí Ranulf nestoudně prikázal, aby se obrátila, připadala si jako nahá. Pohledem pomalu klouzal po její štíhlé postavě a představoval si, jak její řadra padnou do jeho dlaně a dlouhá stehna se mu obtočí kolem pasu.

Ariana překřížila ruce, aby se alespoň částečně skryla před jeho nestoudným pohledem. „Opravdu si mě musíš prohlížet jako ovci na jarmarku?"

„Jsi mnohem hezčí než kterákoliv ovce. A věř mi, viděl jsem jich spoustu."

Dobrotivý Bože, stává se pro něho příliš velkým nebezpečím. Nicméně proč by si měl odpírat potěšení z jejích doteků? Jen proto, že ji nemůže mít? Vždyť existují i jiné způsoby. Představa, jak se mu žhavá a toužící svíjí v náruči, ho naplňovala vášní a nutkavou potřebou.

Ranulf se oholil, opláchl si tvář čistou vodou, vstal a vyšel z vany. Stál uprostřed místnosti, mírně rozkročený a na podlahu z něho kapala voda.

„Ručník, paní," řekl a na rtech se mu usadil samolibý úsměv. „Začíná mi být zima."

Ariana věděla, že lže. Dnes ráno se probudila v jeho náruči a ještě nikdy necítila takový žár, jaký sálal z jeho rozpáleného těla. Na jeho ochlazení by snad nestačila ani sněhová vichřice. Rudá studem si uvědomila, že je zcela vzrušený.

„Myslím, že ti trochu chladu neuškodí," odvětila. „Možná bys tak zchladil svůj nestydatý chtíč."

Provokativně se usmál, ale podle jasu v jeho jantarových očích poznala, že s ní nemá slitování. Očekává, že ho osuší.

Popadla bavlněný ručník a pustila se do práce. Ranulf byl mnohem vyšší než ona, štíhlý a svalnatý a s mokkými havraními vlasy vypadal velice nebezpečně. Pozoroval ji očima dravce, v jantarových hlubinách nezbedné jiskřičky smíchu. Její obdiv k tomuto muži ji jen popouzel, a tak se snažila mít nepříjemný úkol co nejrychleji za sebou.

„Dávej pozor, paní. Vždyť mi sedřeš kůži."

Ariana neochotně zpomalila, pak si však všimla, že z ran na Ranulfově boku vytéká čerstvá krev. Provinile se na něho podívala. Svou nepozorností mu otevřela již zacelené rány.

„Znovu krvácíš."

„To nic není."

Ariana zakroutila hlavou. „Musím tě ošetřit." „Řekl jsem, že to nic není."

Tvrdohlavě vystrčila bradu. Jsem tady jako tvé páže, pane, a starat se o tvá zranění patří mezi mé povinnosti. Dovol mi tedy, abych mohla splnit svůj slib a posloužit ti."

Ranulf si ji dlouze prohlížel, jako by zvažoval, zda ho nemůže otrávit, a pak přikývl. „Dobře tedy.“ Ariana chápala, proč je tak opatrný. Nedala mu ani ten nejmenší důvod, aby jí věřil. Dovolil jí, aby rány omyla, natřela hojivou masťou a ovázala čistým plátnem, ale celou dobu ji pozorně sledoval. V duchu si říkal, že by mu Ariana neublížila, ale přesto byl neustále ve střehu. Když však k němu Ariana nečekaně vzhledla, zaplavil ho tak silný přívál něhy, že se mu v hrudi na malou chvíli zastavilo srdce. V duchu zaklel, přesto natáhl ruku a pohladil ji po tváři. Ariana ztuhla a prudce ucukla. Nechtěl, aby před ním utíkala. Vzal ji za bradu a něžně ji přinutil zvednout hlavu a podívat se mu do očí. „Nemusíš se mě bát. Nejsem zlý pán. Mám rád koně, jestřáby a... ženy.“ Já se tě nebojím,“ lhala Ariana se staženým hrdlem. „Ale nemysli si, že budu poslouchat o tvých úspěších u žen.“ Ranulf se usmál. „To bych nikdy neudělal,“ odvětil nevinně. „Ale třeba bych tě mohl získat. Aspoň se o to pokusit.“ Jeho drzost neznala mezí. Snažila se vymanit z jeho sevření, ale marně. Prudčeji popadl kolem pasu a přitiskl ji přímo na své ztopořené mužství. Ariana instinktivně nastavila ruce a snažila se odtáhnout, ale bylo to stejné, jako kdyby bojovala s kamennou hradbou. „Pust' mě!“ vykřikla. „Proč bych to dělala? Přece jsi mi slíbila naprostou poslušnost.“ „Poslušnost ano,“ souhlasila Ariana. „Ale ne své tělo.“ „Pak udělej, co po tobě chci.“ Žár v jantarových očích ji vyděsil. „To ty jsi nechtěl naplnit náš svazek, vzpomínáš?“ Jeho hlas klesl do svůdného šepotu. „Existuje způsob, jak si užít rozkoš, aniž bych tě připravil o panenství.“ Oči se jí rozšířily údivem. Když pomalu zvedl ruku a dlaní přešel po hebkých oblinách plných nader, hlasitě zalapala po dechu. Ranulf si všiml její nechtěné reakce a spokojeně se usmál. „Chceš mě, paní, to je zřejmé. Bradavky ti ztuhly touhou..., srdce ti bije jako o závod..., dech se zrychlil..., pokožka ti doslova hoří...“ „Nechci tě!“ „Ale tvé tělo ano. Je zcela zřejmé, že tvé panenství touží po muži.“ Ariana zavřela oči a v duchu se modlila o vysvobození. Nikdy mu neměla říct, že je panna. „Netoužím po žádném muži, a po tobě už rozhodně ne!“ „Chceš mi říct, že tě nikdy nenapadlo, jaké to asi je mít mezi nohama chlapa?“ „Ne..., vlastně ano, nikdy...“ „Dovol mi, abych ti to ukázal,“ zamumlal hlubokým hlasem, který ji hladil jako hebký samet. „Vyzkoušejme, zda tě to tvé krásné tělo nezradí...“ Něžně ji k sobě přitiskl, sklonil hlavu a začal ji líbat. Ariana ztuhla a najednou se nemohla ani hnout. Proti něžnosti jeho úst neměla obranu. Cítila jeho horký jazyk, který ji pomalu otevřel a zmocnil se jí. Místo toho, aby s ním bojovala, toužila se k němu přimknout a vyjít mu vstříc. Zdálo se, jako by celý svůj život čekala jen na tuto chvíli. Snila o tomto muži, o svém milenci a manželovi. Nemohla skoro ani uvěřit, že tak silný a nebezpečný válečník dokáže být tak něžný. Zcela o své vlastní vůli se její ruce obtočily kolem pevného mužského krku. Ranulf se spokojeně usmál a přitiskl ji těsněji k sobě. Byla uvězněná v jeho pažích, omámená mužskou vůní prýstí z jeho horkého těla. Byl jako temný plamen, který pomalu probouzí všechny její smysly. A o chvíli později se Ranulf nepatrně odtáhl, ale jen proto, aby jí zašeptal do pootevřených úst: „Dovol mi, abych ti ukázal, co je to rozkoš, Ariano. Nech mě, ať tě potěším, čímž potěším i sebe.“ Na zlomek vteřiny se téměř nechala ukolébat jeho sladkými slovíčky. Ranulf věděl o vášni i o ženách vše a ona zoufale chtěla poznat, co jí bylo dlouhá léta odpíráno. Tolik promarněných let... Chtěla se dozvědět o vášni, ale ne od tohoto zrádce, který ji tak rychle zavrhl. S náhlým výkřikem nevole prudce zatlačila proti jeho hrudi. K jejímu velkému údivu ji okamžitě pustil. Vyklouzla z jeho objetí a doběhla do rohu místnosti. Cítila, jak celá hoří. V místnosti se rozhostilo tíživé ticho. Trvalo dlouho, než se odvážíla zvednout zrak a podívat se na něho. Zůstal stát, kde ho opustila, světlo z krbu ozařovalo jeho svalnatou postavu. Pozoroval ji, ve tváři tajemný výraz. Když však promluvil, tón jeho hlasu se zdál chladný a vyrovnaný. Jsi tvrdohlavá, ale já taky.“ V zlatavých hlubinách se odrážela podivná výzva, která ji varovala a upozorňovala, že hra není u konce. Je čas jít spát,“ řekl Ranulf nenuceně. Ariana těžce polkla. Nevěděla, zda Ranulf miní v posteli pokračovat. Přesto musela uposlechnout. Plná obav došla k posteli, odtáhla přikrývku a lehla si zády k Ranulfovi. Pak už jen čekala. Když cítila, jak se pod jeho tíhou prohnula matrace, zatajila dech. Pak se Ranulf naklonil nad ni a nekonečně dlouho ji pozoroval, jako by odhadoval její rozhodnost. „Pěkné sny, paní,“ bylo všechno, co řekl, než se obrátil na bok a uložil se ke spánku.

Ariana jen silou vůle přinutila své rozbouřené srdce ke klidu. Znovu se jí podařilo uniknout, ale tentokrát to bylo mnohem obtížnější.

Sen se vrátil a tentokrát byl mnohem erotičtější než jindy. Na zádech téměř cítila horkost Ranulfovy kůže, pevnost jeho svalnatého těla. Pod příkrývkou se její dlouhé nohy propletly s jeho, mezi stehny cítila pevnost jeho stehna.

Skrze oponu snění cítila, jak ji něžně hladí po břiše, stále výše, až konečky prstů přejel přes citlivou bradavku. Ariana tiše zasténala a ve snu mu vyšla v ústřety. Přitiskla se k jeho horké dlani a nechtěla se nikdy probudit. Bradavky jí ztuhly bolestnou touhou, napjaly se a toužily po polaskání. Ariana cítila, jak se chvěje. Drsné ručejí hladily s takovou něhou, že tomu skoro nemohla uvěřit.

Když prsty jedné ruky důvěrně vklouzly mezi štíhlá stehna, Ariana věděla, že by se měla probudit. Donutit se otevřít oči a ukončit erotickou fantazii, ale nemohla. Místo toho si fascinovaně vychutnávala rozkoš, kterou jí způsobovaly hbité prsty jejího milence.

Jen se uklidni, miláčku. Nemáš proč se mě bát. Jeho zastřený hlas ji konejšil, tišil její rozjitřené smysly. Svatá panno na nebesích, její sen byl tak skutečný, tak hříšný. Jako by skutečně ležela s Kanul fem a nechala se od něho hladit.

Měla by ho od sebe odstrčit, ale divoká touha pulzující v jejích žilách jí to nedovolila. Tělo měla jako v ohni. Když prsty vyhledal její vlhkou šterbinku a opatrněji rozevřel, tiše zakňourala a mimo-volně roztáhla nohy. *Ano, otevři se..., dovol mi, abych okusil tvůj sladký nektar...* Bože, tolik ho chtěla! Chtěla jeho nemravné doteky, vzrušující polibky...

Jeho prsty byly stále nestydatější. Probíraly se kyprými záhyby jejího ženského, klouzaly do horké jeskyňky, napínaly ji a roztahovaly. *Bože, jsi tak vlhká..., tak horká...* Jeho žhavá slova ji na křídlech touhy nesla až do nebes.

Ariana omámeně vydechla. Svatá panno, je možné zemřít rozkoší? Jeho doteky ji zbavovaly vlastní vůle. Připravily ji o ni jeho dlouhé, štíhlé prsty. Prozkoumával nejtajnější zákoutí jejího těla.

Ano, ukaž mi svou vášeň, má krásko... Tělo měla v jednom ohni.

Pojď, pojď za mnou, láska. Podvol se mi. Nechej rozkoš, aby tě pohltila...

Náhle ucítila, jak se celé její tělo křečovitě napjalo a končetinami jí začaly proudit rozechvělé vlny uvolnění. Vykřikla, bezmocně se přimkla k jeho ruce, pohlcená plamenem vášně.

Ariana ležela v jeho náruči, obklopená jeho teplem a nechtěla se nikdy probudit. Na zádech cítila Ranulfov horký dech, jeho pevné svaly, touhou ztopořené mužství. Těžká víčka se pomalu zvedla a ona uviděla dohořívající svíčku, matné světlo probouzejícího se dne.

Překvapeně zamrkala a tvář se jí rozhořela studem. Byla to skutečnost, ne sen. Ranulf ji ve spánku vzrušil a přivedl ji až k vyvrcholení. A to bez jejího vědomí. Zmocnil se jejího těla, převzal nad ním kontrolu.

Svatá dobroto, co to jenom udělala? Cítila, jak v jeho těle pulzuje neukožená vášeň.

Ranulf se pohnul, něžně ji uvolnil ze sevření a obrátil k sobě. Viděl, jak rychle zavřela oči. Nechtěla se na něho ani podívat. Naitech se mu usadil samolibý úsměv. Konečně vyhrál.

Nicméně je pravda, že jeho svádění nebylo zrovna čestné. Zmocnil se jí ve spánku, kdy se nemohla bránit, smysly malátné a snadno ovlivnitelné.

Toužící po krásné ženě, která mu ještě stále vlhká ležela v náruči, odhrnul příkrývku a pohledem hltal její krásné tělo. Spodnička se jí vyhrnula až k pasu a jeho roztoužený zrak spočinul na zlato-rudé záplavě hebkých chloupků. Pomalu se k ní nahnul a nosem zhluboka nasál opojnou vůni ženy. Po ničem netoužil více než se položit mezi štíhlá stehna a jediným pohybem proniknout do její hebkosti.

„Překrásná...,“ mumlal ochraptěle. „Otevři se mi, maličká. Dovol mi, abych tě znovu potěšil..., ukázal ti novou extázi. Naplnil tě...“

Sklonil hlavu, horkými rty políbil vlhkou šterbinku mezi štíhlými stehny, jazykem olízl citlivý pupen ženské touhy.

Ariana vykřikla, prsty mu vjela do vlasů a odstrčila ho. Jejich pohledy se střetly, jeho vášnivý a dychtivý, její zděšený. „Ne..., to nesmíš...“ „Ale můžu, paní.“ „Ne..., prosím... Žádám tě o to...“

Ranulf se sebevědomě usmál. „Ty mě můžeš žádat, o co chceš.“

„Ne! Ranulfe!“

Když si uvědomil, že je skutečně vyděšená, upustil od svého záměru ukázat Arianě další způsob, jak ji potěšit. Popadl ji za zápěstí. „Tak se dotýkej ty mě. Jen zkus, jak jsem tvrdý, jak mě vzrušuješ.“ Přitlačil si její dlan na svůj touhou pulzující penis. Ranulf slastně vydechl, zatímco Ariana vyděšeně vykulila oči.

„Ne!“ marně se snažila vymanit z jeho sevření. „To je nemravné!“ vykřikla.

Náhle zvažněl. „Chceš mi odepřít rozkoš poté, co jsem tě potěšil?“

„Ano!“ Ach, jak ho jen obměkčí. Je to hřích. Zcela proti církvi.“

Když se jí konečně podařilo vykroutit ruku z jeho pevného sevření, Ranulf se bolestně ušklíbl. Chtěl Arianu sladkou a hořící touhou, ne vyděšenou, chvějící se jak vyplašený králík. A sám se taky nemohl ukojit, poněvadž by ji tím jistě ještě více vyděsil.

Jeho výhra je jen částečná, uvědomil si. Ariana sice v jeho laskání našla potěšení, nicméně jeho odmítá ukojit.

„Pochybuji, že se bojíš církve. Spíše bych řekl, že jsi vystrašená z rozkoše, kterou jsi cítila," zamumlal Ranulf hořce.

Ariana odvrátila pohled, neboť věděla, že má pravdu. Byla k smrti vyděšená odezvou svého těla. Vždyť se vůbec nebránila. Dokonce *chtěla*, aby se jí dotýkal, aby se s ní pomiloval. Chtěla ho jako svého milence, snoubence, manžela.

Srdce ji bolelo poznáním. Snad by sama sobě odpustila, kdyby jeho nemravné doteky pramenily z lásky. Jenže ona je jen jeho nepřítel a tohle byl způsob, jak ji potrestat.

Ariana zavřela oči a přála si, aby zmizela.

Ranulf prsty vklouzl do rozčuchaných kadeří a bezmyšlenkovitě si s nimi pohrával. Když však zvedl jednu loknu a přiložil si ji k ústům, Ariana zalapala po dechu a prudce mu ji vyškubla z ruky.

„Mohu se obléct?" vyštěkla. Ještě stále se na něho nedokázala podívat.

„Pokud musíš. Já bych však dal přednost několikahodinové výuce o způsobech, jak probudit rozkoš."

Jeho slova si vysloužila rozzlobený pohled, kterého však Ariana okamžitě litovala. S rozčuchanými vlasy vypadal jako rváč. Přesto ji jeho svalnatá postava až hříšně přitahovala. Dokonce i uveleбенý v posteli vyzařoval sílu a rozhodnost.

Nicméně srdce jí rozbušil jeho výraz. Jantarové oči žhnuly zvláštním smyslným plamenem, na rtech něžný příslib.

Jak dlouho myslíš, že mi ještě dokážeš odolávat, paní?" zeptal se tichým zastřeným hlasem, který jí jítřil všechny smysly.

Dlouho ne. A to byl ten problém. Nedokáže odolat tomuto nebezpečnému muži, ne když se na ni takhle dívá. V očích plamen vášně a touhy.

S vypětím všech sil Ariana vystrčila bradu a zpražila ho pohrdavým pohledem. „Příliš si lichotíš, pane. Nemysli si, že ti vždy tak ochotně podlehnou."

Ranulf se líně usmál. Jestli ti to bude lépe vyhovovat, pak mi můžeš podlehnout i neochotně, děvče. Popravdě řečeno, rád krotím tvou vzpurnost."

Ariana se třásla hněvem. „Budu tebou vždy jen opovrhovat," pronesla chvějícím se hlasem.

S vědoucím úsměvem se naklonil a sebejistě políbil jednu růžovou bradavku. „Nečih unáhlené závěry, drahá, abych nedostal chuť vyvrátit ti je."

Pak ze sebe shodil příkrývku a zcela nahý vstal z postele. Bez jediného pohledu na Arianu našel své věci a začal se oblékat.

9

„Měl jsi dobrou noc, pane?" zeptal se Payn, když Ranulf vešel do velké síně, kde na něho už měla čekat snídaně.

Ranulf se jen ušklíbl, nalil si plnou číši medoviny a posadil se do čela stolu.

„Beru to jako že ne," řekl vazal soucitně. „Copak lady Ariana nespoupracovala?"

„Pokud ti je život milý, raději se přede mnou o té potvoře už víckrát nezmiňuj." Ranulf se podrážděně rozhlédl kolem sebe. Slaměné rohože byly uklizené, ale stůl zůstal prázdný. „Kde je snídaně? Copak ve svém vlastním domě nedostanu ani kus chleba?"

Payn potlačil pobavený úsměv a poslal rozřesené páže do kuchyně pro něco k snědku. Pak se podíval na Ranulfa a řekl: „Myslel jsem, že jí chceš uštědřit lekci v poslušnosti. Nicméně se zdá, že lady Ariana zůstala stále stejně tvrdohlavá jako včera."

„Ujišťuji tě, že bitva teprve začala," prohlásil Ranulf výhrůžným hlasem. Když se však Payn rozesmál, Ranulf cítil, jak jeho rozmrze-lost pomalu mizí. Zcela proti vlastní vůli se pobaveně ušklíbl. „Zdá se, že se dobře bavíš."

„Docela ano," zamumlal Payn vlídně. „Ale protože vím lépe než kdokoliv jiný, že je lepší se ti v takové náladě vyhnout, raději tě nechám, ať si můžeš v klidu promyslet svou další strategii." Payn vstal, cestou ke dveřím poplácal Ranulfa po zádech a spolu se dvěma dalšími muži opustil velkou síň.

Ranulf tupě zíral do svého korbele s medovinou a přemýšlel o tom, co se před chvílí stalo. Nebyl zvyklý, že by ho někdy nějaká dívka odmítla. Žádná žena neodešla z jeho postele dřív, než byla zcela uspokojená, a stejně tak žádné nedovolil odejít dřív, než byl uspokojený i on. Nicméně přesně tohle se stalo s Arianou. Jeho mužství stále tepalo bolestnou touhou, v žilách se mu vařila krev.

Nikdy předtím necítil tak silné vzrušení, jaké v něm vyvolala jeho bývalá snoubenka.

Zatraceně, čím to jenom je, že ta čarodějnice má nad ním takovou moc?

Chtěl ji svést, a místo toho se sám chytil do své vlastní pasti. Je sice pravda, že Arianu vzrušil, vzbudil v ní bolestnou touhu a potřebu ukojení, nicméně sám zůstal žhavý a dychtivý jako nezkušený mladík.

Musel však uznat, že to stálo za to. Urozená krasavice už nebyla tak namyšlená a povznesená, když se pod jeho doteky kroutila a vzdychala slastí. Avšak pohled na bělostnou pokožku zrůžovělou vzrušením, na hedvábné prameny v divoké změti dopadající na plná nadra, na její poddajné tělo zcela přitisknuté k jeho, to vše zvýšilo jeho touhu v divoké peklo. A po tom všem mu ta potvora odmítla poskytnout stejnou službu, a navíc se na něho dívala s hrůzou a opovržením!

A právě její pohled ho utvrdil v rozhodnutí, že Arianu musí srazit na kolena. Pokud moudře použije svou dovednost, nakonec ji donutí spolupracovat. Probudí v ní takovou vášeň a touhu, až sama bude žebrot o naplnění...

Na Ranulfových rtech se objevil nebezpečný úsměv. Ještě se uvidí, kdo nakonec zvítězí.

S touto myšlenkou dopil poslední doušek medoviny a nechal si dolít další, právě když do velké síně vešla Ariana.

Jdeš pozdě," podotkl Ranulf mírně a snažil se nevnímat reakci svého těla. „Příště už nechci vidět, že se budeš tak dlouho povalovat v posteli."

Já jsem se *nepovolovala*, pane. Cítla jsem nutkavou potřebu umýt se," odvětila Ariana povzneseně. Popravdě řečeno se vodou a drsnou žínkou snažila smýt ze sebe vinu z dychtivé odezvy na Ranulfovy doteky.

Cítla na sobě jeho zkoumavý pohled a hrdě vystrčila bradu. Dnes si oblékla tmavě modrý svrchní šat se světle modrou spodničkou. Vlasy jí zdobil vyšívaný hedvábný šátek, který na svém místě držel pomocí tenké stříbrné čelenky. Kolem pasu si připnula stříbrný řetízek, jenž zdůrazňoval jeho útlost a ležérně spočíval na jemně klenutých bocích.

„Na páže jsi oblečená až příliš nákladně," zamumlal provokativním tónem.

„Chtěl jsi, abych dnes ráno oslovila ostatní poddané a zopakovala před nimi svou přísahu. Myslela jsem si, že to je vhodný oděv."

Ačkoliv Ariana nebyla zvyklá lhát, teď se cítila spokojená. Pochopitelně si nevybrala své nejkrásnější šaty proto, aby přísaze věrnosti dodala nádech noblesy, ale aby ukázala svou vzdorovitost a udržela si jistou pózu. Black Dragon z Vernay ji mohl pokořit svými zvrhlými doteky, ale ještě stále byla paní domu a jako taková měla svou hrdost. Pokud si myslí, že před ním pokorně padne na kolena, pak se hluboce mýlí.

Zvedla džbán s vínem a dolila mu číši, spokojená, že tak učinila pevnou rukou. Jak se však nahnula přes stůl, náhle na zadku ucítila velkou dlaň.

Ariana zalapala po dechu, svižně uskočila a instinktivně napřáhla ruku. Ranulf ji se spokojeným úsměvem chytil za zápěstí dřív, než mu dlaň přistála na tváři.

„Už se mě takhle nikdy nedotýkej!"

Měřil si ji vyzývavým pohledem, v jantarových hloubkách jiskřičky smíchu. „Řekl bych, že ještě před chvílkou se ti mé doteky docela líbily."

„Neměl bys být tak domýšlivý, pane," odsekla vzdorovitě. „Popravdě řečeno mi připadáš dost nenápaditý."

Ranulf se nemohl ubránit tichému obdivu. S hrdě vztyčenou hlavou čelila samotnému drakovi, zatímco z očí jí sršely blesky hněvu.

Spokojeně se usmál. Ještě nikdy ji neviděl tak rozzlobenou. Zajímalo by ho, zda ji vždy tak snadno dokáže vyvést z míry. I když se to zdálo dětinské, její hněv mu přinášel určitou míru zadostiučinění za to, jak ho před chvílí nechala neukojeného a žhavého.

Ranulf odsunul židli a nemilosrdně si ji přitáhl na svalnatá stehna.

Ariana se dlaněmi zapřela do jeho široké hrudi a zoufale se snažila vymanit z pevného objetí, nicméně marně.

Ještě jsem ti toho neukázal dost, abys mohla hodnotit mou zručnost a nápaditost, paní," řekl Ranulf posměšně.

„Teď se vrátíme do mých pokojů a vsadím se s tebou, že nebude trvat dlouho a budeš vzdychat touhou tak jako před chvílí."

Tváře jí zrudly studem. „Ty arogantní chvástale, okamžitě mě pusť! Mohu být tvým rukojmím, ale nikdy nebudu obyčejnou děvečkou, která ti bude sloužit k ukájení tvých zvrhlých choutek."

Jeho oči žhnuly nebezpečnou smyslností. „Ne, v tom máš pravdu, paní. Kdybys byla obyčejnou děvečkou, už dávno bys byla mou."

Když Ranulf zvedl její ruku a políbil ji na vnitřní stranu zápěstí, Ariana zavřela oči ve snaze ubránit se náhlému návalu touhy, který jí zcela zachvátil. Vzrušil ji pouhým letmým dotekem.

„Ale ty nejsi obyčejná děvečka," řekl Ranulf, „ale mé páže. Nebo jsi už zapomněla?"

„Ne, nezapomněla."

„Ne?"

„Ne, můj pane."

Když do místnosti vešel chlapec s mísou ovesné kaše, Ariana ji převzala a položila před Ranulfa. Musela se však ovládat, aby mu kaši nevyklopila na hlavu.

Vyzývavě ji sledoval, jako by jí četl myšlenky. „Být tebou, nedělal bych to. Jinak mě donutíš k ráznějším krokům. Asi by se ti nelíbilo strávit noc připoutaná v kobce."

„To nebude nutné, pane," odpověděla rychle. „Stejně tak jsem připoutaná svým slibem."

„Skutečně, paní?" Pobaveně se zasmál. „Pak očekávám, že prokážeš svou poslušnost. Jdi a najež se. Pak si vezmi plášť. Ranní vzduch je chladný a já nechci, aby mé rukojmí nastydlo."

Ranulf popadl lžici a automaticky se pustil do jídla, s myšlenkami soustředěnými na své svůdné rukojmí. Každé jejich setkání bylo bitvou vůlí. Bitvou, kterou nebylo lehké vyhrát. Je sice pravda, že ji dneska úmyslně provokoval, ale její ironické poznámky si to právě zasloužily.

Náhle ho z myšlenek vytrhl podivný rozruch - řinkot a bolestný výkřik. Ranulf se obrátil, stejně jako Ariana.

Neviděla, co se stalo, ale nebylo těžké si to domyslet. Mladé páže, chlapec, kterému mohlo být tak sedm, zakoplo a spadlo těsně

vedle Ranulfovy židle, přičemž upustilo džbán s vínem a vylilo ho přímo na nohy svého pána.

Ariana rychle přiskočila a pomáhala dítěti vstát ze země. Zdálo se, že ji ani nevnímá. Chlapec se celý třásl a s hrůzou v očích vytřeštěně zíral na Ranulfa.

Ariana se instinktivně postavila před chlapce a schovala ho za svou sukni. „Pane..., byla to jen nehoda.“

Ranulf tiše pozoroval chlapcovu bledou tvář. „Pojď sem, hochu,“ řekl mírně. Když chlapec zůstal stát jako vrostlý do země, ještě mírněji dodal: „Neublízím ti. Já malé chlapce nebiji.“

Páže pomalu vyšlo zpoza Arianiny sukne a předstoupilo před Ranulfa. „O-omlouvám se, můj p-pane,“ koktalo pisklavým hláskem, zatímco oči mu přetékały slzami.

Jak ti říkáš, hochu?“

„W-William.“

„Byla to jen nehoda, ne, Williame? Přece jsi to neudělal schválně.“

„Ano, můj pane. Chci říct ne.“ „Pak nevidím žádný důvod, proč bych tě měl trestat.“ „Ale... byl jsem nepozorný, můj pane.“ „Pokud mi slíbíš, že mi budeš v budoucnu dobře sloužit, už o té nehodě nebudeme mluvit.“ „Ano, můj pane.“

Ranulfova šlechtnost Arianu vlastně ani příliš nepřekvapila. Ve skrytu duše věděla, že obávaný Black Dragon by chlapci neublížil.

Je to syn lorda Auberta, otcova přítele,“ vysvětlovala Ariana. „William je u nás vychováván jako páže.“

Ranulf se usmál a Arianě se zdálo, jako by skrze mraky vykuklo slunce. „Takže ty chceš být rytířem?“

Williamova tvářička se rozzářila. „Ach, ano, mylord. Můj pán Walter slíbil, že mě bude cvičit...“ Chlapec se náhle odmlčel, jako by si vzpomněl, že jeho pán už tady nemá moc.

„Nevidím důvod, proč by tvůj výcvik nemohl pokračovat,“ řekl Ranulf s úsměvem. „Pokud budeš pilný, naučím tě, jak se ohánět mečem.“

„Ty mě budeš učit? Ach, můj pane...“ V chlapcově hlase se odráželo vzrušení a zbožná úcta. Zdálo se, že být trénován Blackem Dragonem je nejvyšší pocta, jaké se mu mohlo dostat.

Ariana chlapce dobře chápala. Kdysi také byla malou dívkou, která k Ranulfovi vzhlížela se stejným obdivem.

„Mám syna, který je stejně starý jako ty,“ řekl Ranulf, čímž si vysloužil Arianin udivený pohled.

„Nevěděla jsem, že máš syna.“

Ranulf se zamyšleně podíval na Arianu. „Mám dva a také jednu dceru.“

Jeho přiznání ji nepřestávalo udivovat. Mnoho pánů zplodilo nemanželské děti, ke kterým se většinou ani nehlásili. Jejich narození považovali za politováníhodný důsledek náhlého vzplanutí. Ale Ranulf o nich mluvil s pýchou.

„Všichni to jsou bastardi.“ V jeho hlase zněla skrytá výzva.

„To jsem pochopila,“ odvětila Ariana nenucené, „poněvadž nemáš manželku.“

„Nečekám, že by taková urozená dáma, jako jsi ty, pohlížela na nemanželské děti jinak než s pohrdáním.“

„Uznal jsi je za vlastní?“

„Ano. A postaral se o jejich budoucnost.“

„Pak nevím, za co by ses měl stydět. Příkladem mi byla má matka. Nejenže bastarda mého otce přijala, ale přivedla ho na hrad a ukázala mu cestu, kterou se má dát. Nebude trvat dlouho a stane se knězem.“

„Kéž by všechny urozené dámy byly tak velkorysé.“

Ranulfova hořkost ji zaskočila, ale dřív, než stačila reagovat, jeho mírný výraz opět ztvrdl, jako by si uvědomil, s kým vlastně mluví.

„Myslím, že jsem tě propustil,“ řekl.

Ariana vzpurně pohodila hlavou, prudce se obrátila a vznešeně vyplula z místnosti.

Jakmile osaměl, pustil se Ranulf zamyšleně do snídani. Nemohl uvěřit Arianinu rozumnému přístupu k nemanželským dětem. On sám měl trpké zkušenosti s výsměchem a pohrdáním členů vyšší společnosti.

Po chvíli vedle sebe uslyšel nervózní odkašlání. Zvedl hlavu a jeho zrak se střetl se zkoumavým pohledem claredonského kněze.

„Mohu si s tebou promluvit, pane?“

Ranulf zdvořile přikývl. „Otec John, nemýlím se?“

„Ano, mylord.“

„Neměla by být právě mše, otče?“

„Žádná nebude.“ Otec významně pozvedl obočí. „Nechal jsi zatknout všechny vyšší důstojníky a vojáky a obyčejní vesničané se bojí tvého hněvu, mylord.“

Ranulf se zamračil. „Klidně své ovečky povolej na mši, otče. Nebudu lidu Claredonu upírat duševní útěchu.“

„Děkuji ti, mylord.“

„To je vše?“

„Ne, mylord.“ Kněz se na chvíli odmlčel a nervózně si mnul ruce. „Obávám se, že s tebou musím promluvit ještě o jiné záležitosti. Nemohu už déle mlčet. Chci ti říct, že děláš velkou chybu.“

Ranulf se na kněze udiveně podíval. „Skutečně?“

Jedná se o lady Arianu, mylordé..., a o tvůj..., ehm..., o tvůj přístup k ní."

„Stále nechápu."

Starší muž opět zaváhal. „Zneuctil jsi ji."

Ranulf musel vynaložit velké úsilí, aby nevybuchl. Jak jsem ji zneuctil, otče? Požádal jsem ji, aby mě obsluhovala u stolu a vykonávala práci mého pážete, nic víc."

„Celé tři noci jsi ji držel ve své ložnici."

„Ale jen proto, abych na ni dohlédl. Nemohu jí věřit, že by se nepokusila utéct nebo že by nepožádala o pomoc dalšího z vazalů svého otce."

„Ale ty... tyjí neprokazuješ dostatečnou úctu."

„To paní tě požádala, aby ses za ni přimluvil?"

„Ne, mylordé! To ona by nikdy neudělala! Ale mám oči a uši. Slyšel jsem..., že se s ní nechceš oženit."

Je pravda, že už nejsme zasnoubení," odpověděl Ranulf rozhodně. „Tvá paní je teď mým rukojmím."

„Odmítáš jí poskytnout útočiště kláštera?"

„Lady Ariana do kláštera nechce."

„Ale co bude s její budoucností? Pokud nepůjde do kláštera, potřebuje manžela."

„To je mimo tvou kompetenci, otče," podotkl Ranulf. „Král Jindřich se o ni jistě dobře postará. Záleží jen na míře provinění jejího otce."

„Ale mou povinností je..."

Ranulf prudce zvedl ruku. „Tvou povinností je vést své stádo, ne zpochybňovat má rozhodnutí. Lady Ariana je můj vězeň a já s ní naložím, jak uznám za vhodné. Náš rozhovor je u konce. Jistě máš dost práce."

„Ano, mylordé..." Se zdvořilou úklonou otec vyšel z místnosti.

Ranulf věděl, že kněz má v mnoha věcech pravdu. V hradní hierarchii šlo všechno podle náležitosti řádu a tím, že Arianu sesadil na místo svého pážete, v tomto uspořádání učinil chaos. Svým rozhodnutím chtěl všem ukázat, kdo je tady pánem, rozhodně však neměl v úmyslu veřejně Arianu ponížit.

Ranulf zachmuřeně hleděl na mísu s kaší. Dokonce ještě před návštěvou otce o správnosti svého rozhodnutí začal vážně pochybovat. Pokud chce získat respekt claredonského lidu, zřejmě by s jejich paní neměl zacházet jako s obyčejnou děvečkou.

Dobře tedy, pokud mu prokáže poslušnost, uvolní Arianu z ponižující pozice osobního pážete. A jestli přizná svou porážku, prokáže jí shovívavost, ačkoliv si ji vůbec nezaslouží.

Zatímco Ranulf přemýšlel o správnosti svého rozhodnutí, Ariana popouštěla otěže svého hněvu.

Nemohla se ubránit pohledu na širokou postel, kde ji Ranulf tak nestydatě vzrušil a pak přivedl k vyvrcholení.

Při vzpomínce na touhu, již v ní tak snadno probudil, jí tváře hořely studem. Svatá dobrota, její první zkušenost s vášní se zdála až neskutečně nádherná - což by však nepřiznala ani v železech.

Na malou chvíli smutně zavřela oči. Proč jen nedodržel své slovo a neoženil se s ní? Byla by mu dobrou ženou, a to i navzdory neobvyklým okolnostem. Zcela jistě by ho učinila šťastným. Vždyť by měli stejný záměr: vládnout své zemi a sloužit svému králi. Možná

by se časem dokonce začali milovat. Jenže bezcitný válečník, jako je Black Dragon, v srdci jistě nemá místo pro tak něžný cit. Je to ďábel.

Ariana odtrhla zrak od postele a rozhodně se obrátila ke dveřím. Když vycházela z místnosti, ve stínu chodby narazila na svého nevlastního bratra Gilberta. Zcela zjevně tady na ni čekal a podle zarudlého obličeje byl vzteky doslova nepříčetný.

„Má paní! Zašel příliš daleko! Musíš mi dovolit chránit tvou čest!"

Ariana si nešťastně povzdychla. Ačkoliv by si ze všeho nejvíce přála vidět Blacka Dragona na kolenou, Gilbert nebyl ten pravý, který by to dokázal. Ranulf by chlapce rozmáčkl jedním úderem své pěsti, pokud by ovšem jeho výzvu vůbec přijal. Jako chlapec neurozeného původu měl sice pod ochrannými křídly své paní jisté výhody, ale rozhodně mu nepříslušelo postavit se šlechtici. Vždyť dokonce ani nesměl pozvednout rytířskou zbraň.

„Nemohu se jen tak nečinně dívat, jak tě ponižuje, paní!" vykřikl chlapec. „Zachází s tebou hůř než se služebnou! Hraje si s tebou, jako bys byla jeho kurtizána."

Ariana celá zrudla. „Tak to není."

„Ale ano! A já jsem připravený bránit tvou čest!" namítl Gilbert vášnivě. „Vyzvu lorda Ranulfa na souboj!"

Ariana zakroutila hlavou. Chlapcův plán nebyl jen dětinský, ale dokonce sebevražedný. „Gilberte," řekla mírně,

„nikdy jsi se zbraní netrénoval. A lord Ranulf přemůže dokonce i sobě rovné. V jediném okamžiku by tě zabil."

„To je jedno. Pokud tady není náš otec, jsem tvůj jediný mužský příbuzný. Musím tě chránit."

Ariana si znovu povzdychla. „Gilberte, děkuji ti z celého svého srdce, ale kdyby se ti něco stalo, nepřežila bych to. Otce obvinili ze zrady, matka je pryč a já nechci ztratit ještě i tebe. Potřebuji tě, Gilberte."

Chlapec zaťal pěsti, nicméně divoký žár z jeho očí pomalu mizel. „Pokud mi nedovolíš, abych o tvou čest bojoval, pak se budeme muset obrátit na soud."

„Na soud?"

„Ano. Něco jsem se už naučil a vím, že právo je zcela na tvé straně. Můžeme lorda z Vernay obžalovat u civilního soudu za nedodržení jeho slibu oženit se s tebou.“

Ariana chlapce dlouho mlčky pozorovala. „A co bychom tím získali?“ zeptala se po chvíli.

„Co? Přece svou zemi. Lord Ranulf získal veškerý majetek tvého otce a tebe odsoudil k životu v bídě. Kdyby ti musel vyplatit odstupné, byla bys znovu svou paní. Pak bys nebyla závislá na jeho šlechtivosti ani by tě nemohl nutit, abys mu sloužila.“

Ariana pomalu přikývla. „Něméně vyhrát takový případ zřejmě nebude zrovna snadné, když uvážíme mou situaci. Jsem považována za politického zajatce.“

„Můžeme se přece aspoň pokusit.“

„Potřebuji čas, abych si všechno dobře promyslela, Gilberte.“ „Ale, má paní...“

„Slibuji, že o tom budu přemýšlet.“

Zdálo se však, že svým ujištěním chlapce příliš neuklidnila. „Pokud lorda Ranulfa neobviníme u soudu, měli bychom dohlédnout, aby splnil dané slovo a oženil se s tebou. Je to hanba, že tě po tak dlouhé době odstrčil stranou, jako bys byla použitelné zboží. Popravdě řečeno před církví je vaše manželství už uzavřené, zbývá ho jen naplnit. Kdybys měla důkaz, že se tě zmocnil, pak ani takový mizera, jako je Dragon, by nemohl couvnout zpět.“ Allana se zamyšleně zamračila. Kdyby Ranulfa donutila, aby ji prohlásil svou právoplatnou manželkou, vyřešila by se tím řada problémů. Proč ji to jen nenapadlo už dříve? Poněvadž poslední tři dny nedokázala myslet jasně a objektivně.

Gilbert má pravdu. Ranulf by měl zaplatit za dlouhé roky čekání a za zničení šance stát se váženou manželkou. Vždyť dneska ráno ji vlastně zneuctil. Zbavil ji její nevinosti a dotýkal se jí takovým způsobem, jaký přináleží jen manželovi.

Jako manželka pána hradu by mohla lépe pečovat o Claredon a jeho lid, stejně jako střežit své tajemství - tajemství, za které by položila život. Jako paní Claredonu by měla mnohem větší práva než jako politické rukojmí, a jistě by tak dokázala pomoci i svému otci, o jehož nevině byla skálopevně přesvědčená.

Poprvé po dlouhé době Ariana pocítila naději. Srdce se jí náhle prudce rozbušilo a vzrušením chvějící se ruce si přitiskla ke rtům. Svatá panno, nemá co ztratit a přitom může tolik získat...

„Co se děje, paní?“ zeptal se bratr úzkostlivě.

„Tiše, nech mě přemýšlet!“

I když by se raději nechala vařit v oleji, než se stát manželkou Ranulfa z Vernay, musí to udělat. Ale udělat *co*? Pokud manželství nebude naplněno, zasnubní slib sám o sobě nemá žádný význam.

Ranulf přísahal, že se jí nikdy nedotkne - což tak docela nesplnil, pomyslela si hořce, když si vzpomněla na ranní dobrodružství. Musí se pokusit získat jeho zájem a přinutit ho, aby ji připravil o panenství. Jenže jak? O umění svádění toho příliš nevěděla.

Ale *musí* něco udělat. Gilbert má pravdu. Něco, čím by Ranulfa přesvědčila, aby uznal jejich manželství. Pokud se jí to podaří, pokud dokáže zaujmout svou roli právoplatné manželky pána Clare-donu, pak může využít svou pozici a pomoci lidem, kteří jsou na ní závislí.

„Paní?“ zeptal se Gilbert opatrně.

Ariana sesbírala všechnu svou vnitřní sílu, napřímila se a hrdě zvedla hlavu. Až příliš dlouho byla poslušná a mírná. Splnila všechny Ranulfovy požadavky, nechala se veřejně ponížít. Přišel čas jednat.

Jen klid, Gilberte. Všechno bude v pořádku, slibuji,“ řekla s nezlomnou jistotou. „Ale co chceš udělat?“

„To ještě přesně nevím.“ Ariana se přinutila k úsměvu. „Ale slibuji ti, že si tvou radu vezmu k srdci. Lord Ranulf musí uznat naše manželství za právoplatné. A pak... pak ho musím přesvědčit, že mě potřebuje.“

10

Ariana jela vedle Ranulfa mlčky, jako by o něčem usilovně přemýšlela. Několikrát si ji podezřívavě prohlížel, ale všechno se zdálo v naprostém pořádku.

Když předstoupili před vesničany, znovu mu se stoickým klidem přísahala věrnost. Pak vyrovnaným hlasem promluvila k poddaným a nabádala je, aby lorda Ranulfa ve všem poslouchali a měli ho v úctě, za což on jim bude dobrým a laskavým pánem.

Ariana se v duchu modlila, aby měla pravdu. Nechtěla, aby claredonský lid trpěl pod nadvládou Blacka Dragona. A v hloubi duše věřila, že tomu tak nebude. Ranulf jí sice často vyhrožoval a pouštěl na ni hrůzu, ale stále více se zdálo, že v srdci je laskavý a milý člověk. Rozhodně si nezasloužil pověst, které se mu dostávalo. Popravdě řečeno se svými nepřáteli zacházel mnohem mírněji, než by očekávala. Pod drsnou slupkou byla přece jen něha a porozumění. Něha, kterou skrýval před celým světem.

Arianu napadlo, zda by to nemohla využít ke svému prospěchu. Dokázala by ho přesvědčit, aby se s ní oženil, jak před lety slíbil?

Právě v té chvíli projížděli kolem východního lesa s mohutnými duby, štíhlými břízami a neproniknutelným porostem hlohu - podle Ariany až nebezpečně blízko. Dávala si bedlivý pozor, aby se dívala jinam a nedala na sobě znát, jak ji právě na tomto lese záleží.

Od Ranulfova obsazení Claredonu uběhly už celé čtyři dny a ona stále nevěděla, jak uniknout jeho pozornosti, vyklouznout z hradu a navštívit les. Jednalo se o úkol, který nemohla svěřit nikomu jinému, ačkoliv pokud nenajde jiný způsob, nakonec bude muset.

Ariana se kradmo podívala na Ranulfa, který jel hned vedle ní. Jak by asi reagoval, kdyby odhalil pravdu? Co by si myslel o její pomoci duším, které opustil samotný Bůh?

V plné zbroji, na svém černém hřebci vypadal neuvěřitelně silný a neoblomný. Většinu tváře skrývala stříbrná přilba, přesto mohla vidět hranatou bradu, která svědčila o jeho rozhodnosti a bezohlednosti. Díval se upřeně před sebe, jako by si byl jistý vším, co si přivlastnil.

Když však promluvil, překvapilo ji, že hovoří tichým a klidným hlasem. „Tato země má svou duši.“

Ariana si uvědomila, že pozoroval mírně zvlněnou krajinu, zelené pastviny, obdělávaná pole a hluboké lesy. V jeho tichém hlase se odrážel nádech majetnictví, čímž Ariana jen popudil. Tato země ještě stále patří jejímu otci.

„Tohle říká i můj otec,“ pronesla vyzývavě.

Když po ní Ranulf šlehl ostrým pohledem, Ariana se kousla do jazyka a vzpomněla si na svůj slib, že ho bude uctívat jako svého pána.

Nicméně o několik hodin později, když ji s ozbrojeným doprovodem posílal zpět na hrad, znovu ji rozzuřil svou poznámkou.

„Doufám, že na mě budeš čekat s připravenou večeří, paní,“ řekl tónem, který ji obzvláště provokoval.

Cestou zpět na hrad Ariana znovu v duchu probírala svůj plán, jak Ranulfa přinutit, aby se s ní oženil. Nejdříve ze všeho musí získat důkazy o naplnění jejich svazku - což zřejmě nebude tak obtížné. Otec John bude jistě na její straně, ačkoliv si nebyla jistá, zda postarší služebník boží obstojí při bouři, kterou hodlá rozpoutat.

Až Ranulf zjistí, že se ho snaží donutit k manželství, bude vzteky nepřičetný a možná dojde i k násilí. Nicméně nemá na vybranou.

Když dojeli do tvrze, Ariana si oddychla, že nemusí hledat Gilberta, poněvadž na ni čekal ve velké síni.

„Umíš udržet tajemství, Gilberte?“ zeptala se tichým hlasem.

„Ano, mylady! Dobře víš, že umím!“

„Pak tě chci požádat o pomoc. Jdi do kuchyně a přines mi kus syrového masa. Telecí játra nebo čerstvou zvěřinu, je jedno jaké maso, hlavně aby mělo hodně krve.“

Gilbert beze slova přikývl. Jeho oddanost byla tak velká, že se nad podivnou žádostí vůbec nepozastavil.

„Dobře. Přines mi ho do pánovy ložnice a pak zavolej otce Johna. A, Gilberte, nikomu ani slovo. Zvláště ne lordu Ranulfovi. Spoléhám na tvou diskrétnost.“

„Ano, má paní,“ řekl chlapec nadšeně. „Ani na mučidlech o tvém plánu nikomu nic nevyzradím.“

Ariana ve skrytu duše doufala, že na mučidla nedojde.

Když Ranulf se svými vazaly vešel do jídelny, Ariana tam na něho čekala, přesně jak žádal. Sundal si přilbu a po ramenou se mu rozlily potem zvlhlé vlasy.

Něčemu se zrovna smál, takže si ani nevšiml, že v jídelně vládne neobvyklý klid. Podivné ticho ho zarazilo až tehdy, když si uvědomil, že Ariana sedí na místě vyhrazeném paní hradu.

Jeho pobavení se náhle rozplynulo a Ranulf zamračeně zahřiml: „Asi jsi zapomněla, kde je tvé místo.“

„Neřekla bych, pane,“ odpověděla vyrovnaně a vzdorovitě se mu podívala do očí. „Věřím, že mám na tuto židli právo, poněvadž jako tvé manželce mi náleží místo po tvém boku.“

„Mé manželce?“ Temné obočí vyletělo vzhůru. „O čem to vůbec mluvíš? Ty nejsi má manželka.“

„Skutečně jsem, můj pane. Ale... možná bys při naší rozmluvě dal přednost trochu více soukromí.“

S netrpělivým gestem Ranulf propustil své muže, kteří kromě Payna a Iva okamžitě opustili místnost.

„A teď, co je to za nesmysl?“ zeptal se Ranulf.

„Doufám, že tohle je dostatečný důkaz.“ Ariana rukou ukázala na stůl, kde leželo lněné prostěradlo potřísněné tmavou krví. „Otec John už naši manželskou postel prohlédl a stejně tak i další obyvatelé hradu, jak to bývá zvykem u svatebního obřadu. Naše manželství je naplněno a podle civilního i církevního práva jsem tvá manželka.“

Ranulf chvíli tupě zíral na zakrvavenou látku a pak pohledem sklouzl zpět k Arianě. „Co je tohle za lumpárnu?“ zeptal se tak tiše, že chtěla utéct.

„Žádná lumpárna, pane. Otec John prohlédl postel a dosvědčí, že jsi mě připravil o panenství. Jsem si jistá, že podobné praktiky

máte i v Normandii. Krev svědčí o nevěstině poctivosti a o naplnění manželství.“

Ranulf vztekle popadl prostěradlo. „Ty si myslíš, že někdo té tvé lži uvěří?“

Ariana pokrčila rameny. Vždyť ani příliš nelhal. Když ji Ranulf vzal do své postele, byla čistá jako lilie. Možná trochu překroutila pravdu pomocí zvířecí krve, to ano, ale jak jinak by se domohla svého práva?

„To není lež, můj pane. Jen jsem všechny ujistila, že jsi splnil svou povinnost a svůj dávný slib.“

Ranulf odhodil látku na zem. „Tomuhle říkáš *důkaz*? Tohle vůbec nic nedokazuje!“

„Ne? Chceš snad popřít, že jsem s tebou dnes v noci sdílela postel, stejně jako noc předtím.“

V zaťaté čelisti mu zaškubaly svaly. „Pokud už nejsi panna, není to moje práce.“

„Ne? Nechtěl bys Svatému otci popsat, jak ses mě dnes ráno zmocnil?“

„Zmocnil se té? To jsem ne..." Ranulf se odmlčel a rozhlédl se po velké síni. Všechno služebnictvo i jeho dva nejbližší vazalové předstírali, že dělají svou práci. Nikdo z nich nevěřil, že si tu potvoru nevzal, jistě ne pak po jeho ranním laškování. Popravdě řečeno k tomu neměl daleko. Vzrušil ji a přivedl k vyvrcholení takovým způsobem, jaký církev považuje za hříšný a nemravný. Ale o panenství ji nepřipravil.

Prudce se obrátil ke svému muži. „Přived'porodní bábu! Hned!" Střelil po Arianě ohnivým pohledem. Jistě nebudeš nic namítat, pokud si tvé tvrzení ověřím. Porodní bába tě prohlédne a pak se uvidí."

Ariana vystrčila bradu. Jak si přeješ, můj pane..., ale jestli zjistí, že už nejsem panna, pak bude nad slunce jasné, že mluvím pravdu a ty lžeš."

Upřel na ni pohled jantarových očí, ze kterých sršely blesky hněvu. Ariana se zatajeným dechem čekala na jeho reakci. Ranulf si nemůže být jistý, jestli skutečně ještě je panna.

„Tak takhle ty držíš svůj slib věrnosti?" řekl po chvíli zachmuřeně. „Podvodem a zradou?"

Ztěžka polkla. Já jsem tě nezradila, pane. Přísahám, že ti budu i nadále sloužit... jako tvá manželka. Dohlédnu na tvou domácnost a budu pečovat o tvé pohodlí.

„Boží dobroto!" vykřikl Ranulf úpěnlivě.

Ariana sebou trhla. Jeho temný výraz jí naháněl strach. Lord z Vernay se podobal rozruženému medvědovi zahnanému do kouta. A medvěd zahnaný do kouta často začne útočit.

Jako by jí četl myšlenky, udělal krok jejím směrem, ruku na jílci meče.

Jeho vazal Payn k němu však hbitě přiskočil a s rukou na pánově rameni se ho snažil uklidnit. Jen klid, Ranulfe. Později bys toho mohl litovat."

„Skutečně?" Zdálo se, že Ranulf si myslí něco jiného. Oči mu potemněly hněvem, rty měl sevřené do tenké linky.

„Samozřejmě že si zaslouží potrestání, ale snad bude lepší, když to necháš na mně."

Tichá slova ho částečně uklidnila. Ranulf věděl, že Payn má pravdu. Byl příliš rozružený, než aby uvažoval s chladnou myslí. A rovněž nesmí zapomínat na svou svatou přísahu, že se nikdy nesníží k tomu, aby se choval jako jeho otec.

„Málem jsem se neudržel," zasyčel Ranulf skrze zaťaté zuby, „skoro jsem porušil svůj slib".

Já vím, pane, ale nakonec ses ovládl."

Věděl, že se ho Payn snaží uklidnit, a zhluboka se nadechl. Přesto s ním stále cloumal bezuzdný vztek. Její lež ho jen utvrzovala v původním smýšlení o její osobě, nicméně nejvíce ho pobuřovala její dokonalá přetvářka a předstírání nevinnosti. Je možné, že to překrásné bílé tělo měl nějaký jiný muž? To někdo jiný ji učil reagovat na smyslné podněty? Nebo byla ještě stále panna? Mělo by mu být jedno, jestli ležela s jinými muži, ale nebylo. Najednou ho popadla zoufalá touha odhalit pravdu. Pravdu, kterou musel zjistit v soukromí.

Dobrotivý Bože, a on si už začal myslet, že je jiná než všechny ty dámy jejího postavení. Jak jen se mýlil! Nikdy jí neměl věřit. Konečně odhalila svůj pravý charakter, nedostatek cti, chamtivost, proľhanost, sklon ke zradě. Jen na chvíli přestal být ve střehu a tady je výsledek. Dýka vbodnutá hluboko do srdce.

„Co si myslíš, že svou lži získáš?" zeptal se Ariany.

Sevřela třesoucí se ruce a podívala se mu přímo do očí. Bylo toho hodně, co chtěla získat. Vždyť bojovala o svůj domov, o život svého otce. Jako Ranulfova žena bude schopna chránit své blízké a věrné obyvatele Claredonu. A s právy Ranulfovy manželky bude moci sepsat petici a u krále žádat o milost pro svého otce. Byla si však jistá, že Black Dragon z Vernay nebude chtít slyšet rozumné důvody.

„Spravedlnost, můj pane," řekla tiše. „Nedovolím ti, abys beztrestně zrušil naše zasnoubení."

Ranulf ji tiše pozoroval, chřípí se mu chvělo potlačovaným hněvem. Moc dobře chápal, o co jí jde. Snažila se zachránit před královým hněvem. Jako jeho žena by nebyla souzená za provinění svého otce, zodpovídal by za ni její manžel. Jenže více než krále by se měla bát jeho.

„Tvá lež ti neprojde," prohlásil. „Naše manželství dlouho nevydrží."

„Dovol, abych s tebou nesouhlasila, pane. Jakmile je naše manželství stvrzené, jen papež nás může odloučit."

„Pak mi tedy nezbyvá nic jiného než poslat do Říma spěšnou žádost o anulaci našeho podlouně uzavřeného sňatku." Ranulf se rozhlédl kolem sebe. „Otče Johne!"

„Ano, mylord?" Postarší kněz váhavě vystoupil z rohu místnosti.

Jaké důvody mohou vést k zrušení sňatku?"

„Pokrevní blízkost, pane. Ale to ve vašem případě nepřichází v úvahu. Otec lady Ariany, lord Walter, si tuto možnost ještě před uzavřením vašeho zasnoubení řádně prověřil."

„Co ještě?"

„Nějaká skrytá vada nebo nemoc..." „Výborně, uvedu všechny tři." „Všechny tři?"

„Pokrevní blízkost, skrytou vadu, nemoc. Právě jsem zjistil, že lady Ariana je má vzdálená sestřenice."

„Ale... to není pravda," řekl otec John udiveně.

„Není to větší lež než její tvrzení o tom, že jsem se jí zmocnil. A co se týče skryté vady, to děvče má nechutně pokroucené nohy, které jsem před svatbou neviděl."

„Ale, pane! Moc dobře víte, že lady Ariana má skvělou postavu a její nohy jsou v naprostém pořádku!"

„V Římě to nevědí," odvětil Ranulf se spokojeným úsměvem. „A ten třetí důvod je zcela zřejmý."

Ariana cítila, jak jí pokleslo srdce. Nepředpokládala, že by Ranulf něco takového udělal, ale zřejmě chce bojovat do posledního dechu.

„A jakou chorobou podle tebe trpím?“ zeptala se hořce.

„Neštovicemi..., leprou..., nemocnou myslí, to je jedno. Pochopitelně budeš zavřená ve svých pokojích, abys nemohla nikoho nakazit.“ Hořce se usmál. „Předpokládám, že proti tomu nebudeš nic namítat. Než přijde souhlas k zrušení manželství, nebudeš mít žádné výhody jako má paní. Budeš mou otrokyní.“

Pohledem prozkoumal dav a kývl na jednu ze služebných. „Ty, děvče, jak se jmenuješ?“ zeptal se s těžkým přízvukem.

Kyprá dívka váhavě vystoupila dopředu. „Dena, mylorde.“

Jaké jsou tvé obvyklé povinnosti?“

„Pomáhám v kuchyni, mylorde.“

„Od této chvíle už ne. Budeš tady v hale a zaujmeš místo své paní.“

Obešel dlouhý stůl, postavil se vedle Ariany, popadl ji za ruku a škubnutím ji stáhl z vyřezávané židle. Pak prstem ukázal na prázdné místo. Všichni přítomní nedůvěřivě vydechli. Bylo největší urážkou postavit obyčejnou děvčetu - zvláště pak takovou jako je Dena - nad její paní. Kdyby Ranulf myslel racionálně, nikdy by nic takového neudělal. Dokonce ani on neměl právo sesadit urozenou dámu na místo otrokyně a děvčetu z kuchyně dosadit na její místo.

Ranulf se rozhodně obrátil k davu. „Ode dneška už tuto ženu nebudete nazývat paní. Není ničím jiným než mou otrokyní. Dokud naše manželství nebude zrušeno, bude mi sloužit jako všichni ostatní. V žádném případě jí nebudete prokazovat žádnou úctu.“

Ariana zavřela oči. Věděla, že bude vzteky nepřičetný, ale něco takového nečekala.

„Běž, otrokyně,“ nařídil neoblomným hlasem. „Počkej na mě v mé ložnici. Tam budeme pokračovat v naší debatě. Nevidím důvod, proč bychom měli něco takového projednávat na veřejnosti.“

Ariana zaskřípala zuby. Mnohem raději by zůstala tady, kde má svědky, kteří by vypověděli o jeho násilí. „Ale, můj pane, myslela jsem, že máš rád obecnost,“ odpověděla s hranou nevinností. „Přece jsi chtěl, aby všichni obyvatelé Claredonu slyšeli mou přísahu věrnosti. A dnes ráno jsi mě otevřeně hladil tady přede všemi.“

„Paní...“ varoval ji hlasem, který nad ní hřímál jako hrom, „nenut' mě k násilí.“

Ranulf ji popadl za ramena, obrátil ke dveřím a tlačil ji před sebou. V patách jim spěchal Payn. „Můj pane..., přemýšlej, co chceš udělat. Příliš jí neubližuj.“

„Už jsem někdy vztáhl ruku na ženu?“ zeptal se Ranulf zamračeně.

„Ne, ale nikdy jsem tě neviděl v takové náladě. Jen se uklidni, Payne. Nezabiju ji.“

Nezabije ji, přísahal si Ranulf v duchu, ale ani ji nenechá bez potrestání. Přinutí ji doznat, že je tady pánem, i kdyby to mělo trvat třeba až do konce světa.

Postřelil Allana k točitému schodišti, pak ji popadl za ruku a dlouhými kroky se vydal k pokoji, o kterém kdysi prohlásila, že je její. Jakmile vešli dovnitř, zabouchl za sebou dveře a postavil se tváří v tvář své snoubence..., svému nepříteli.

Ariana si třela pohmožděné zápěstí a vystrašeně ho pozorovala. „Nedovolím ti, abys zrušil naše zasnoubení,“ opakovala se vzpurně vystrčenou bradou.

nedovolíš?“ Ranulf se zamračil. „Kolikrát mám ještě opakovat, že už nemáš vůbec žádné pravomoce?“

Mlčky stála a čekala, co bude následovat.

„Tvé lži jsou neomluvitelné,“ řekl nakonec hlasem chladným jako led. Jsi blázen, jestli si myslíš, že mě můžeš k něčemu donutit proti mé vůli nebo že si zachráníš kůži tím, že budeš lhát.“

„V čem jsem lhala, můj pane?“

„Náš svazek nebyl nikdy naplněn, jak moc dobře víš. Tvého panenství jsem se ani netkl.“

„To, co jsi mi udělal dnes ráno, se tomu velice podobalo.“

Hrubě se zasmál. „Tak to se mýlíš. To, co jsem ti udělal dnes ráno, byl jen zlomek toho, co ti hodlám udělat.“

Ariana vyděšené sledovala, jak si začal rozepínat kožený opasek. „C-co chceš dělat?“

„Co? Jen si chci ověřit tvou pravdomluvnost.“ K tomu, aby zjistil, zda je ještě stále panna, nepotřeboval porodní bábu. Odložil dlouhý meč a pomalým krokem se vydal k ní. Ještě před dvěma dny jsi přísahala, že jsi panna, která nikdy nepoznala muže. Bud'jsi lhala tehdy, nebo lžeš teď. Chci si v tom udělat jasno.“

Když se k ní Ranulf přibližoval, najednou jí vyschlo v hrdle. Jestli ji zbaví panenství teď, v tak bojovné náladě, zřejmě ji roztrhne vejpl. „To bude znásilnění.“

Jestli ti to tak vyhovuje.“ S planoucím zrakem ji popadl za ruku a přitáhl si ji do náruče.

„Ne!“ vykřikla chvíli předtím, než se jeho ústa zmocnila jejích a umlčela další hněvivá slova.

Kroutila se a bojovala s ním, ale Ranulf ji jednou rukou pevně objímal kolem pasu a druhou zajel do vlasů, čímž jí znemožnil jakýkoliv pohyb. Jazykem jí prudce rozevřel rty a vnikl dovnitř.

Arianě se rozbušilo srdce. Hlavu měla zakloněnou, záda prohnutá a plnými prsy se dotýkala široké hrudi.

Jeho jazyk uvnitř její hebkosti tančil divoký tanec vášně a zbavoval ji dechu. Ariana tiše zasténala, ale Ranulf na její námitky nebral ohled. Pevně ji sevřel a dál pokračoval ve svém dobývání.

Nikdy by ji nezbil nebo jí jinak neublížil. Chtěl ji jen vystrašit, aby řekla pravdu. Potrestat svým objetím a nechat ji, aby si představovala. ..

Místo násilím ji chtěl potrestat rozkoší. Chtěl, aby se pod ním kroutila a vzdychala blahem. Chtěl v ní rozpoutat tutěž touhu, která zmítala celým jeho tělem. A pak se do ní ponořit a ukojit jejich vzájemnou potřebu po naplnění. Dobrotivý Bože, jak hodně ji chtěl!

Neschopna úniku se Ariana bezmocně poddala jeho vášnivému útoku. Snažila se vzpomenout si na stovky důvodů, proč by mu měla odporovat, nicméně marně.

Uvnitř jejího těla se jí začalo rozlévat podivné teplo a tep zběsile bušil. Jako ve snách si Ariana náhle uvědomila, že Ranulfa objímá kolem krku a opětuje jeho polibky. Měla dojem, jako by se stávala bezhmotnou a zcela se vpíjela do jeho těla...

Uslyšela Ranulfovo téměř zvířecí zasténání a nebýt toho, že ji pevně popadl za zadeček, zcela jistě by upadla. Pak už jen cítila jeho žhavé rty, které pomalu postupovaly stále níže, přes citlivé hrdlo až k hlubokému výstřihu. „Ranulfe...“ vydechla omámeně.

Ranulf ztuhl a tiše zaklel. Zavřel oči a zoufale se snažil získat kontrolu nad sebou samým. Jak jen se mohl nechat tak unést? Jeho úd tepal bolestnou touhou, celé tělo se chvělo vzrušením. Málem zapomněl, že před ním stojí prohnáný nepřítel. Vždyť právě o tohle jí jde - svést ho, aby naplnil jejich manželství.

„Ne, u všech svatých! Bůh je mi svědkem, ty nevyhraješ!“

Rukama ji popadl za ramena a prudce ji od sebe odstrčil.

Stál tam a díval se na ni, těžce oddychoval a snažil se potlačit zuřivé nutkání strhnout ji zpět do náruče. „Za svou lež mi krutě zaplatíš, děvče. Přisáhám, že z tvého života učiním hotové peklo! Budeš vykonávat ty nejhorší práce. Pokud ti připadalo ponižující být mým pážetem, teď se staneš otrokyní.“

Ranulf si nebyl jistý, jak dlouho jí dokáže odolávat, proto ji raději pustil a couvl do bezpečné vzdálenosti. Slehl po ní odsuzujícím pohledem. „Ponechám tě stejně netknutou, jakou jsem tě našel. Pokud si ceníš svého života, klid se mi z očí. Přisáhám, že se postarám, aby náš svazek byl anulován.“

S planoucím pohledem se Ranulf prudce obrátil a dlouhými kroky vyšel z místnosti.

Ariana zírala na zavřené dveře a rukou se nevěřícně dotkla naběhlých rtů.

Nechtěla, aby odešel. Zoufale toužila, aby tady zůstal s ní. Chvěla se touhou. Potřebovala jeho doteky, jeho polibky. Chtěla, aby si ji vzal.

Jak je to jen možné? Vždyť Ranulf je jejím nepřítelem. Mužem, kterého nenávidí. A přesto se chvěje touhou a vzdychá po jeho dotecích. Jeho horoucí polibky ji zbavují vlastní vůle. *Svatá dobroto, co jen bude dělat?*

Konečky prstů si přejela po horním rtu, stále horkém a citlivém po jeho divokém vpádu. Sice jeho hněv přežila bez jakékoliv újmy, ale stejně prohrála.

Ranulf přísahal, že se obrátí k soudu a nechá jejich sňatek anulovat. A do té doby bude jeho otrokyní. Nicméně jeho způsob odplaty ji neznepokojoval tolik, jako reakce jejího vlastního těla.

Všechno to začalo tak pomalu a nenápadně, že si toho nejdříve ani nevšiml. Nicméně rádobý náhodné nehody se stávaly tak často, až si uvědomil, že se lid na Claredonu proti němu vzbouřil. A to ve jménu své paní.

První nehoda se stala dva dny poté, co Arianu veřejně zbavil jejího postavení a odňal jí veškeré pravomoce.

Všechna jídla u večeře byla přesolená a víno trpké tak, až nabyl podezření, zda není otrávené. Ranulf vyprskl a s křikem nechal poslat pro hradního kuchaře.

Podsaditý muž v bílém plášti se však zapřísahal, že všechno jídlo sám ochutnal a předtím, než se dostalo na pánův stůl, bylo naprosto v pořádku. A stejně tak i víno.

Když Ranulf prohodil, že by v tom mohla mít prsty jejich bývalá paní, jeho obvinění mu bylo rychle vyvráceno. Jelikož Ranulf nemohl svou pravdu dokázat, potlačil touhu praštit toho hulváta přímo mezi oči a pomstychtivě ho přinutil vypít celý džbán jeho *prvotřídního* vína.

Jeho zadostiučnění se však rozplynulo, když toho dne odpoledne zjistil, že tucet podpěnek na kožených sedlech někdo nařízl. Nebýt všímavého zraku jeho podkoního, podpěny by se utrhly až cestou a někdo z jeho mužů by se mohl zranit. Vzteky nepřítelů Ranulf nechal předvolat všechny sluhy a podkoní, kteří toho dne pracovali ve stájích, avšak nikdo se nepřiznal.

Nehody pokračovaly celý následující týden. Nebyly sice příliš vážné, ale všechny se přímo dotýkaly jeho osoby a snažily se snížit jeho autoritu. Nejdříve to bylo příšerně páchnoucí mýdlo, které se nepochopitelným způsobem dostalo na ubikace jeho mužů a celé dva dny znepríjemňovalo pobyt ve velké síni. Poté mezi jeho muži vypukla epidemie kopřivky způsobená kopřivami důkladně zasílanými mezi spací rohože. Pak se při praní nešťastnou náhodou roztrhla Ranulfova oblíbená tunika, a zatímco byl na obhlídce svého nového panství, někdo se vplížil mezi klece s dravými ptáky a vypustil vzácné jestřáby a sokoly.

A Ranulf z toho všeho obviňoval Arianu. Neměl žádný důkaz, přesto byl přesvědčený, že právě ona podněcuje svůj lid, aby se proti němu spíkl a nenápadně mu znepríjemňoval život. Skoro denně se objevoval další a další problém, který ho provokoval a pokoušel jeho vznětlivou povahu. A pokud kdy pocítil vinu za své chování k Arianě, bez milosti ji potlačil. Nenechá ze sebe dělat blázna.

Po pravdě řečeno, Ariana v tom nebyla zcela bez viny. Za celý den příliš unavená, než aby proti němu kula pikle a vymýšlela záľudnosti, na Ranulfovův příkaz umývala nádobí, obracela rožeň nad velkým ohništěm v kuchyni, do

pece sázela bochníky chleba, přikládala pod obrovský kotel v prádelně... Ranulf každé ráno určil dva muže, kteří za ní celý den chodili, kontrolovali, zda plní pánovy rozkazy, a bránili jejím lidem, aby tvrdou práci vykonávali za ni, jak se ochotně nabízeli.

Když poprvé uslyšela o častých nehodách, chtělo se jí smát a plakat zároveň. Ačkoliv byla ráda, že sloužící Claredonu stále stojí na její straně, obávala se Ranulfovy odplaty. Nechtěla, aby kvůli ní kdokoliv další trpěl. Přesto ve skrytu duše doufala, že Ranulf by své výhrůžky nikdy neuskutečnil.

A právě proto začala malé povstání tiše povzbuzovat. V duchu si stále opakovala, že Ranulf jí vlastně nedal na výběr. Rovněž si musela přiznat, že jí činí radost vidět mocného Blacka Dragona frustrovaného a bezradného. Splnil svůj slib, že jí ze života učiní hotové peklo. Každou noc, když se Ariana konečně dostala do svých pokojů, znavené klesla do postele a tiše zasténala bolestí, kterou její svaly protestovaly proti nezvyklé a namáhavé práci. Mnohem horší však byla podřadnost a poníženost, ve které se nacházela. Stráže ji neustále hlídaly, jako by byla nějaký kriminálník. Nepochybovala, že jsou tak důslední jen proto, že jim jejich pán v případě selhání vyhrožoval ztrátou vlastních životů.

Nesměla promluvit se svými lidmi a oblékala se jako otrokyně. Ranulf nechal všechny její šaty z jemného hedvábí a tenkého plátna zabavit a nařídil ji oblékat se do hrubé košile, která jí rozdírala kůži. Jednu z jejích nejlepších tunik daroval Deně, která si v nové pozici očividně libovala.

Bylo zřejmé, že Dena sdílí Ranulfovu postel, ačkoliv nikdy v ložnici pána nezůstala přes noc. Při jídle seděla vedle něho v čele stolu, kde zaujímala místo paní domu. Dokonce i v drahých šatech však stále vypadala jako obyčejná děvečka a Arianu bolelo u srdce, když viděla, že jí Ranulf občas věnuje jeden ze svých vzácných úsměvů.

Jednoho večera, když po vyčerpávajícím dni mířila do svých pokojů, ve velké síni minula Ranulfa a Denu. Poněvadž na sobě cítila Ranulfův zkoumavý pohled, hrdě zvedla hlavu a bez jediného slova vystoupala po točitém schodišti do druhého patra, kde se nacházela její ložnice.

„Stále je tak nadřazená," prohodila služebná chladně o Arianě.

Ranulf se na ni pohoršeně podíval. „Zapomínáš se, děvče. Nepřisluší ti kritizovat svou bývalou pani."

„Mylorde, odpusť," zamumlala Dena. „Nechtěla jsem nikoho kritizovat." A po těch slovech se naklonila k Ranulfovi, přičemž se velkými prsy vyzývavě přitiskla k jeho rameni. „Říká se, že bývalá paní z Claredonu se při každé možné příležitosti vyhýbá úkolům, které jsi ji zadal."

Ranulf se zamračil a odtáhl se. „Nebudu poslouchat babské klepy."

Dena se znovu omluvně zasmála. „To nejsou klepy, můj pane. Kdybych ti řekla všechno, co jsem viděla... Lady Ariana není tak čistá, jak se dělá. Věděl jsi, že se často vykrádala z hradu a bez doprovodu chodila do lesa, kde se setkávala se svým milencem?"

Její slova zasáhla Ranulfa jako rána z čistého nebe. Náhle před sebou uviděl ne Arianu, ale urozenou ženu, která ho porodila. Ženu, jež se tajně plížila z hradu, aby se sešla se svým milencem. S živou intenzitou si vzpomněl na bolest a utrpení, jež mu její zrada přinesla. Na zmařené naděje a marné sny...

Vzteky nepřítelů Ranulf pěstí uhodil do stolu. „Dost!"

Jasný rozkaz Denu konečně umlčel. „Odejdi! Dnes večer už tě nebudu potřebovat. A příště se vyvaruj zbytečných pomluv."

Dena rychle vstala, krátce se uklonila a vyběhla z místnosti. Jakmile odešla, Ranulf popadl ostrý nůž a jeho ostřím začal mimo-volně řezat do zbytku masového koláče.

Po jeho druhé straně seděl Payn a zamyšleně ho pozoroval. Ostatní muži hráli u krbu kostky a služebnictvo začalo sklízet ze stolu.

„To děvče jistě ví o lenosti své," prohodil Payn tiše, „ale o zahálčivosti své bývalé paní ti lhala."

Ranulf souhlasně přikývl. Podle denních hlášení věděl, že Ariana bez reptání vykoná každý jeho rozkaz. A už se dokonce ani neopovážila opakovat své tvrzení, že je jeho chotí. Neměl nic, za co by ji mohl pokárat - což ho z nepochopitelných důvodů ještě více popouzelo. A navíc by teď rád věděl, zda Dena lhala i o té záležitosti s milencem. Skutečně Ariana často opouštěla hrad, aby se setkala se svým milým?

„Dena ti začíná přerůstat přes hlavu," zamumlal Payn. „Neměl jsi ji zbavovat povinností služebné. Považuje se za svou favoritku, ale já o tom pochybuji. Na tvůj vkus je až příliš baculatá."

Ranulf bezmyšlenkovitě přikývl. Od začátku litoval svého zbrklého rozhodnutí, kterým Denu povýšil na místo její paní. Věděl, že jednal ukvapeně, ale teď nemohl couvnout. V sázce byl jeho respekt lidu Claredonu.

Obzvláště v tomto případě musí dokázat, že svá slova myslí naprosto vážně a že jeho hněv nemůže být brán na lehkou váhu. Za pár dnů bude muset vymyslet taktický ústup. Králi Jindřichovi by se jistě nelíbilo, že jednu z jeho urozených dam - i když se jedná o dceru zrádce - sesadil na místo otrokyně.

Mezitím však Dena skutečně začala vystrkovat růžky Payn by se asi divil, kdyby zjistil, že Ranulf nevyužil Deninu očividnou ochotu vklouznout do pánovy postele. Nicméně hrubá a neotesaná dívka ho příliš nepřitahovala. Den ode dne ho začala čím dál tím více nudit.

Až příliš často myslel na vzpurnou, tvrdohlavou paní, která kdysi bývala jeho snoubenkou. Její elegance, královská grácie, její sladká ženská vůně, dokonce i její ostrý jazyk mu připadaly stále svůdnější, i když se to snažil sebeusilovněji popírat. A Bůh je mu svědkem, že se opravdu snažil. Přesto si ji nemohl vyhnat z hlavy.

Pokaždé, když ji uviděl, zmocnila se ho nezkrotná touha. Stačil jediný pohled a jeho mužství se probudilo k životu.

Šestým smyslem tušil, že podobné pocity zakoušejí i ostatní muži. Sířila kolem sebe zvláštní kouzlo, kterým očarovala každou živou bytost.

Zvláště pak toho světlovlasého mladíka Gilberta, který kolem ní neustále pobíhal jako zamilované štěně.

Dokonce i teď ho Gilbert probodával nenávisným pohledem. *Je to snad onen milenec, o kterém mluvila Dena? Milenec, se kterým se Ariana stýkala v lesíku?*

Vedle mladého žáka seděl postarší kněz a claredonský správce, který Ranulfovi připomenul další událost, jež mu zpěnila krev.

„Věřil bys,“ zeptal se zamyšleně, „že ten zatracený správce udělal v účtech hned několik chyb a snažil se je svést na mě?“

Jistě si myslel, že ho nebudeš kontrolovat,“ řekl Payn s účastí. „Měl by sis najmout vlastního správce.“

Ranulf přikývl a zhluboka si přihnul z číše plné vína. „Copak si tady všichni myslí, že jsem nějaký hlupák?“

Payn neodpověděl. Popadl loutnu a líně hrábl do strun. Rytíř byl skvělým muzikantem a měl melodický hlas. Já si spíš myslím, že se jim nelíbí, jak špatně jednáš s jejich paní,“ řekl po chvíli.

„*Špatně jednáš?*“ Ranulf se zamračil. „Nejednáš s ní ani z poloviny tak špatně, jak by si zasloužila. Může být šťastná, že jsem ji nenechal strčit do vězení.“

„Všichni občas trpíme drobnými ženskými podvody. Lady Ariana je přesvědčená, že na svou roli tvé manželky má plné právo.“

Ranulf se na něho překvapeně podíval. „Zastáváš se jí snad?“

„Ne, můj pane,“ bránil se Payn. Jen se obávám, že prohráváš. Snad je načase změnit taktiku.“

„Naléháš v její prospěch?“ vyštěkl Ranulf.

„Ne v její, ale v tvůj. Moc dobře víš, že mi záleží jen na tvém blahu. Lady Ariana má mezi svým lidem stále velkou moc...“

„Lady? Už jsem ti říkal, ať ji tak neoslovuješ.“

Payn pokrčil rameny. „Obávám se, že titul lady je něco, co jí nemůžeš jen tak vzít svým rozhodnutím.“

Ranulf zachmuřeně zíral do sklenice s vínem. Dobře věděl, že jeho vazal má pravdu. Žena, kterou neprávem odsoudil k roli otrokyně, je každým coulem urozená lady. A to navzdory roztrhaným šatům, které teď nosí.

Ariana je stále stejně hrdá, nezkrotná, překrásná. Ani svým vyhrožováním ji nedonutil shrbit hřbet.

Nechtěl na ni být tak přísný a nutit ji k práci otrokyně, ale Ariana si svůj trest zasloužila.

Ačkoliv zažíval neustálý pocit viny, pokoušel se ho potlačit. Vždy měl své city pevně v rukou, tak proč by tomu teď mělo být jinak? Byl mužem disciplíny a pevné vůle.

Problém byl v tom, že Ariana se zdála být až příliš velké sousto.

Často se přistihl, jak naslouchá jejím tichým krokům, jak nasává vůni jejího parfému nebo jak ji pohledem hledá v zástupu služebných.

„Co bys mi tedy radil?“ zeptal se svého vazala. „Musí se naučit, že tady nikomu nejsem pro legraci. Sice nemám žádné důkazy, ale vím, že to ona ponouká služebnictvo, aby proti mně skrytě bojovalo.“

„Tak tím si nejsem až tak jistý – ačkoliv je pravda, že právě lady Ariana je důvodem tvých potíží. Řekl bych, že povstání jejího lidu zapříčinilo tvé chování k ní. Jistě je překvapilo, když jsi ji připravil o její dva hrady a odmítl ses s ní oženit. A teď jsi ji ještě uvrhl do role otrokyně. Snad jsi ji potrestal až příliš okatě, Ranulfe. Nenašel by se nějaký... soukromý trest? Někáký, který by jí nepůsobil utrpení?“

Vtom se prudce otevřely dubové dveře a do velké síně vešla stráž.

„Můj pane,“ řekl jeden z mužů, „obávám se, že nesu špatné zprávy. Právě jsme odhalili další lumpárnu.“ „Co to je tentokrát?“

„Skladiště zbraní... Ale myslím, že by ses měl jít podívat sám.“

Nový pán Claredonu a jeho vazal vstali od stolu a v tichosti následovali hlídku dolů na nádvoří až ke skladu zbraní, jehož dveře byly otevřené dokořán. V mihotavém světle pochodní viděli, že všechny zbraně se podivně matně lesknou.

Ranulf prstem nabral lepkavou hmotu. „Med! Svatá dobroto...“

Někdo všechny zbraně a brnění pomazal silnou vrstvou hustého medu. Dát všechno do původního stavu bude vyžadovat spoustu času a tvrdé dřiny.

„Takže jsem na ni příliš přísný, říkáš?“ zeptal se Ranulf Payna nebezpečným tónem a prudce se obrátil zpátky k domu.

Vyběhl rovnou do věže, kde se nacházely Arianiny pokoje. Odemkl dveře a bez zaklepání se vřítel dovnitř.

Prudce za sebou zabouchl... a zůstal stát jako zkoprnělý.

Zastihl Arianu právě v okamžiku, kdy se chystala do postele. Dříve než s výkřikem popadla svou vlněnou tuniku, přitiskla si ji k hrudi a obrátila se k němu tváří, zahlédl obličej zadeček a dlouhé štíhlé nohy.

„Pane..., co tu děláš?“ vydechla ohromeně.

Z jeho jantarových očí mu sršely blesky hněvu a potlačované touhy. „Chci si s tebou promluvit.“

„Právě jsem ze sebe smývala celodenní špínu. Poskytněš mi trochu soukromí, abych se mohla upravit? Ráda bych se oblékla.“

„Ne.“

Údivem se jí rozšířily oči. „Ne?“ „Otrokyně nemá právo na soukromí.“

Ariana se hrdě napřímila. „Nejsem žádná otrokyně, pane. Jsem *tvá žena*.“

Ranulf vztekem málem vyletěl z kůže. Jsi mé vlastnictví, nic víc. Nikdy tě neuznám jako svou ženu. Ani tě nenechám těžit ze svého majetku a postavení.“

„O tvé peníze ani o postavení ti nestojím,“ odvětila rovněž rozhněvaně.

Ranulf ji tiše pozoroval, plný hněvu, ale i obdivu. Hněv zvítězil. „Další lži?“ Když ho jen mlčky zpražila povýšeným pohledem, zaskřípal zuby. „To je teď jedno. Manželství bude co nevidět anulováno. Poslal jsem do Říma spěšnou žádost, ve které uvádím důvody svého rozhodnutí. Ale kvůli tomu tu teď nejsem. Chtěl jsem s tebou hovořit o častých nehodách, které postihují zdejší hrad. Chci, aby to přestalo. A to okamžitě.“

„Ale proč jsi přišel za mnou, můj pane. Já s tím nemám nic společného.“

„Protože jsi za tu spoušť zodpovědná.“

Údivem povytáhla obočí. Já? Vždyť už tuhle domácnost nevedu. Stěží mohu za to, když se někomu nedaří. Ty jsi tady pánem, jak jsi mi už nespočetněkrát řekl.“

„A ty proti mně štvěš své lidi! Nepopírej!“

„K čemu bych popírala, můj pane? Stejně mi neuvěříš.“

„Ne, to tedy neuvěřím.“ Pozoroval ji chladným pohledem. „Dáš do pořádku všechny zbraně. A promluvíš ke svým bývalým lidem a požádáš je, aby s tím přestali.“

„Nebo co, můj pane?“

Její klid ho popouzel skoro až k nepříčetnosti. „Varuji tě, děvče, můj kalich trpělivosti právě přetekl. Ještě jedna nehoda, a potrestám všechny podezřelé, a to bez jakéhokoliv soudu! Vsaďm je do vězení, kde je nechám vyhladovět. Pak je vyženu na pole a nechám je zapráhnout do chomoutů jako tažné voly. S viníky budou trpět i nevinní.“

Ariana zvedla hlavu a podívala se mu přímo do očí.

„Promluvíš s nimi, můj pane. Ale nemohu slíbit, že mě všichni poslechnou. Lidé z Claredonu nejsou ovce, aby slepě následovali nového pána. Jejich loajálnost musí být zasloužená.“ Smutně se pousmála. „A vést válku se mnou není ten správný způsob, jak si ji získat. Nech mě znovu řídit domácnost a jistě bude zase všechno v pořádku.“

„Svatá dobroto! Snad si o mně nemyslíš, že jsem takový hlupák, abych ti světil tak velkou pravomoc?“

„Myslím si, že bys byl hlupák, kdybys mi nevěřil.“

Ranulf si ji podezřívavě prohlížel. Jejich pohledy se střetly v tiché bitvě vůlí. Ariana viděla, jak Ranulfovi na čelisti škubají svaly.

Pomalů, bez jediného slova se k ní přiblížil, až zůstal stát těsně před ní.

Ariana bojovně vystrčila bradu. Odmítala se před ním hrbit strachy, ačkoliv srdce jí bilo jako o závod. Jeho další rozkaz ji ohromil.

„Chci tě vidět nahou. Sundej si to.“

„Cože?“ Nevěřicně ho pozorovala vyplašeným pohledem.

Jsi snad hluchá, děvče? Chci tě vidět nahou. Dej tu tuniku pryč.“

Když zůstala nehnuté stát, usmál se. „Otrokyně nemá žádnou hrdost. A...“ Pohledem neomaleně sklouzl po její postavě. „Velmi pochybuji, že máš něco, co jsem ještě neviděl. Už jsem viděl řadu nahých žen... včetně tebe.“

„Tak proč mě potom musíš vidět znovu?“ vydechla Ariana.

„Protože chci.“

Ariana si uvědomila, že jí chce dokázat svou nadřazenost, a zařala zuby. Neexistoval způsob, jak se bránit.

S královskou nadřazeností zvedla hlavu a předstírala lhostejnost. Nedovolí mu, aby viděl její zahanbení.

Ariana zůstala hrdě stát a tiše spustila tuniku. K velké nelibosti na sobě okamžitě ucítila Ranulfův ohnivý pohled.

Kousek po kousku si ji prohlížel, jako by byla otrok na tržišti. Bylo to podivně vzrušující.

Ještě více vzrušující to však bylo pro Ranulfa. Se zatajeným dechem očima klouzal po dokonalé postavě, po bělostné pokožce, plných nadrech, po štíhlém pase, oblých bocích a dlouhých stehnech... Věděl, že by měl odejít. Dřív než se přestane ovládat a ztratí kontrolu nad svým tělem. Nicméně nedokázal to.

„Můj pane?“ vydechla Ariana, zahanbená slabostí svého hlasu.

Ranulfův hlas byl hluboký a tichý. Je radost se na tebe dívat. Divím se, že jsi své nahoty nevyužila k tomu, abys mě svedla.“

Ariana ztuhla, sehnula se k zemi a zvedla svou tuniku, aby se zakryla. „Nejsem žádná děvka.“

„Ne?“

Ranulf natáhl ruku a prsty vklouzl pod vlněnou látku, kterou si tiskla k prsům. Uchopil jednu hebkou oblinu do dlaně a palcem přejížděl po zduřelém hrotu. Stačil jediný dotek a Ariana cítila, jak se chvěje touhou.

Zalapala po dechu a snažila se couvnout, ale nebylo kam. Zádý narazila na toaletní stolek.

Ranulf se spokojeně usmál. Uchopil bradavku mezi palec a ukazovák a něžně ji třel.

„Vzpomínáš si, jakou rozkoš jsem ti způsobil, když jsem hnětl tvé bradavky?“ zeptal se sametovým hlasem, který ji dráždil stejně jako jeho doteky.

„Ne..., prosím..., nedělej to...“

Její prosby však zůstaly nevyslyšeny. Jediným prudkým pohybem jí z ruky vytrhl vlněnou tuniku a odhodil ji na zem. „Vzpomínáš si, jak jsi byla vlhká a dychtivá?“ Prstem pomalu cestoval mezi oblými prsy, přes štíhlý pás, stále níže a níže. „Hned teď a tady tě mohu znovu vzrušit a přivést k vyvrcholení...“

Neschopná snést jeho vášnivý pohled Ariana sklopila zrak. Nemohla se však ani hnout. Stála před nim bezradná a vnímala jen jeho prst, který pomalu vjížděl mezi hebké kudrny jejího žensství.

Když zkušeně přešel přes vlhký pupen ženské touhy, instinktivně se mu vyklenula v ústřety a rozevřela stehna.

„Věděl jsem to.“ Ranulf se přiškrčeně zasmál. „Vždycky vyhrají,“ řekl, ačkoliv sám pochyboval, že to je pravda.

„Donutím tě žadonit o mé doteky. Budeš chtít, abych si tě vzal...“

„Skutečně..., můj pane?“ Roztřeseně k němu zvedla zrak.

Ranulf zaváhal. Pozorně se zahleděl do jejích hlubokých očí a spatřil v nich vítězoslavný záblesk. Náhle celý ztuhl. Vždyť ona přesně tohle chce...

Hrubě se rozesmál. „Ach, ne, otrokyně. Tak lehce nezvítězíš. Náš svazek nebude nikdy naplněn. To tě raději předhodím jednomu ze svých vazalů.“

Věděl, že se jedná jen o plané hrozby. Nikdy by žádnému muži nedovolil, aby se jí zmocnil. Ariana je jen *jeho*. Než by se jí dotkl někdo jiný, to ji raději zamkne ve vysoké věži a zahodí klíč.

Pevně sevřel rty a ustoupil stranou.

Jejich pohledy se střetly.

Já vyhrají,“ opakoval hrozivě, než se obrátil a odešel.

Ariana popadla vlněnou tuniku a zuřivě do ní zabořila prsty. Chtělo se jí křičet. Srdce jí bilo jako o závod a vyčerpaně lapala po dechu.

Zavřela oči a snažila se zklidnit. Dokonce i teď, když odešel, si uvědomovala, jak bolestně po něm touží. Ale i jeho pohled byl plný vášně a touhy. A ona by toho měla nějak využít. Nevěděla jak, protože nikdy nikoho nesváděla, ale jistě existuje způsob, jak využít jeho chťice a obrátit ho ve svůj prospěch. Kdyby ji vzal do postele, pak by ji musel uznat svou paní.

Náhle si vzpomněla na intenzitu jeho pohledu, kterým ji před malou chvílí doslova spaloval, a v duchu si spílala do bláznů. Aniž by o tom věděla, byla jen malý kousek od vítězství - a pak to všechno zkazila jednou jedinou větou. Copak ho musela tak otevřeně dráždit? Kdyby držela jazyk za zuby, právě teď mohla být v Ranulfově náručí, jen krůček od stvrzení jejich svazku. Zbytečným provokováním nad ním jistě nevyhraje. Místo toho by se možná měla začít chovat jako slabá a poddajná žena. Znechuceně odhodila vlněnou tuniku a zahleděla se na těžké dubové dveře.

„Příliš bych na tvé vítězství nesázela, můj arogantní pane,“ zamumlala. „Nejsi tak bezcitný, jak se o tobě říká, ani tak chladný, jak se snažíš předstírat.“

12

Jak jen svést muže? Zvláště pak tak zkušeného, jako je Black Dragon z Vernay?

Ariana začala s předstíráním poslušnosti a do všech detailů splnila Ranulfovo přání. Hned následující den promluvila ke služebnictvu na Claredonu a požádala je, aby se svým tajným spiknutím proti novému pánovi přestali. Ujistila je, že si jejich loajality nesmírně váží, ale že nechce, aby kvůli ní někdo zbytečně trpěl. Tlumočila jim výhrůžky lorda Ranulfa, že spolu s viníky budou pykat i nevinní, a zapřísahala je, aby boj ukončili. Všechny přítomné ujistila, že až do dnešního dne byl lord Ranulf spravedlivý a až příliš shovívavý, a proto bude lepší, když ho přestanou zbytečně provokovat.

Dokonce neublížil ani jí, ačkoliv zrušil jejich zasnoubení. Jejich spor je čistě osobní a rebelie k jeho rychlému vyřešení zrovna dvakrát nepřispěje. Pokud jí skutečně chtějí pomoci, pak by měli svého nového pána poslouchat a sloužit mu stejně dobře a věrně jako jejímu otci. Ubezpečila je, že si je jistá, že lord Ranulf bude dobrým a spravedlivým pánem Claredonu.

A právě poslední větou Ranulfa upřímně překvapila a vzbudila jeho podezření. Něco se mu na tom všem nezdálo. Připadalo mu zvláštní, že ho bývalá paní Claredonu najednou až příliš vychvaluje.

Nicméně jakmile spiknutí odeznělo, Ranulf začal plnit své povinnosti. Každé ráno zasedal ve velké síni, poskytoval rozhovory, uděloval spravedlnost, řešil neshody a urovnával sváry.

Ariana, která čistila všechnu hradní výzbroj, a to v hlavní síni, aby ji měl Ranulf na očích, byla jeho novou taktikou vyvedená z míry. Překvapilo ji, že tak mocný pán se zajímá o věci obyčejných poddaných a nájemců půdy. Dokonce i její otec tyto záležitosti přenechával svému správci a soudnímu zřízení.

Nicméně Black Dragon trpělivě vyslechl každý případ a často Arianu svým rozhodnutím překvapil.

Když svobodný majitel půdy svéhlavě zabil dobytče jiného muže a nevyplatil mu odškodnění, Ranulf nařídil, aby se sám zapráhl do pluhu a zoral pole svými vlastními silami. Když si rolník, který pásł své stádo prasat v

lese, přivlastnil svini druhého rolníka, Ranulf oběť odškodnil třemi selaty víníka, ale rovněž na něm vyžadoval úhradu pasteveckých práv.

Ze oba muži uznali pánův výnos za spravedlivý, bylo zřejmé podle přátelského poplácání po ramenou a širokých úsměvech na zvrásněných tvářích.

„Za chvíli ti začnou říkat Pán sviní, Ranulfe,“ poznamenal Payn.

Ze svého místa v rohu místnosti Ariana viděla, jak Ranulfovi na tváři hraje pobavený úsměv, a uslyšela jeho veselý smích. Překvapilo ji, že si z utahování svého vazala nic nedělá, ačkoliv už dříve si všimla, že má pro Payna zvláštní slabost. A stejně tak bylo zřejmé, že si roli smírčího soudce užívá a že být pánem mu nečiní vůbec žádné potíže.

Nejvíce však Arianu překvapilo, když se Ranulf osobně angažoval v milostné aféře dvou mladých lidí.

Dožadovali se u svého pána povolení k svatbě, navzdory nesouhlasu rodičů. V obou případech se jednalo o svobodné majitele půdy, kteří svým dětem už dávno našli mnohem bohatší protějšky.

Když se mladí lidé zapřísahali svou láskou a prohlásili, že jsou ochotní žít v chudobě, Ranulf nejen že jim dal požehnání, ale svatebním darem přidal chalupu a krávu, aby zamilovaní mohli začít žít společně. Jejich radost se dala vyčíst z rozzářených tváří, ze způsobu, jakým padli na kolena a líbali pánovu ruku.

Zdálo se, že Payn na Ranulfově rozhodnutí nespátřuje nic neobvyklého, ale Ariana na něho zírala s nedůvěrou, překvapená jeho netypickým jednáním.

Na zlomek vteřiny zachytila přes síň jeho pohled a ze způsobu, jakým jeho výraz potemněl, pochopila, že myslí na jejich vlastní zrušené zasnuby. Pak, k její velké nelibosti, se Ranulfovy rty po-kroutily do pomalého úsměvu. Ariana věděla, že se jednalo o lichou výzvu, důvěrné potvrzení bitvy mezi nimi a jeho rozhodnutí vyhrát. Potlačila touhu vzpurně pohodit hlavou a raději se dál věnovala své činnosti. Když se jí však naskytla příležitost při servírování jídla, na malou chvíli upustila od svého předstírání oddané poslušnosti a vrátila se k jeho rozhodnutí.

„Musím uznat, že jsi mě překvapil, pane,“ pronesla tichým hlasem, aby ji nemohl slyšet žádný z Ranulfových vazalů. „Nikdy bych neřekla, že můžeš mít slabost pro zamilované.“

Ranulf se na ni odměřeně podíval. „Nevídím důvod, proč je nutit k manželství jen proto, abych uspokojil kupecké touhy jejich rodičů.“

„Tvůj soucit je chvályhodný. Zvláště pak tehdy,“ Ariana si nemohla odpustit kousavou poznámku, „když si celý svět myslí, že máš srdce ukuto z kusu ocele.“

Ranulf se na chvíli zarazil. Bylo zřejmé, že ho její poznámka překvapila. Pak se však jen ušklíbl a řekl: „Mýlíš se. Já totiž žádné srdce nemám.“

Možná tak skutečně na první pohled působil, ale Ariana ho už tolikrát spatřila chovat se laskavě, že o tom začala pochybovat.

Ranulf, kterému byl Arianin zkoumavý pohled náhle nepříjemný, se rychle podíval jinam - na její ruce. Jejich stav ho znepokojil. Kdysi bělostná pokožka byla rudá a rozdrásaná skoro až do živého masa.

Zachvátil ho prudký příval lítosti a viny. Natáhl ruku a něžně ji chytil za zápěstí, otočil dlaně vzhůru a uviděl krvavé mozoly.

„Dobrotivý Bože, jak jsi k tomu přišla?“ zeptal se, ačkoliv se bál, že odpověď zná.

„Při čištění zbroje, můj pane. Písek v kombinaci s octem není tak proslulý díky svému hojivému účinku.“

„Proč jsi nic neřekla?“

„Nevěděla jsem, že na mém názoru ještě záleží, pane,“ odpověděla suše, neschopná ubránit se jízlivosti.

Ranulf však její ironické poznámce nevěnoval pozornost a zamračeně si prohlížel zhmožděné dlaně. Proti své vůli k ní cítil respekt a obdiv za její odhodlání a nezlomnou hrdost. Ani jednou si Ariana nestěžovala na tvrdou práci, kterou jí určil. „Viděl jsem rány utržené v bitvě, které byly stejně závažné jako ty tvoje.“

„Ale já jsem myslela, že mě chceš vidět trpět,“ připomenula mu Ariana.

„Trpět, ale ne krvácet,“ odpověděl, přičemž si sám uvědomoval rozporuplnost své logiky. „Copak nemáš žádnou mast, kterou by sis ošetřila rány?“

„Ano, mám,“ připustila Ariana.

„Pak tak učiň.“

Pustil Arianiny ruce, nicméně jeho výraz zůstal stále stejně rozrušený. Kdyby ho Ariana neznala, přísahala by, že mu na ní záleží.

„A čištění zbroje nechej na mých lidech.“ Zaváhal. „Stejně tvá práce nestojí za nic.“

Podle úsečného tónu hlasu Ariana věděla, že ji Ranulf záměrně provokuje, ale zdržela se jakékoliv poznámky. Oba dobře věděli, že pracuje stejně dobře jako každý druhý panoš. Přesto byla ráda, že už nemusela pokračovat. Čištění zbroje bylo fyzicky snadnější než ostatní úkoly, které musela vykonávat, ale písek a ocet jí bolestně rozdíraly ruce.

Mohla ve svých úvahách pokračovat, nebýt toho, že Ranulf vstal ze své židle a něžně ji pohladil po tváři.

Udiveně k němu zvedla zrak. Je snad možné, že to všechno dělá jen proto, aby ji vyvedl z míry?

Ale když se Ranulfovy koutky úst pozvedly do smyslného úsměvu a jí se divoce rozbušilo srdce, byla si tím více než jistá. Ranulf moc dobře věděl, jaký má na ženy vliv, a záměrně ji provokoval.

„Tak běž a ošetři si rány.“

„A-ale... co bude s mými povinnostmi?“ zakoktala zmatená jeho těsnou blízkostí a náhlou starostlivostí.

„Ráno se můžeš vrátit k práci v kuchyni a servírování u stolu. Chci tě mít neustále na očích.“

Ariana mlčky přikývla. Pokud zůstane v jeho blízkosti, bude neustále vystavena jeho ničujícímu vlivu na sebe, ale na druhé straně může tak lépe rozvíjet svůj vlastní plán na svedení Blacka Dragona. A rovněž ho bude mít neustále na očích, kdyby snad chtěl být nespravedlivý či snad příliš tvrdý na některého ze svých poddaných z Claredonu.

Naštěstí se Ranulf ukázal jako spravedlivý a velkorysý pán. Nejenže se mu dařilo uvnitř tvrze, ale uspěl i mimo hradní zdi. Jeho hlídky učinily přítrž loupežným přepadením a Ranulf osobně převzal vládu nad dvěma dalšími panskými statky v blízkém okolí. Koncem druhého týdne posádka začala vykonávat svou běžnou práci a všechno se vrátilo do zajetých kolejí. Kolem hradu objížděly pravidelné hlídky a ostatní muži se účastnili denního výcviku na dolním nádvoří.

Pro Arianu nebyl pohled na bojující rytíře nic neobvyklého -kromě toho, že se jednalo o špatné rytíře. Pánem tady měl být její otec Walter. Zjištění, že Ranulf tak snadno převzal jeho pravomoce, ji popouzelo a naplňovalo hněvem. Doufala jen v to, že otcův vazal Simon se k němu nějakým zázrakem dostal a Walter teď bojuje za očistění svého dobrého jména.

Rovněž se modlila za obyvatele východního lesa. Hlídky byly tak těsné, že nenašla skulinu, kudy nepozorovaně opustit hrad, a čas neúprosne chvátil kupředu.

Rovněž její postavení bylo stále nejisté. Ačkoliv ji Ranulf přeřadil na mnohem snadnější práci, stále mezi nimi vřela skrytá bouře a Ariana s obavami čekala, kdy jí přeroste přes hlavu.

Nicméně nebezpečí přišlo ze strany, odkud by ho Ariana nikdy nečekala - a to od jednoho vysoce postaveného Ranulfova vazala.

Právě šla z kuchyně do jídelny a v ruce držela táč s medovými koláčky, když jí cestu zastoupil vysoký, tmavovlasý rytíř, ve kterém poznala Bertrana de Ridefort, Ivova bratrance a jednoho z mužů, kteří pravidelně sedávali u stolu se svým pánem. Když se na něho tázavě podívala, přátelsky se usmál.

„Konečně se setkáváme..., má krásná paní,“ řekl oplzlým tónem a nejisté zavrával.

Ariana sklopila zrak, aby skryla své rozhořčení. „Prosím, pane..., dovol mi projít.“

„Kam pospícháš, ty malá čarodějnice?“

„Lord Ranulf nevidí rád, když se někde zdržím.“

Bertran na tváři vykouzil svůdný úsměv, který ho navzdory opilosti činil velmi přitažlivým. Jsem si jistý, že až se lord Ranulf dozví, že ses zdržela se *mnou*, nebude proti tomu nic namítat.“

Ariana bezradně couvla o krok dozadu. O svou čest se nebála, neboť dobře věděla, že stačí zavolat a na pomoc jí okamžitě přispěchají dva muži, kteří se neustále drží v její blízkosti. Nechtěla si však zbytečně znepřátelit Ivova bratrance. Hned vedle Payna Fit-zOsberna byl Ivo de Ridefort Ranulfův nejspolehlivější vazal. Rytíř, kterému jeho pán svěřoval dohled nad Claredonem, zatímco byl mimo dům. Ačkoliv Bertran neměl tak vysoké postavení jako jeho bratranec, často se nacházel ve společnosti svého pána a jistě si ho proti sobě nechtěl popudit. Proto se rozhodla, že bude nejlepší, když ke své obraně použije Ranulfovo jméno.

Přinutit se k úsměvu a klidným hlasem prohlásila: „Obávám se, že v očích Boha jsem stále ženou lorda Ranulfa, a jako taková mu hodlám zůstat věrná.“

Bertran se zamračil a na chvíli se zamyslel. Jenže ty nejsi jeho ženou. Tvé místo zaujala ta služebná, Dena. Ranulf nedokáže ocenit tvou krásu, maličká. Slibuji, že já ano.“

Ariana sebou při zmínce Denina jména trhla.

Bertran se s úsměvem naklonil blíže, dech těžký opojným vínem. „Mohu tě zbavit tvých povinností, maličká. Kráska jako ty by neměla dít jako otrok. Měl bych pro tebe *mnohem* příjemnější zaměstnání.“

K jejímu velkému překvapení Bertran natáhl ruku, jedním prudkým pohybem uvolnil stuhu živůtku a bez rozpaků rukou vklouzl do výstřihu. Ariana vyděšeně vykřikla a rychle se snažila couvnout, ale rytíř ji popadl za zápěstí a přitáhl těsně k sobě. Jeho silné prsty drtily křehké kosti, jako by si ani neuvědomoval, jakou má sílu. Naštěstí byl natolik opilý, že zakolísal a Ariana se podařilo odstrčit ho a uniknout z jeho sevření. S tácem v ruce proklouzla kolem jeho vysoké postavy - a narazila přímo do široké hrudi. Táč jí vypadl z ruky a po zemi se rozkutálely medové koláčky.

Poznala důvěrně známé tělo a vystrašeně zvedla zrak, aby se střetla s tvrdým pohledem jantarových očí. „M-můj pane...,“ koktala. „Žádám o prominutí...“

Ranulfův pohled sklouzl z její planoucí tváře k vazalovi. „Zdá se, že jsi ztratil cestu, Bertrane. Přece sis šel ulevit.“

Rytíř potřásl hlavou. „Raději bych si ulevil s touhle krasavicí, Ranulfe.“

Ranulf na svého vazala upřel ledový pohled a k Arianinu velkému šoku ji objal kolem pasu a přitiskl k sobě. Jenže tahle není tvoje. Je *má*. A co je jednou mé, to si dobře hlídám.“

Bertran nechápavě zamrkal a mimovolně couvl. „Ano, pane. Omlouvám se. Nevěděl jsem, jak to mezi vámi je. Najdu si jiné děvče.“ Načež se otočil a vydal se hledat poněkud ochotnější ženskou společnost.

K Arianině úlevě ji Ranulf okamžitě pustil.

„Ublížil ti?“ zeptal se příkře.

„Ne,“ odvětila a třela si pohmožděné zápěstí.

„Být tebou, raději bych mé muže nesváděl,“ řekl hlasem chvějícím se zlostí.

„Cože?“ Ariana zalapala po dechu. „To není pravda. Já jsem ho nesváděla.“

Ranulf se ušklíbl a zrakem sklouzl k rozhalenému výstřihu její tuniky, odkud vykukovaly bělostné oblíny plných ňader. „Skutečně? A to není svádění, když se před ním takhle producíruješ? Raději se zakryj,“ nařídil Ranulf, když otevřela ústa, aby se bránila.

Ariana tvrdohlavě pohodila hlavou a bez dalších slov uposlechla jeho rozkazu. Ranulf by jí stejně nevěřil. Byl rozhodnutý myslet si o ní jen to nejhorší...

Náhle její pozornost upoutalo tiché zavrčení. Podívala se dolů a uviděla hradní psy, jak se honí za medovými koláčky. S úšklebkem zvedla ze země téměř prázdný tác, jehož obsah se rozkutálel po zemi.

Když se znovu napřímila, Ranulf ji stále stejně pozorně sledoval. „Dávej si pozor, děvče. Myslíš si, že nade mnou můžeš zvítězit tím, že svedeš mé vazaly, ale to se ti nepodaří. O takových praktikách vím své. A na svém hradě tak podlé jednání nebudu trpět, rozumíš? Nedovolím, aby se mí muži za tebou plížili jako lovečtí psi honící medový koláč.“

Jeho nespravedlivé obvinění ji rozhněvalo. Vždyť za to, co se dnes večer stalo, může především on. Kdyby ji neponížil a netrval na tom, aby vykonávala ty nejhorší práce, ještě stále by tady byla paní domu, ke které by si nikdo z jeho vazalů nic podobného nedovolil.

„Pak ti tedy navrhuji, pane,“ procedila skrze zuby, „abys své muže zavřel do klecí, kde budou proti mému ďábelskému vlivu v bezpečí!“

Aniž by mu dala možnost odpovědět či snad jinak reagovat na její drzost, otočila se na podpatku, pohodila hlavou a s hrdým držením těla se vydala zpět do kuchyně. V zádech cítila Ranulfův pronikavý pohled.

Po této události ji sledoval mnohem pozorněji. Pokaždé, když Arianu spatřil ve společnosti jiného muže, ať už jeho vlastního nebo z Claredonu, cítila na sobě jeho zkoumavý pohled. Možná by jí to i lichotilo, kdyby si myslela, že se jedná o žárlivost. Ariana však věděla, že Ranulfovi na ní nezáleží. Dával jen pozor, aby odhalil její věrolomnost, o které byl skálopevně přesvědčený.

Jeho chování ji však pobuřovalo jen do té doby, dokud nezjistila, co je jeho příčinou nedůvěry k urozeným dámám. Ani jí nikdy příliš nevěřil, ale po jejím nedůstojném pokusu uzavřít s ním manželství lstí jí nedůvěřoval už vůbec.

Zároveň si však uvědomovala, že žár v jeho očích není jen projev nedůvěry, nepřátelství či snad touhy podrobit si ji.

V jeho jantarovém pohledu viděla i vášň a bolestnou touhu.

Pokaždé, když se k Ranulfovi přiblížila, vzduch podivně zhoustl a ona si uvědomovala sexuální napětí, které je oba doslova pohlcovalo. Ariana si byla jistá, že ze svých potíží se sebeovládáním Ranulf obviňuje jen ji.

Zdálo se, že se bouře rychle přibližuje. Ariana ji očekávala s podivnou směsicí netrpělivosti a vzrušení.

K explozi téměř došlo následujícího dne po střetu s Bertranem, kdy se na cestě na ranní mši střetla s Gilbertem. Ranulf byl natolik velkorysý, že jí ani v období trestu nebránil v útěše duše. Právě se chystala vejít do kaple, když se vedle ní objevil Gilbert a s lišáckým mrknutím oka jí nabízel vodu z blízké studny.

Nejdříve ho poslouchala jen napůl ucha, neboť zvažovala myšlenku poslat Gilberta na návštěvu za obyvateli lesa, nicméně jeho vzrušené brebentění ji brzy vyděsilo a přinutilo k soustředění.

A právě tehdy je spatřil Ranulf, který se vracel z cvičení na spodním nádvoří. Dvě útlé postavy blízko sebe, zlatorudé hlavy skloněné dohromady, na tváři soustředěné výrazy. Srdce se mu podivně sevřelo.

Pohled na ně v něm vyvolával žárlivost. V ženskou věrnost příliš nevěřil, a už vůbec ne ve věrnost šlechticů.

Od té doby, co od Deny slyšel o Arianině milenci, ho neustále pronásledovala představa Ariany, která se tajně plíží hradem a hledá útočiště pro milostné dostaveníčko, například s tímto mladíkem.

Jeho první reakce byla chlapce pěstí zatlouct do země. Už se hnal jejich směrem, když vtom se náhle zarazil.

Něco se mu nezdálo. Mladík se s Arianou o něčem dohadoval a Ranulfa napadlo, že se snad ani nejedná o schůzku dvou milenců, ale o spiknutí proti jeho osobě. Ze vzdálenosti nemohl slyšet, o čem hovoří, ale mladík jeho bývalou snoubenku o něčem vzrušeně přesvědčoval, zatímco Ariana odmítavě kroutila hlavou.

Pomalu se přibližoval, dokud nezaslechl střípky jejich rozhovoru: „...je to samotný ďábel.“

Ranulf zcela jasně pochopil, že tématem jejich rozhovoru je právě on. „Pokud proti němu budeš stále bojovat, přinese ti to jen utrpení.“

„Kdybych ho vyzval...“

„Ne, to nesmíš. Zabíjí tě...“

Zřejmě zaslechla klapot koňských kopyt, protože náhle zmlkla a obrátila se jeho směrem. S podivnou bolestí v srdci si uvědomil, že se v jejích očích skrývá tajemství. Tajemství, které ho jen ubezpečilo v jeho podezření, že proti němu intrikuje.

„Kde je tvá stráž?" zeptal se Ranulf.

Ariana se na něho vystrašeně podívala. „V k-kapli, můj pane," zakoktala.

Nicméně Ranulf ji už neposlouchal. Svou pozornost soustředil výhradně na Gilberta. Tichým a pevným hlasem se zeptal: „Měl bych tě znát, chlapče?"

Jmenuji se Gilbert, pane," odpověděl mladík nevlídně. Jsem Bald'winův pomocník."

„Pomocník, který si myslí, že mě může podvádět při vedení účtů."

Gilbert zrudl, ale mlčel. Jen zaťal zuby a vzdorovitě vystrčil bradu.

„Neměl by sis jít po své práci?"

„Mou prací je sloužit lady Arianě, pane."

Ariana jen zalapala po dechu, zatímco Ranulf popadl jílec meče. Déle už toho drzouna nemínil poslouchat.

Jednou provždy udělá pořádek se všemi, kteří chtějí popírat jeho autoritu či snad se mu vzpouzet.

Ariana vystrašeně skočila před bratra ve snaze zabránit katastrofě. „Můj pane, on to tak nemyslel!"

„Skutečně? Zřejmě zapomněl, s kým mluví."

„Ano, zřejmě ano." Vyděšeně zírala na Ranulfa, ruce napřažené v obraně před očekávanou ranou.

Ranulf zaskřípal zuby. Nechápal, proč Ariana chlapce tak zuřivě obhajuje, a zvláště proč mu to tolik vadí. Až do dnešní doby žárlivost nikdy nepoznal.

Ranulf se zhluboka nadechl. Musí se začít ovládat. Jeho zloba nebyla namířena jen na ty dva mladé lidi, ale především na sebe sama.

„Zapřísahám tě, pane..., nezlob se na něho. Je to ještě chlapec. *Hloupý* chlapec," dodala Ariana.

Ranulf pohledem chladně sjel mladíka, který si stěží začal holit vousy. „Zřejmě je dost starý, aby se skrýval za ženské sukně. V jeho letech jsem si vysloužil své první ostruhy."

Gilbert ztuhl a vystoupil dopředu. Já se za nikým neschovávám, pane. Pokud chceš, abych ti dokázal svou odvahu, milerád tak učiním."

Ranulf se téměř dusil žárlivostí. „Připadáš mi zženštilý, hochu. A kromě toho, než vyzveš rytíře na souboj, potřeboval bys trénink."

„Gilbert není voják, můj pane," vyhrkla Ariana. Je student."

„Pak by se měl vrátit ke svým povinnostem studenta," navrhl Ranulf nebezpečně tichým hlasem.

Gilbert se nešťastně podíval na Arianu, pak se před pánem uklonil, ačkoliv se zdálo, že by ho mnohem raději probodl vlastním mečem.

Když mladík zmizel v kapli, Ranulf ze svého koně pohlédl na Arianu. Havraní vlasy se mu v ranním slunci leskly modravým nádechem, oči plály hněvem.

„Prosím vás za odpuštění, můj pane," řekla rychle. Žádný z lordů by tak drzé chování od svých podřízených netoleroval. „Už jsem zabil muže za menší drzost."

„Prosím..., chtěl mě jen chránit."

„Tak se mi zdá, že máš až příliš mnoho ochránců," zamumlal Ranulf.

„Prosím...,“ opakovala. „Znovu mě žádáš o laskavost?"

„Ano, žádám."

„Co mi můžeš nabídnout výměnou?"

Ariana poslušně sklopila zrak. „Nemám nic, co bych ti mohla dát, pane."

„Tak pokorná. Tak mírná." V jeho hlase se odrážela nedůvěra. „Přísahal bych, že tvá pokora je stejně tak falešná jako tvrzení o naplnění našeho svazku."

Ariana se pevně kousla do jazyka. Její pokora byla sice falešná, ale to neznamená, že se od něho musí nechat urážet.

„Cože? Žádná reakce? Copak jsi náhle oněměla?" Tlumeně se zasmál. „Raději bys měla změnit svou taktiku. Poslušnost ti nesvědčí."

Viděl, jak prudce pohodila hlavou, a spokojeně se usmál. Hranou pokorou se jen snažila skrýt svůj hněv.

Vítězoslavně se ušklíbl. Rád Arianu provokoval. Zjistil, že její zlost se mu líbí více než přetvářka a mírnost.

Z očí jí sršely blesky a celá se trásla hněvem. „Myslela jsem, že od svého rukojmí vyžaduješ především poslušnost, pane."

Jízlivě se usmál. „Netušil jsem, že každé mé přání tak ochotně vyplníš."

Než mohla na jeho provokativní poznámku zareagovat, pokračoval: „Doufal jsem, že tě pracovní povinnosti zaměstnají natolik, abys neměla čas na spřádání intrik. Ale jak vidím, zmýlil jsem se. Dokonce sis našla čas i na milostné dostaveníčko."

„Milostné dostaveníčko?" Ariana tázavě povytáhla obočí. „Tak z toho mě obviňuješ, pane?"

„Zdá se, že řeči, které se o tobě šíří, jsou pravdivé. Chceš snad popírat, že se svým milencem proti mně osnuješ povstání?"

Údivem se jí rozšířily oči. „Se svým *milencem*? Děláš si snad legraci?"

„Takže to popíráš?" trval Ranulf na svém. „Samozřejmě že to popírám!" vykřikla Ariana. „Gilbert je můj bratr!" Ranulf nedůvěřivě vytřeštil zrak. „Bratr?"

„Přesně řečeno, nevlastní bratr. Nemanželský syn mého otce. Přece jsem ti o něm říkala... Ach, ty..., ty..." Jeho podezření ji vyvedlo z míry. „Vždyť incest je smrtelný hřích!"

Ranulf pozoroval blesky hněvu v jejích stříbrných očích a náhle ho zaplavil slastný pocit úlevy. Ten mladík je její sourozenec. Blízký člen rodiny. Což vysvětluje jejich nápadnou podobu stejně jako vřelý vztah, jež mezi nimi vládne. A také chlapcovu nenávist k jeho osobě. Gilbert má dobrý důvod odporovat pánovi, který zabil jeho sestru, zbavil ji veškerého majetku a zrušil jejich zasnoubení. Ranulf zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. Ariana na něho udiveně zírala, jako by zvažovala, zda nepřišel o rozum. Ranulf byl sice ještě stále rozzlobený, ale konečně chápal, co mladíka přivedlo k takovému vzdoru. A dokonce k němu cítil něco jako spříznění duší. Vždyť se jednalo o bastarda, který celý život bude platit za okolnosti svého zrození.

Ačkoliv chlapcův očividný vzdor bude muset potlačit, Ranulf přesto obdivoval loajálnost, jakou Gilbert projevoval ke své sestře. U mužů si cenil oddanosti stejnou měrou jako odvážného ducha u žen.

Mnohem více se mu líbilo vzdorovitě a tvrdohlavě děvče, jež před ním právě stálo, než mírná a bezpáteční Ariana, na kterou si uplynulý týden hrála. Nicméně až Arianina vášnivá ochrana bratra Ranulfovi ukázala, jak mu její poddajnost lezla na nervy. Raději ji měl kypící vzteky než předstírající šedivou myš.

Ze všeho nejvíce měl rád upřímnost a to za všech okolností. Sledoval ji pozorným pohledem a snažil se zjistit, zda mu znovu nelže. Možná se za tím pohoršeným výrazem nevinátka skrývá zrada, ale on zoufale chtěl věřit v její pravdomluvnost.

„Ten chlapec může být rád, že tě má," řekl Ranulf nakonec, „ale příště ať mě raději neprovokuje."

„Gilbert je velmi chytrý," odpověděla Ariana neochvějně. Jednou z něho bude dobrý kněz, což bys věděl, kdyby ses trochu více zajímal o lidi, kterým teď vládneš. Pokud chce být pán spravedlivý, musí své poddané nejdříve poznat."

„Hezká řeč," řekl Ranulf suše. Jenže můj přístup k poddaným není tvá starost."

„Claredon je má starost, stejně jako jeho lidé."

„Už dlouho ne, zlato," kousavě se usmál. „Nemáš žádná práva kromě těch, která ti ponechám. Radím ti, aby ses odebrala na mši dřív, než ti zakážu i tu."

Ariana se bezmocně dívala za Ranulfem, který bez dalších řečí obrátil koně a pobídl ho ke stájím. Snažila se mu ukázat, že dokáže být mírná a pokorná, ale zřejmě to bylo nad její síly. Ten převít ji záměrně provokoval a měl radost z její prohry.

Tolik si přála být mužem a postavit se mu se zbraní v ruce. Jenže ona může s Ranulfem bojovat jen svým jazykem a důvtipem, což byly proti bezohlednému a krutému válečníkovi bez srdce jen ubohé zbraně.

13

Bouře vypukla druhého dne večer. Ačkoliv už bylo hodně po půlnoci, z velké síně se nesl hlasitý smích a zpěv potulného pěvce.

Ranulfovi se nechtělo samotnému do postele, a tak raději zůstal se svými muži, zpíval oplzlé písně a pozoroval je, jak tančí s děvčaty. Většina rytířů se však už skoro neudržela na nohou.

Oslava se jim jaksi vymkla z rukou, nicméně Ranulf váhal bujně veselí ukončit. Dobře věděl, že po dlouhých měsících služby potřebují trochu rozptýlení.

Když si vlnatá bruneta s velkým poprsím vykasala sukni a ob-kročmo se posadila Bertranovi na klín, rytíř zaklonil černovlasou hlavu a vydal divoký zvířecí zvuk. Za hlasitého povzbuzování svých přátel položil ženu zády na dlouhý stůl, sukni jí vyhrnul až k pasu, rozepnul si poklopec a jedním pohybem zasunul svůj pevný úd mezi bílá stehna. Každá jeho velká ruka uchopila vzdouvající se prso, zatímco boky se rytmicky vlnily za hlasitého výskotu opilých přátel.

Ranulf seděl na svém místě a sklíčeně hleděl do plápolajícího ohně ve velkém krbu. Dříve by se ke svým mužům nadšeně přidal, ale dnes na podobné věci neměl náladu. Stejně jako nestál o vtíravou pozornost služebné Dena. Když k němu přistoupila a odhalené prso přitiskla k jeho tváři, bez zájmu se od ní odtáhl.

Neměl ani tu nejmenší chuť se jí zmocnit. Dena už obšťastnila více než polovinu jeho posádky a byla cítit pižmovým oděrem zaschlého potu, sexu a piva. Oděrem, který se ani vzdáleně nepodobal čisté vůni její bývalé paní - která už jistě spí nahoře ve své ložnici.

„Ukážu ti rozkoš sladkou jako medovina, kterou piješ, pane," předla mu Dena do ucha.

Znepokojen svými myšlenkami se Ranulf zahleděl na vzdychající pár na stole. „Dnes večer ne, maličká. Snad bys měla říct Bertranovi."

Dena našpulila rty. „Bertranovi? Tomu neohrabanému hulvátovi, který neví, jak uspokojit ženskou?"

Payn se pobaveně zasmál a pohladil Denu po zadku. „Dávej si pozor, aby tě Bertran neslyšel. Svými řečmi o jeho neschopnosti pokoušíš jeho pýchu."

S drzým úšklebkem na Ranulfova vazala se Dena znovu obrátila ke svému pánovi. Vzala ho za ruku, vsunula si ji pod sukni a prsty mu přitiskla na své žensství, které bylo horké a vlhké.

Ranulf zatnul zuby. Po Bertranově večerním erotickém divadle byl pevný a bolavý touhou. Potřeboval ženu. A uvolnění bylo doslova na dosah ruky. Stačilo jen rozepnout poklopec a dychtivou dívku si posadit na klín. Věděl, že o ostatní by se už postarala sama.

Takže když Payn popadl Denu za ruku a chtěl ji odtáhnout, skoro litoval. Nicméně Dena jen koketně pohodila hlavou, vykroutila se z jeho sevření a k překvapení obou mužů se posadila mezi ně na stůl a vzadu se opřela o lokty. Vykasala si sukni, přičemž odhalila temný porost mezi bílými stehny, doširoka roztáhla nohy a jednou rukou v erotickém pozvání sevřela své roztoužené ženství.

Ranulf upřeně hleděl na růžovou šťerbinku vlhkou touhou. Jeho ztopořené mužství ještě více ztuhlo. Právě začal přemýšlet, že vstane a překryje ji, když se ve velké síni náhle rozhostilo smrtelné ticho. Ovšem až na Bertranovy vzdechy.

Ranulf si uvědomil, že všichni jeho muži upřeně zírají kamsi za něho, a otočil se. U schodiště stála Ariana a rozhněvaně pozorovala chlipnou společnost.

Když si všimla Ranulfa a Payna, na malou chvíli zůstala jako opařená. Takže oni s tím vším souhlasí!

„Svatá matko, copak se *nestydíte*?“

Nikdo neodpověděl, všichni jen mlčky zírali na rozzlobenou paní, která se právě vracela ze své celodenní práce v kuchyni.

„Tohle nepřipustím! Ne v síni *mého otce*!“ vykřikla hlasem chvějícím se vzteky. „A už vůbec ne na stole.“

Nedovolím, abyste Clare-don *takhle* znesvětili!“

Dříve, než mohl kdokoliv reagovat, rozhodně došla do čela stolu, kde popadla první zbraň, která jí přišla pod ruku, jídelní nůž. Ranulf i Payn ztuhli a napjatě čekali, na koho z nich se vrhne jako první, ale Ariana si jich nevšímala. Díky namířila na Deninu tvář.

„Vypadni! Běž a takové nemravnosti si dělej ve stáji mezi zvířaty. A *neodvažuj* se tady ještě někdy ukázat!“

Dena vyděšeně vypískla a sklouzla ze stolu. Rychle proběhla kolem Ariany a zamířila ke dveřím na nádvoří.

jakmile Dena zmizela, Ariana svou pozornost zamířila na společnost. Ve stavu, kdy by je nejraději všechny otrávil, nevěřičně zamrkala a dýkou zamířila ke dveřím. „Ven! Všichni vypadněte! K čertu s vámi!“

Překvapení rytíři se podívali na Ranulfa, na jehož tváři se usadila neproniknutelná maska. Když jejich pán proti rozhněvané fúrii s nožem nemínil zakročit, někteří muži se pomalu začali loudat ke dveřím.

„Řekla jsem *ven!*“

Když Ranulf nepozorovaně přikývl, začali se zvedat i ostatní. Dokonce i Bertran si natáhl kalhoty a spolu s dosud neukojenou ženou se vydal ven z velké síně, kde si najdou více soukromí.

„Svatá dobroto,“ řekl Payn s uznáním, „dokonce ani netasili meče. Máš mé uznání, paní. Ještě nikdy jsem je neviděl tak rychle se vypakovat od plných stolů. Je to hotová valkýra, Ranulfe.“

S rozpuštěnými zlatorudými vlasy a s nožem v ruce skutečně tak trochu připomínala legendární severské dívky. Vypadala úchvatně, válečnice rozhodnutá hájit svůj trůn.

S pobavením a s tichým obdivem sledoval, jak všechny jeho muže vyhodila z velké síně. Cítil se tak trochu provinile, protože takové zhýralosti neměl na tomto místě vůbec připustit. Na svou obhajobu mohl říct jen to, že zde Arianu v tak pozdní hodinu nečekal. A ačkoliv její hněv byl pochopitelný, neměla právo takhle zasáhnout a vyhnat je všechny ven.

Ariana si rozsah svého zásahu jistě uvědomila, poněvadž náhle ztuhla a podívala se dolů na Ranulfa, který seděl opřený ve své židli.

Z očí jí sršely blesky. Ještě stále se chvěla hněvem, ale když ji vzal za zápěstí a něžně jí vykroutil nůž ze sevřených prstů, nic nenamítala.

„Nemohla jsem jen stát a tiše se dívat na něco tak nechutného,“ řekla na svou obranu.

„Nemělo se to stát,“ souhlasil Ranulf a Ariana na něho udiveně vytřeštila zrak. Nikdy by nečekala, že se postaví na její stranu.

„Takové obscennosti by měli dělat v soukromí,“ pokračovala tvrdohlavě.

Překvapil ji kajícím úsměvem. „Příště dohlédnu, aby tomu tak bylo.“

Stále ji držel za zápěstí. Pomalu vstal. Ačkoliv ho její výbuch fascinoval, nemohl připustit, aby se to opakovalo.

„Spi dobře, Payne,“ prohodil Ranulf přes rameno, když zamířil ke schodišti a za sebou vedl náhle se vzpouzející Arianu.

Payn se usmál. „Popřál bych ti totéž, pane, ale pochybuji, že právě teď myslíš na spánek.“

Arianě se po rytířově poznámce prudce rozbušilo srdce. Podívala se na Ranulfa, ale ten si na tváři ponechal neproniknutelnou masku, ze které se nedalo nic vyčíst. Jen jeho jantarové oči žhnuly - ale rozhodně ne hněvem, spíše odhodláním.

K její velké nelibosti Ranulf propustil její strážce a vedl ji do své ložnice. Vstrčil ji dovnitř, vešel za ní a pečlivě zavřel dveře. Ariana ostražitě sledovala, jak se k ní obrátil čelem a upřel na ni svůj zrak.

V krbu plápolal oheň a matně osvětloval tapiserie na zdech pokoje.

V zlatavém světle se mu nebezpečně leskly oči.

Ranulf se líně opřel o kovové tepání dveří, ruce překřížené na prsou.

„Co... chceš dělat, pane?“

Jeho pomalý úsměv ji připravil o dech. „Souhlasíš, že si za svou drzost zasloužíš potrestání?“

Ariana ztuhla. „Ne, to ne. Nemohla jsem se přece jen dívat, když ty jsi dopustil něco tak příšerného.“

„Otrokyni nic jiného nezbývá.“

Ariana cítila, jak ji znovu začíná ovládat vztek. „Svatá dobroto, vždyť ty jsi chtěl s tou courou obcovat na stole mého otce!“ Ranulf udiveně pozvedl obočí. „Snad nežárlíš?“

„Žárlit? Příliš si lichoťíš, pane. Jen jsem nechtěla, aby claredon-skou síň ušpinila taková poběhlíce.“ „Pojď sem,“ řekl. „Chceš mě... zbít?“

„Nebiji ženy. Kromě toho, tvá kůže se mi líbí přesně taková, jaká je. Proč bych ji měl kazit? A teď pojď sem.“ Jelikož věděla, že kdyby neuposlechla, stejně by ji donutil, pomalu došla až k němu. Zlatý lesk v jeho očích znězněl.

„Nikdy jsem s ní nespál.“

Ariana se na Ranulfa nevěřičně podívala. „Kdybys nepřišla, tak bys to udělal.“

„Ale ty jsi přišla. A právě proto...“ řekl s líným úsměvem, „... jsi vyřkla svůj ortel.“

Když na něho nechápavě hleděla, Ranulf povytáhl obočí. „Dneska v noci jsem to opravdu chtěl udělat. Ale ty jsi přišla a vyhnala jsi ji. Ted' mi budeš muset posloužit jako Dena.“

„Posloužit, můj pane?“

„Pokud nechceš, aby mě obšťastňovaly hradní dívky, pak to budeš muset udělat sama.“

Ariana couvla o krok zpátky, nehty zaryté do dlaně. „Nemáš právo požadovat po mně takové služby.“

Na rtech se mu usadil chladný úsměv. „Zřejmě jsi zapomněla, že jako tvůj pán mám právo na jakékoliv služby.“ Jejich pohledy se střetly. Ariana málem zapomněla, že právě přesně tohle chtěla. Potřebuje přece stvrdit jejich manželství. Jenže ne takhle. Ne ve hněvu, ne jako potrestání. Ariana chtěla, aby si ji Ranulf vzal z lásky. V jeho chování však nebylo nic něžného, nic zamilovaného. V pohledu se mu odrážela jen nebezpečná mužská arogance. Byl rozhodnutý zmocnit se Ariany bez ohledu na její přání.

Vzpurně vystrčila bradu. „Nezapomněla jsem na nic, pane. Dokonce si jasně vzpomínám na tvůj slib, že si mě vezmeš. Také si vzpomínám, že církev mě považuje za tvou ženu, ne za otrokyni.“

Ranulf se ušklíbl. „Sňatek bude brzy anulován.“

„Možná. Ale možná že ne. Je možnost, že se církev postaví na mou stranu.“

Líně se usmál. „Všechno je v rukou papeže.“

„Také si myslím.“

„Ale teď. natáhl ruku a dotkl se hedvábné kadeře jejích vlasů, „po dobu našeho podloudně uzavřeného manželství, nevidím důvod, proč si neužívat svých práv. Nikdo mi je nemůže upřít.“

„Co... co tím myslíš?“

Jsi mé vlastnictví. Proč bych se neměl potěšit s tvým krásným tělem?“

„Chceš ze mě udělat svou kurtizánu?“ zeptala se upjatě. Ranulf zakroutil hlavou. „Sama sobě si odporuješ, děvče. Nemůžeš být přece obojí, má kurtizána i manželka.“

„A co budu jiného, když mě nemíníš uznat za svou manželku?“

„To nikdy neudělám,“ odpověděl.

„A já s tebou nebudu nikdy spát!“

„A co s jinými muži?“

„Cože?“

„Lhala jsi o stvrzení našeho sňatku, takže proč bys nelhala i v jiných případech? Co já vím, třeba jsi už ležela s polovinou posádky tvého otce?“

Alana se napřáhla a vši silou ho udeřila do tváře.

S hrůzou zírala na čerstvý otisk své dlaně na jeho pokožce. Ranulf se však jen šibalsky ušklíbl. „Líbí se mi, když se bráníš. S divokým děvčetem je mnohem větší zábava než s poslušnou pipkou.“

zábava!“ Oči jí plály hněvem. „Ach, ty..., ty..., arogantní mizero! Jestli chceš zábavu, vrať se ke svým kumpánům!“

Rukama ji objal kolem pasu a přitiskl na své pevné tělo, aby jí dal okusit touhy, kterou v něm vyvolávala.

„Nechci žádnou jinou,“ zamumlal. „Chci jen tebe.“

Snažila se mu vymanit z objetí, ale marně. „Chceš mě znásilnit?“ vydechla.

„Znásilnit nebo svést..., to záleží na tobě.“ Žár v jeho očích říkal, že dobře ví, které možnosti by dala přednost. Pak sklonil hlavu a s neochvějnou jistotou ji políbil.

Až příliš dlouho čekal na její podrobení. Ted' bude sdílet jeho postel, ať už se jí to líbí či ne.

Byl blázen, že si tak dlouho odpíral rozkoš, kterou mu může dát. Proč se netěšit tím, co je jeho?

Když uslyšel její tichý protest, na malou chvíli uvolnil svůj stisk, ale odmítl ji pustit. Jeho mužství tepalo hladovou touhou, hlavou mu vířily divoké představy jejího hebkého těla, jak se pod ním kroutí, jak do ní vstupuje...

A pak, dobrotivý Bože, pak snad jeho posedlost skončí. Jakmile se jí jednou zmocní, konečně se zbaví touhy, jež ho neustále pronásleduje.

Zmatek jeho citů se odrážel ve vášni, s jakou se jí zmocnil. Hladově a vášnivě ji líbal, majetnický, skoro až zuřivě. Jeho jazyk plnil sladkost dívčích úst. Nejdříve ho chtěla od sebe odstrčit, ale sotva oběma dlaněmi zatlačila do pevné hrudi, vzal ji za ruce a obtočil si je kolem krku. Pak ji jednou rukou popadl za zadek a druhou pevně sevřel v pase.

O chvíli později pocítil, jak se celá chvěje, jak ho objímá a opětuje jeho polibky. Jak mu svým jazyčkem vychází vstříc, jak se k němu tiskne a nadšeně přijímá slastné doteky.

Když konečně přerušil polibek a zvedl hlavu, Ariana hleděla do jeho očí, ve kterých se odrážel triumf. Četla v nich jasnou zprávu: čekání je u konce.

Zavřela oči. Na břiše cítila jeho pevné, touhou tepající mužství. Vyhrál. Nedokáže s ním déle bojovat. Nedokáže popírat svou vlastní touhu. Stále ji odmítal přijmout za svou ženu a dále trval na anulaci manželství, ale ona se už nedokáže bránit. Chce *skutečné* naplnění jejich svazku, a to nejen proto, aby utvrdila svou pozici manželky. Chce Ranulfa, chce jeho polibky, jeho doteky, jeho něhu a vášeň.

Mohla se jen modlit, aby jí příliš neublížil. Ještě žádného muže intimně nepoznala. A Ranulf byl tak velký a silný, že ji mohl rozmáčknout mávnutím ruky. Jakýsi tichý hlásek jí říkal, že jí neublíží, jenže v blízkosti tohoto muže svým pocitům nemohla nikdy věřit.

„Ranulfe,“ zašeptala, „nechci s tebou bojovat. Ukaž mi, co mám dělat..., abych tě potěšila.“

Ranulf se spokojeně usmál. Ještě nikdy se žádné ženy nezmocnil proti její vůli a byl rád, že to nebude muset udělat ani tentokrát. Netoužil po násilí, zvláště ne pak u této ženy, jejíž chladná krása a vzdorovitá povaha ho od první chvíle doslova očarovaly. Pokud někdy zjistí, jakou moc nad ním má... Bože, ochraňuj ho...

Až bolestně toužil způsobit jí rozkoš. Věděl, že s ničím mív se nespokojí.

„Pak mě tedy nech dělat, co budu chtít,“ zamumlal a znovu sklonil hlavu, aby ji políbil.

Jedním rychlým pohybem roztrhl zapínání u živůtku a odhalil tak její oblá ňadra, toužící po mužských dotecích. S uspokojením si všiml, že její růžové bradavky jsou zduřelé a naběhlé jako dva rašící pupeny. Sklonil hlavu a jeden sladký hrot vzal do úst.

Ariana vyděšené zalapala po dechu. Celým tělem se jí rozlily horké vlny rozkoše a v břiše ucítila podivné chvění. Co to jenom dělá? *Proč ji saje jako dítě?* Nedokázala však najít dost sil, aby ho odstrčila stranou. Prsty zabořila do pevných svalů na širokých ramenou a kolena se jí podlomila.

Když stejně polaskal i druhou bradavku, začal ji svlékat. Za krátkou chvíli ji zbavil veškerého šatstva a Ariana teď před ním stála nahá, s pokožkou žhnoucí očekáváním a vzrušením.

Ranulf po ní pomalu klouzal lačným pohledem, až se zastavil u odřené kůže na ramenou a krku, kde končila vlněná tunika.

„To máš od šatů?“ zeptal se a konečky prstů něžně přejel po zarudlé kůži.

Ariana sebou škubla a mlčky přikývla.

Lítost, která jím projela jako ostrý nůž, zklidnila prudký chtíč v něžnou touhu. Cítil potřebu dotýkat se jí, ulevit od bolesti. Přistoupil blíže, sklonil hlavu a lehce políbil citlivé místo na krku. Byl to jen letmý dotek podobný motýlím křídlům, přesto jeho rty po sobě zanechaly horké znamení.

Ariana k němu udiveně vzhledla. Nemohla pochopit, proč je Ranulf tak něžný. Vždyť ji chtěl potrestat. Nechoval se jako vykonavatel kruté vendety, ale spíše s ní zacházel jako s křehkou a drahocennou bytostí.

Beze slova ji vzal do náruče, jako by ani nic nevážila, a odnesl ji k posteli. Položil ji na měkkou matraci, políbil na rty a odstoupil, aby se svlékl.

Ariana si náhle uvědomila, že od něho nemůže odtrhnout zrak.

Rozvázal tuniku, přetáhl si ji přes hlavu a odhodil na zem. Pak následovala košile, čímž odhalil mohutné svaly na širokých ramenou a silných pažích. Když uviděla hojící se rány na levém boku, oči jí potemněly, neboť si vzpomněla, jak byl napaden svými nepřáteli..., jejími lidmi.

Na řadu přišly boty a kalhoty. Pak se jí Ranulf upřeně zahleděl do očí, sáhl k pasu a stáhl si spodní prádlo. Když se před ní napřímil, Ariana ohromeně zalapala po dechu. Jeho pevné mužství se téměř dotýkalo pupku.

Ariana se zachvěla vzrušením. Z jeho strohé mužnosti vyzařovala krása a dokonalost. Byl tak silný a plný života, tajný sen každé ženské fantazie. A ona ho chtěla.

Pozoroval ji, oči planoucí touhou. Jeho hladový pohled v Arianě navzdory její nevinnosti rozechvíval každičkový nerv.

„Bojíš se?“ zeptal se ochraptělým šepotem.

Ariana ztěžka polkla a přinutila se zakroutit hlavou. Nechtěla myslet na bolest, kterou ji Ranulf může způsobit svou velikostí. Myslela jen na rozkoš, jakou jí tehdy v noci přinesly jeho doteky.

„To je dobře.“ Líně se usmál, zatímco oči mu přetékały mužskou smyslností. „Nechtěl bych, aby ses bála.“

Jak by se ho mohla bát, když se na ni dívá takovým způsobem, jako by byla ta nejkrásnější žena na celém světě?

Pak se posadil na okraj postele a s očima upřenýma do jejích očí dlaní zkušene přejel po chvějícím se ženském těle. Rozechvěle vnímala jeho doteky, a když se zastavil na plochem břišku, zhluboka se nadechla. Pak dlouhými prsty vklouzl mezi hebké chloupky citlivého žensství a Arianě se náhle zdálo, že nemůže popadnout dech.

Ranulf se spokojeně usmál. Byl bolavý touhou, v žilách mu bušila horká krev, ztopořený úd se chvěl a hrozil, že co nevidět vybuchne. Přesto svou primitivní touhu ještě nemohl ukojit. Nejdříve ji musel přivést na samotný okraj vyvrcholení.

Nechápavě pozorovala, jak se Ranulf natáhl pro prachový polštář a vsunul jí ho pod pánev. Tváře jí hořely studem. „Můj pane Ranulfe..., co to děláš?“

Bez odpovědi jí něžným tlakem roztáhl nohy a klekl si přímo mezi ně. Když se sklonil, aby ji políbil na bříško, cítila horkost jeho dechu.

„Nehýbej se,“ nařídil jí a rukou vklouzl mezi štíhlá stehna.

Ariana cítila, jak se celá chvěje. Vnímala jeho lačný pohled, který ji doslova hltal a zkoumal zlatorudý trojúhelník hebkého ochlupení. Pak dvěma prsty rozevřel okvětní plátky citlivého žensství a bříškem ukazováčku smyslně přešel po vlhké štěrbince.

„Ranulfe...,“ zamumlala odmítavě. „To bys neměl..., tohle je hřích...“

„Tiše,“ přikázal a palcem něžně obkroužil kolem citlivého místečka její smyslnosti. Ariana zasténala.

K jejímu naprostému zděšení se Ranulf sklonil a nestoudné prsty vystřídal horké rty. Projela jí tak prudká vlna rozkoše, až musela zavřít oči a prsty pevně zabořila do bavlněné příkrývky.

„Ne!“ vydechla a snažila se ho odstrčit stranou.

Ranulf se nad její reakcí tiše zasmál, chytil ji za zápěstí a přitiskl její ruce podél těla. Znovu se sklonil a ústy vyhledal její nektar. Hbitým jazykem několikrát přešel po citlivém uzlíčku, který se mu zcela odhalil, pak ho něžně uchopil mezi rty a vášnivě začal sát.

Ariana se celá chvěla. Jeho skandální laskání ji zahanbovalo, ale zároveň vzrušovalo a způsobovalo až nesnesitelnou rozkoš. Bylo to jako šílenství.

Nedovolil jí uniknout horkým rtům ani hebkému jazyku. Držel ji pevně, jako by byla jeho zajatkyň určená výhradně pro rozkoš.

Ariana pevně zaťala zuby a vši silou se snažila potlačit hlasitý výkřik, který se jí dral z hrdla, ale Ranulf nepřestával. Její pižmová vůně ho vzrušovala a přiváděla na pokraj šílenství. Chutnala jako opojný nektar podobný divokému medu. Nemilosrdně ji dráždil špičkou jazyka, něžně okusoval, sál svými rty, dokud mu její smyslný výkřik neprozradil, že je dostatečně rozpálená a připravená.

Pak do ní zcela záměrně a promyšleně prudce vnikl svým pevným jazykem a pomalým tahem projel celou vlhkou puklinkou. Ariana se vyklenula a omámená touhou se přimkla k jeho rtům.

„Ranulfe..., ach, Bože...“

Byla tak rozpálená a vzrušená, ochotná udělat všechno, co po ní chtěl. Její tiché výkřiky ho vzrušovaly a zároveň uspokojovaly. Když se začala divoce zmítat, oběma rukama ji pevně popadl za zadeček a rty se hladově přisál k chvějícímu se žensství, aby okusil slastný nektar bouřlivého vyvrcholení.

Když odezněla poslední křečovitá vlna, něžně olízl lepkavé krůpěje sladké vláhy a jediným hbitým pohybem se vyhoupl nad její tělo. Aniž by jí dal čas na vzpomínání, boky se vklínil mezi její štíhlá stehna. Už déle nemohl čekat. Ještě nikdy nebyl tak vzrušený, tak plný nedočkavosti.

Omámená vášnivou explozí, jež jí otřásla všemi smysly, Ariana se po něm nedočkávatě natáhla.

„Ranulfe..., prosím,“ vydechla.

„Tiše, miláčku,“ zamumlal Ranulf ochraptěle. „Otevři se mi.“

Všechny jeho přirozené pudy křičely touhou a pobízely ho, aby se jí zmocnil prudce a bezohledně, ale Ranulf nemohl. Pevně zaťal zuby a pomalu, velice pomalu do ní začal pronikat. Když ucítil křehkou bariéru, která mu bránila vstoupit, málem se stáhl zpátky, vystrašený, že by jí mohl způsobit bolest. Jenže už se nedokázal zastavit..., nemohl přestat..., nemohl...

Když se tenká blána napjala a pak praskla, Ariana sebou bolestí škubla a hlasitě vykřikla. Palčivý tlak byl téměř nesnesitelný. Měla dojem, že jí jeho dlouhý a pevný penis roztrhne na dva kusy.

Neschopný udělat více, se Ranulf přestal hýbat a počkal, dokud bolest neustoupí. Chtělo se mu hlasitě klít a jásat zároveň. Byla panna! Čistá nevinnost nedotknutá žádným jiným mužem. Nelhala mu! Byl jejím prvním milencem. Teď jsou spolu pevně spjati, jeho touha tepající v jejím horkém těle.

Zhluboka se nadechl pevně rozhodnutý odolat vášnivě touze a počkat, dokud nebude znovu připravená přijmout rozkoš. Mírně se nadzvedl, jednou rukou vklouzl pod pokrčené koleno a nadzvedl ho, čímž ji ještě více rozevřel.

„Ariano..., podívej se na mě.“

Váhavě ho uposlechla a upřela na něho oči plné slz.

„Už je to lepší?“

„A-ano...,“ odpověděla pravdivě. „Můžu jít hlouběji, miláčku?“ Zamyšleně se zamračila. „Copak je ještě delší?“

Lehce se pousmál. „Obávám se, že ano. Ale nemusím ho zasunout celý.“

„Ne..., prosím..., chci ho... celého.“

A po těch slovech se svůdně pohnula a nepatrně mu vyšla vstříc.

Ranulf zatajil dech. Tolik do ní chtěl prudce vniknout, ale věděl, že by jí mohl ublížit a že musí být opatrný. S pohledem upřeným do nekonečných tůní jejích očí pomalu klouzal hlouběji, stále hlouběji, až svůj dlouhý penis zasunul až po samotný okraj. Celý se zachvěl a vzrušeně vydechl.

Alana ho omámeně objala kolem krku. Bylo to zvláštní, ale nesnesitelná bolest byla náhle pryč. Vystřídala ji chvějivá touha a roztoužené očekávání nepoznaného.

Ranulf se k ní sklonil a Ariana na jeho rtech okusila chuť vlastního vzrušení. Bylo to jak šokující, tak vzrušující. Když cítila, jak pomalu klouže ven z jejího těla, málem nesouhlasně vykřikla.

Ale Ranulf ji nemínil opustit. Místo toho vsunul ruku mezi jejich těla a bříškem palce začal dráždivě hladit vlhký uzlík tepající v samém středu její touhy.

Ariana slastně zasténala a přitáhla ho blíže k sobě. Omámeně šeptala jeho jméno a žadonila o slitování, ale Ranulf ji dál dráždil a přiváděl na samotný okraj vyvrcholení. Chvilí předtím, než všechny její smysly pohltila temnota čisté rozkoše, ucítila, jak se Ranulf chvěje.

Okolní svět náhle zmizel a zůstala jen ona a on, jedno tělo. Prsty zabořila do pevných svalů na jeho ramenou a slastně vykřikla.

„Ano, miláčku," zašeptal Ranulf, „tak je to správně, uvolni se. Ukaž mi svou rozkoš."

Zcela očarován její prudkou reakcí Ranulf už déle nemohl čekat. Ztopořený úd tepal dychtivou touhou a potřebou uvolnění. Zavřel oči a pomalu začal pohybovat boky.

„Ó, můj Bože!" Prudká exploze, která ho náhle zachvátila, byla tak nečekaná, že ji Ranulf nedokázal ovládnout. Divoce vykřikl, prudce přirazil a silným proudem do ní vstříkl své horké spermě.

Dlouho jen tak leželi, přitisknutí jeden k druhému, v pokoji se ozývalo jen pravidelné ševlení jejich dechu.

Ranulf se zoufale snažil ovládnout své myšlenky, své tělo, ale marně. Pokožku měl pokrytou potem, tělo rozpálené touhou, penis stále tepající bolestnou potřebou.

Stále ji chtěl.

Jen nerad opouštěl žhavé nebe mezi jejími stehny, ale věděl, že kvůli Arianě musí. Pomalu, s nadlidským přemáháním se z ní vysunul, překulil se na stranu, opřel o předloktí a zvedl hlavu.

„Odpusť mi...," zašeptal s pohledem upřeným na její něžnou tvář rámovanou divokou změtí zlatorudých kučer. Měla zavřené oči a zhluboka dýchala.

Vydala tichý zvuk, který mohl být jak souhlas, tak odmítnutí.

Překvapilo ho, že ho dokázala natolik vyvést z míry. Vždyť se zcela přestal ovládat. Je sice pravda, že dlouho držel celibát, ale ani to nevysvětluje jeho divokou reakci a touhu po jejím těle.

Ještě podivnější však byl fakt, že po ní stále toužil. Z dlouholeté zkušenosti věděl, že jakmile se jednou zmocní ženského těla, neovladatelná touha zmizí. Nicméně s Arianou to bylo jiné...

Ranulf se suše usmál a s něhou v očích se podíval na ženu spící v jeho posteli. Zcela zjevně Arianu nepronásleduje tatáž touha jako jeho.

Pohledem pomalu klouzal po štíhlém těle, přes plná nadra, až se zastavil na hebkém trojúhelníku mezi stehny. Po bílé pokožce stékaly růžové krůpěje a dopadaly na bílé prostěradlo. Byla to směsice panenské krve a mužského spermě.

Oči mu potměněly vítězstvím. Získání jejího panenství bylo jeho vítězstvím. Byl první.

„Teď jsi má," prohlásil tiše a něžně ji políbil na čelo.

Natáhl se pro měkkou deku a oba je přikryl. Pak, s neuvěřitelnou něžností, která mu nebyla vlastní, vzal Arianu do náruče, přitiskl si ji k sobě, její hlavu si položil na rameno a zavřel oči.

Vyrušená ze spánku Ariana si tiše povzdychla a zavrtěla se. Přimkla se k horkému tělu, tvář zabořila do pevného ramene. Obávala se, že se jí Ranulf zmocní ve zlosti, ale místo toho se zachoval jako něžný mileneček. Jeho náhlá změna ji překvapila...

Náhle probuzená Ariana ucítila pod víčky palčivé slzy. To Ranulfova něžnost, když si před chvílí vzal její tělo a ukázal jí, jaké to je být ženou, ji nutila k pláči. A tenhle krásný, charismatický a ohleduplný muž mohl být jejím manželem. Tohle mohla být jejich manželská postel, jejich svatební noc.

Místo toho se zmocnil jejího těla jako obyčejné služebné, jen lby dokázal svou nadřazenost. Považoval ji za svůj majetek, za věc, která slouží k ukojení jeho chuti. Dal jí sice okusit rozkoš, ale jen proto, aby šiji podrobil.

Nicméně pro ni to znamenalo mnohem více. Vždyť došlo k naplnění jejich svazku. A ačkoliv to Ranulf odmítal, ona cítila, že teď patří jen jemu.

Ariana polkla bolest, jež se jí drala do hrdla, zavřela oči a zhluboka do sebe nasála jeho mužnou vůni. Pomalu usínala a doufala, že jednoho dne k ní Ranulf pocítí něco víc než jen tělesnou touhu.

14

„Dobré ráno, miláčku."

Ariana uslyšela hluboký mužský hlas a ztuhla. Když na krku ucítila horké rty, které pomalu putovaly dolů a nechávaly po sobě vlhkou stopu, přinutila se otevřít oči a uviděla nad sebou Ranulfa. Usmíval se na ni. V ranním světle vypadal s černými rozčuchanými vlasy a neoholenou bradou roztomile chlapecky a neuvěřitelně smyslně. „Copak nevíš, jak se správně zdraví mileneček?"

Stále rozespalá omámeně zamrkala a snažila se vzpomenout, co se vlastně stalo a kde je. Sluneční paprsky, které pronikaly oknem dovnitř, jí připomenuly její ranní povinnosti. „Proč jsi mě neprobudil dříve?"

Ariana zrudla, neboť si náhle vzpomněla na štíhlé tělo tohoto muže, kterak klečí mezi jejími koleny a svým dlouhým a pevným údem pomalu proniká do roztouženého těla. Ukázal jí rozkoš, o které dříve ani netušila.

Ranulf se k ní sklonil a něžně ji políbil na rty. „Včera v noci jsi byla prostě úžasná."

Ještě stále šokovaná z neobvyklého zážitku, že se ráno probudila v posteli s nahým mužem, Ariana ospale zamumlala: „Měla bych být tvou poklonou potěšena, pane?"

K jejímu velkému překvapení se Ranulf rozesmál. „Samozřejmě ano. Já totiž chválou nikdy zbytečně neplýtvám." Podíval se na ni roztouženým pohledem. Jsem zvědavý, jak budeš na rozkoš reagovat teď, když už nejsi panna." Jedním prstem obkreslil křivku spodního rtu. „Celou dobu přemýšlím, jak ti způsobit co největší rozkoš... Přisahám, že budu opatrný. Víím, že jsi po včerejší noci ještě celá bolavá."

Zmateně zamrkala a nevěřicně zírala na Ranulfa, který jí tak nestydatě navrhoval opakovat včerejší hříšné milování, a to dokonce za denního světla. Pak však mírně pohnula boky, aby si ověřila kanulfovou teorii, a překvapeně sebou škubla.

„Bolí to?"

Zuřivě zakroutila hlavou. Fyzické pocity ji trápily méně než svědomí. „Moc ne."

„To je dobře." Ranulf se svůdně usmál. „Klidně zůstaň v posteli a pořádně si odpočiň, ale já musím vstávat. Mí muži na mě už jistě čekají ve velké síni."

Ariana zděšeně zavřela oči. Po včerejší scéně bude všem jasné, co se mezi nimi v noci událo. Šla do postele s Ranulfem, a to pokud ne ochotně, tak bez námitek. „Nechci, aby mě někdo viděl ve tvé posteli," zamumlala.

„Ani nemíním celý den lenořit."

Jak chceš. Ale zbavuji tě tvého trestu. Už nebudeš pracovat v kuchyni."

„Tvá šlechtinnost je ohromující."

Ranulf přešel její kousavou poznámku, nahnul se mezi polštáře, vytáhl odtud třpytivý předmět a ukázal ho Ariane. „Snad se ti bude líbit."

Ariana udiveně zírala na zlatý náhrdelník zdobený tepanými draky s rudýma očima. „Ten je pro mě?"

„Měl to být svatební dar," zamumlal a náhrdelník jí opatrně připnul kolem krku. „I když žádná svatba nebyla, nevidím důvod, proč bych ti ho nemohl dát. Ber to jako dárek za včerejší noc."

Za mou poctivost, pomyslela si Ariana a náhle cítila, jak jí náhrdelník tíží a chladí jako kus ledu. Mohla Ranulfa milovat, ale pro něho nebyla ničím jiným než jednou z mnoha žen. Ukojil svůj chtíč, zaplatil jí blýskavou tretkou a tím považoval obchod za uzavřený.

„Odpusť, jestli neumím dát najevo svou velkou vděčnost, můj pane," prohlásila odměřeně.

Její kousavá odpověď ho překvapila stejně jako bolestný záblesk v jejích očích, kterého si před chvílí všiml.

Ještě nikdy žádnému děvčeti nedal tak drahý dárek, ale doufal, že jím bude potěšena. Dvorní dámy, které znal, vždy toužily po nákladných darech, ale jak se zdá, Arianu náhrdelníkem spíše rozzlobil.

Nechápavě zakroutil hlavou a rozhodl se k dalšímu kroku. Pomalu stáhl příkrývku, čímž odhalil bělostné oblíny zdobené růžovými hroty, natáhl ruku a jedno plné řadro uchopil něžně do dlaně. Sklonil se a rty přitiskl k odřené kůži okolo krku. „A vezmi si zpátky své šaty, miláčku. Nechci, aby ta hrubá tunika ničila tvou krásnou kůži."

Ve snaze obrnit se proti prudkému vzrušení, které v ní vyvolával jeho pouhý dotek, Ariana bojovně vystrčila bradu. „Mám to chápat jako tvůj projev viny a špatného svědomí, pane?"

Ušklíbl se. „To, co k tobě cítím, bych nenazval vinou. A co se týče špatného svědomí..." Něžný výraz na jeho tváři náhle ztuhl. „Za svůj podvod by sis zasloužila mnohem více než jen drobnou oděrkou."

„Neřekla bych, že usilování o to, co mi po právu náleží, můžeš nazývat podvodem."

Ranulf zakroutil hlavou. Rozhodně se teď nechtěl hádat. „Nechci o tom znovu mluvit, drahá." Rukou pomalu zajel pod příkrývku a pohládl ji po nahém těle.

Když prsty vklouzl do hebkého hnízdečka mezi jejími stehny, Ariana se zhluboka nadechla a vykřikla: „Ne..., dost! Tohle není správné!"

„Skutečně?"

„Ano. A ty to moc dobře víš," vydechla a snažila se uniknout jeho slastným dotekům. „Církev něco tak nestoudného zakazuje."

Ranulf se zasmál. „Pochybuji, že mi další hřích může ještě více uškodit. Z dobrých zdrojů víím, že jsem určen pro peklo."

Ariana byla příliš šokovaná jeho chováním, než aby zkoumala hořký tón jeho slov. „Tvá duše mě až tak nezajímá, ale co ta moje?"

Pozorně se jí zadíval do očí. „Skutečně jsi tak čistá a nevinná, paní?" Když neodpovídala, Ranulf se zasmál.

„Všichni přece ví, že v církvi jsou největší hříšníci. Polovina služebníků božích často odkládá své taláry a pořádá orgie, vedle kterých jsou včerejší události dole ve velké síni jen nevinnou hrou."

„Přesto..., nechci..., aby ses mě takhle dotýkal."

„Chceš říct, že tě nevzrušuji?" zeptal se s pobaveným úsměvem.

Ariana se zamračila. „Tvá domýšlivost je prostě nesnesitelná."

„Domýšlivost?" Tázavě povytáhl obočí. Ještě žádné děvče si na Itlé schopnosti nestěžovalo."

Ariana obrátila oči ke stropu a modlila se o trpělivost. Ranulf de Vernay byl arogantní, samolibý mužský, tolik spokojený sám se sebou, že měla chuť ho praštit. „Možná jsi nikdy žádné stížnosti neslyšel, protože jsi je prostě slyšet nechtl."

Široce se usmál, ruku líně posunul nahoru a palcem a ukazováčkem sevřel jeden růžový hrot Arianiných řader.

„A možná že ty se bráníš, protože se bojíš toho, co cítíš."

„Nebojím se," procedila Ariana skrze zuby a nejraději by mu len samolibý úsměv smetla z jeho krásné tváře. Jen se mi nechce stále dokola poslouchat tvé vychloubání o milostných úspěších."

Než mohla říct cokoliv dalšího, Ranulf náhle vstal, nahý došel do rohu místnosti a začal se oblékat.

Ariana na něho ohromeně zírala v němém úžasu. Z každé pevné linie jeho svalnatého těla vyzařovala síla a živelná energie. Široká ramena, útlý pas a štíhlé boky, svalnatá stehna a šlachovitá lýtká... Ariana jen s námahou odtrhla zrak a podívala se dolů na své ruce složené v klíně.

Udivilo ji, že si při oblékání nevyžádal její pomoc, a když mu ji nabídl, prohlásil: „Už jsem ti řekl, tvá služba skončila."

„Ale proč?" zeptala se opatrně.

„Prostě uznávám, že úkoly služebné jsou pro tebe příliš náročné. Staneš se mou milenkou. Každou noc budeš trávit v mé posteli a přes den mi budeš dělat společnost."

Ariana se prudce posadila. „Ty chceš ze mě udělat svou kurtizánu?"

„Ne, kurtizánu ne. Jsi prostě můj vězeň, nic víc."

„Ale očekáváš, že s tebou budu sdílet tvou postel?"

Ranulf pozvedl jedno obočí. „Myslel jsem, že budeš ráda. Už nemusíš pracovat jako otrokyně."

„Dokud mě neuznáš za svou právoplatnou paní, v tvé posteli pro mě není místa."

„Ale je, Ariano," odpověděl stručně. „Ted jsme milenci. Tento fakt nemůžeš popřít."

Když Ranulf uviděl zmatek, který se jí zračil v očích, jeho výraz znězněl. „Poznáš, že být mou milenkou není tak strašné. Dokonce si myslím, že se ti to časem zalíbí."

„To bych raději čistila prasečí chlívek."

Ranulf se ušklíbl. „Proč ne? Naštěstí se už na tebe nezlobím tolik, abych po tobě něco takového vyžadoval.

Kromě toho by to bylo mrhání tvou krásou a talentem."

Ariana pevně zabořila prsty do přikrývky „Proč?" zeptala se. „Proč to musím být zrovna já? Vždyť na hradě je spousta jiných dívek, které by ti ochotně vyhověly ve všech ohledech."

Udivený jejím hněvem šiji Ranulf nedůvěřivě prohlížel. Nemohl pochopit, proč se tolik zdráhá. Vlastně čekal, že Arianu jeho zájem potěší. Klidně by mohl jmenovat tucet dívek, které by ji s radostí nahradily.

Možná si neuvědomuje, jaká privilegia s sebou nese postavení jeho milenky. Pokud si však myslí, že ho přinutí k něčemu, co sám nechce, pak se hluboce mýlí.

Jsi krásná žena a já po tobě toužím. Žádné jiné vysvětlení nepotřebuji."

Když viděl její odmítavý výraz, raději se k ní otočil zády a přes hlavu si přetáhl svrchní tuniku. Ariana ani netuší, že nad ním včera v noci vlastně zvítězila. Prohrál bitvu se svou vlastní vůlí a zcela se podvolil touze, kterou v něm vyvolávala. Dokonce změnil i své stálé pravidlo. Nikdy předtím nedovolil žádné ženě, aby u něho zůstala až do rána.

A právě teď netoužil po ničem více než se vrátit zpátky do postele, rozdmýchat její vášeň a zabořit se do hebkého těla. Chtěl by s ní strávit celý den. Učit ji, jak používat své tělo a jak si přivádět rozkoš.

Pak si však vzpomněl na bolest, kterou jí včera způsobil, a rychle svůj záměr přehodnotil. Ariana potřebuje čas na zotavenou. V jeho náruči byla tak křehká a bezbranná. Tak nevinná, a přitom vášnivá a dychtivá, žádoucí, plná touhy po naplnění.

Ranulf věděl, že by se na sebe měl zlobit. Vždyť svým svéhlavým činem stvrdil jejich svazek. Ale to teď už bylo jedno. Jeho žádost je právě na cestě do Říma a k anulaci sňatku dojde přesně tak, jak plánoval.

A mezitím si mohou užívat vzájemné blízkosti. Alespoň než ukojí svůj spalující chtíč. Dokud se jí nenabaží.

Ranulf se záměrným ignorováním jejího tichého hněvu dokončil oblékání a pak se k ní obrátil.

„Chci, aby sis odpočinula, miláčku. Večer, až se vrátím, budeš na mě čekat v mé ložnici."

Po těch slovech vyšel z místnosti a s bouchnutím za sebou zavřel dveře.

Ariana hlasitě zaklela. Mnohem více než Ranulfův příkrý rozkaz ji zlobila její bezmoc odporovat.

Zmocnil se jejího těla stejně snadno jako hradu jejího otce, a navíc chce v tom bezbožném hřešení pokračovat a nutit ji, aby zůstala v jeho posteli i bez požehnání církve.

Ariana zavřela oči a viděla před sebou jeho rty, jeho oči planoucí touhou. Vnímala jeho doteky a polibky, jeho laskání... Prála si, aby na ni raději křičel a zlobil se, poněvadž před jeho hněvem se dokázala bránit. Ale jak mu má odporovat, když je mírný a laskavý?

Nešťastně si povzdychla. Lhala mu. Ale udělala to jen ze strachu... Bála se chladného válečníka bez slitování, ale teď se mnohem více bojí něžného milence.

Tolik by ho chtěla nenávidět, ale obávala se, že je příliš pozdě. Po dlouhých letech čekání byl Ranulf stále jejím rytířem v blýskavé zbroji, který si kdysi dávno získal její mladé srdce.

Alana věděla, že on o její srdce nestojí. Považoval ji za rukojmí, nic víc.

Ariana se zachvěla. Svatá panno, jak se má chránit před jeho něžným dobýváním, když po něm tak dlouho touží? Až doposud se jí to celkem dařilo, poněvadž se snažila udržet mezi nimi odstup. Ale teď, když bude s Ranulfem sdílet jeho postel, zcela vydaná na pospas jeho smyslné vášni, je ztracená.

Ach, Bože, pomoz jí, nemůže zapírat, že právě tohle chce.

Když Ariana sešla dolů do síně, Ranulf už byl pryč. K jejímu velkému údivu nebylo po stráži, která ji neustále hlídala, ani památky.

Náhle si to uvědomila. Stát se pánovou milenkou může znamenat jisté výhody, o kterých dříve neuvažovala. Pokud nebude tak ostražitě hlídaná, snad se jí podaří nepozorovaně vyklouznout z hradu a splnit své neradostné poslání.

Ke svému nemalému překvapení uviděla Payna FitzOsberna, který na ni zcela zjevně čekal. Jakmile ji spatřil, vstal a řekl: „Mohla by ses ke mně posadit, paní, a posnídat se mnou?“

Ariana si ho nedůvěřivě prohlížela. Že by jí snad chtěl vyčinit za včerejší přerušení zvrhlé zábavy?

Rytíř se na ni však usmíval a přátelsky kývl hlavou. „Bude mi ctí, jestli přijmeš mou nabídku, paní. Pojď, neboj se, já nekoušu,“ dodal se smíchem a nabídl jí židli. „A kdybych se něčeho takového opovážil, jsem si jistý, že bys mi to vrátila.“

Ariana na jeho škádlení odpověděla váhavým úsměvem.

„Chtěl bych se omluvit za naše nevhodné chování včera večer,“ řekl, jakmile se posadila. „Měla jsi pravdu. Je neomluvitelné zneuctít Claredon takovým způsobem.“

Než stačila odpovědět, Payn zvedl ruku a přivolał sluhu. „Přines své paní něco k jídlu.“

„Paní?“ opakovala Alana, když se ocitli sami. „Copak jsi zapomněl, že mě lord Ranulf tohoto privilegia zbavil?“

„Ne, nezapomněl. Ale dnes ráno mě osobně informoval, že zrušil tvůj trest. Musím říct, že k mé velké úlevě. Rovněž bych ti chtěl vyjádřit svůj dík.“

„Svůj dík?“

„Ano, jsem ti vděčný, žes konečně upokojila jeho divokou náladu. Jako jeho první pobočník to jsem právě já, kdo mu je nejbližší po ruce, a tudíž musím snášet jeho rozmrzelost. Dnes ráno byl jako vyměněný.“ Ariana ztuhla, ale Payn s úsměvem pokračoval. „Byla to jen otázka času, paní. A čím dříve, tím lépe.“

Sloužící se vrátil s tácem studeného masa a chleba a položil ho před svou paní. Poté, co ho Payn propustil, zkoumavě se zadíval na Arianu. „Co vlastně víš o Ranulfovi, paní?“

Ostrým nožem zakrojila do pečeného masa. „Vím, že je to bezohledný, chladnokrevný rytíř, který nedrží slovo.“ Payn se usklíbl. „Ne, chtěl jsem vědět, zda znáš jeho minulost?“

Ariana se zamračila. Jen to, co mi řekl otec. A samozřejmě jsem slyšela všechny ty zvěsti, co ho doprovázejí. Black Dragon je známý jako krutý válečník, nemilosrdný ke svým nepřítelům. A taky se říká..., že bojoval se svým vlastním otcem a své postavení si vydobyl mečem.“

„Zvěsti nepřehánějí. Ranulf si skutečně své jméno a postavení musel vydobýt mečem, ale jen proto, že ho jeho otec vydědil. Nevěřil totiž, že je skutečně jeho syn.“

„Takže je to pravda? Že jeho matka...,“ Ariana se zarazila, neboť nevěděla, jak pokračovat.

„Byla nevěrná? Ano, to je pravda. Před Ranulfovým narozením se jeho matka zapletla s neurozeným mužem - hradním lovcem. A tudíž není jisté, kdo je Ranulfovým skutečným otcem. Ačkoliv Ranulf podobou i chováním tolik připomíná Yvese z Vernay, že popírat jeho původ je čisté bláznovství.“

„Zdá se, že ho dobře znáš.“

„Lépe než kdokoliv jiný. Vyrůstali jsme společně v jednom domě.“

Ariana bezmyšlenkovitě přikývla. Bývalo zvykem, že urození chlapci vyrůstali v domácnostech jiných rytířů.

„Od začátku Ranulf nad ostatními chlapci vynikal,“ pokračoval Payn. „Byl z nás největší a nejsilnější, ale jen díky tomu nevyhrával. Jako by ho poháněla nějaká neviditelná síla. Jako by chtěl dokázat sám sobě, že je nejlepší.“ Payn se zasněně usmál. „Nikdo z nás ho dobře neznal. Měl jen hrstku přátel. Nikoho si k sobě příliš nepřipustil. Uplynulo několik let, než mi vyprávěl příběh svého dětství. A to jen proto, že mě považoval za přítele a tehdy vypil příliš mnoho vína. Nebyl to hezký příběh.“ Payn se napil vína a pokračoval.

„Yves z Vernay byl..., jak to říct..., zahořklý muž? Milence své ženy ubíchoval a stejně tak skoro i ji. Po zbytek života ji zamkl v hradní cele. Církev, jak jistě víš, nevěru neuznává jako důvod k rozvodu. A co se týkalo dítěte, lord Yves se na něho nikdy nepodíval jinak než s pohrdáním a nenávistí. Až do svých čtyř let Ranulf našťastí jeho pozornosti unikl, dokud si na něho jeho otec nešťastnou náhodou nevzpomněl. Yves... se rozhodl potrestat syna za hříchy své matky. Jeho metoda byla - týrat tělo ve jménu zachrany duše.“ Payn se podíval Arianě přímo do očí. „Ranulf na zádech stále nosí znamení krutosti svého otce.“

„Svatá matko, ty přišerné jizvy,“ vydechla Ariana, hlas otřesený hrůzou. Jak mohl? Co to bylo za člověka, který mohl tak krutě zacházet s dítětem?“

„Monstrum. Ranulfov urozený otec chtěl z těla svého syna vymlátit ďábla.“

„Ďábla? Vždyť to byl nevinný chlapec! Dítě!“ „Ano, dítě. Celé dva roky musel Ranulf snášet jeho týrání, dokud nebyl poslán na výchovu. Tehdy krutosti svého otce unikl, ale nikdy, nikdy nezapomněl. Jeho jizvy na duši jsou mnohem hlubší než ty na zádech.“

Ariana nevěřicně kroutila hlavou. „Sire Payne..., máš pravdu..., to je otřesný příběh. Ale proč jsi mi ho vyprávěl?“

„Chtěl jsem, abys věděla, kdo a co z Ranulfa udělalo to, kým je." Chvilí se odmlčel a pak pokračoval. „A ještě bych ti chtěl vysvětlit, proč se s tebou odmítl oženit."

Ariana udiveně povytáhla obočí. „Poslouchám." Jsem přesvědčený..., že se Ranulf s tebou odmítl oženit, poněvadž hluboce nedůvěřuje dámám tvého postavení. Nikdy by to nepřiznal, ale já si myslím, že se tě vlastně bojí." „Bojí...? Mě? Proč by se mě bál?"

Payn se hoře usmál. „Ranulf se naučil ženám nedůvěřovat. Nejdříve jeho nevěrná matka a pak..." „Prosím, pokračuj."

„Dobře tedy. Jak už jsem řekl, Ranulf byl vždy nejsilnější a nej-udatnější. Za své úspěchy v boji byl v sedmnácti pasován na rytíře a jako takový nastoupil službu u svého pána, který ho vychovával. Hyl třetím synem a panství Vernay mu bylo jednou provždy zapovězeno. Jak jistě dobře víš, rytíř bez peněz a bez pozemků nemá příliš na výběr. Ale pak... přišel skandál. Zkrátka, žena jeho pána se ho pokusila svést."

„Žena jeho pána?" Ariana se nestačila divit. „Paní domu?"

„Ano. Jsem si jistý, že Ranulf v tom byl zcela nevinně. Po útrapách svého mládí odmítal podvádět jakéhokoliv muže, a tím spíše svého pána. Rovněž odmítl se svým pánem bojovat a raději s hanbou odešel. A tehdy jsem ho následoval."

„Musel jsi o něm mít vysoké mínění."

„Není nikdo jiný, komu bych chtěl sloužit," řekl Payn vážně. „A jak se ukázalo, oba jsme se rozhodli správně. Dva roky jsme strávili na válečných výpravách v Normandii a Francii, kde jsme přišli k velkému jmění. Rok jsme bojovali jako žoldnéři pro hraběte Geoffreya z Anjou, kterému jsme pomohli zbavit Normandii Francouzů a z jeho syna Jindřicha učinit vévodu."

Ariana často slýchala o moudrém a spravedlivém Plantageneto-vi, který si podmanil Normandii a pro svého syna Jindřicha vydobyl vévodství. Vždyť právě Jindřich se nyní stal anglickým králem.

„Ranulfova zručnost neunikla pozornosti mladého Jindřicha, a když došlo k dalšímu skandálu, Ranulf vstoupil do jeho služeb."

„K dalšímu skandálu?"

Payn se hoře usmál. „Šlechtična z Geoffreyova dvoru znovu Ranulfovi dokázala, že v sobě nemá víc cti než ostatní. Tuto vdanou *dámu*, která Ranulfovi projevovala až přílišnou pozornost, jeho nezájem urazil natolik, že ho neprávem obvinila ze znásilnění."

Payn se odmlčel a Ariana na sobě cítila jeho zkoumavý pohled. Ona rovněž Ranulfa neprávem obvinila, že se jí zmocnil. Ale udělala to ze zcela jiných pohnutek. Ranulf jí slíbil, že se s ní ožení, a pak se po pěti letech stáhl.

„Tak teď vidíš," řekl Payn mírně, „že Ranulfova nedůvěra v urozené dámy není neopodstatněná."

„Už chápu, proč podezřívá všechny ženy," odpověděla Ariana opatrně, „ale mám jednu otázku. Proč souhlasil s našimi zasnubami?"

„Z obvyklých důvodů. Titul a půda. Jsem si jistý, že to druhé je pro něho mnohem důležitější."

„Ale Ranulf přece získal velké bohatství, ne?"

„Ano. Za své služby získal několik bohatých panství, zvláště pak za věrnost mladému Jindřichovi, kterému pomohl dobýt Normandii a později získat anglický trůn. A právě tak získal zpět i Vernay. Nesmíš však zapomínat, co tam všechno prožil. Každý kout je plný bolestných vzpomínek."

„Dovedu si představit, že se svému otci chtěl pomstít."

„Když vidíš jeho záda, copak se mu můžeš divit?"

Ariana jen tiše zakroutila hlavou.

„Nicméně bití nebylo to nejhorší," řekl Payn hoře. „Dokonce i tehdy Ranulf akceptoval svůj osud. Jenomže krátce poté, co vstoupil do služeb Jindřicha, Ranulfovi dva starší bratři zemřeli. Jeden v boji a druhý na zápal plic. Dokonce ani po jejich smrti lord Yves neuznal své otcovství a nedal svému jedinému synovi své jméno a titul. A tehdy Ranulfova trpělivost přetekla. Jindřichovým jménem získal Vernay a svého otce vyzval k boji na život a na smrt."

„Co se stalo?"

„Ranulf vyhrál, přirozeně, ale přesto svého trýznitele nezabil, i když k tomu měl dobrý důvod. Jeho otec utekl do Francie, kde žije dodnes. Slyšel jsem, že se Yves obrátil k Bohu. Nevěřím však, že někdo s tak černou duší může dojit odpuštění."

Ariana chápavě přikývla.

Jako projev svých díků vévoda Jindřich učinil z Ranulfa pána na Vernay a podepsal dokument, kterým dává Ranulfovi plné právo používat titul i jméno svého otce. Jenže Ranulf se s Vernay nespokojil a pokračoval ve svých nájezdech ve snaze stát se nejmocnějším baronem v Normandii." Payn se odmlčel a upřeně se na ni podíval. „Věděl, že ty, jako dědička velkého jmění, mu v tom pomůžeš."

„Tak proto souhlasil se svatbou."

„Ano, ale řekl bych, že svého činu okamžitě litoval. Když u někoho sloužíš tak dlouho jako já u Ranulfa, poznáš ho tak dobře, že vnímáš i jeho nejhlubší city."

Ariana sklopila zrak, aby skryla svou bolest. Já mám také city, sire Payne. Před léty jsem mu přísahala svou loajalitu, že mu budu sloužit jako dobrá a věrná manželka. Dala bych mu i své srdce, ale on mě odmítl."

„Nechci ospravedlňovat jeho čin, má paní," řekl Payn tiše. Jen chci, abys ho pochopila. Ranulf je odvážný muž. Ujišťuji tě, že si své jméno plně zasloužil. Navzdory své odvaze se však bojí, že bude znovu zrazen. A když jsi mu odmítla vydat Claredon, jako mu jeho otec odmítl předat Vernay, rozlítla jsi v něm zlost a nenávist, která ho provází po celý jeho život."

„Teď to chápu. Ale znovu..., proč mi to vlastně říkáš?"

„Poněvadž ho miluji jako bratra. Zaslouží si mnohem lepší život, než jaký mu až doposud osud přichystal."

„Tvá loajalita je obdivuhodná," zamumlala Ariana. „Není mnoho rytířů, kteří by sloužili chudému pánovi s takovou oddaností."

„On si mou oddanost vydobyl, paní. V boji je nepřekonatelný. Je to prostě rozený vůdce. Ale právě tak je dobrým a starostlivým pánem. Svým poddaným vládne pevnou, avšak spravedlivou rukou."

Ariana pomalu přikývla. Vždyť sama byla svědkem jeho moudrých rozhodnutí. Začala si uvědomovat, že Black Dragon není tak bezcitný a krutý, jak tvrdí jeho temná pověst.

„Myslím," řekla tiše, „že právě proto mi ho otec vybral za ženicha."

„To bylo moudré rozhodnutí. Ranulf není bez srdce, paní. Jen ho skrývá za pevný štít. Ranulf je voják. Zabíjení je jeho poslání - byl k tomu vycvičen. Neví nic o lásce a o něž. Celý život ho provází jen násilí a zloba."

Samozřejmě se občas objevilo nějaké děvče, ale který rytíř nezasel divoký oves?"

Ariana se hoře usmála.

Payn si odkašlal. „Správná žena by ho mohla změnit." „Myslíš..., že tou ženou jsem já?"

zeptala se tiše. „Věřím v to. Ale nebude to lehké. Ranulf nikdy nezapomíná a ty, pokud vím, jsi mu odmítla vydat Claredon, pomohla jsi vazalovi svého otce, aby utekl a zosnoval povstání, falešně jsi ho obvinila z naplnění manželství..."

„Ale teď už je naplněné," vyhrkla Ariana dřív, než se stačila začervenat.

„Možná ano, ale to jen stěží bude stačit jako základ spokojeného manželství. A pak je tu ještě zrada tvého otce. Vzhledem k okolnostem jsi sama považována za zrádce."

Prudce vystrčila bradu. „Můj otec krále nezradil. Když Štěpán zemřel, otec okamžitě přísahal Jindřichovi a nic ho nemohlo donutit změnit názor. Do Bridgenorthu odjížděl jako Jindřichův vazal. Nebude trvat dlouho a on sám dokáže, že je nevinný."

Payn si ji zamyšleně prohlížel. „Řekl bych, že ti věřím, paní, ale můj názor není důležitý. Musíš přesvědčit především Ranulfa."

„Co... co navrhuješ, abych udělala?"

„Na Ranulfa nesmíš spěchat, paní. Musíš si získat jeho důvěru. Bez důvěry nikdy nepřekoná svůj hluboce zakořeněný strach."

Podívala se dolů na ruce sepnuté v klíně. „Jsem poctěná tvou důvěrou, sire Payne. Jen nevím, zda jsem jí hodna. Jak jsi sám řekl, nebude to lehké."

Payn se usmál. „Pokud ho má někdo změnit, paní, pak jedině ty."

Vstal od stolu a uctivě se Arianě poklonil. „Těším se na den, kdy zaujmeš své právoplatné místo paní Claredonu." Poté se obrátil a dlouhými kroky vyšel ze síně.

Ariana ho sledovala pohledem plným naděje. V Paynu Fitz-Osbernovi našla zcela nečekaného spojence. Byl Ranulfovi věrným a dobrým přítelem a ona doufala, že stejně tak bude i jejím.

Ariana seděla nad netknutým jídlem a přemýšlela o všem, co jí Payn řekl o Ranulfově hořké minulosti. Bolesti se jí svíralo srdce a do očí se draly hořké slzy.

Jeho urozený otec z něho chtěl vyhnat ďábla. Tak proto Ranulf tvrdil, že jeho duše už dávno patří peklu. Jako dítě pykal za hříchy své matky a v mládí mu bylo odmítnuto legitimní rodinné jmění a titul.

Ariana potřásla hlavou a snažila se od sebe odehnat pocit lítosti. I když teď lépe chápala důvody jeho leckdy podivného chování, nic to neměnilo na tom, že jí stále nedůvěřuje. Ranulf se *bojí* bolesti, kterou by mu mohla způsobit.

Mýlí se stejně jako ve svém obvinění, že je zrádkyně. Jenže jak ho přesvědčit? Vždyť ji nepovažuje za nic jiného než za úskočnou a lstivou ženskou. Poskvrněním prostěradla si příliš nepomohla. Tím, že se Ranulfa snažila podvodem přinutit k manželství, jen zatvrdila jeho srdce.

A nejhorší na tom byl fakt, že k němu nikdy nemůže být zcela upřímná. Má tajemství, které neprozradí žádné živé bytosti, natož pak novému pánu Claredonu, jenž má moc nad životem i smrtí těch, kteří žijí na jeho panství.

Ariana si zničeně povzdychla.

Stála před nelehkou výzvou. Už dávno nechtěla jen získat právo stát se Ranulfovou manželkou. Toužila získat jeho srdce.

Payn se usmál. „Pokud ho má někdo změnit, paní, pak jedině ty."

Vstal od stolu a uctivě se Arianě poklonil. „Těším se na den, kdy zaujmeš své právoplatné místo paní Claredonu." Poté se obrátil a dlouhými kroky vyšel ze síně.

Ariana ho sledovala pohledem plným naděje. V Paynu Fitz-Osbernovi našla zcela nečekaného spojence. Byl Ranulfovi věrným a dobrým přítelem a ona doufala, že stejně tak bude i jejím.

Ariana seděla nad netknutým jídlem a přemýšlela o všem, co jí Payn řekl o Ranulfově hořké minulosti. Bolesti se jí svíralo srdce a do očí se draly hořké slzy.

Jeho urozený otec z něho chtěl vyhnat d'ábla. Tak proto Ranulf tvrdil, že jeho duše už dávno patří peklu. Jako dítě pykal za hříchy své matky a v mládí mu bylo odmítnuto legitimní rodinné jmění a titul.

Ariana potřásla hlavou a snažila se od sebe odehnat pocit lítosti. I když teď lépe chápala důvody jeho leckdy podivného chování,

nic to neměnilo na tom, že jí stále nedůvěřuje. Ranulf se *bojí* bolesti, kterou by mu mohla způsobit.

Mýlí se stejně jako ve svém obvinění, že je zrádkyně. Jenže jak ho přesvědčit? Vždyť ji nepovažuje za nic jiného než za úskočnou a lstivou ženskou. Poskvrněním prostěradla si příliš nepomohla. Tím, že se Ranulfa snažila podvodem přinutit k manželství, jen zatvrdila jeho srdce.

A nejhorší na tom byl fakt, že k němu nikdy nemůže být zcela upřímná. Má tajemství, které neprozradí žádné živé bytosti, natož pak novému pánu Claredonu, jenž má moc nad životem i smrtí těch, kteří žijí na jeho panství. Ariana si zničeně povzdychla.

Stála před nelehkou výzvou. Už dávno nechtěla jen získat právo stát se Ranulfovou manželkou. Toužila získat jeho srdce.

„Ano. Udivuje té to?“

Očima sklouzla k luku a šípům opřeným v rohu místnosti. Byla tak zabraná do práce, že si ani nevšimla hlučných příprav na lov.

„Ne, vůbec ne,“ lhala. „A kterým směrem se chceš vydat, pane?“

„Copak na tom záleží?“

Jižní les je plný zvěře.“

„Skutečně? Tvůj zájem o lov mi připadá poněkud neobvyklý.“

Ariana na sobě cítila jeho pronikavý pohled a přinutila se ke klidu. Jen jsem chtěla, aby byl lov úspěšný. Všichni si rádi pochutnáme na čerstvé zvěřině - a když jsou tvé touhy ukojeny, jsi přívětivější,“ nemohla si odpustit kousavou poznámku.

Ranulfovy koutky se pozdvihly v lehkém úsměvu, ale jeho výraz zůstal stále stejně vážný. „Až doposud jsem si nevšiml, že by ti záleželo na ukojení mé touhy, paní. Existuje snad nějaký důvod tak náhlé změny?“ řekl a zkoumavě pozoroval její tvář. „Snad nějaká další rebelie? Možná se severní les hemží povstalci, a proto mě posíláš do jižního.“

Přinutila se zůstat klidná. „Pokud se na Claredonu chystá nějaké povstání, já o něm nevím.“

„A co východní les?“ zeptal se Ranulf nenuceně a dál ji upřeně pozoroval. V Arianiných očích spatřil záblesk strachu, ale nedokázal poznat proč.

Ariana rychle sklopila oči, aby neprozradila své tajemství.

„O východním lese se říká, že v něm straší, můj pane. Všichni se mu raději zdaleka vyhýbají.“

„Cože? Strašidla?“ zvolal Ranulf pobaveně. Jaké štěstí, že v nic takového nevěřím.“

Ariana viděla, že Ranulfovo podezření jen roste. Proto se rozhodla své falešné obvinění stáhnout. „Samozřejmě že v něco tak dětinského také nevěřím,“ ujistila ho se stále sklopeným zrakem, „ale je pravda, že tam často slýchávám výt vlky.“

„Další důvod, proč se vydat právě tam. Jistě budeš ráda, když je z Claredonu vyženu.“

„Ano...,“ le.koktala Ariana a najednou nevěděla, jak dál.

„Možná,“ řekl Ranulf zlověstně, „se přede mnou snažíš něco skrýt. Stýkáš se tam snad se svým milencem?“

Udiveně se na něho podívala. „Moc dobře víš, že jsem před tebou nikdy žádného milence neměla.“ „Hradní klepy říkají něco jiného.“

Celá ztuhla. „Sám ses mohl přesvědčit o mé nevině, pane.“

„A ty sama víš, že existuje způsob, jak se potěšit i bez protržení panenské blány.“

„Nikdy jsem žádného milence neměla,“ řekla Ariana podrážděně.

Ranulf se ušklíbl. „Ani vazala svého otce? Muže, kterého jsi osvobodila? Simona?“

Ariana chladně opětovala jeho pohled. „Simona ani žádného jiného.“

„A tak to i zůstane,“ řekl Ranulf pevně. „Budu tvůj jediný mileneček. Zabiju každého muže, který se tě jen dotkne. Rozumíš mi?“

Ariana ho zkoumavě pozorovala. Nemohla pochopit, kde se bere taková žárlivost - dokud si však nevzpomněla na jeho zkušenosti s ženami jejího postavení. Ranulf byl přesvědčený, že ona není lepší než ty ostatní ženy, které jeho život naplnily bolestí a zklamáním.

„Nemám žádného milence,“ řekla tiše. Jen jsem ti chtěla poradit.“

Nevěřil jí. V zářivých šedých očích spatřil záblesk viny. Přisahal by, že mu neřekla celou pravdu.

Odrhl od ní oči. Už nechtěl dále naslouchat jejím lžím, které vycházely z tak krásných rtů. Obrátil se k ní zády a bez rozloučení odcházel z místnosti. U dveří se však ještě zastavil, podíval se na ni a řekl: „Raději se modli, abych po tvém milenci nenašel ani stopu.“

Ariana si vyděšeně přiložila ruku k ústům. Dobrotivý Bože, co to jenom provedla? Vždyť v Ranulfovi zcela zbytečně probudila podezření. Bude ve východním lese hledat rebely a možná narazí na její tajemství.

„Ne," zašeptala Ariana ve snaze uklidnit se. Nic není ztraceno. Možná je i dobře, že se Ranulf upnul na neexistující rebely. Zatímco bude pátrat po povstalcích, možná přehlédne to, co ona už čtyři roky skrývá. Ariana se může opravdu jen modlit. Modlit se, aby tajemství Claredonu zůstalo neodhaleno.

* * *

Ranulf východně od claredonského hradu nenarazil na vlky ani na povstalce. Nicméně k velké nelibosti lovců dokonce ani na žádnou zvěř. Zdálo se, jako by se východnímu lesu všechna boží stvoření vyhýbala. Vymetli každý stinný kout, dokud konečně nenarazili na stopu divočáka, která však vedla na sever.

Ulovili jen dvě divoká prasata a pět koroptví, ale Ranulf se zdál spokojený. Kdyby v lese narazil na Simona, jednou ranou by ho rozsekl vejpúl.

Ranulf věděl, že takhle žárlit je nerozumné, přesto si nemohl pomoci. Kdykoliv si představil, že by Ariana mohla být s jiným mužem, před očima se mu zatmělo a mozek vypověděl službu. Ještě nikdy na žádnou ženu nežárlil, nikdy žádné nedovolil, aby se k němu tolik přiblížila. Vždy využil jen jejich těla.

A s Arianou to nebude jiné, přísahal si v duchu. Je stejná jako stovky žen, kterých se kdy zmocnil. Ne, není jako jiné. Její chladná krása v kombinaci s ostrým jazykem jí dává zvláštní přitažlivé kouzlo, se kterým se nikdy dříve nesetkal.

Den se pomalu blížil ke svému konci a Ranulf pospíchal zpátky na hrad. Když uviděl Arianu ve velké síni, jak dohlíží na sloužící, kteří zapalovali svíce a připravovali stůl, srdce se mu rozbušilo jako o závod.

Měla na sobě hedvábné karmínové šaty zdobené tenkým zlatým řetízkem, který jí volně obtáčel boky, a rozpuštěné vlasy jí v hustých kadeřích spadaly na ramena.

S lítostí si uvědomil, že si nevzal jeho dárek, přesto byla nevýslovně krásná.

Musel se ze všech sil ovládat, aby k ní nepřiskočil a neobjal ji. Jako nedočkavý mladík pospíchal nahoru, kde ze sebe smyl tu nej-horší špínu, a zase rychle chvátil dolů, aby byl konečně s ní.

Ariana váhavě stála v čele stolu a čekala na jeho příchod. Payn, který k ní přistoupil jako první, se hluboce uklonil a se smyslným úsměvem řekl: Jsme poctěni, paní, tvou přítomností. Nemám pravdu, Ranulfe?"

Ranulf, popuzený, že ho jeho vazal předběhl, jen přikývl a dodal: „Ty šaty ti opravdu sluší."

Ariana skromně sklopila zrak. „Děkuji, můj pane. Jsem ráda, že jsi mi dovolil znovu si obléct své šaty."

Její mírná narážka Ranulfa ještě více otrávila.

Alespoň že jídlo chutnalo opravdu skvěle. Byla to ta nejchutněj-ší krmé, jakou na Claredonu okusil. Zvěř, kterou dnes ulovili, bude k večeři až zítra, ale na stole ležela pečená selata, nadívaní tetřív-ci, uzení herinci s kořeněnou omáčkou, čerstvý chleba a zralý sýr. Během prvního chodu se díky Paynovým zkoumavým dotazům dozvěděl, že přípravu večeře si vzala na starost Ariana. Nebyl si jistý, jestli toho na ni nebylo moc, nicméně s výsledkem byl spokojený.

Navzdory hlasité chvále všech přítomných Ranulf skoro nic nesnědl. Konverzace kolem něho plynula, ale on mlčel. Až bolestně si uvědomoval chladnou krásku, která seděla po jeho boku. Nejraději by večeři ihned ukončil a odebral se s ní do svých pokojů, kde by ji měl jen sám pro sebe.

Po jídle vběhla do velkého sálu skupina kejklířů, ale Ranulf neměl v plánu zůstat a bavit se. Upřeně se podíval na Arianu a té bylo všechno hned jasné.

Cítila, jak se jí intenzitou jeho pohledu rozbušilo srdce. Vždyť ona sama téměř nejedla, myšlenky soustředěné na nadcházející noc. Pokožku měla jako v jednom ohni a v žaludku podivné chvění. Byla netrpělivá a vzrušená, plná očekávání.

Jdi a připrav mi lázeň," zamumlal Ranulf, jakmile zazněly první tóny hudby. Když Ariana přikývla a chtěla vstát, dotkl se její paže a zarazil ji. „Chci, abys tam na mě počkala," dodal hlubokým hlasem, ve kterém se zcela zjevně odrážely jeho úmysly.

Sloužící, které Ariana zavolala, pospíchali, aby splnili přání své paní, a zakrátko v pánově ložnici stála kouřící vana plná horké vody. Právě odcházel poslední sluha, když Ranulf vešel dovnitř.

Jakmile se za ním zavřely dveře, pevně sevřel Arianu v náruči a vášnivěji políbil. Celé jeho tělo tepalo bolestnou touhou. Na břiše cítila jeho pevné mužství a omámeně vydechla.

Smyslně se usmál a rukou vklouzl pod dlouhou sukni. „Na tuhle chvíli jsem čekal už od rána."

K jejímu překvapení ji Ranulf nejdříve svlékl. Jeho hbité prsty doprovázely žhavé polibky a letmá pohlazení.

Stála před ním zcela nahá a chvěla se očekáváním.

„Ani nevíš, jak mě pokoušíš, čarodějko," mumlal se rty přitisknutými k růžové bradavce. „Tvůj chlad mě rozpaluje a burcuje všechny mé smysly."

Chlad? Jak by mohla zůstat chladná, když jí v žilách tepe spalující vášně?

Naposledy se snažila vzepřít se své vlastní touze a odstrčila ho od sebe. „Můj pane..., ne..."

„Ano," trval Ranulf na svém a rukama vklouzl mezi štíhlá stehna. Poté prstem přešel po vlhké štěrbině. „Chceš mě. Podívej, jsi vlhká touhou."

Chtěla ho, svatá panno, stůj při ní. Měl podivnou moc, kterou ji přinutil zapomenout na vše kromě jeho doteků.

Jeho prsty se probíraly okvětními plátky prokrveného ženství, otevíraly ji, hledaly bránu do horké smyslnosti.

Když dlouhým prstem pomalu vnikl dovnitř, Ariana zatajila dech a celá se zachvěla.

Ranulfovy oči žhnuly vítězstvím. Popadl ji za ruku a přiložil ji na své ztopořené mužství. „Zkus, jak po tobě toužím. Svlékni mě," nařídil ochraptělým hlasem.

Ariana ho s chvějícími se prsty uposlechla. Zatímco ukládala vlněnou tuniku, Ranulf si zul boty a svlékl kalhoty. Když se k němu otočila zpátky, stál před ní zcela nahý.

Ariana od něho nemohla odtrhnout zrak. Pohledem klouzala přes široká ramena, svalnaté paže, štíhlý pas... až k černým chloupkům/ze kterých trčel dlouhý a pevný penis. Po včerejší zkušenosti už věděla, že se ho nemusí bát, ba právě naopak.

Náhle si uvědomila, že rovněž Ranulf ji upřeně pozoruje, zrak soustředěný na bělostné oblíny plných nader. Beze slova k ní přistoupil, vzal je do dlaní a bříšky palců začal třít zduřelé bradavky. Zhluboka se nadechla a vnímala jen prudké vlny touhy, které v ní svými doteky probouzel.

Smyslně se usmál.

„Pojď," řekl, vzal ji za ruku a vedl k vaně. Vstoupil do horké vody a klesl na kolena.

Měla by si kleknout vedle něho, ale Ranulf ji zadržel. Naklonil se dopředu a rty přitiskl na hebké hnízdečko jejího žensství.

Ariana zděšeně vydechla a chytla se jeho ramen, aby neztratila rovnováhu. „Ne..., Ranulfe..., prosím..."

Ignorujíc její prosby jí něžně roztáhl nohy a zhluboka vdechl opojnou vůni vlhkého žensství. Pohled na kypré záhyby zrudlé vzrušením ho přiváděl k šílenství.

„Musím ochutnat," zamumlal ochraptěle a špičkou jazyka nabral tekutý med horké touhy.

Ariana slastně zasténala a omámeně klesla na kolena.

„Ukaž mi, jak mě dokážeš potěšit, lištičko," řekl, vzal ji za ruce a položil si je na hrud, kde divoce tepalo jeho srdce.

Poté jí do dlaní vložil mýdlo a vedl ji po svém těle, dokud její vlastní primitivní touha dotýkat se ho nezvítězila a zcela ji neovládla. Její chvějící se prsty klouzaly po hebké pokožce obepínající pevné svaly široké hrudi, probíraly se jemnými chloupky, které směřovaly stále níž a níž až k plochému břichu a pak...

Když Ariana zaváhala, Ranulf se k ní naklonil, něžně ji políbil a zašeptal: „Celého. Musíš mě umýt celého. Můj prut se chvěje touhou. Vezmi ho do dlaně."

Ariana ho uposlechla a pevný penis opatrně vzala do dlaně.

„Pevněji, přitlač..., neublížíš mi."

Přitlačila a vášeň, kterou spatřila v jeho očích, ji připravila o dech. „Ach..., ano..., to je ono..." S tichým zasténáním Ranulf zavřel oči a s rozkoší vychutnával slast, kterou mu způsobovala.

Ariana, s pohledem upřeným na jeho tvář, klouzala dlaní nahoru a dolů po pevné hříděli, dokud ji nepopadl za ruku a nezastavil ji. Zdálo se, že opojnou slast už déle nemůže snášet.

Napolo se vyklonil z vany, objal ji kolem pasu, nadzvedl a posadil si ji obkročmo na klín, tváří k sobě.

Ariana zalapala po dechu a snažila se z jeho objetí vymanit, nicméně marně. Ranulf ji chytil za zápěstí a přidržel, kde byla. „Počkej, bude se ti to líbit."

„To není přirozené..."

„Ach..., ale je, miláčku." Oči mu žhnuly zlatavým plamenem. „Je to ta nejpřirozenější věc na světě."

Obě velké dlaně vklouzly pod hebký zadeček, nepatrně ji nadzdvíhl, nasměroval na své mužství a prudce pustil dolů. Ariana slastně vykřikla. Byl tak dlouhý a pevný, tepal životadárnou touhou, napíнал ji, vyplnil až po samotný okraj. Omámená vzrušujícím pocitem plnosti se k němu dychtivě přitiskla.

Ranulf ochraptěle zasténal a vnikl ještě hlouběji. Pomalé instinktivní pohyby jejích boků ho přiváděly k šílenství. Pevně ji popadl za zadeček a začal ji nepatrně nadzvedávat, stále rychleji a rychleji, dokud Ariana nepropadla vášnivému rytmu touhy a naplnění. V uších mu zněl její zastřený dech a šplouchání vody, kterou Ariana rozvířila divokými pohyby svých boků. O chvíli později se k němu křečovitě vyklenula, prsty zabořila clo pevné hradby jeho svalů, hlavu zaklonila dozadu a s hlasitým výkřikem vyvrcholila.

A právě tehdy do ní Ranulf naposledy prudce vnikl a se zvířecím zachroptěním explodoval.

Leželi si v náručí, objímali se a vnímali jen vlny uspokojení, které pomalu slábly a odeznívaly.

Když se Ariana vzpamatovala, ležela bezvládně na Ranulfově hrudi, tvář zabořenou do vlhké prohlubně v jeho rameni. Něžně a konejšivě ji hladil po zádech. Ariana se k němu s tichým povzdechem přitiskla, s přáním zůstat tak navždy.

Náhle si s údivem uvědomila, že Ranulf uvnitř ní začíná znovu tuhnout.

„Koupel může počkat," zašeptal Ranulf. Já ne."

A po těch slovech ji vzal do náruče, vystoupil z vany, došel k posteli a aniž by opustil její horké tělo, zády ji položil na matraci a sám si lehl na ni. Doširoka roztáhl štíhlé nohy a ještě hlouběji vnikl dovnitř. Jeho nutkavá potřeba na Arianu působila jako mocné afrodiziakum. Jeho úd byl znovu pevný a dychtivý, ačkoliv jen před malou chvílí prožil největší rozkoš svého života.

Podepřel se lokty a prudkými pohyby boků začal divoce přirážet. Ariana se zachvěla a v živelné extázi mu vycházela vstříc.

„Otevři oči, miláčku," přikázal Ranulf. „Dívej se na mě."

Ariana otevřela oči a málem se utopila v jeho horoucím pohledu přetékajícím vášní.

„Dívej se, jak do tebe vstupuji.“ Napjal paže, skoro až po okraj se vytáhl, jen špičku penisu nechal ponořenou v její hebkosti.

Ariana sklopila zrak a dívala se, jak do ní sune svůj dlouhý úd, jak ji naplňuje, jak se zmocňuje pokladu jejího žensství. Pohled byl natolik erotický a vzrušující, až Ariana začala tiše sténat, objala ho kolem ramen, přitiskla ho k sobě a v divokém rytmu pradávné extáze zběsile pohybovala boky, kroutila se a vykřikovala jeho jméno.

„Přesně takhle tě chci,“ mumlal Ranulf, v hlase odraz syrové touhy. „Rozpálenou a divokou.“

Přesně *tohle* jsem chtěla, pomyslela si Ariana omámeně. Zmítat se v Ranulfově náruči, zcela podrobená jeho smyslnou sexualitou.

A přesně takhle ho chtěla, uvědomila si, když ucítila křečovitě záchvěvy svalnatého těla. Ztratil kontrolu nad sebou samým a nechal se ovládnout svým hladem a touhou.

Už nebyli nepřátelé. Jen dvě těla propletená v jedno. Dvě srdce tlukoucí v jednom vášnivém rytmu.

17

Ranulf zůstal dva dny zavřený s Arianou v ložnici. Celou dobu jí poskytoval rozkoš a učil ji, jak má způsobovat rozkoš ona jemu.

Služebnictvo jim přinášelo jídlo přímo do ložnice, spolu s horkou vodou na koupel a s dřívím k topení. Nikdo si nedovolil porušit pánův rozkaz a pokoušet vznětlivou náladu Blacka Dragona tím, že by je vyrušoval.

Ranulf se Ariany nemohl nabažít. Ještě nikdy neprožil takové uspokojení jako v Arianině náruči. Jeho bývalá snoubenka se ukázala jako bystrá žákyně a dychtivá milenka, která tála touhou po jeho polibcích.

A stejně tomu bylo i teď, druhé odpoledne, kdy do zavřených oken bušil prudký déšť.

Ležela vedle něho a po vášnivém milování ztěžka oddychovala. Vlasy měla v divoké zmeti rozprostřené na jeho široké hrudi, štíhlé údy propletené s jeho.

„Tak vidíš, miláčku,“ řekl zastřeným hlasem, „máš větší výdrž, než sis myslela.“

Ariana odmítla třeba jen otevřít oči a jen něco zamumlala.

„Co jsi říkala?“

„Říkala jsem..., že používáš zvrhlé taktiky.“

Usmál se. „Zlobíš se, protože tě vždy zradí vlastní tělo.“

To Ariana nemohla popřít. Stačil jediný Ranulfův dotek a ona se chvěla touhou, která ji připravovala o zdravý rozum a zbavovala vlastní vůle. „Možná. Ale to, co mi děláš, není správné. Je to barbarské.“

„Barbarské, to máš pravdu. Své zkušenosti jsem získal od sara-cénské kurtizány. Ale sama musíš uznat, že jejich umění milování je vskutku nápadité a vzrušující.“

„Je zvrácené a nemravné,“ trvala na svém. „Ale účinné.“

Svatá dobroto, samozřejmě že bylo účinné, pomyslela si Ariana ospale. „Vůbec ne,“ zamumlala.

„Ach, zranila jsi mé srdce,“ prohlásil Ranulf s úsměvem, neboť o jeho vlivu na Arianu věděl své.

Ariana otevřela jedno oko, aby se mu podívala do tváře. Nebylo to poprvé, co si z ní nebezpečný Black Dragon utahoval. „Nevypadáš zraněně, můj pane. Spíše bych řekla... spokojeně.“

„Copak k tomu nemám důvod? Předvídal jsem, že se mi ochotně podvolíš, a podívej se.“

Zamračila se, prstem zajela do hebkých chloupků na jeho hrudi a šklubla.

Ranulf ji popadl za ruku, zvedl si ji k ústům a políbil. „Máš ráda násilí, děvče?“

„Ne..., dobře víš, že dávám přednost něžnosti.“

Jeho oči potemněly. „Ano, vím. Už dávno jsem se naučil, že ženy získám spíše něhou než násilím.“

Jeho nesnesitelná arogance ji neustále pobuřovala. „Považuješ ženy za slabé jen proto, že naše těla jsou křehčí než ta vaše.“

Ranulf náhle zvážněl, dobrá nálada se rozplynula. „Znám sílu žen..., a rovněž jejich proradnost. Tvé pohlaví má zbraně, které nepřemůže žádný muž.“

Ariana zaváhala, neboť si vzpomněla na Paynovo vyprávění o Ranulfově životě. „Už tě nějaká žena přemohla?“ zeptala se tiše.

V očích se mu mihla temná bolest, která však okamžitě zmizela, až Ariana přemýšlela, zda se jí to jen nezdálo.

Ranulf prsty mimo-volně vklouzl do hebkých kadeří. „Nechci o tom mluvit.“

Před několika dny by Ariana odpověděla kousavou poznámkou, ale to ještě nevěděla o jeho bolesti. Teď jen přitiskla rty na starou ránu z bitvy a cítila, jak mu prudce bije srdce. Jeho překrásné tělo se podobalo čepeli ukuté z pevné oceli, odmítající vlastní minulost. Nicméně dokonce i meč se může zlomit.

Ariana pocítila nutkavou touhu sevřít tohoto silného muže v náruči a ochránit ho před bolestí a utrpením.

Zvedla se na jedno předloktí a podívala se mu přímo do očí. Jeho zrak však sklouzl k jejím rtům a potemněl.

Věděla, co to znamená. Znovu se probudila jeho nezkrotná vášně, jeho neukojitelný hlad, ale tentokrát v jeho očích viděla ještě něco jiného. V jantarových hlubinách ležela nevyřčená otázka, jako by si Ranulf náhle vzpomněl, kým vlastně Ariana je. Šlechtice, které nemůže nikdy věřit.

Přesto prsty vpletl do jejích vlasů a sklonil hlavu, aby ji políbil.

Arianu zaplavilo vzrušení a smyslná touha. Přitiskla se k jeho pevnému tělu, prsty klouzala po horké pokožce.

„Můj pane..., copak ještě nemáš dost?“

„Dost? Ne. Tebe nebudu mít nikdy dost.“ Když stále váhala, skepticky pozvedl obočí. „Chceš snad popřít, že po mně toužíš, lásko?“ zeptal se tichým hlasem.

Ne, to nemohla. Její touha v uplynulých dvou dnech přerostla do čisté posedlosti, kterou dokázalo ukojit jen vášnivé milování. Dokonce i teď cítila, jak se celá chvěje a její ženství přetéká horkou vláhou.

Ani v těch nejbálovějších dívčích snech si nedokázala představit, jak bude realita zničující a vyčerpávající. Black Dragon nesvedl jen její tělo a smysly, ale především si získal její duši.

Přesto Ranulfovi nesměla dát znát, jak silně na ni působí. Pak by se skutečně stala jeho otrokyní.

Odvážně vklouzla rukou pod příkrývku a prsty přejela po jeho pevném mužství. Když slastně zasténal, spokojeně se usmála, vzala úd do dlaně a pevně ho obkroužila prsty, jak ji to učil. „Můžeš snad popřít, že po mně toužíš, můj arogantní draku?“

Oči mu plály divokým žárem. Hbitě se nad ni překulil a přilehl ji svou vahou. Pak si klekl mezi její roztažená stehna, chytil ji pod kolena a položil si je na ramena, aby se mu zcela otevřela. Vášnivým pohledem hladově hlтал růžové záhyby, po posledním milování ještě stále vlhké a lepkavé jeho semenem.

„Ranulfe..., nemusíš mi dokazovat svou nadvládu.“ Zakroutila hlavou, jako by chtěla popřít vlastní pocity, ale když se Ranulf sklonil a špičkou jazyka ze středu jejího ženství slastně nabral hebký lektvar, její vlastní hlas ji zradil a zanikl ve vzrušený šepot.

Neodvážila se sklonit hlavu a podívat se dolů mezi své nohy, kde se divoce pohybovala černá hlava. Je to *nemravné*, pomyslela si, když přivřela oči a vychutnávala si rozkoš jeho horkých rtů. *Hříšné*.

A pak už na nic nemyslela. Ani na hřích, ani na svou hrdost. Vnímala jen vzrušující doteky svého pána, kterými v ní probouzel novou touhu.

Když následujícího rána Ranulf neochotně vyšel ze své ložnice, aby Arianu nechal odpočinout po vyčerpávající noci, okamžitě se svědomitě chopil svých povinností. Rozhodl se prověřit schopnosti svých mužů a na cvičišti jim připravil takový trénink, že dokonce i ti nejschopnější udýchaně lapali po dechu a z čela si otírali kapičky potu.

„Doufal jsem, že se konečně zbavíš své touhy a trochu se uklidníš,“ vydechl Payn, když se znovu shýbal pro meč. „Ale vidím, že tvůj chtíč je stále žhavý jako před dvěma dny. Ještě stále nemáš čistou hlavu.“

Ranulf se ušklíbl a hbitě vyrazil kupředu. „Můj chtíč nemá nic společného s vaším lenošením a tloustnutím. Král Jindřich nás může kdykoliv povolát a já chci, abychom byli připravení.“

„Budeme, pokud nás nezabiješ,“ hartušil Bertran.

„Možná bychom měli paní poprosit, ať se nad námi smiluje a zavolá si ho zpátky do postele,“ navrhl někdo další a na cvičišti se ozval přidušený smích.

„To není špatný nápad, pane. Snad bys měl skutečně raději čekat ve své ložnici.“

„...tam můžeš použít všechny své zbraně.“

Ranulf přijal dobrušné popichování svých mužů s blahosklonným úsměvem, nicméně dál pokračoval v náročném tréninku.

„Tak co?“ zeptal se Payn opatrně o několik hodin později, když spolu seděli u stolu nad džbánem dobrého piva.

„Odvolaš posla?“ Jestli odvolám posla?“ „No, uznáš lady Arianu svou paní?“ Ranulf se zamračil. „Ne.“

„Ne?“ Payn se šibalsky pousmál. „Ale teď už o naplnění vašeho svazku není pochyb. Celý hrad byl svědkem tvého dvoudenního pobláznění. Teď už tvým důvodům ke zrušení sňatku neuvěří ani Řím.“

„Řím nemusí nic vědět.“

Pobavený výraz na rytířově tváři se náhle rozplynul. „Mohu mluvit otevřeně?“

Ranulf se na něho udiveně podíval. „Moc dobře víš, že můžeš.“

„Dobře tedy... Nejsi k ní až příliš krutý?“

„Krutý?“ opakoval Ranulf nechápavě. „Na to se mě ptáš poté, co všechno mi provedla? Odmítla mi vydat hrad, napomohla k útěku jednomu z vazalů svého otce, podporovala vzpouru, lhala o naplnění našeho svazku... A nakonec jsem k ní krutý?“

„Mluvím o vaší zasnubní smlouvě.“ Payn se odmlčel a zkoumavě sledoval Ranulfa, který zamračeně zíral do svého korbele s pivem.

„Smlouva byla zrušena. A dokud budu dýchat, tak jí nedovolím, aby těžila ze své chtivosti.“

Jsi si jistý, že se jednalo o chtivost, Ranulfe?“ zeptal se rytíř tiše.

Ne, vůbec si nebyl jistý. Dokonce ho občas i napadlo, jestli Arianě nekřivdí. Jestli její činy skutečně nejsou tak nevinné a čisté, jak tvrdí.

Nicméně před svým vazalem nedal nic znát. „Sám jsi přece viděl, jak je prolhaná. Tvrdila, že jsem se jí zmocnil, ačkoliv to vůbec nebyla pravda.“

„Možná si myslela, že má na něco takového právo. A mně říkala...“

„Co ti říkala?“ zeptal se Ranulf, když Payn zaváhal. „Že je připravená dát ti své srdce. Myslím..., že chce skutečný svazek.“

Ranulf se na chvíli zarazil, pak však zakroutil hlavou. Nemůže Arianě věřit. Ještě stále mu v uších znějí její hněvivá slova. *Neurozený ubožák..., uzurpátor bez jakýchkoliv principů či zásad...*

„Snaží se zachránit si kůži," odvětil. Jako má žena by byla pod mou ochranou, a unikla by tak trestu za otcovu zradu. Za její činy bych pak byl zodpovědný já."

„Tvrdí, že její otec je nevinný."

Ranulf pozvedl obočí. „Samozřejmě, aby se zachránila."

„Možná..., ale mohla se ho přece snadno zříct. Kdyby byla skutečně taková potvora, jak tvrdíš, určitě by to udělala."

Umírněně zakroutil hlavou. Její předstírání loajality ke svému otci může být stejně tak falešné jako tvrzení o naplnění našeho svazku. Pokud je stejná jako ostatní urozené dámy, které znám, pak svou duši prodá tomu, kdo nabídne nejvyšší cenu. A pokud půjde o její zisk, ani na chvíli nezaváhá, věř mi."

„Ano, ale co když je jiná?"

Ranulf se zamračil. Nemohl si dovolit doufat v něco tak neskutečného a věřit v Arianinu nevinu. Vůbec ho nepřekvapilo, že se Payn staví na její stranu. Vždyť Ariana okouzila úplně každého, tak proč ne jeho hlavního vazala? Trápilo ho však, že se musí obhajovat před svým nejlepším přítelem.

Jenže ona není jiná. Řekl bych, že po třech týdnech v její společnosti jí budu mít tak akorát dost. Kdybych se chtěl oženit, jako že nechci, pak bych si určitě nevzal tvrdohlavou dívku s ostrým jazykem, která si o sobě myslí, že mě může změnit."

„Ale kdysi jsi se sňatkem sám souhlasil."

„Ano. Ale to jsem ji považoval za krotkou a plachou dívku, která se mnou nepovede neustálou bitvu."

Payn se zasmál. „Ale jdi, Ranulfe. Na to tě znám až příliš dobře. S poddajnou husičkou by ses za chvíli k smrti nudil. Jen si přiznej, že ti právě to její válčení vyhovuje."

Měl pravdu. Ariana zosobňovala výzvu, která ho přitahovala i popuzovala zároveň. V její společnosti se nikdy nenudil a musel se mít neustále na pozoru, což mu vyhovovalo. Byla nepředvídatelná a vzrušující jako bitva, avšak mnohem příjemnější.

Ještě nikdy mi žádná dívka tak dlouho neodporovala," zamumlal Ranulf.

„Ani tě nevzrušovala."

„Máš pravdu, ani nevzrušovala."

Payn jím znovu dolil prázdné korbele. „Sňatkem s ní bys získal jisté výhody."

Jaké výhody? Její hrad i pozemky už mám." „Dala by ti syny."

Dá mi syny i bez manželství, napadlo Ranulfa. *Ale budou to bas-tardi.*

„A jsem si jistý, že manželská postel by nikdy neztratila na přitažlivosti."

Ranulf, jehož mužství opět tepalo touhou, jen mlčky pokrčil rameny.

„Měl bys o tom aspoň přemýšlet, Ranulfe. Po všech těch letech si zaslouhuješ trochu klidu a míru. Měl by ses usadit na svém panství, vychovávat potomky, vychutnávat plody své práce."

„Usadit se?"

„Ano. Proč ne?"

„Dobrotivý Bože, co bych dělal, kdybych neválel?" Payn se usmál. „Už jsem ti říkal, staral se o své panství."

Ranulf se znechuceně ušklíbl. „Copak jsi nikdy neuvažoval, že s tím válčením jednou skončíš?"

„Zřídka." Ranulf se zamračil. „A ty?"

„Ano. Někdy... Přiznávám, že se občas cítím starý a unavený. Neustále boje a všechna ta děvčata."

„Děvčata?" Ranulf nedůvěřivě odfrkl. „Tebe, můj příteli, nebudou děvčata unavovat ani až budeš metr pod zemí."

„Asi máš pravdu," řekl Payn zamyšleně, „ale poslední dobou chci něco víc. Chtěl bych něco upřímného. Vroucí a milující manželku."

Vroucí a milující. Ranulf si mimovolně vzpomněl na Arianu. Ve svém životě moc příjemných věcí nezažil, ale nevalilo mu to. Jeho dny byly naplněny bojem. On žádnou vroucí a milující manželku nepotřebuje.

„Už vím, čím to je," podotkl cynicky. „Měkne ti mozek."

Payn se mu podíval přímo do očí. „Copak ty jsi nikdy netoužil s jednou určitou ženou sdílet své sny a strasti?"

Neschopen skrýt svou hořkost Ranulf raději odvrátil zrak. Mě! málo snů, které by ženě mohl nabídnout, a příliš mnoho strastí.

Payn však neúprosně pokračoval. Ještě nikdy jsi nepocítil strach ze samoty?"

Ranulf se zamračil do korbele s pivem. Strach ze samoty cítil celý svůj život, ačkoliv ho nedokázal identifikovat. Temnota, která naplňovala jeho duši ho nechávala prázdným a chladným. Žádná žena ho nemůže dostatečně zahřát nebo snad vyhnat temnotu, která mu naplňuje nitro. A už vůbec ne vychytralá žena urozeného původu.

Unaveně se zasmál. „Mluvíš jako romantický vypravěč." „Skutečně?" opáčil Payn nevěřičně.

„Už dávno jsem se naučil, že nemůžu věřit ničemu než odplatě."

„Odplata v posteli nezahřeje, příteli. A jakmile jí dosáhneš, co ti zbývá?"

Co vlastně? napadlo ho. Možná už je skutečně starý. Až příliš často cítí na prsou podivnou tíseň, která se podobá smutku z prázdnoty. Až příliš často se poslední dobou zabývá myšlenkou, k čemu ty věčné bitvy vlastně jsou. Občas dokonce závidí rolníkům, že jejich jedinou prioritou je odchovat zdravé tele a tučné prase. Zdají se tak nějak vnitřně vyrovnaní, spokojení se svým osudem. Šťastní...

Ranulf si uvědomil, jakým směrem se ubírají jeho myšlenky, a odmítavě si odfrkl. „Svatá dobroto, kdybych se chtěl někomu zpovídat, nechal bych si zavolat kněze!”

Payn si tiše povzdychl a přikývl. „Dobře tedy..., pokud nemáš v úmyslu se s lady Arianou oženit, pak jediný čestný způsob je nechat ji jít. Jen tak má šanci, že si ji vezme někdo jiný.”

Ne, pomyslel si Ranulf s náhlým přívalem žárlivosti. Ariana patří jen jemu. Jednou ji získal a teď už si ji nenechá vzít.

Je tvým rukojmím. Můžeš za ni požadovat vysoké výkupné. Její krása z ní dělá dobré zboží, i když díky tvému chtíči poněkud použité.”

Ranulf se zamračil. Dokonce i přes ztrátu panenství nepochyboval, že by si Ariana našla manžela. Oplývá zvláštním kouzlem, kterým dokáže poblouznit snad každého muže.

A právě v té chvíli se v síni objevila Ariana a Ranulf zatajil dech. Štíhlou postavu zahalovaly modré šaty, které modelovaly každíčkou křivku jejího svůdného těla. Hebké vlasy, spletené do pevného copu a obtočené kolem hlavy, jako by ho sváděly, aby je rozpustil a zabořil do nich ruce i obličej.

Vtom obrátila hlavu a jejich pohledy se střetly. Oba pocítili tutéž prudkou touhu, která je doslova pohltila a zcela ovládla.

Popuzovalo ho, že po ní neustále touží. Že stačí jediný její pohled a on hoří potřebou dotknout se jí, políbit ji, vniknout do jejího hebkého těla. Doufal, že jakmile ukojí svůj chtíč, vyžene si Arianu jednou provždy z hlavy, a místo toho se jeho touha ještě zvýšila.

Ranulf tiše zaklel a v duchu se nenáviděl za svou slabost. Nemohl si dovolit tolik se k ní poutat. Na bitevním poli by ho to jen rozptylovalo.

Odvrátil od ní zrak, dlouze se napil piva a svému vazalovi řekl: Je jen mým rukojmím, nic víc.”

A přesně tak to zůstane, přísahal si Ranulf v duchu. Bude se těšit jejím překrásným tělem, ale za ženu si ji nikdy nevezme. Nenechá se navždy spoutat jejím kouzlem. Nesmí riskovat, že by ho někdy nějaká žena zničila tak, jako kdysi jeho matka zničila otce.

Jeho chování Arianu udivovalo. V noci byl něžným a pozorným milencem, plným vášně a touhy, a přes den se změnil téměř na cizince.

Při každé příležitosti ho pozorovala a snažila se pochopit jeho myšlenkové pochody a ještě více tajemství jeho srdce. Ke svým mužům a poddaným se Ranulf vždy choval mírně a laskavě. Ariana dobře chápala, proč ho všichni rytíři na slovo poslouchají a proč přitahuje pozornost všech žen, ať svobodných či vdaných. Byl hrdým, průbojným válečníkem, vitálním a charismatickým, se schopností vzbuzovat bázeň a úctu. Jeho způsob vedení, navzdory drsnému vpádu, začal přinášet své ovoce. William, mladé páže, kterému Ranulf slíbil, že ho bude trénovat, svého pána přímo zbožňoval a zanedlouho se k dlouhému zástupu obdivovatelů přidali i ostatní. Její nevlastní bratr Gilbert nepolevoval ve svém tažení za její ctnost a neustále tvrdil, že Ranulfa požene k soudu, ale lidé Clare-donu ho zanedlouho přestali poslouchat a přijali Blacka Dragona jako svého nového pána. Nicméně k Arianě zůstával stále chladný a lhostejný, kromě doby, kdy spolu sdíleli postel. Bylo zřejmé, že jí stále nevěří. Ačkoliv Ranulfa fyzicky přitahovala, zdálo se, že je pevně rozhodnutý nepřipustit si ji k sobě více, než je nezbytně nutné. Snažil se snad svou odtazitost ochránit před ní své srdce? Obrnit ten křehký orgán před dalším možným zklamáním? Začala si myslet, že Panovo podezření je pravdivé: Ranulf své srdce obrnil neproniknutelným štítem a ona musí najít způsob, jak ho prolomit.

Nicméně Arianu děsilo zjištění, že se v náručí svého pána mění ve zcela bezmocné stvoření bez vlastní vůle a principů. Děsil ji její hlad. Nutková potřeba být s ním, dotýkat se ho, hladit jeho pevné tělo, líbat smyslná ústa. Její touha ji znepokojovala stejně jako Ranulfovo rezervované chování. Přísahala si, že ho dostane na kolena, že překoná pevnou hradbu, za kterou se ukryl, ale jak čas plynul, Ranulf zůstával stále stejně odtazitý, zatímco ona hořela touhou a potřebou po jeho společnosti. Ranulf po ní požadoval jen její tělo. Chtěl ji ve své posteli, dychtivou a nenasytnou. Nechal ji odpočinout jen tehdy, když se dostavil její měsíční cyklus.

Tehdy se však zdálo, že ho jeho touha sežehne. Ukázalo se téměř nemožné rozptýlit ho a přivést na jiné myšlenky. V zoufalém pokusu jednou večer Ariana přinesla otcovy šachové figurky a leštěnou dřevěnou desku. Ranulf se nejdříve nadšeně usmál, ale pak se na ni pochybovačně podíval. „Ty umíš hrát šachy?”

„Myslím, že jsem docela dobrá. S otcem jsem hrávala pravidelně.”

A tak se začali věnovat nové zábavě. Ranulf ji sice čtyřikrát z pěti her porazil, ale Ariana se ukázala jako vskutku nelehký soupeř, což hru činilo zajímavější a vzrušující. A tak se z vášnivých milenců pomalu stávali přátelé.

Nicméně Ariana chtěla mnohem víc. Už dávno k němu necítila jen fyzickou přitažlivost. Zcela absurdně chtěla Ranulfa uspokojit, stát se nástrojem jeho štěstí. Toužila po jeho respektu a uznání. Zoufale chtěla v jeho očích spatřit lásku a něhu. Chtěla mu poskytnout pohodlí, dokázat, že by byla dobrou manželkou. Od útlého mládí jí byla přidělena role paní domu a dobře věděla, jak vést velkou domácnost, jak učinit život na hradě příjemnější a pohodlnější. Jen kdyby jí dal příležitost.

Ranulf však tvrdohlavě odmítal její pokusy přesvědčit ho o své důležitosti. Neustále ji pozoroval zkoumavým pohledem a nedůvěřoval žádnému jejímu rozhodnutí. Zdálo se mu podezřelé dokonce i to, když ho požádá „Proč?” zeptal se opatrně.

„Proč?“ opakovala Ariana udiveně. Pohledem přelétla po ušpiněné a zaprášené síni a představila si, co by na to asi řekla její matka. Lady Constance by takový nepořádek nikdy nestrpěla. „Protože to je zapotřebí. Rákosové rohože se od tvého příjezdu ještě neměnily. Začínají páchnout vlhkem a hnilobou.“

„Ať na to dohlédne někdo jiný.“

„Nikdo jiný to neudělá tak dobře. Sloužící svou práci často odbudou, musím na ně dohlédnout.“

„No, to je hotový zločin,“ podotkl Ranulf a se smíchem si ji přitiskl do náruče.

Ariana cítila, jak v ní začíná vřít krev. Zlobilo ji, že se snaží popírat její důležitost přesně tak, jak to dělával otec. Odmítavě ho od sebe odstrčila a dala mu ultimátum: „Pokud chceš, abych s tebou sdílela postel, můj pane, musíš mi dovolit dát do pořádku velkou síň.“

Žár v jeho očích jí prozradil, že její hrozbu bere jako výzvu k boji, který znovu vyhraje.

Později se však Ranulf ukázal jako tolerantní muž a velkoryse Arianě dovolil, aby dohlédla na vydrhnutí dřevěné podlahy a výměnu vlhkého rákosu.

Když byla podlaha čistá a pod nohama praskaly suché rohože, odhodlala se navrhnout další krok, kterým bylo vybílání místnosti.

„Nemyslím si, že by to bylo zapotřebí,“ odvětil Ranulf, když pohledem přezkoumal začouzené stěny.

„Muži si to nikdy nemyslí,“ namítla Ariana. „Ale bílá barva místnost prozáří a bude tady více světla. Slibuji, že budeš s výsledkem spokojený.“

„Copak tvým slibům mohu důvěřovat?“ zamumlal Ranulf cynicky.

Mým slibům? To ty jsi nedodržel dané slovo a zrušil jsi naše zasnuby.“

„To ty ses ukázala jako zrádce a zavřela jsi přede mnou bránu hradu, ačkoliv jsi věděla, že jednám na králův rozkaz. A pak ses mi odmítla podvolit a přísahat mi věrnost.“

Ariana vzdorovitě zvedla hlavu. „A co jsi pro to udělal, můj pane? Zabavil jsi otcův hrad a ze mě jsi udělal kurtizánu.“

Ranulf se zamračil. „Žádnou kurtizánu jsem z tebe neudělal.“ „Tak svou milenkou, to je totéž.“

Oba se odmlčeli, pohroužení do svých myšlenek, přičemž se Ranulf zatvrdil a kategoricky odmítl zvážit její návrh ohledně vybílání stěn.

Když druhého dne Ariana přišla s tím, že by mohla vést domácnost, jejich rozepře pokračovala. „Bylo by jednodušší, kdybych o věcech týkajících se domácnosti mohla rozhodovat sama,“ prohlásila toho rána, kdy si Ranulf stěžoval, že se příliš zabývá otázkami hradu. „Dala bych všechno do pořádku, aniž bych tě musela zatěžovat věčnými dotazy.“

Ranulf nesouhlasně zakroutil hlavou. „Ty si snad myslíš, že ti jen tak předám klíče od hradu? Svému rukojmí?“

„Nevěděla jsem, že si chceš hrát na paní domu,“ odvětila Ariana suše. Jen si tě jaksi v této roli neumím představit.“

Ranulf ohrnul rty. „Nepotřebuji nikoho, kdo by mi vedl domácnost. Na to mám služebnictvo.“

„Které potřebuje dohled. Ženský dohled.“

Ranulf se podezřívavě zamračil. Je to snad tvůj další způsob, jak mě přesvědčit, abych se s tebou oženil?“

Byl až příliš blízko pravdy, ale Arianě se podařilo udržet si chladný výraz. „Claredon byl vždy mým domovem, pane. Nelíbí se mi, když vidím, jak chátrá. A kromě toho, potřebuji se něčím zaměstnat. Když nejsi doma, k smrti se nudím.“

Smyslně se usmál. „Pak se budu snažit svůj pobyt mimo hrad omezit na nejnutnější minimum.“

„Takhle jsem to nemyslela a ty to víš!“

Když se naklonil, aby ji políbil na krk, Ariana hbitě uskočila. Ranulf se zamračil. „Odmítat mě není způsob, kterým bys mě k čemu donutila, děvče. Doufám, že až se vrátím, tak tě trucování přejde.“

Ariana popadla hřeben a snažila se rozčesat si divoce rozčuchané vlasy s takovou vehemencí, až jí do očí vhrkly slzy. Nejraději by mu hřeben hodila na jeho zabeđenou hlavu. Věděla, že Ranulf jen tak neustoupí.

Odpoledne však k ní poslal kupce s látkami, aby si vybrala hedvábí na nové šaty. Jeho gesto ji opravdu potěšilo, přesto věděla, že zdaleka nemá vyhráno.

Stále netušila, jak vyřešit své největší dilemma. Její pravidelná návštěva v lese měla několikátýdenní zpoždění.

Čas neúprosně běžel a Ariana věděla, že už déle nesmí váhat. Musí něco udělat dřív, než obyvatelé lesa zemřou hladu.

Neměla ani, na koho by se obrátila o pomoc, poněvadž tajemství strašidelného lesa s ni sdíleli jen dva další lidé - otec a jeho hlavní vazal Simon Crecy.

Řešení se dostavilo ještě téhož dne odpoledne. Téměř po měsíci se zašla podívat na Ranulfovo páže a zjistila, že rána se stále nehojí a chlapec trpí vysokými horečkami a velkými bolestmi. Ariana se rozhodla, že na jeho uzdravení dohlédne osobně.

Dlouhé hodiny strávila mícháním bylin, ze kterých připravila léčivý čaj na zmírnění horečky a hojivou mast, jež by ránu vyčistila a zbavila jedu. Pak však potřebovala Ranulfovo svolení, aby se o Burce mohla začít starat.

Když vyslovila svou žádost, Ranulf si uvědomil, že navštívila jeho páže, a nabručeně se zeptal: Jak je možné, žeš porušila můj výslovný zákaz?“

Jen jsem chtěla vědět, jak se mu daří. Cítím se za jeho zranění tak trochu zodpovědná...”

„To bys měla. Protože ty jsi za jeho zranění zodpovědná.“

Ariana zaťala zuby a pokorně sklopila zrak. „Chtěla jsem mu pomoci.“

„Na chlapce dohlédne můj doktor.“

Jenže tvůj doktor neuspěl. Burc doslova hoří a rameno mu hnije zaživa. Jestli mi nedovolíš, abych mu pomohla, ten nebohý chlapec zemře!“ Ruce si rozhořčeně založila v bok. „A já ti nemíním dovolit, abys to tak nechal a měl proti mně další důvod k nenávisti.“

Když viděla, že Ranulf očividně váhá, ztišila trochu hlas. „Copak mi, Ranulfe, nemůžeš věřit aspoň tentokrát? Ten chlapec neuvěřitelně trpí. Slibuji, že mu neublížím.“

„Dobře tedy,“ houkl Ranulf.

Přesto na ni dohlížel a pozoroval každý její krok. Ariana ránu vyčistila, přiložila pijavice a pak rameno obvázála.

„Tak, teď snad bude spát,“ řekla tiše, když byla s prací hotová.

Ohlédla se a všimla si, že ji Ranulf pozoruje s podivným výrazem ve tváři. „Máš tak něžné doteky,“ zamumlal.

Jakmile opustili Burcovu ložnici, popadl ji za ruku a přiložil si ji na ztopořené mužství.

„Potřebuji tě cítit, lištičko,“ vydechl vzrušeně. „Utiš i mou horečku...“

Políbil ji a Ariana jako vždy zapomněla na celý svět..., dokonce i na to, jak se jmenuje.

Nicméně vášně pominula a problém s návštěvou východního lesa tu byl zpět. Zásoby léčivých bylin se pomalu začaly tenčit. Mohla by Ranulfa požádat o svolení vyjít ven a natrhat jarní léčivky. Věděla, že bez stráží ji nepustí, ale ty jistě nějak přechytračí.

Toho večera, když seděli za šachovým stolem, zhluboka se nadechla a řekla: Jestli vyhrají, můj pane, mohu tě požádat o laskavost?“

„To můžeš udělat hned teď,“ odvětil Ranulf s pohledem soustředěným na vyřezávanou figurku. „Ne, počkám.“

Musela vynaložit veškerý svůj um a soustředění, ale nakonec přece jen vyhrála. Poté, zcela nenucené, požádala o svolení vyjít si do lesa na byliny.

„Chceš opustit území hradu?“

„Nepokusím se o útěk, dávám ti své slovo.“

S neproniknutelným výrazem ve tváři se jí podíval přímo do očí. Je to tentýž les, o kterém lid Claredonu věří, že v něm straší a prohánějí se tam vlci?“

Rychle odvrátila zrak, aby nepoznal, že lže. „Ano, můj pane.“

Ranulf jen mlčky zkoumal její poklidný výraz. Není na Arianu až příliš tvrdý? Nenastal čas dát jí šanci? Neměl by jí začít věřit a dovolit jí opustit území hradu? Nebo ho chce podvést...?

„Ráno musím odjet,“ řekl nakonec. „Pokud nebude pršet, můžeš jít. Nezapomeň si s sebou vzít ozbrojenou stráž... Kvůli svému bezpečí. Nechci, aby tvou krásnou tvář zjizvili vlci.“

Udivilo ji, že Ranulf tak snadno souhlasil. Ani jednou se nezmínil o povstalcích či snad o jejích milencích.

Nicméně po zbytek večera se zdál zamlklejší než obvykle.

Druhého dne ráno s úlevou sledovala, jak Ranulf i se svými rytíři odjíždí z hradu.

Oblékla si své nejstarší šaty, přes které přehodila vlněný plášť. Zatímco ženy chystaly košíky a brašny na byliny,

Ariana připravila dva proutěné koše plné jídla - obsahovaly chléb, sýr, pečené maso, zeleninu a sušené ovoce.

Poté přidala láhev vína a jednu navíc pro své normanské strážce.

Připadalo jí přehnané nechat se v tak krásný jarní den doprovázet ozbrojenými rytíři a lukostřelci. Přestalo pršet a vzduch voněl čerstvou trávou a lučními bylinami.

Družina pomalu projížděla čerstvě osetými poli a lukami vonícími polními květy a zavlaženými rosou, než zastavila před východním lesem.

Ariana předstírala, že spolu s ženami sbírá léčivé byliny, ale mnohem více se starala o to, jak nepozorovaně proklouznout do lesa.

Když se jí to konečně podařilo, srdce jí divoce tlouklo a ruce se chvěly vzrušením. Byla si jistá, že ji nikdo nesleduje, přesto se kolem sebe obezřetně rozhlížela a bezhlučně spěchala na známé místo.

Došla až k dřevěné chatrči, kterou před zraky nepovolaných chránil hustý lesní porost, a se slzami v očích zůstala stát. Sluneční paprsky ozařovaly nevelkou mýtinu a dodávaly jí téměř nádech posvátnosti, nicméně

Ariana věděla, že obyvatelé tohoto místa jsou krutě zkoušeni samotným Satanem. Hřbetem ruky si z tváří setřela slzy a přinutila se jít dál, neboť věděla, že na lítost nemá čas.

Splnila svou povinnost a o necelou čtvrt hodinku později pospíchala z lesa.

Vyšla z hustého porostu a zůstala ohromeně stát. Po jejích ženách nikde ani památky, dokonce tady nebyla ani její stráž. Všichni zmizeli.

Místo nich uprostřed luční květeny v naprosté tichosti seděl ozbrojený rytíř na koni.

Ariana cítila, jak se jí hrůzou sevřelo hrdlo. Čekal na ni Black Dragon. Na hlavě měl prilbu, takže většinu jeho obličeje neviděla, přesto si uvědomovala hněv, který z něho doslova prýštil.

Z lesa se ozval křik jestřába, ale Ariana ho téměř nevnímala. Stála jako vrostlá do země a upřeně pozorovala Ranulfa, který se k ní pomalu přibližoval.

„Co tady děláš?“ zeptal se ledovým tónem.

Ariana ztěžka polkla a snažila se odpovědět. „S-sbírám byliny, můj pane.“

„Byla jsi tam dost dlouho. Ukaž mi své košíky. Jistě jsou plné.“ Ochromená hrůzou jen na něho mlčky zírala.

„Udělej, co jsem ti řekl!“

Třesoucí se rukou odklopila víka obou košíků, ale až na několik suchých lístků byly prázdné.

Ranulfův výraz ještě více ztvrdl. „Mí muži říkali, žeš měla košíky plné jídla. Nesla jsi je mým nepřátelům?“

„N-ne..., samozřejmě že ne...“

„Nelži mi, děvče!“

Ariana sebou strachy škubla. Byla natolik naivní, že si dokonce ani nepřipravila žádné alibi. Alespoň mohla cestou z chatrče natrhat nějaké rostliny.

„Znáš trest za napomáhání rebelům?“

Já jsem žádným rebelům nepomáhala...“

„Tak co jsi tam dělala? Kdybych se teď rozjel do lesa, našel bych tam Simona Crecyho?“

Upřeně hleděla na Ranulfa a snažila se najít vhodnou odpověď. „Přisahám na svou čest, že to s povstáním nemělo nic společného.“

„Pak tedy milenecké dostaveníčko? Takže Dena mluvila pravdu. Máš milence.“

„To je lež! Žádného milence nemám!“

Jeho ledový výraz se nezměnil. „Nechal jsem tě jít, kam jsi chtěla. Věřil jsem tvému slovu - *věřil jsem ti* - a takhle mi oplácíš. Zradou a lhaním.“

Zoufale zakroutila hlavou. Nemohla se bránit. Tolik se bála, že by odhalil pravdu. Že by přišel na tajemství, které se zavázala chránit svým životem. Byla blázen! Dobře věděla, jak málo jí Ranulf důvěřuje, přesto slepě vklouzla do jeho pastí.

„Ne, Ranulfe..., není to tak, jak si myslíš...“

„Ne?“ opakoval a suše se zasmál.

„Přisahám, že není žádná rebelie, žádný milenec.“

Odmítl jí věřit. Její strach byl až příliš zřetelný. Někoho chránila, zřejmě Simona Crecyho. Ale on ho najde, i kdyby měl pročesat každý metr temného lesa.

„Pojď sem.“

Chtěla poslechnout, ale nemohla se ani hnout.

Když jen tak mlčky stála, pohled jantarových očí se zúžil do dvou tenkých linek. „*Jined*. A nesnaž se mi odporovat.“

Se srdcem tlukoucím až v hrdle vystrašeně couvla.

Ranulf se přestal ovládat. Vzteky nepříčetný seskočil z koně, dvěma dlouhými kroky se ocitl u ní a popadl ji za ramena. „Nepokoušej mě, děvče, nebo tě potrestám hned tady na místě.“

Ariana na něho vyděšeně zírala. „Co chceš udělat?“

„Budu prohledávat les tak dlouho, dokud nenajdu tvého milence.“

Svatá dobroto, pomyslela si. Musí ho nějak zastavit!

Ranulf ji vzal do náruče a vysadil ji na svého hřebce. Když se chystal vyskočit za ní, náhle Arianu něco napadlo. Bez přemýšlení o následcích svého činu prudce koně pobídla a vyrazila zpátky ke Claredonu.

„*Do horoucích pekel!*“

Slyšela Ranulfovy štávnaté nadávky, ale nezastavila se.

Pádila zpátky na hrad, jako by ji pronásledovalo tisíc čertů. Stráže se tak vyděsily, že začaly zvedat padací most a troubit na poplach.

Jakmile na nádvoří seskočila z koně, okamžitě ji obklopilo tucet mužů a všichni se dožadovali vysvětlení. „Kde vás přepadli?“ „A co je s pánem? Zajali ho?“ „Kolik jich bylo?“

Je stále tam, kde jsme ho nechali, paní?“

Ariana se Ranulfovým rytířům neodvažovala říct, že jejich pánovi ukradla koně. Kdyby ho zesměšnila, jeho hněv by neznal hranic. Přesto svůj náhlý vpád na hrad musela nějak vysvětlit.

„Ne, ne..., nic takového,“ zamumlala celá bez dechu. „Byla to jen nehoda. Roztrhla jsem si šaty a lord Ranulf mě poslal, abych se převlékla.“

Muži na ni nevěřícně zírali. „Takže on jde pěšky?“ zeptal se jeden z nich.

„Ano,“ odpověděla váhavě. „Někdo by mu měl dovést koně.“ Hned několik mužů se rozběhlo do stájí, aby svému pánovi spěchali na pomoc.

Ariana už na nic nečekala. Přijala pomoc při sesedání z obrovského hřebce a spěchala za Gilbertem. Zoufale doufala, že jí její nevlastní bratr pomůže a bez zbytečných otázek vykoná, co po něm bude požadovat. Musí ho seznámit se svým tajemstvím a přinutit ho přísahat, jak to kdysi udělala ona... Pak ho pošle do lesa, aby nešťastná stvoření varoval.

K její velké nelibosti však po Gilbertovi nebyla nikde ani památka. Prohledala celý hrad od střechy až ke sklepení, ale marně. Podívala se i clo kostela, do stájí, do kovárny, všude, kde by se Gilbert mohl zdržovat. Právě pospíchala přes nádvoří, když uviděla Payna FitzOsber-na. Mířil přímo k ní.

Vysoký rytíř se zastavil a zkoumavě se jí zadíval přímo do očí. „Co je pravdy na tom, co jsem slyšel?"

Tomuto muži nemohla lhát. „Nic," přiznala. „Vzala jsem Ranulfovi jeho koně."

„To byla velká chyba, paní."

Já vím, ale on..."

„Znám Ranulfa. Nikdy by ti neublížil, kdyby k tomu ovšem neměl pádný důvod. Co přesně jsi udělala?"

Trpělivě čekal na vysvětlení, které mu Ariana nemohla dát. Zoufale potřebovala najít někoho, koho by mohla poslat do lesa.

A právě v té chvíli se ozvala strážcova trumpeta ohlašující pánův návrat. Ariana se vyděšeně podívala na Payna. Jak je možné, že je Ranulf tak brzy zpátky?

„Musím jít...", vydechla a obrátila se k odchodu, ale Payn ji zarazil.

„Myslím, že ne, paní."

Ariana zbledla. „Sire Payne, prosím..."

„Přísahal jsem Ranulfovi. Nepostavím se proti němu. Stejně víš, že tady na něho musíš počkat. Jemu neutečeš."

Ariana jen potřásla hlavou. Payn si její strach špatně vyložil. Věděla, že před Ranulfem neuteče, a ani se o to nemínila pokoušet. Mnohem více než samotného Blacka Dragona se bála důsledku odhalení temného tajemství. O chvíli později vjel na nádvoří Black Dragon. Zastavil se u Ariany a pomalu seskočil z koně.

Na tváři měl chladný výraz, mocná postava se chvěla hněvem.

Ariana věděla, že není daleko výbuchu. Jeho jantarové oči potemněly zlobou a teď se zdály téměř černé.

„Zeptám se tě ještě jednou," řekl Ranulf tichým hlasem. „S kým ses v lese sešla?"

„To ti nemohu říct," odpověděla Ariana chvějícím se hlasem. V sázce byl život. Život, který jí byl dražší než ten její. Nemůže věřit Ranulfovi shovívavosti natolik, aby riskovala odhalení svého tajemství. „Dala jsem svatou přísahu. Můžeš mě zbít, uvěznit, vyhrožovat smrtí, ale stejně ti to neřeknu. Nesmím."

Ranulf nehnul ani brvou. Jen ji upřeně sledoval tím chladným pohledem, ve kterém se odrážela bolest i hněv.

„Tvá neposlušnost musí být potrestána. Payne, odveď ji do vězení, kde zůstane, dokud se nepřizná a neprozradí jména rebelů, kterým pomáhá."

„Ne! To nesmíš!" ozval se hlasitý výkřik.

Gilbert, uvědomila si Ariana zoufale. Proč ho jen nenašla dřív.

Zdálo se, že chlapec je odhodlaný pro její záchranu riskovat i svůj život. „Nemůžeš ji uvěznit. Vyzývám tě, mylordé! Vyzývám tě na souboj!"

„Ty chceš bojovat se mnou?" Ranulf se pohrdavě ušklíbl a z výšky hleděl na vyhublého chlapce. „Nechci být osočen z toho, že zabývám děti."

„Zbabělce! Ty vystrašený zbabělce!"

Ranulf ztuhl, zatímco ostatní přítomní ohromeně zalapali po dechu. Ranulf kývl hlavou k jednomu ze svých vojáků. „Dej mu svůj meč. Když tolik touží po boji, vyhovím mu."

„Dobrotivý Bože na nebesích, ne!" vykřikla Ariana. „Můj pane..., prosím. Hněváš se na mě, ne na Gilberta."

„Proč je ještě tady?" zeptal se Ranulf Payna. „Odveď ji do vězení."

„Ano, pane," odpověděl vazal a postrčil Arianu ke dveřím.

Když vešli do velké síně, Ariana si přiložila dlaň ke rtům a snažila se potlačit bolestný vzlyk.

„Ranulf ho zabije..."

„Nezabije, jen mu dá lekci."

Byla to její vina, že Gilbertův život je teď v sázce.

„Chlapcova disciplína nemá s tebou co dělat," řekl Payn klidně, jako by jí četl myšlenky. „Ten cucák se musí naučit, jak se chovat k pánovi."

Já vím," hlesla Ariana. Jenže Ranulf měl potrestat mě, ne jeho."

„Řekl bych, že dojde i na tebe, paní," připustil Payn váhavě. „V tak nebezpečné náladě jsem ho snad ještě neviděl. Když ho něco popudí, křičí, vzteká se a mává kolem sebe zbraní. Ale když je skutečně rozhněvaný, je mlčenlivý a zdánlivě klidný."

Nepotřebovala Payna, aby věděla, že situace je vážná.

„Nemůžu ti pomoci, paní. Asi bys Ranulfovi měla říct všechno, co chce vědět - celou pravdu. Nenávidí lhaní, a to především u žen."

Jenže já jsem mu nelhala," řekla s bolavým srdcem.

„Skutečně, má paní?" zeptal se Payn podezřívavě.

Z nástěnného stojanu vzal hořící pochoděň a osvětlil dlouhou chodbu, která vedla podél kuchyně a potom dál, až ke kamennému schodišti. Claredonské vězení nebylo ničím jiným než temnou dírou pod věží - chladnou, vlhkou a bez přístupu čerstvého vzduchu. Když vešla do cely, zachvěla se. Poklekla na kolena a s povděkem sledovala, jak Payn na kamennou zeď upevňuje pochoděň. Alespoň ji nenechá potmě.

Je mi líto, že to takhle dopadlo, skutečně. Vkládal jsem do tebe velké naděje."

V Paynově hlase se odráželo zklamání a smutek.

Ariana jen svěřila hlavu, neschopná odpovědět. Těžké dveře se pomalu zavřely a nechaly ji samotnou jen s hlasitým tlukotem vlastního srdce a s modlitbami za svého hloupě loajálního bratra.

Ranulf musel uznat, že kuráž chlapci rozhodně nechybí. Zaníceně se vrhl do boje, ačkoliv bylo zřejmé, že se svými zkušenostmi by neobstál ani proti mnohem slabšímu protivníkovi, než byl obávaný Black Dragon.

Gilbert držel zbraň nepřírozeně v obou rukách a většina jeho útoků se zcela minula cíle. Zdálo se, že má co dělat, aby se pod tíhou zbraně vůbec udržel na nohách.

Ranulf před Gilbertovými náhodnými ranami hbitě uskakoval a s bravurní přesností chlapci dával za vyučenou, nicméně vždy ťal plochou stranou meče. Ačkoliv bude mít celé tělo pokryté bolestivými modřinami, mladík souboj přežije a nakonec na něj bude hrdý. Ted však potřebuje dostat lekci slušného chování.

Netrvalo dlouho a Ranulf chlapce dostal na kolena.

S čepelí přitisknutou na citlivé místo těsně pod bradou, s koleny v blátě, Gilbert na svého nepřítele hleděl s nenávistí a odporem.

Přesně jak se kdysi Ranulf díval na svého otce.

Jestli jí ublížíš," zachrčel Gilbert přiškrceným hlasem, „zabiju tě! Přisahám, že se ti pomstím!"

„Hlupáku," řekl Ranulf chladným tónem. „Raději vyslov své poslední přání."

„Poslední přání? Pak si tedy přeji, abys umřel!"

Jeden z Ranulf o vých vazalů vystoupil dopředu, prsty zaťaté v pěst. „Dávej si pozor na jazyk, ty nestydaté štěně!"

Ranulf zabořil hrot meče do citlivé kůže.

Gilbertův obličej se zkroutil bolestí, ale jeho oči dál plály nenávistí a zlobou. „Co je to za rytíře, který bojuje s ženami? Něco takového udělá jen zbabělec! Musím svou sestru chránit. Zbavil jsi ji veškerého majetku, zneuctil ji - a teď ses dokonce rozhodl vsadit ji do vězení!"

Slova plival jedno za druhým, přičemž vůbec nebral zřetel na nebezpečnou situaci, ve které se ocitl. Ranulf svíral svůj meč a věděl, že pokud nechce ztratit autoritu, musí chlapce umlčet.

Než si však rozmyslel, jak to udělat, aby ho nezabil, Gilbert ve své šarádě pokračoval. „Říkám ti, že je nevinná! Zádní rebelové v lese nejsou!"

Ranulf ztuhl, oči upřené na Gilbertově tváři.

Musel se dozvědět, co chlapec ví. „Nechte nás." Mávnutím ruky Ranulf rozpustil přihlížející dav zvědavců. Sklonil meč, popadl chlapce za vlasy a přinutil ho podívat se mu do očí. „Ty víš, za kým chodí do lesa?"

„Ano..ale nikdy ti to neřeknu!"

Bylo zřejmé, že násilím mladíka nezlomí. „Možná začneš mluvit, až uvidíš, jak tvou paní bičují." Pochopitelně by Ariana nikdy neublížil, ale chlapec mu uvěřil a konečně se rozhodl mluvit.

Ztěžka polkl, clo očí se mu vkradl strach. „Pokud ti to řeknu..., ušetříš ji bičování? Pustíš ji z vězení?"

„Nesnaž se se mnou smlouvat! Řekni mi, co víš!"

„Mluví pravdu," zamumlal Gilbert se sklopeným zrakem.

„S kým se stýká? S rebely, nebo s milencem?"

Chlapec se výsměšně ušklíbl. „Žádné rebely nezná... a její jediný milenec jsi ty."

„Svatá dobroto, jak si tím můžeš být tak jistý?"

„To já jsem jí z kuchyně přinesl kus zvěřiny, aby si potřísnila prostěradlo panenskou krví."

Ranulf se na něho dlouze zadíval. „Proč tedy chodí do lesa?"

„Nevím, kdo to je, ale rozhodně ne žádný rebel."

Ranulf trpělivě čekal na vysvětlení.

Já..., pokračoval chlapec váhavě, „jednou jsem ji sledoval." „Ty jsi sledoval svou paní?"

„Bál jsem se o ni. Tenkrát... šla sama. Obvykle ji doprovázel náš otec, sir Walter."

„Cekám," zavrčel Ranulf varovně, když se chlapec odmlčel.

„Ariana netuší, že to vím," pronesl Gilbert zachmuřeně. Jestli ti to řeknu, nikdy mi to neodpustíš."

„A já ti nikdy neodpustím, jestli mi to neřekneš."

Rozhostilo se tíživé ticho. „Chodí... k jedné chatrči."

„Aby se tam s někým setkala," ponoukal ho Ranulf.

Gilbert mlčky přikývl. „Žijí tam dvě ženy. Viděl jsem je jen zpozvdálí. Nosí závoj a ruce mají ovinuté obvazy. Obávám se..." Pozvedl zrak, hlas přiškrcený hrůzou. „Obávám se, že mají lepru." 19

Ariana uslyšela něčí kroky. Zdálo se, že od Paynova odchodu uběhla už skoro celá věčnost, přesto to nemohlo být déle než hodinu.

Se zády přitisknutými k chladné zdi, s rukama obtočenými kolem skrčených kolen upřeně zírala na dveře a čekala, kdo se v nich objeví.

„Lord Ranulf by s tebou chtěl mluvit, paní," ozval se hlas jednoho z Ranulfových mužů. „Mám tě k němu přivést." „Co po mně chce?"

„To nevím. Plním jen jeho rozkazy. Budeš mě následovat, paní?"

„Prosím..., mohl bys mi říct..., co je s mým bratrem Gilbertem? Je mrtvý?"

„To sotva. Ale dostal, co si zasloužil.“

Ariana si oddychla, vstala a váhavě následovala Ranulfova muže.

Nevedl ji do pánovy ložnice, jak Ariana předpokládala, ale přes velkou síň až na nádvoří, kde na ni čekal Ranulf. Zdálo se, že je připravený do bitvy. Seděl na koni, celý ve stříbrném brnění, tvář ukrytou za neproniknutelnou přilbou.

Když němu došla, natáhl k ní ruku s úmyslem vysadit ji k sobě do sedla. Ariana se zachvěla, přesto si nedovolila odporovat.

Mlčky projeli branou a přes padací most, ale když stočil koně na východ, Ariana si s hrůzou uvědomila, co chce udělat. Les! Chce ji vzít do lesa. Bude chtít, aby zradila, co je jí nejdražší. Svatá matko na nebesích...

„Pane..., prosím..., vraťme se zpátky.“

Žádná odpověď.

„Prosím, Ranulfe..., zapřísahám tě.“

„Ty mě zapřísaháš?“ opakoval tiše chladným hlasem. „Proč bych měl naslouchat tvým prosbám po všech těch lžích, co jsi mi přichystala?“

„Nelhala jsem, přísahám! Udělám, cokoli si budeš přát, jen mě nenuť, abych porušila dané slovo...“

„Co mi ještě můžeš nabídnout, děvče? Tvé panství je mé, ty jsi má.“

Jeho drsná odpověď nepřipouštěla námitky. Ariana zabořila prsty do koňské hřívy a mlčky se poddala svému osudu. Věděla, že další prosby by byly marné. Pevná ocel brnění, kterou cítila na zádech, byla stejně chladná jako muž pod ní.

Zdálo se, že přesně ví, kam má jet. Přejeli louku, kde ji Ranulf toho rána našel, a vnořili se do lesa. Přes listoví starodávných buků a křehkých bříz sem dopadaly sluneční paprsky, ve vzduchu voněl mech a kapradí.

Navzdory nádeře jarní přírody Arianina hrůza rostla každým dalším krokem. Ranulf jel pomalu, ale jistě.

Netrvalo dlouho a zastavil před lesní chatrčí.

Na malé mýtině stála proutěná chatrč s doškovou střechou, která nutně potřebovala opravit. Okolo se nesla aura smrti.

„Co je to za místo?“ zeptal se Ranulf.

Ariana nedokázala odpovědět. Hrdlo se jí sevřelo a téměř nemohla popadnout dech.

Sklonila hlavu a tiše plakala, nicméně Ranulf se proti jejím slzám obrnil. Nedovolí jí, aby z něho dělala hlupáka.

„Ty tam v chatrči, vyjdi ven a přivítej nového pána Claredonu!“

Nejdříve bylo ticho. O chvíli později se však ozvalo tiché zaskřípění dveřních závěsů.

Když ze tmy vystoupila temná postava, Ranulf položil ruku na jílec svého meče.

Byla to štíhlá žena oděná v černém, jejíž vznešené držení těla mu připadalo podivně známé. Tvář měla ukrytou za závojem, ruce obvázané černým plátnem.

„Pane Ranulfe,“ řekla sladkým hlasem a s grácií se uklonila. „Čím ti mohu posloužit?“

Ariana tiše zavzlykala. „Dobrotivý Bože, odpusť mi.“

„Nemáš se za co omlouvat, dcero. Všechno byla jen otázka času.“

Zvedla ruku a odkryla si tvář, kdysi krásnou, nyní však poznamenanou leprou.

Ranulf ztuhl. Najednou měl dojem, jako by ho někdo praštil železnou pěstí. Vždyť ani ten nejtvrďší válečník nebyl z oceli a pohled na stvoření zkoušené smrtelnou chorobou byl šokující. Nejvíce ho však udivilo zjištění, o koho se vlastně jedná.

Před pěti lety se zúčastnila ceremoniálu zasnub. Poznal v ní paní z Claredonu. Manželku lorda Waltera, matku své snoubenky.

„Paní Constance?“ vydechl, když konečně znovu nabyl hlasu.

Arianina matka se mírně usmála. Jak vidíš, můj pane. Lituji, že tě nemohu přivítat za... šťastnějších okolností.“

„Myslel jsem..., že jsi mrtvá.“

Jsem..., pro celý zbytek světa. Žiji tady ukrytá v lese, jen se svou dámou.“

„Ale... proč?“ zeptal se Ranulf zmateně. Hlavou mu vířilo nespočet myšlenek. Je tohle to tajemství, které před ním Ariana tak zoufale střežila?

Na tváři lady Constance se znovu objevil váhavý úsměv. „Protože bych nikde nebyla vítaná. Jistě víš, jak se s postiženými touto zákeřnou nemocí zachází.“

Ano, věděl. Malomocenství bylo tak obávané, že zdraví lidé chudáky často vyháněli ze svých domovů, nutili je žít mimo společnost a často i ukamenovali.

Vznešeně ukázala rukou k chatrči za zády. „Pozvala bych tě dál, pane, ale tak blízký kontakt by nebyl moudrý.“

Popravdě řečeno, Arianě nikdy nedovolují přiblížit se tak blízko, jak jste teď.“

Ranulf potřásl hlavou, myšlenky zcela soustředěné na Arianu.

Vzal ji za bradu a přinutil ji podívat se mu do očí. „To je tvé tajemství?“

Ztěžka polkla a tiše přikývla. „Musela jsem přijít. Potřebovaly jídlo... Nemohla jsem čekat.“

Ranulf měl dojem, jako by mu z hrudi spadl obrovský kámen. Všechno hněv a hořkost se začaly vytrácet.

Ačkoliv ho mrzelo, že krásná a milá paní z Claredonu trpí tak krutou chorobou, přesto

cítil úlevu. Úlevu, že ho Ariana nezahladila. V lese se sešla se svou matkou, ne s milencem ani s žádnými rebely. *Nezahladila ho.*

„Jak ses vlastně nakazila," zeptal se po chvíli.

„Při ošetřování svého syna, pane. Jocelin onemocněl ve Svaté zemi a já jsem nemohla zůstat stranou. Láska matky se neřídí rozumem."

Láska matky? Nic takového neznal.

„Říká se, že lepra je trest boží."

Ariana zavzlykala. „Pak je Bůh slepý a krutý!" odvětila vášnivě. „Má matka se ničím neprovinila. A bratr..., vydal se na svatou pouť jako boží sluha. Byl to snad hřích?"

„Ariano," pokárala ji lady Constance, „nerouhej se."

Jocelin na nemoc zemřel?" zeptal se Ranulf. „Pochopil jsem, že padl v boji."

V očích lady Constance se objevila bolest. „Ano, v bitvě. Byl voják, syn svého otce, který mladý život raději položil v boji, než aby pomalu umíral kdesi ve vyhnanství. Kéž bych měla stejnou možnost."

„Ne, matko!"

Constance se smutně pousmála. Jen díky tobě, má dcero, jsem v sobě našla dost síly žít dál. Nebýt tebe, neunesla bych to." V jejích slovech nebylo ani stopy po hořkosti nad bídným osudem. „Po pravdě řečeno, je mnohem těžší ztratit dítě než stát tváří v tvář své smrtelnosti. Měla jsem dobrý život. Jsem připravena vstoupit do božího království."

Ariana začala tiše vzlykat.

„Žijete tady sama?" zeptal se Ranulf tiše.

„Ne, se svou dvorní dámou Herthou. Nebýt jí, nevím, jak bych to tady sama zvládla. Hertho?"

Z chatrče vykulhala postarší žena s šedými vlasy a zdvořile se před Ranulfem uklonila. Zdálo se, že ji smrtelná nemoc příliš netrápí.

„Můj manžel Walter," vysvětlovala Constance, „se nemohl smířit s osudem malomocných. Proto mi poskytl přístřeší a celému světu oznámil, že jsem zemřela. Rovněž rozhlásil, že v lese straší - aby mě uchránil před vesničany. Kdyby věděli, že mám lepru, vyhnali by mě, i když jsem kdysi bývala jejich paní."

Ranulf si vzpomněl na příběh o strašidelném lese, který mu Ariana kdysi vyprávěla. On sice pohádkám nevěřil, ale je pravda, že vesničané ano.

„A teď...", lady Constance se zarazila, „když znáš naše tajemství, jak se rozhodneš, pane? Vyženeš nás?"

Ranulf se snažil najít správná slova, ale Ariana ho předběhla. Úpěnlivě k němu zvedla zrak a žadonila: „Ranulfe, prosím..., zapřísahám tě. Jestli ji vyženeš, zemře! Pokud ji ušetříš, udělám, co jen budeš chtít."

Ranulf se na ni udiveně podíval. Jak si jen mohla myslet, že by tu nešťastníci vystavil tak krutému osudu? Život ve vesnicích vyhrazených malomocným je hotové peklo. Její manžel a dcera udělali, co bylo v jejich silách, aby ji ochránili, a on nebude ten, který všechno zničí.

„Nevidím důvod, proč by všechno nemohlo zůstat tak jako doposud," řekl mírným hlasem.

Po těch slovech cítil, jak se Arianino napjaté tělo uvolnilo.

„Tvá dcera ti může dál přinášet jídlo a pití, pokud si ovšem k lesu vezme řádný doprovod. Nechci, aby se jí něco stalo."

„Budeme ti vděчны, pane. Od tvého příjezdu na Claredon se naše zásoby potravin poněkud ztenčily," řekla lady Constance takticky.

Ranulf věděl, že chtěla říct od tvého obsazení Claredonu. Je mi líto, že pro tebe nemohu udělat víc, má paní."

Tak rád by této odvážné ženě podal pomocnou ruku. Čelila svému osudu s hrdě zdviženou hlavou, opuštěná celým světem, kromě jedné služebné a oddané dcery.

„Uděláš dost, pokud dovolíš mé dceři, aby mě občas navštívila. Společnost příliš často nemívám."

„Ranulfe...", zašeptala Ariana, „můj pane, děkuji ti." V zastřeném hlase se jí odrážela úleva, nicméně bylo to její gesto, co Ranulfa dojalo. Vzala ho za ruku, pozvedla ji k ústům a přitiskla na ni své rty.

Ranulf váhavě ucukl. Takový projev vděku ho přiváděl do rozpaků. Byl rád, když lady Constance promluvila.

„Ariana mi řekla, že ses ujal vlády nad Claredonem," podotkla tiše. „Mohl bys mi říct, pane..., máš nějaké zprávy o mém manželovi?"

Ranulf jí nechtěl přidělovat starosti, nicméně nemohl lhát. Je mi to líto, paní, ale lord Walter byl obviněn ze zrahy. V současné době se nachází na Bridgenorthu, který je obléhán králem Jindřichem."

Lady se kousla do rtu. „Příliš toho o politice nevím, ale jsem si jistá, že můj manžel není žádný zrádce."

Ranulf si uvědomil, že přesně totéž o svém otci tvrdila Ariana, a pocítil něco jako závist. Dvě loajální ženy byly v jeho životě něčím zcela novým. Jindřich je spravedlivý. Bez pádných důkazů ho neobžaluje."

Lady Constance přikývla a překvapila ho dalšími slovy. Je mi líto, že tě okolnosti přinutily zrušit zasnuby. Bylo by mi ctí nazývat tě svým synem."

Zdálo se, že to myslí upřímně. Ranulfa napadlo, zda by takto mluvila, kdyby věděla, jak s její dcerou zachází - nejdříve z ní udělal otrokyni a pak svou milenkou.

„Budeme muset jít," řekl drsněji, než zamýšlel.

Lady Constance se usmála. Jak si přeješ, můj pane. Přijmi mé hluboké díky. Dcero, dej na sebe pozor."

Ranulf obrátil koně a vydal se zpět ke Claredonu. Uvědomoval si, že Ariana se celou dobu dívá přes rameno, dokud jim chatrč nezmizela z očí. Pak si s lehkým povzdchnutím otřela uslzené oči a tvář.

Jeli v naprosté tichosti, ozýval se jen pravidelný klapot koňských podkov.

Takže žádná banda rebelů neexistuje, pomyslel si Ranulf. Ani tajný milenec. Ariana ho nezdárala. Provinila se oddaností a loajalitou, ne zradou. Teď už chápal, proč své tajemství nechtěla prozradit, ačkoliv jí hrozil vězením. Nemohla mu říct pravdu, ale ani nechtěla lhát. Tvrdila, že nemůže zrušit dané slovo.

Ranulf se hořce pousmál. Ariana byla první žena, která něco takového dokázala. Ve svém životě poznal mnoho žen, ale žádná z nich dané slovo nedodržela.

Náhle ho z úvah vytrhl Arianin tichý hlas. „Můj pane, skutečně ji nevyženeš?“

Ariana se obrátila v sedle, aby mu viděla do očí. Pro záchranu své matky by udělala cokoliv.

Ranulf zastavil koně. Právě dorazili na konec lesa a před nimi se rozprostírala zelená louka plná jarních květů.

Podíval se na ni a v očích se mu odrážela láska a něha. „Proč jsi mi neřekla pravdu? Copak ses bála, že bych nebyl shovívavý?“

„Nemohla jsem riskovat. Nebyla jsem si jistá... Mohl by sis přát její smrt.“

Ranulf se smutně pousmál. „To jsou příběhy o Blackovi Dragonovi tak děsivé?“

Ariana sklonila hlavu. „Neměla jsem na výběr, pane. Dala jsem slovo...“

„Nevěřila jsi mi.“

„Ne, můj pane,“ zašeptala.

Ranulf polkl odpověď. Proč jen ho její nedůvěra tolik bolí? Vždyť jí nedal žádný důvod, aby mu nedůvěrovala.

„Bůh je krutý,“ řekla Ariana. „Matka si takový osud nezasloužila. Je to ta nejmilejší a nejlaskavější bytost...“

Arianin hlas se zlomil v srdceryvný vzlyk. Objala ho kolem krku, tvář zabořila do široké hrudi a tiše se rozplakala.

Ranulf mlčel. Už dávno se naučil čelit osudu bez zbytečných projevů lítosti. Objal ji kolem ramen a tiše naslouchal jejímu pláči. Tak rád by ji utiřil, ulevil jí od bolesti, ale nevěděl jak.

Dlouhou chvíli ji jen tak držel, dokud se neuklidnila a nepřestala vzlykat. Ranulf si stáhl koženou rukavici a bříšky prstů ji pohladil po vlhké tváři, po rozechvělém rtu.

Ariana se zhluboka nadechla a zvedla hlavu.

„Ranulfe...“ zašeptala.

Ariana zavřela oči. Byla mu tak vděčná. Chtěla mu ukázat svou oddanost. Potřebovala, aby ji objímal, hladil ji, líbal... Potřebovala se zbavit té hořké prázdnoty. Chtěla být s ním.

Vzala ho za ruku a přitiskla si ji k prsům.

Ranulf vzrušeně vydechl. Ariana nikdy nebyla tím, kdo dal podnět k jejich milování. Vždy bylo na něm, aby začal jako první. Nicméně teď věděl, že ji nemusí svádět. Pod vlněnou tunikou cítil touhou zduřelé bradavky, v očích viděl plamen touhy, vnímal chvění křehkého těla.

Náhle k němu zvedla rty, dychtivě po políbení.

Nemohl jí odporovat. Tolik po ní toužil. Chtěl ji víc, než kdy chtěl jakoukoliv jinou ženu. Chtěl ji cítit ve svých dlaních, vychutnávat si její vláhu a žár, její vášnivou odezvu. Hořel touhou dotýkat se jí a přijímat její doteky. A přesto chtěl tento okamžik prodloužit. Oddálit chvíli vzájemného ukojení.

Nepatrně se odtáhl a setkal se s jejím překvapeným pohledem. Sluneční paprsky dopadaly přímo na její tvář a podtrhovaly krásu křehké ženskosti.

„Ranulfe...“ zamumlala naléhavě.

Pomalou sklonil hlavu a svými rty se něžně dotkl jejích. Cítil jejich chvění a spokojeně se usmál. Její hebké a poddajné tělo ho naplňovalo touhou a vzrušením. Špičkou jazyka přejel po spodním rtu a poté vklouzl do pootevřených úst.

Ariana tiše vzdychla, netrpělivá z jeho taktického oddalování. Přitiskla se k němu a zašeptala: „Ranulfe..., prosím..., vezmi si mě...“

„Ano, miláčku..., vezmu.“

Pobídl koně a vydal se po travnaté pěšině, která vedla k nevelké mýtině na kraji lesa. Bylo to místo jako stvořené k milostnému dostaveníčku. Na modré obloze líné plynula bílá oblaka, vzduch prohrátý slunečními paprsky voněl lučním kvítím, z dálky k nim doléhal zvuk bublajícího potůčku.

Ranulf seskočil z koně, přilbu položil na zem a natáhl se pro Arianu.

Dychtivě ho objala, rty okamžitě vyhledala jeho.

Ranulf odmítavě zakroutil hlavou. „Pomalou, miláčku... Máme čas..., kolik ho jen budeme potřebovat.“

Ariana se zhluboka nadechla a poslušně si stoupla do trávy. Nedoufala, že se jí podaří uklidnit vášnivou touhu, která jí doslova lomcovala, ale může to zkusit.

Ted se soustředila na nelehkou práci se svlékáním Ranulfa. Musela mu pomoci sundat těžké brnění a teprve potom šaty. Jakmile si však přes hlavu přetáhl spodní tuniku, nemohla se ubránit pokušení a horkými rty se přisála na nahou hrud'. Pod hebkými chloupky cítila horkou pokožku, pevné svaly.

Všimla si, jak celý ztuhl, a toužebně k němu zvedla zrak. Husté černé vlasy dostaly v slunečních paprscích modravý nádech, za-

tímco drsná tvář zněžněla touhou. Jantarové oči, které se podobaly horkému medu, byly dostatečně hluboké, aby se v nich utopila.

Rozechvělými prsty rozeplula poklopec kalhot a pomalu je přetáhla přes úzké boky a svalnatá stehna. Konečně před ní stál zcela nahý. Krásný, silný. Jeho dlouhé a pevné mužství se vzpínalo a tepalo touhou. Ariana omámeně vydechla.

Natáhl k ní ruce.

„Teď je řada na mně,“ zašeptal zastřeným hlasem a začal ji pomalu svlékat.

Nejdříve rozeplnul plášť a rozprostřel ho na trávu. Pak se smyslně soustředil na její šaty, dokud před ním nestála jen ve spodničce. Prsty vklouzl do přísného uzlu hebkých vlasů, vytáhl ozdobné spony a prameny nechal volně spadnout po oblých ramenou.

Jak je jenom možné, že tak drsný muž dokáže být tak něžný? divila se Ariana omámeně.

Ranulf si chvíli pohrával s jejími vlasy, nechal je volně klouzat mezi prsty, zhluboka vdechoval jejich omamnou vůni. Nakonec se sklonil k lemu spodničky a přetáhl ji přes Arianinu hlavu. Zůstala před ním zcela nahá.

Poté se jí začal dotýkat. Prsty klouzal po svůdném těle, hladil hebké oblíny, dráždil citlivá místa, smyslně se dotýkal intimních míst..., potom ruce vztáhl k plným prsům.

Téměř zbožně je vzal do dlaní, potěžkal je a upřel na ně dychtivý zrak. Byly pevné, se zduřelými bradavkami, přímo jako stvořené pro mužskou dlaň. Špičkou ukazováčku obkreslil růžový dvorec a palcem přešel přes citlivou bradavku.

Ariana se přestala ovládat. Prsty vklouzla do Ranulfových vlasů a dychtivě si ho přitáhla k sobě. „Polib mě..., prosím, prosím...”

Vyhověl jí..., ovšem jen na krátký okamžik. Letmo ji políbil a pak se znovu stáhl zpátky. Rukou sklouzl přes ploché břicho až k hebkým chloupkům jejího ženství. Prsty vyhledal skryté místo Arianiny rozkoše, a když Ariana vzrušeně vydechla, spokojeně se usmál.

Stěží se jí dotkl, jen letmo pohladil vlhkou bliznu, a přesto efekt byl téměř zničující. Ariana cítila, jak se celá chvěje, jak se jí podlamují kolena a v žilách divoce pulzuje krev. Dychtivě se přitiskla k jeho ruce a snažila se najít uvolnění.

230

Tentokrát ji políbil mnohem vášnivěji. Přitiskl se k jejímu poddajnému tělu, prsty vklouzl hluboko do vlhké šterbinky, přesto jí zatím odmítl dát, co požadovala.

Jeho prodlévání pro ni bylo čirým utrpením.

Nicméně Ariana se nevzdávala. S rukama obtočenýma kolem silného krku ho dychtivě líbala tak dlouho, dokud její vášnivý chťič neopětoval.

„Chci tě...,“ zašeptal jí přímo do pootevřených úst.

„Ano, ano...,“ odpovídala omámená vlastní touhou.

Tváře jí hořely, kolena se podlamovala. Když ji Ranulf vzal za ruku, chvěla se tak silně, že ji musel podpírat, aby neupadla.

S grácií ji dovedl k lůžku, které vyrobil pomocí jejího pláště, posadil se na něj a natáhl k ní ruku. Omámená příslibem rozkoše, který viděla v jeho jantarových očích, klesla na kolena.

Zhluboka se nadechla, dlaně položila na nahou mužskou hrud a něžným tlakem ho donutila položit se na záda.

Zoufale ho chtěla potěšit, způsobit mu rozkoš.

Ranulf se nebránil. Všude okolo voněla čerstvá tráva a luční kvítí, sluneční paprsky příjemně hřály a pod zády cítil měkkou látku Arianina pláště.

A když se Ariana sklonila a horkými rty ho políbila na hrud, blaženě zavřel oči a zaklonil hlavu. Za celý svůj život se takhle nemiloval. Často si brával děvčata přímo v poli, nicméně vždy šlo jen o krátké horečné spojení, ukojení zvířecího chťiče. Ale nikdy nezažil takovou... něhu, hebkost a vřelost. Bolestnou potřebu. Žhavou touhu mezi dvěma lidmi.

Na pokožce cítil její hebké vlasy. Natáhl ruku a prsty zabořil do dlouhých pramenů, jako se tonoucí muž chytá pevného kamene.

Ariana vnímala jeho kapitulaci, cítila divoký pulz horoucího srdce.

Jako ve snách začala rukama pomalu klouzat po jeho krásném těle. Hnána odvčnými pudry se dotýkala pevných svalů, napjatých šlach, konejšila hořící pokožku. Když dospěla až k jeho mužství, prsty odvážně obemkla pulzující penis.

Bylo to jako nejmocnější afrodiziakum. V dlani cítila jeho pevnost, sílu a touhu.

Se zatajeným dechem sklonila hlavu a horkými rty se zlehka dotkla hebkého hrotu. Celý ztuhl.

Špičkou jazyka olízla napjatou pokožku. Sípavě se nadechl.

Ariana si s údivem uvědomila svou sílu a náhle se z ní stal dobyvatel. Nejdříve vzala do úst pevnou hlavičku a něžně ji sevřela vlhkými rty. Jazykem přejížděla přes citlivý vrchol a pak začala hladově sát. Spokojená s vášnivým výrazem v jeho tváři se odhodlala k dalšímu kroku a pevný penis si pomalu zasunula do úst.

Ranulf zmučeně zaúpěl. Celý se vyklenul a boky začal zoufale přirážet do hebkosti jejích úst. Svým drážděním ho přiváděla na pokraj šílenství. Chtěl ji, *potřeboval* ji, musel se s ní spojit.

„Nasedni na mě," zašeptal zastřeným hlasem.

Naléhavě ji popadl za ramena a přitáhl si ji k sobě, takže se plnými prsy dotýkala pevných svalů na mužné hrudi. Ariana jednu nohu přehodila přes Ranulfovy boky, klekla si nad jeho ztopořené mužství a pomalu, velice pomalu dosedala dolů.

Jakmile dlouhý penis zcela zasunula do své jeskyňky, vzrušeně se zachvěla a omámeně zasténala. Cítila se tak naplněná, napnutá, opilá radostí z rozkoše, kterou mu dávala, stejně jako on dával jí.

Když zvedl ruce a do dlaní vzal oblé prsy, otevřela oči, podívala se dolů a jejich pohledy se střetly. Byl v ní tak tvrdý, tak živoucí. Půvabně se vyklenula a začala se pohybovat přesně tak, jak ji to učil.

Ranulf se už déle nedokázal ovládat. Oběma rukama ji popadl za zadeček, pevně sevřel a začal ji nadsvedávat v divokém rytmu vlastní touhy. Boky zběsile přirážel v ústrety její hebkosti, dlouhý a tvrdý penis hluboko uvnitř vlhké štěrbinky.

„Ranulfe...!" vykřikla Ariana a chvíli nato pocítila první křečovitě stahy bouřlivého uvolnění.

Ranulfovo tělo se napjalo jako luk a jeho ochraptělý výkřik se nesl lesní mýtinou jako odezva divokého vyvrcholení.

Když bouře pominula, Ranulf ji vzal do náruče a něžně objal. Sám však stěží popadal dech. Připadal si slabý a malátný, ležel bezvládně se zavřenýma očima a čekal, až znovu nabude sil.

Hladil ji po vlasech, snažil se utišit divoký tep a mezitím přemýšlel o svých vlastních neobvyklých pocitech. Naplňoval ho klid a naprostý mír, který mu byl dosud cizí. Něco takového ještě nikdy nezažil. Nicméně v tomto teplém dni, s touto ženou v náruči mohl snadno zapomenout na svou hořkou minulost. Mohl skoro věřit, že existuje šťastnější budoucnost.

Ranulf odhrnul konečky prstů vlhké prameny vlasů z Arianiny tváře a něžně ji políbil na čelo. Uslyšel její tichý povzdech a srdce se mu sevřelo.

Byla to právě něha, která ho děsila nejvíce. Přinutila ho, aby toužil po jejích něžných dotecích, kterými ho hřála a rozpouštěla ledový krunýř okolo jeho srdce.

Sevřel ji v náruči a pomalu ji hladil po zádech. Jak je možné, že tahle žena mění celou jeho podstatu? Že ho nutí toužit po jejím klidu a spokojenosti? Že v něm probouzí pocity, které držel tak dlouho pod kontrolou?

Ranulf se zhluboka nadechl. Možná byl jen naivní hlupák opilý svou fantazií, ale alespoň chtěl věřit, že pokoj a klid této chvíle potrvá navěky.

20

Den se pomalu chýlil ke konci. Ariana s Ranulfem leželi propleteni v jedno tělo a odmítali se vzdát kouzelné chvíle.

„Kéž bychom tady mohli zůstat napořád," povzdychla si Ariana.

Ve svatyni jeho náruče, obklopená mužným teplem, mohla předstírat, že nejsou nepřátelé. Ted' nebyl jejím pánem a ona jeho rukojmím.

S rukou jemně položenou na oblém řadru ji lehce hladil. Mimo-volně přejížděl po hedvábné pokožce, která ještě žhnula po nedávno prožité vášni. Jak je možné, že se téhle ruky kdysi bála, když jí přináší jen rozkoš?

Ranulf ji objímal, jako by byla křehkou a vzácnou květinou. Jako by ji chtěl chránit a starat se o ni.

Ariana jeho mlčení přijala s povděkem. Nikdy netušila, jak může být krásné moci se na někoho spolehnout. Byla Ranulfovi nesmírně vděčná. Ted', když věděla, že je její matka v bezpečí, jako by jí ze srdce spadl těžký kámen a ona byla zase volná.

„Snažili jste se najít nějaký lék?" zeptal se po chvíli tichým hlasem.

Ariana si povzdychla. Věděla, že mluví o její matce. „Vyzkoušeli jsme nespočet bylinek a různých mastí a lektvarů. Matka je zkušená léčitelka a hodně mě naučila, ale její nemoc je mimo naše schopnosti. Obávám se, že to je marné."

Unaveně zavřela oči. Na lepru žádný lék prostě neexistoval. Občas se stalo, že malomocenství samo odeznělo, většinou ale vedlo k pomalé a bolestivé smrti.

„Doufali jsme..., modlili se..., že vlese, chráněná před krutým světem, dojde jistého zlepšení, ale marně. Alespoň že se její stav nezhoršil. Nicméně otec..."

„Co je s tvým otcem?"

„Už dávno ztratil víru. Poté, co ztratil syna i manželku, se z něho stal zatrpklý muž. A jak roky plynuly, zdálo se, jako by mu na všem přestalo záležet." Ariana zaváhala a kousla se do rtu. „Kéž bych byla mužem. Dcera svému otci přináší jen zklamání."

„Zklamání?"

Přikývla a tváří se otřela o Ranulfovu paži. Nikdy pro svého otce příliš neznamenal, a přitom se tolik snažila být mu dobrou dcerou.

„Zklamala jsem ho," řekla tiše. Jelikož nejsem muž, nemohla jsem převzít vládu nad Claredonem, ne bez manžela." Ariana se hořce zasmála. „A dokonce se mi nepodařilo ani ochránit hrad, jak mě žádal. A zkazila jsem i zasnubky, které domluvil."

Ranulf pocítil náhlý příval viny, ale od svých rozhodnutí nemínil odstoupit. „Řekl bych, žeš pro něho udělala dost, když vezmeme v úvahu, že jsi žena.“

„Ano, udělala jsem, co bylo v mých silách. Jenže tohle je svět mužů. Mužů, mezi které já nepatřím.“

V jejím hlase se odrážela lítost a hořkost nad nespravedlností světa, stejná hořkost, jakou měl Ranulf v srdci. Slyšel i to, co neřekla: jak se snažila být perfektní dcerou jen proto, aby si ji otec všiml, avšak marně.

Ranulf se opřel o jeden loket a podíval se jí do očí. Já jsem rád, že nejsi mužem.“

Jeho úsměv ji zahřál u srdce. Vtom se však slunce ukrylo za vysoký dub, pod kterým leželi, a na jejich provizorní lůžko padl stín. Ariana se zachvěla zimou. Ranulf popadl okraj pláště, oba je přikryl a pevněji ji sevřel v náruči.

Lehce si opřel bradu o Arianinu hlavu a zahleděl se kamsi do dálky. Jako chlapec si zoufale přál, aby se jeho otec na něho alespoň jednou podíval bez nenávisti a odporu. Dokázal Arianu pochopit, poněvadž to sám zažil. „Kdysi jsem si přál,“ řekl tiše, „být někým jiným, než jsem...“

Jeho hlas zněl cize, vzdáleně, bez jakýchkoliv emocí, přesto v něm Ariana slyšela bolest. Bolest a osamělost mnohem větší, než byla ta její. Temné zoufalství, jež mu zasahovalo hluboko do duše. Mlčky čekala, zda řekne víc.

Rozhostilo se tíživé ticho. Když nepokračoval, pobídla ho: „A dál?“

Ranulf ji uvolnil z objetí a překulil se na záda.

„Nebyl jsem ničím synem,“ řekl nakonec.

V jeho očích viděla hluboký smutek a chtěla ho utiřit, zažehnat utrpení. Natáhla ruku a prsty vklouzla do černých vlasů. Cítila, jak ztuhl, ale neodtáhl se.

„Narodil ses ve Vernay?“ zeptala se opatrně.

„Ano. Ale svou matku jsem nikdy nepoznal. Je mrtvá už více než dvacet let. Hned po narození mě od ní odebrali a předali chůvě.“

„A pak ji tvůj otec nechal uvěznit?“

Překvapeně se na ni podíval. „Kdo ti to řekl?“

„Payn. A taky říkal, že s tebou tvůj otec nepěkně zacházel... jako potrestání za hříchy tvé matky. A taky jsem viděla ty jizvy.“

„Ach, mé jizvy. Znamení mé očisty.“ Smutně se zasmál. Ještě stále cítil hrůzu malého chlapce, který klečí před svým otcem, chvěje se strachy a snaží se nekřičet bolesti. „Mé první vzpomínky na otce jsou spojeny s karabáčem. Chtěl tak mou matku potrestat za její zradu a ze mě, jejího syna, vyhnat d'ábla.“

Karabáč, pomyslela si Ariana, který nechal jizvy nejen na Ra-nulfově těle, ale především na jeho duši.

„Tehdy jsem si myslel, že má na to plné právo.“

„Ne!“ vykřikla Ariana. „Vždyť jsi byl jen dítě, nevinná oběť. Bezmocný chlapec v rukou krutého monstra!“

„Ano, byl jsem bezmocný. A můj urozený otec byl tak plný nenávisti a zloby.“

Zíral kamsi nad její hlavu. „Když mi bylo šest, poslal mě na výchovu k jinému pánovi. Bože, jak jsem byl šťastný, že jsem mu konečně unikl! Nenáviděl jsem ho. Nemohu ani spočítat, kolikrát jsem si přál jeho smrt.“

„Ale... nakonec jsi ho nezabil, i když jsi měl šanci.“

„Ne, ačkoliv jsem si to přál. Odmítl mi dát mé jméno a majetek, který mi po právu náležel. A tak jsem vstoupil do služeb Jindřicha a rozhodl jsem se vzít si, co bylo mé. Vyzval jsem svého otce na souboj a porazil ho.“

Ranulf se nevesele zasmál. „Ale nedokázal jsem ho zabít. Nemohl jsem si ušpinit ruce jeho krví. Po všem, co mi udělal, jsem nedokázal zasadit konečnou ránu.“

Arianě se bolestí sevřelo hrdlo. „Můj otec vždycky říká..., že jen statečný muž dokáže dát milost svým nepřítelům.“

„Statečný? Je snad statečnost přát si, aby vlastní otec zemřel?“

„Měl jsi dobrý důvod!“

Ariana sledovala Ranulfa s lítostí a se zoufalstvím. Mohla si jen představovat, čím vším musel projít. Pocit viny za hříchy své matky, zoufalá osamělost, život vydědence...

Vedená náhlým přívalem lítosti ho objala kolem krku a tvář zabořila do pevných svalů. Tolik mu chtěla pomoci.

„Nemůžeš za hříchy své matky,“ zašeptala, „ani za šílenství svého otce.“

Ranulf se vymanil z jejího objetí, posadil se a obrátil se k ní zády. Srdce ho bolelo a svíralo se z přemíry citů.

Proč před ní jen odhalil svou největší bolest?

Protože chceš, aby tě pochopila, ozval se vnitřní hlas. Chceš, aby znala tvé demony, kteří z tebe udělali muže, jímž jsi. Tvrdého, bezohledného, bez schopnosti milovat...

Cítil její hebké ruce položené okolo svého krku, tvář přitisknutou na jizvy na zádech. Nenáviděl, když se ho někdo takhle dotýkal. Chtěl se odtáhnout, ale nedokázal se přinutit, aby se dobrovolně vzdal její vřelosti, něhy a útěchy, kterou mu nabízela.

„Nemůžeš za ně,“ opakovala Ariana tichým hlasem.

Na nahé pokožce cítil hebkost jejích rtů, podivnou vlhkost, která jí kanula z očí. Slzy. Srdce se mu sevřelo. Ona pláče..., pláče kvůli němu.

Obrátil se.

„Ariano...“ zašeptal a jediným slovem odhalil celou svou duši. *Potřebuji tě.*

Ochotně k němu zvedla dychtivé rty a nabídla mu tutéž útěchu, jakou on před chvílí poskytl jí.

Z Ranulfova hrdla unikl zastřený sten, zvuk vášně a odevzdání se, přiznání osamělosti. Zoufale ji potřeboval.

Chtěl se ponořit do hebkého těla a zapomenout. Zapomenout na celý svět kromě ní. Naléhavěji přitiskl dolů a položil se na ni.

Ariana se mu ochotně otevřela. Štíhlé nohy obtočila kolem mužných boků a hladově mu vyšla vstříc. Vášnivě ji popadl za zadeček, divoký vlastní touhou, a mocně přirazil. Cítla jeho vnitřní napětí, bolest a zranitelnost.

Objala ho vedená primitivním ochranným pudem a dovolila, aby její tělo použil jako záchranný kruh, který ho z rozbouřených vod dovedl do přístavu klidu a míru.

Ranulf zabořil tvář do hebkých vlasů a bezmocně se otřásal v prudkých nárazech uvolnění.

Připadal si příliš zranitelný, příliš otřesený, než aby mohl mluvit. Zlobilo ho, že ukázal svou slabost.

Chtěl jen, aby ho utěšila. Nemínil ji provést svým osudem, odhalit temnou minulost, která ho navěky poznamenala. Nechtěl jí proti sobě dát tak silnou zbraň.

Hladila ho po vlasech, jako by byl bezmocným dítětem. Jako kdyby věděla, co cítí, a dokázala ho pochopit.

Přesto se na sebe nemohl přestat zlobit. Zachoval se jako hulvát, který hledá jen své vlastní uvolnění. Věděl, že Ariana z jejich divokého milování nemohla mít žádnou rozkoš. Zmocnil se jí tvrdě, jako by nebyla ničím jiným než jeho majetkem.

„Měli bychom se vrátit,“ zamumlal ochraptěle.

Ariana ztuhla. Nechápala, co ho vedlo k tak náhlé změně nálady.

Ranulf zvedl hlavu a rozhlédl se kolem sebe, všude, jen ne do Arianiných očí. „Ráno tě doprovodím. Můžeme předstírat, že jsme si vyjeli na vyjížďku jako dva milenci. Počkám tady na tebe a ty zatím můžeš navštívit svou matku. Nikdo se nebude na nic ptát.“

Ariana si mimovolně povzdychla. Z Ranulfa opět čísel chlad odmítání. Bylo jí jasné, že své chvilkové slabosti lituje.

Ariana ho tiše pozorovala, jak vstal a začal se oblékat. Věděla, že v jeho krásném těle bije vřelé srdce.

Black Dragon z Vernay může být válečník, ale zároveň je osamělý a zranitelný muž... Muž, který ji potřebuje, ačkoliv to ještě neví.

21

Událost na louce ovlivnila Ranulfa více, než by si chtěl přiznat. Začal se vážně zabírat myšlenkou, zda Ariana není lepší, než všechny ty vznešené dámy, které zatím poznal.

Přesto zůstal ve střehu. Sice cítil úlevu, že ho Ariana nezhadila, ale to ještě neznamená, že to nemůže udělat příště.

Právě proto Arianu pozorně sledoval a všiml si věcí, které dříve neviděl. Ariana byla rozhodná a přísná, ale její lid ji miloval a Ranulf chápal proč. Jejich loajalita byla plně zasloužená. Ariana oplývala moudrostí a dobrotou, což v kombinaci s její krásou byl důvod k obdivu. Jeho páže Burc pělo chválu na její jemnost a zručnost při ošetřování hojící se rány. Dokonce si vysloužila respekt i několika jeho vazalů, zvláště pak Payna FitzOsberna. Popravdě řečeno, Ranulf nemohl najít nic, co by jí vytkl. Byla praktická, což se ve vedení domácnosti ukázalo jako velká výhoda, a zároveň příjemná a milá. A to navzdory ostrému jazýčku a tvrdohlavosti, která ho často rozzlobila.

Rovněž její fyzická reakce na jeho doteky byla více než příjemná. Ještě nikdy neměl ženu, která by ho tak dokonale uspokojila. V posteli se ze vznešené dámy stalo dychtivé děvče, připravené splnit mu i to nejtajnější přání.

Přesto jeho touha po ní nepramenila jen ze živelného chtíče. Její přítomnost naplňovala všechny jeho smysly, ovlivňovala myšlenky. Ranulf si s nelibostí uvědomoval, že ho skutečně očarovala. Dokonce i v tu nejnevhodnější dobu myslel na její hebkost, na její žár, na chuť jejího těla. Myslel na ni i během vášnivě debaty o výšce nájemného, zatímco urovnával spory mezi svými poddanými, dokonce i když stál na cvičišti tváří v tvář svému ozbrojenému soupeři - což bylo velice nebezpečné. Nedokázal si vysvětlit, co se to s ním jenom děje.

Objevil v sobě zcela nový cit, který ovšem nechtěl dále zkoumat. Šlo o nebezpečnou záležitost, proti které musí bojovat. Nesmí Arianě dovolit, aby probořila tak dlouho budované bariéry kolem jeho srdce.

Co se týkalo její matky, Ranulf dodržel slovo. Hned následujícího dne ji doprovodil zpátky k lesní chatrči, aby nešťastné ženy mohla zásobit jídlem i pitím. Litoval, že pro lady Constance nemůže udělat víc. V náhlém přívalu emoci poslal jednoho ze svých rytířů zpátky do Normandie, aby s sebou přivezl saracénskou konkubínu Laylu, která ovládala léčitelské umění orientálních učenců. Arianě o svých plánech však nic neřekl, aby v ní zbytečně neprobudil marnou naději.

Rovněž z Claredonu propustil Denu. Pochopitelně ji nenechal nezaopatřenou, ale poslal ji jako služebnou na jedno ze svých odlehlých panství. Nelíbily se mu pomluvy, které Dena kolem sebe šířila, a už vůbec nemínil tolerovat služebnou, jež své paní prokazovala tak malou loajalitu.

Dva dny po odhalení Arianina tajemství Ranulf obdržel dopis s královskou pečeti.

„Povolávací rozkaz?“ zeptal se Payn, když Ranulf rozbalil pergamen a přečetl jeho obsah.

„Ne,“ odpověděl Ranulf zachmuřeně. „Lady Eleanor si vyžádala doprovod do královského tábora u Bridgenorthu.“

„A chce svého oblíbeného rytíře,“ usoudil Payn pobaveně.

Ranulf se ušklíbl. „Královna mě chce potrestat. Nemůže mi zapomenout, že jsem před dvěma lety svedl jednu její dámu. Moc dobře ví, že bych raději šel do bitvy. Ale na tom nezáleží. Řekni mužům, že za tři dny vyrazíme do Londýna.“

Té noci Ranulf tiše ležel ve své posteli a přemýšlel o svém nelehkém úkolu. Královna Eleanor vždy dosáhla svého. Poté, co Ludvíkovi ve Francii porodila dvě děti, si prakticky vynutila anu-laci sňatku a provdala se za mladého Jindřicha z Normandie. Eleanor ležela u nohou dobrá polovina křesťanského světa. Svou krásou a důvtipem přitahovala bláhové básníky a romantické snílky jako mouchy na med. Její dvůr byl mraveništem intrik a pletich a půvabná královna nejen že je podporovala, ale dokonce je sama spřádala.

Ranulf by mnohem raději táhl třeba do stovky bitev. A ke svému velkému překvapení litoval času, který stráví mimo Claredon. Stane se tak poprvé za pět týdnů, kdy bude pryč od Ariany.

Nechci ji opustit, napadlo Ranulfa.

Když ji probudil z hlubokého spánku, odmítavě zakňourala, ale Ranulf její protest ignoroval. Hebký zadeček si přitiskl na touhou ztopořené mužství, objal ji kolem pasu, rukou vklouzl mezi štíhlá stehna. Dvěma prsty rozevřel něžné plátky a bříškem ukazováčku začal přejíždět po citlivé blizně její rozkoše. Netrvalo dlouho a Ariana sténala rozkoši.

Ze zadu vsunul svůj pevný úd do její hebkosti a slastí přivřel oči. Sám sobě nalhával, že chce jen ukojit svůj chtíč. Že Ariana není ničím jiným než horkým ženským tělem sloužícím k uvolnění mužské touhy.

Příští ráno vstal dřív, než se Ariana probudila, a pospíchal na cvičiště. Potřeboval se fyzicky vyčerpat, aby se zbavil touhy, kterou v něm Ariana neustále vyvolávala. Bohužel marně.

Po namáhavém dni se pozdě večer vrátil do svých pokojů, kde na něho Ariana čekala. Seděla u krbu, v ruce vyšívání, na stole připravené jídlo a pití. Jakmile vstoupil, okamžitě odložila plátno stranou a přivítala ho s něžným úsměvem.

Ranulf zůstal stát a mlčky ji pozoroval. Světlé vlasy se třpytily jako roztavená měď, bledá pokožka zářila až neskutečnou dokonalostí. Vypadala jako nástěnná malba znázorňující Pannu Marii před početím svého syna, kterou kdysi viděl.

Myslí mu prolétla nebezpečná představa, Ariana s jeho dítětem pod srdcem. Zmocnila se ho tak silná touha, až se zachvěl. Navzdory nadlidskému úsilí cítil, jak pevné okovy jeho srdce pomalu pukají.

Ariana by jeho dítě stejně nechtěla..., nebo ano? Starala by se o jeho dítě s péčí, jakou on nikdy nepoznal?

Slychával příběhy o lásce mezi urozenými dámami a jejich dětmi, ale nevěřil jim. Měl je za romantické výplody dětské fantazie.

Jenže lady Constance mu dokázala, že něco takového skutečně existuje. Vždyť při ošetřování syna riskovala dokonce svůj život.

A také se postarala o Gilberta, nemanželského syna svého manžela, a zajistila mu lepší život.

Udělala by Ariana totéž s jeho nemanželskými dětmi? Kdyby ji požádal, vychovávala by je tady na Claredonu? Ne že by chtěl něco takového udělat. Nikdy by své děti neod-trhl od jejich matek a nepřivezl by je do cizí země, aby je vystavil samotě a smutku. Dobře se o ně postaral a věděl, že tam, kde jsou, jim nic neschází.

Jak jsi prožil den, můj pane?“ zeptala se Ariana a vytrhla ho tak z myšlenek.

„Docela dobře,“ odsekl Ranulf ostřeji, než zamýšlel.

Ariana se na něho zkoumavě podívala. Od toho dne, kdy se přestala bát o osud své matky, byla mnohem pokornější a vstřícnější. Krátkodobé mrzuté nálady svého pána prostě přehlížela.

Toho dne na louce plné vonného kvítí nakrátko nakoukla za pevnou bariéru, kterou si Ranulf kolem sebe vybudoval. Dotkla se jeho citlivého místa, Ranulf před ní odhalil laskavou stránku své povahy. Na malou chvíli odložil štít a ukázal ji své srdce. Zoufale toužila vyvést ho z bludných kruhů vlastní zloby, zbavit ho temné minulosti a dát mu novou naději. Chtěla, aby se na ni Ranulf podíval s něhou a důvěrou. Aby ji zbavil sžíravé bolesti ve vlastním srdci.

Hned následujícího rána se však Ariana přesvědčila, jak moc je získání Ranulfovy důvěry vzdáleno.

Od Payna se dozvěděla, že Ranulf dostal královský rozkaz a že na Claredon možná přijede anglická královna Eleanor.

Rozladěná Ranulfovým nedostatkem zájmu, Ariana pospíchala s kontrolou hradu a sestavila nekonečný seznam nezbytně nutných prací, které bylo třeba vykonat. Navzdory všem okolnostem musí zajistit, aby královna viděla Claredon v těch nejlepších barvách.

Když Ranulf přišel na oběd, celý hrad byl v jednom kole. Všichni pospíchali vykonat rozkazy své paní, aby do možného příjezdu lady Eleanor bylo všechno hotové. Ranulf zamračeně kráčel dlouhou chodbou. Královská návštěva si vždy vyžadovala značné výdaje, neboť spolu s lady Eleanor na hrad přijede i spousta dalších hostů.

Když Ranulf vešel do svých pokojů, zůstal stát jako opařený. Ariana s Paynem stáli uprostřed místnosti, hlavy skloněné dohromady a hlasitě se smáli. Pohled na rozesmátou Arianu v Ranulfovi vyvolal nepochopitelnou žárlivost. Její šedé oči se pobaveně usmívaly a co víc, přímo překypovaly obdivem k vysokému, hezkému rytíři. „Co je tady tak směšného?“ zeptal se Ranulf ostře. Payn a Ariana se na sebe podívali. „Celkem nic. Ranulfe.“ řekl Payn klidně. „Lady Ariana tni vyprávěla historku z návštěvy krále Štěpána...“ „To nemáš žádnou jinou práci než se poflakovat a poslouchat humorné příběhy?“ Payn se zarazil a na malou chvíli se zdálo, jako by chtěl něco odseknout, ale pak jen přikývl. Jak si přeješ, pane.“ Jakmile zmizel, Ranulf se zaměřil na Arianu. „Nesnaž se Payna získat na svou stranu. Stejně se ti to nepodaří.“ Ariana se na něho udiveně podívala. Ranulf si jejich setkání zřejmě mylně vysvětlil a teď zcela zbytečně žárlil. „Byl to jen nevinný rozhovor.“ Ranulf jí však nevěřil. Srdce mu divoce tlouklo a náhle měl dojem, jako by mu útroby sevřela ledová ruka. Jsi moje, Ariano,“ řekl chladně. „A ať se ti to líbí nebo ne, budeš to muset přijmout.“ Jenže já jsem to už přijala, Ranulfe,“ odpověděla tichým hlasem. „Nechci žádného jiného muže..., milence ani manžela.“ Dlouze se na ni zadíval a pak se odvrátil stranou. Po zbytek dne mezi nimi zavládlo tíživé napětí. A stejně tak tomu bylo i následujícího dne. Ráno se s ní pomiloval, oblékl se a mlčky se měl k odchodu. Přesto však, když se k ní naposledy sklonil, neschopen odejít, aniž by ještě jednou neokusil nevinnou sladkost hebkých rtů, Ariana v jeho jantarových očích uviděla touhu a potlačovaný žár. Jakmile se však napřímil, jeho krásnou tvář opět halila maska chladu a lhostejnosti. Ariana s těžkým srdcem vstala z postele a oknem pozorovala, jak Ranulf v plné zbroji nasedl na válečného oře, přešel padací most a spolu s ostatními rytíři se vydal splnit králův rozkaz. Ariana si tiše povzdychla. Věděla, že bude počítat dny, dokud se k ní Ranulf zase nevrátí. Navzdory přetrvávajícímu chladu stále doufala, že jednoho dne se jeho srdce obměkčí a on na ni bude pohlížet s láskou a něhou.

22

Ariana seděla se svými dámami u vyšívání a náhle zaslechla troubení strážného rohu. *Ranulf!* Vrátil se? Ve snaze skrýt rozrušení pokračovala v práci a jednu z dam poslala, aby se podívala z okna, co se děje. Na nádvoří vjel jezdec s královskou korouhví. „Královna!“ vykřikla Gleda pisklavým hlasem. „Nemusíš křičet jako jezinka,“ kárala ji Maud. „Třeba je to jen posel.“ Nicméně skutečně se ukázalo, že jezdec je herald ohlašující blížící se příjezd královny. Ariana přizvala jednu ze svých dam a pospíchala do ložnice, kde staré vlněné šaty zaměnila za jedny ze svých nejkrásnějších, ušitých z rudého sametu. S tlukoucím srdcem si naposledy uhladila záhyby dlouhé sukně a pak už se vydala naproti královně. Jako Ranulfovo rukojmí vysoce překročila dané pravomoci, nicméně podle svého nejlepšího úsudku učinila jen to, co bylo nezbytně nutné - poradila se s lovčím a s personálem kuchyně, ujistila se, že ve spížích je dostatek zásob, zkontrolovala množství koření, čajů a léčivých bylin, rozdělila úkoly týkající se zevrubného úklidu celého hradu. A Payn jí dal ve všem volnou ruku. Věřil, že jako žena má k podobným věcem lepší přístup a že by Claredonu nikdy neudělala ostudu. Ariana vyšla na nádvoří a postavila se do čela čekajícího zástupu, hned vedle Payna. Hradní branou právě projížděl královský doprovod. Nablýskané brnění rytířů se v odpoledním slunci lesklo, až musela přimhouřit zrak. Podle rudé korouhve Ariana poznala, že se jedná o vojáky Blacka Dragona. „To je Ranulf, paní,“ zamumlal Payn po jejím boku. Jakmile Ariana spatřila osamoceného jezdce, který se oddělil od skupiny a jako první projel přes padací most, cítila, jak se jí sevřely útroby. Ranulí byl pryč více než týden a jí se po něm velmi stýskalo. Toužila po jeho dotecích a vřelých polibcích, a dokonce jí chybělo i jejich věčné škádlení a dohadování. Jakmile zastavil na nádvoří, formálně pozdravil svého vazala, který mu odpověděl, zatímco Ariana zatajila dech. Ranulfova helma dosahovala téměř až k jeho rtům a skrývala většinu mužné tváře, přesto viděla, že na ni upřel pohled jantarových očí. Když si sundal helmu a ona spatřila hřívu černých vlasů a důvěrně známou tvář, zaplavila ji nečekaná radost. Radost a prudké vzrušení. Navzdory únavě z dlouhé cesty z Ranulfa vyzařovala síla a rozhodnost. Nejraději ze všeho by k němu přiskočila a vrhla se mu do náruče. Ariana však věděla, že nesmí zapomínat na dobré vychování, a elegantně se uklonila. „Můj pane, buď vítán,“ řekla tichým hlasem.

Rovněž v Ranulfových očích se zračila radost, nicméně nechtěl dělat zbytečné divadlo, a proto jen chladně odpověděl kývnutím hlavy. Pak svou pozornost znovu soustředil na Payna a snažil se ignorovat ženu, která mu celý týden nedala spát.

Jaká byla cesta?" zeptal se Payn, když Ranulf seskočil z koně.

Ranulf se ušklíbl. „Lady Eleanor je tvrdohlavá jako mezek."

Arianu překvapilo, že takhle mluví o své královně. Rovněž ji udivilo, že nijak nereagoval na zjištění, že se ujala role paní domu.

O chvíli později na nádvoří vjela skupina jezdců vedených usměvavou plavovlasou lady, která seděla na sněhově bílé klisnič-ce osedlané stříbrnými postroji.

Ariana už dříve slýchala příběhy o tvrdohlavé vévodkyni, která se teď stala královnou Anglie. Rovněž se často mluvilo o její kráse a nevšední moudrosti. A teď zjistila, že je i skvělou jezdčyní.

„Konečně! Už jsem myslela, že sem nikdy nedorazíme," řekla Eleanor, když jí Ranulf pomohl sesednout z koně.

„Vítej na Claredonu, má paní," odvětil Ranulf stroze a Ariana pochopila, že mezi nimi vládne zvláštní napětí.

Payn udělal krok dopředu a dvorně se před královnou uklonil. „Bud vítána, vzácná paní."

„FitzOsbern! Konečně někdo, kdo uchlácholí mou uraženou pýchu. Tvůj pán má chování neotesaného dobytka."

„Snad, má paní," odvětil Payn s úsměvem. „Ale dobytka, který ti věrně slouží."

Odměřené si odfrkla. „Kdybych mu to dovolila, snad by mě úplně zničil. Představ si, že po mně chtěl, abych se nudila v tom příšerném krámu." Rukou v bílé rukavičce ukázala na zlatem zdobený kočár, který právě projížděl branou. Náhle své modré oči upřela na Arianu. „Takže tohle je ta dědička, o které jsem tolik slyšela?"

Ariana se hluboce uklonila. „Tvá návštěva je pro nás velkou ctí, má paní."

„Skutečně? Zvláštní přivítání od dcery muže, který je obviněn ze vzpoury proti mému manželovi."

Tentokrát si odfrkla Ariana. Jen *obviněn*, má paní. Což neznamená, že je vinen. Naštěstí pro mého otce král Jindřich osobně řekl, že vina každého se musí nejdříve prokázat, a to na základě pádných důkazů, ne pouhých pomluv."

Eleanor se na Arianu podívala s novým zájmem. „To máš pravdu."

„Snažili jsme se ti zajistit všemožné pohodlí, paní," pokračovala Ariana chladně. „Doufám, že budeš spokojená."

„Uvidíme," odpověděla královna Eleanor a s úsměvem se obrátila k Ranulfovi. „Vidím, lorde Ranulfe, že máš Claredon zcela ve své moci - pokud mám tohle děvče brát jako důkaz."

Bez čekání na odpověď se královna k Ranulfovi obrátila zády a s hrdě zdviženou hlavou se vydala nahoru po kamenných schodech.

Ariana zaslechla Ranulfovův tichý povzdech. Mírně si nadzvedla sukně a pospíchala za ním do velké síně, kde už služebnictvo nalévalo červené víno okořeněné hřebíčkem.

„Můj pane," zašeptala Ariana, „dala jsem královně tvé pokoje a tvé věci jsem přestěhovala do své staré ložnice. Doufám, že nejsi proti?"

Ranulf se k ní naklonil, až na tváři cítila jeho horký dech. „Proti žádné ložnici nebudu nic namítat, jen když tam budeš se mnou, miláčku."

Ariana cítila, jak se jí divoce rozbušilo srdce a tváře zrudly studem. Z předchozího rozhovoru s Paynem usoudila, že Ranulf se na Claredonu zdrží jen jednu noc. Brzy ráno vyjede jako předvoj královniny skupiny, aby prozkoumal cestu do Jindřichova tábora. Ale tu jedinou noc miní strávit s ní.

„Dnes večer budeš sedět po mém boku," překvapil ji Ranulf o chvíli později. Poté ji opustil, aby ze sebe smyl prach z cesty a převlékl se do čistých šatů. Ariana se však nenudila. Musela se postarat o pohodlí urozené návštěvy a dohlédnout na připravovanou hostinu.

Eleanor seděla na čestném místě hned vedle pána domu, přičemž podle tradice sdílela jeho korbel s vínem a bochník chleba. Ranulf přikázal, aby se Ariana posadila po jeho druhé straně, společně s Paynem.

Postupně bylo servírováno několik chodů: jelení maso, divočák, pečené labutě, masová paštika s chlebem a bylinkami, nadívaní holubi, čerstvé parmy, dušený úhoř, to vše doplněné kořeněnou pepřovou a hořčičnou omáčkou. Nakonec na řadu přišlo dušené ovoce a sýr. Síní se linula hudba a sloužící pohotově dolévali čerstvé pivo a kořeněné víno.

Zdálo se, že je všechno v naprostém pořádku, když královna uprostřed třetí písně vstala a řekla: „Lady Ariano, ráda bych si s tebou promluvila."

Ariana se vystrašeně podívala na Ranulfa, který se mračil do svého poháru s vínem, nicméně nedovolila si odporovat. Když Eleanor v doprovodu svých dvou dvorních dam vyšla z velké síně a namířila si do svých pokojů, Ariana ji váhavě následovala.

V rohu místnosti tiše pozorovala, jak dámy královně pomáhaly se svlékáním do spodního prádla a rozpustily jí vlasy. Poté je Eleanor mávnutím ruky propustila.

Jakmile dámy za sebou zavřely dveře, královna uchopila broušené zrcadlo a kartáč, usadila se do křesla zády k Arianě a řekla: „Pomůžeš mi?"

Ariana pochopila, co se od ní očekává, a ochotně se postavila za královnu. Převzala od ní kartáč a začala rozčesávat její dlouhé vlasy.

„Řekla bych, že ses ocitla v obtížné situaci," zamumlala Eleanor s pohledem upřeným do zrcadla.

„Nejprve obvinění tvého otce, poté zrušení zasnoubení..." Ariana zůstala zticha.

„Musím uznat, že chování lorda Ranulfa vůči tvé osobě mě velice znepokojilo. Přinutit tě sdílet s ním postel bez vyhlídky na manželství je..., řekla bych podlé a nechutné."

Ariana se nemusela ptát, jak se královna o jejích potížích dozvěděla. Hradní drbny si jistě přišly na své. Eleanor stačilo, aby po svém příjezdu vyslala dvorní dámy na výzvědy, a hned se jí doneslo všechno, co se zdálo jen trochu důležité.

Ariana cítila, jak jí studem hoří tváře.

„Nelíbí se mi, když nějaká žena trpí," pokračovala Eleanor. „Muži v tomto světě mají mnohem více síly a často ji zneužívají."

„Nemohu si na chování lorda Ranulfa stěžovat, má paní."

„Ty toho muže miluješ, nemám pravdu? Samozřejmě že si nelze nevšimnout něžných pohledů, které k němu vysíláš."

„To je to opravdu tak vidět?"

„V podobných věcech jsem zběhlá, takže mým očím opravdu nic neujde. Když se na něho díváš, doslova celá záříš."

Ariana věděla, že královna má pravdu. Něha, kterou k Ranulfovi cítila, nešla jen tak ukrýt za masku lhostejnosti.

„Myslím, že tě chápu. Znáám Ranulfa ode dvora a několik mých dam po něm doslova šlelo, ačkoliv se k nim nezachoval hezky. Když šlo do tuhého, vždy zmizel a raději vyjel do boje nebo na turnaj. Bohatý a krásný rytíř, který oddaně slouží mému manželovi. Škoda jen, že si tě nevezme."

Ariana jen tiše přikývla.

Jenže mě napadlo, jak ti z té šlamastyky pomoci... Nabízím ti službu u svého dvora. Pokud ji přijmeš, mohu ti zaručit ochranu, což není zrovna málo."

Ariana ztuhla a oči se jí rozšířily údivem. Něco tak velkorysého by nikdy nečekala.

Eleanor pokračovala: Jindřich právě obléhá Mortimerův hrad v Bridgenorthu. Jakmile ho dobudou, tvůj otec bude obviněný ze zrady a z pomoci rebelům."

Ariana se kousla do rtu. Dobře věděla, že pokud otce uznají vinným, za jeho přečin bude pykat i ona. Kdyby však přijala královninu nabídku, byla by v bezpečí... Pak však zakroutila hlavou. Nikdy neopustí svého otce ani matku. Ani lid Claredonu. A také tady byl Ranulf...

Jsi velice laskavá, má paní. Prosím, přijmi můj hluboký dík, ale musím odmítnout. Claredon je můj domov a ještě stále existuje jistá naděje..."

Když zaváhala, Eleanor ji pobídla k odpovědi. „Nu, jaká naděje?"

„Že jednoho dne mi Ranulf... začne věřit. Jistě víš, že jeho důvěra se nezískává zrovna snadno."

„Ty jsi zamilovaná až po uši, má drahá."

„Ano," přiznala Ariana. Proti své vůli, proti svému přesvědčení se do Ranulfa beznadějně zamilovala.

„Miluji ho," zašeptala, „ale bojovala jsem proti té lásce, ale neúspěšně."

Tolik se snažila ubránit, ale zcela zbytečně. Nedokázala milovat jen napůl. V tomto byla stejná jako její rodiče, kteří se milovali hluboce a oddaně.

„Dělej, jak myslíš," řekla královna poněkud chladným tónem. „Ale až budeš v úzkých, pak už u mě pomoc nehledej."

Jejich pohledy se střetly v zrcadle a Ariana věděla, že rozhovor je u konce.

„Ano, má paní."

Odmítla královninu pomoc a teď musí nést následky svého rozhodnutí zcela sama.

Ariana hluboce litovala, že se královně svěřila se svými city k Ranulfovi. Nemohla se totiž zbavit dojmu, že Eleanor z toho má škodolibou radost. Nicméně už bylo pozdě lamentovat.

Jakmile ji královna propustila, Ariana se vrátila do velké síně. Ranulf se na ni zamračeně podíval.

„Co ti lady Eleanor chtěla?" zeptal se, když se posadila na své místo po jeho boku.

„Abych jí rozčesala vlasy," řekla Ariana a přinutila se k úsměvu.

Ranulf si ji dlouze prohlížel, ale naštěstí ji nenutil k dalšímu rozhovoru.

-

„Pokud ti to nebude vadit, ráda bych se vzdálila, pane. Jsem unavená."

„Klidně jdi, děvče," houkl Ranulf zastřeným barytonem, „ale dnes v noci očekávám sladké přijetí."

Ariana se celá zachvěla. Jak si přeješ, pane. Budu tě čekat v posteli."

Odměnou jí byl žár v jeho jantarových očích, které ji spalovaly jako hořící pochodně.

Neuběhlo snad ani pět minut a Ranulf přišel za ní. Zdálo se, že to netrpělivostí nemohl déle vydržet. Stěží se stačila svléct a posadit se, aby si rozčesala vlasy, a už stál za jejími zády.

Vzal od ní kartáč a odložil ho stranou. Prsty ji něžně uchopil za bradu, natočil její obličej k sobě a pohledem pomalu klouzal po něžných rysech dokonalé tváře a lesklých vlasech, které jí splývaly přes ramena. Bělostná pokožka zářila jako ta nejčistší perleť, hedvábné vlasy se podobaly směsici tekutého zlata a mědi.

Ranulf prsty dychtivě hrábl do té nádhery a náhle měl pocit, jako by se ponořil do horkého medu. Naklonil se a hladově ji políbil.

Dnes večer si mohl vybrat. Dobrá polovina hradních dívek by nadšeně přijala jeho pozvání a na jeho muže by zbyly ty ostatní. Jako pán domu si mohl vybrat. Jenže existovala jen jediná žena, po které toužil. Žíznil po Aria-nině společnosti. Když byl pryč, myslel jen na ni a nemohl se dočkat, až ji znovu sevře v náruči.

Jazykem vklouzl do pootevřených rtů a dychtivě pil z její heb-kosti. Rukama dráždil nahé tělo, hladil oblé křivky a promyšleně ji přiváděl na samý okraj šílenství. Netrvalo dlouho a Ariana se k němu úpěnlivě vyklenula, tuhé bradavky žadonící o polaskání.

Nicméně ani jeden z nich se nespokojil s pouhým hlazením. Chtěli víc. Ariana ho chvějícíma se rukama svlékala a nezastavila se, dokud před ní nestál zcela nahý. Jeho dokonalé svalnaté tělo ji pokaždé zbavilo slov. Ohromeně se dotkla dlouhého penisu, obkroužila ho útlými prsty a sevřela. Uslyšela slastné zasténání.

Přesto stále nebyla spokojená. Celé tělo jí hořelo touhou a měla dojem, že jestli ji okamžitě nenaplní, zemře. Ariana došla k posteli, lehla si na záda a v pozvání doširoka roztáhla nohy.

Ranulf ji ochotně následoval a jedním prudkým pohybem do ní vstoupil. Ariana hlasitě vykřikla a štíhlými stehny ho dychtivě objala kolem pasu. Následoval starodávný tanec vášně a divoké touhy, který skončil bouřlivým vyvrcholením.

Jako první se vzpamatoval Ranulf. Nadzdvihl se na loktech a snažil se překulit na bok, aby Arianu nerozdrtil, nicméně ta ho malátně popadla kolem krku a přitáhla zpátky k sobě.

Za úsvitu musel vyjet, aby doprovázel eskortu lady Eleanor.

Ujeli už několik kilometrů, když ho královna oslovila.

„Musím říct, že mě lady Ariana mile překvapila. Včera jsem s ní mluvila a její těžká situace mě nenechává chladnou.“

Její těžká situace, má paní?“ zeptal se Ranulf opatrně.

„Ale no tak, lorde Ranulfe, nehrajme si na nevinátka. Oba víme, o čem mluvím,“ řekla Eleanor sladce. „Ty jsi tu dívku prostě zneužil. Čestný rytíř by udělal, co je zapotřebí.“

Ranulf se zamračil. „Ona si na mě stěžovala?“

Eleanorin smích se podobal zvonkohře stříbrných zvonků. „Ne, ta by o tobě nikdy nic špatného neřekla. Všechno jsem se dozvěděla od svých dvorních dam. Nerada vidím urozenou dámu v nesnázích, a proto jsem jí nabídla místo u svého dvora.“

Ranulf měl dojem, jako by mu útroby projela ostrá čepel nože. „Ariana tě požádala o ochranu?“

„Ne, já jsem jí ji nabídla sama. Odmítla.“

„Odmítla?“ Ranulf se ohromeně podíval na Eleanor.

„Ano. Tvrdila, že nemůže opustit svůj domov. Taková věrnost je obdivuhodná, co myslíš?“

Ranulf si oddychl. Nevěděl, proč Ariana zůstala na Claredonu, ale byl rád, že ho neopustila.

„V té dívce bys našel hotový poklad, lorde Ranulfe, jen kdybys chtěl.“

Ranulf se tázavě podíval na královnu. „Měl by ses s ní oženit.“

Jeho výraz v obličejí ztuhl. „Zdá se, že se o mé soukromí zajímáš až příliš, paní.“

Eleanor se sladce usmála. „Máš svůj rozum, lorde Ranulfe. Nikdy bych si nedovolila radit ti. Mohu říct jen to, co tvrdí mnoho mužů, které znám: mě je chladnou manželkou.“

A s těmi slovy lady Eleanor obrátila koně a rozjela se zpátky ke svým vlastním rytířům. Ranulfa zanechala o samotě, aby mohl přemýšlet o tom, proč Ariana odmítla její nabídku.

Nejdříve se snažil zbavit myšlenky, že by se s Arianou skutečně mohl oženit. Sám sobě si byl dokonce ochotný přiznat skutečný důvod odmítnutí splnit dané slovo - strach. Navzdory odvaze v bitvách se bál. Bál se bolesti, kterou by mu Ariana mohla způsobit.

Síla citů k Arianě ho znepokojovala a ohromovala stejně jako nechut' opustit ji. Ještě nikdy předtím nelitoval, když musel od nějakého děvčete odjet.

Bože, měl by králi Jindřichovi nabídnout, že se přidá k jeho řadám obléhajícím hrad. Válku a bitvy měl v krvi, byl to smysl jeho života. Vyrostl z něho válečník, profesionální voják, rytíř, pro kterého se válečné tažení stalo způsobem života. Arianina schopnost svést ho z dané cesty by ho měla varovat.

Byl blázen, když si myslel, že se s ní může podělit o své tajemství a nezaplatit krutou daň. Udělat z ní svou milenkou nebylo to nejmoudřejší, co mohl udělat. Chtěl si přece jen vzít její tělo, nasytit se a pak ho zase odhodit tak, jak to už udělal nejméně tisíckrát. Nicméně Ariana se dotkla citlivého místa v jeho duši, odhalila jeho tajemství. A teď hrozí, že každou chvíli prolomí pevnou hráz, kterou si kolem sebe vybudoval.

Nechce se vzdát jejího těla, to ne. Jen musí být opatrnější. Musí dokázat sobě i Arianě, že je natolik silný, aby ho nemohla ohrozit.

Kam se jen podíval, všude viděl Arianinu citlivou ruku.

„Překračuje své pravomoci," mumlal si Ranulf pod nosem dost hlasitě, aby ho slyšel Payn.

Já osobně si nemůžu stěžovat. Je to rozhodně lepší než sta-romládenecký život," řekl rytíř se širokým úsměvem.

„Skoro jsem už zapomněl, jaké to je přebývat v řádně vedené domácnosti."

Ranulf si odfrkl. „Ta ženská využila mé nepřítomnosti... a tvého změkklého srdce. Moc dobře víš, že bych peníze mnohem raději utratil za novou zbroj než za tuniku, kterou mi darovala."

Dnes ráno ho Ariana přivítala na nádvoří a věnovala mu tuniku, kterou vlastnoručně ušila. Jednalo se o svrchní šat ze šafránového hedvábí, vyšitý černým a zlatým vláknem, který se mu podle Aria-niných slov hodil k očím. Drive, než se stačil vzpamatovat a obrnit se, učinil mu její dárek až neskutečnou radost.

Tunika se mu líbila, ale nelíbil se mu důvod, proč mu ji darovala. Ariana byla jasně rozhodnutá zlomit jeho odpor a přinutit ho tak k manželství. Bylo běžným zvykem, že manželka přivítala svého pána menším dárkem, a Ariana se chovala, jako by zastávala pozici paní domu. Pozici, o které Ranulf přísahal, že ji nikdy nebude mít. Nicméně přesto si tuniku oblékl a přepásal ji širokým pásem vykládaným jantarovými kameny. Nedokázal jí zkazit radost a dárek odmítnout.

„Ta látka ležela na skladě," řekl Payn na obhajobu Ariany. „Koupili ji před třemi roky jako svatební dar pro tebe."

-

Ranulf při připomínce na zrušení daného slova ztuhl. „Není to snad z její strany nějaká škodolibost?"

Payn se skřípavě zasmál. „Jen stěží může být škodolibost přát si, aby pán chodil hezky oblékaný."

Ranulf zakroutil hlavou. Pořád se mu na tom něco nezdálo. A nejhorší ze všeho bylo zjištění, že se proti němu spíkl snad celý svět. Burc, Payn, královna Eleanor, dokonce i sám král. Zdálo se, že si všichni přejí, aby se s Arianou oženil.

Ranulf na králův rozkaz doprovodil Eleanor do Jindřichova tábora, kde musel přetrpět dva dny vážných rozhovorů o panovníkových plánech. Král Jindřich, muž známý svou prudkou povahou, byl díky pomalému postupu při obléhání Mortimerova hradu opravdu v ráži, nicméně příjezd jeho královské manželky ho poněkud uklidnil. Po Eleanořině naléhání Jindřich svého vazala důrazně vyzval, aby zrušení svého zasnoubení znovu zvážil.

Královnina snaha dostat ho do chomoutu Ranulfa značně otrávil. Dokonce ani král nemůže svobodnému muži nařídít, aby se oženil, ale může mu ze života udělat peklo. A protivit se královu přání by pro něj mohlo mít špatné politické, ale i finanční důsledky.

Nejvíce však Ranulfa dráždila vlastní reakce na zjištění, že ho Ariana nechce opustit. Odmítla královninu nabídku a raději zůstala v jeho rukách. Nemohl si pomoci, ale cítil čistou radost a nadšení.

„Chceš snad říct," zeptal se Payn mírně, „že se ti nelíbí, jak se o tebe lady Ariana stará?"

Ranulf se zamračil. Poprvé ve svém životě zjistil, že život v luxusu a pohodlí Claredonu je mnohem příjemnější než ve stanech a na bitevních polích. Pobyt v Jindřichově táboře se ukázal jako hotové utrpení. Spánek na tvrdé, vlhké zemi, chlad a neustálý déšť jaksi ztratily své kouzlo.

„Řekl bych, že nedokážeš docenit výhody dobré ženy," podotkl Payn s úšklebkem.

„Dobrý Bože, ty už mluvíš jako královna Eleanor."

„Ona té tlačí do sňatku s Arianou?"

Je tím doslova posedlá. A co hůř, nabádá k tomu i krále."

„Možná bys měl dát na její rady."

Ranulf po svém vazalu střelil vražedným pohledem.

„Možná by ses měl skutečně oženit," pokračoval Payn. „Koneckonců, kdyby se ti tvé manželské povinnosti začaly zajídat, vždy ji můžeš poslat na některý ze svých vzdálených hradů."

Ranulf mimovolně škubl kalichem s vínem a několik kapek rudé tekutiny vystříklo přes okraj a dopadlo na bílý ubrus. „Nebudu se ženit jen proto, abych svou ženu časem uvěznil na nějakém odlehlém hradě!"

„Znamená to...," Payn se náhle přestal usmívat, „že Arianu nechceš nechat odejít?"

„Na to, co je mé, jsem vždy opatrný," zamumlal Ranulf v obraně.

„Myslím, že se nemusíš bát, že by ti nasadila parohy. Ariana má oči jen pro tebe."

Ranulf se podíval stranou. Nikdy spolu nemluvili o jeho neopodstatněném podezření týkajícího se vazalova vztahu s Arianou, ale zdá se, že mu Payn jeho žárlivost odpustil.

Jsem přesvědčený, že jí můžeš věřit," ujišťoval ho Payn tiše. „Viděl bys to, jen kdybys chtěl."

Ranulf zamračene zakroutil hlavou, zvedl pohár a dlouze se napil. Rozhovor byl u konce. Nenechá se přinutit, aby udělal největší hloupost svého života.

Je spokojený tak, jak to je. Ariana ho neopustila, i když měla příležitost. A tak zůstane jeho rukojmím.

Ariana si tolik přála, aby jí Ranulf konečně začal důvěřovat. Ačkoliv v jeho ostražitém chování nenastaly žádné změny, přesto stále slepě doufala.

Možná její optimismus zapříčinil náhlou změnu počasí. Jaro přišlo do Anglie v plné síle. Stromy byly v jednom květu. Sluneční paprsky se ve dne opíraly do zelených polí, zatímco v noci se na zem snášel příjemný déšť, který byl zárukou dobré úrody.

Přišla doba znovuzrození, klidu a příslibů. Čas jako stvořený pro milence a nové plány do života.

Nicméně nad její láskou stále visel temný mrak.

Například Ranulfova reakce na její dárek se jen stěží dala nazvat srdečnou. Nejdříve se zdálo, že má z vyšívané tuniky radost, nicméně nadšený výraz na jeho tváři okamžitě vystřídalo podezření a nedůvěra.

Přesto se nevzdala a dál pokračovala ve snaze vylepšit Ranulfův šatník. Už dávno se přestala krčit před jeho zamračenými pohledy a kousavými poznámkami, nicméně mrzelo ji, že ji stále považuje za nepřítele.

Udělal, co bylo v jejích silách, aby mu dokázala svou věrnost. Aby ho přesvědčila, že bucle dobrou paní domu a ještě lepší ženou.

Všechn svůj volný čas zasvětila snaze o zpříjemnění Ranulfova života. Dokonce si vzpomněla na radu své matky, že muži dávají přednost tichým a pokorným ženám, a s vypětím všech sil se jí dařilo držet jazyk na uzdě. Bohužel odměnou jí byly jen krátké okamžiky - vášnivý pohled, letmý úsměv, něžný dotek. To není spravedlivé, říkala si v duchu. Stačilo, aby se na ni usmál, a srdce se jí sevřelo něhou a láskou, zatímco on si stále udržoval chladný odstup.

Přesto se nevzdávala naděje. Ranulf potřebuje ženu, potřebuje ji. Zřejmě bude třeba, aby si to uvědomil. Jednou večer, když společně seděli u šachové partie, Ariana znovu zopakovala svou prosbu ohledně klíčů od hradu.

„Nechápu, proč mi nechceš dovolit, abych se ujala své role, kterou jsem tak dlouho zastávala,“ podotkla rozmrzele. „Zřejmě se obáváš, aby povinnosti příliš nezatížily mou inteligenci.“

„Popravdě řečeno,“ namítl Ranulf se svým osobitým suchým humorem, „spíše se obávám, aby povinnosti příliš nezatížily tvou věrnost. S klíči bys mohla mít nutkání vysvobodit další vězně.“

Ariana zvedla hlavu a podívala se mu přímo do očí. „Tehdy v noci jsem si myslela, že jednám správně. A jsem si jistá, že ty by ses v mé situaci zachoval stejně.“

„Do takové situace bych se nikdy nemohl dostat, protože já bych krále neznal.“

Jenže já jsem krále neznala.“

„Ale tvůj otec ano, což je stejné.“

Ariana si znechuceně odfrkla. „To není pravda. Můj otec je neviný.“

„Takže lord Walter se připojil k Mortimerovi jen z dlouhé chvilky?“

„Otec je Mortimerův vazal a jako takový mu přísahal poslušnost.“

„Tvůj otec je především králův vazal a jako takový musí poslechnout každý jeho příkaz stejně jako ty. Tím, že jsi mi odmítla vydat Claredon, jsi jen potvrdila nedostatek loajality.“

Ariana zaskřípala zuby. „Loajalita se musí získat, můj pane.“

Ranulf nevzrušeně uchopil dřevěného střelce, posunul ho po šachovnici a zmocnil se jednoho jejího pěšce. „To se mýlíš. Jako tvůj pán mám na tvou loajalitu plné právo.“

Ariana zakroutila hlavou. „Vzal sis všechno, co kdy bylo mé - Claredon, mé tělo, slib věrnosti -, ale loajalitu nemůžeš přikázat. Tu dám tomu, komu uznám za vhodné.“

Ranulf se zahleděl na vyřezávanou figurku. Kdyby získal její loajalitu, nemusel by se bát, že ho zradí.

Zatímco přemýšlel, Ariana pokračovala. „Nechápu, proč jsi tak tvrdohlavý. Snad jsem tě špatně pochopila.“

Myslela jsem, že bys chtěl mít na hradě všechno v pořádku.“

Suše se pousmál. „Odpusť mi, jestli nedůvěřuji tvé snaze splnit všechna má přání.“

„Ale proč? Proč mě musíš stále podezřívat?“

Podíval se jí přímo do očí. „Copak jsi už zapoměla? Kdo zakrvavěl prostěradlo a snažil se mě přinutit k sňatku?“

Ariana zrudla. „Udělal jsem chybu, přiznávám. Chtěla jsem tě přinutit, abys dodržel své slovo.“

Ranulf ji probodával pohledem. „Takže teď ses rozhodla pro jiný způsob? Chceš mě přesvědčit, že své povinnosti manželky zvládneš na výbornou a znovu mě přinutit, abych dodržel dané slovo?“

Ariana sklopila zrak, aby skryla náhlou bolest. Nejdříve to skutečně byla její strategie, nicméně nepočítala, že se do tvrdohlavého pána zamiluje.

„Jde mi o blaho mého lidu - a samozřejmě i tvé.“

Ranulf se zatvářil podezřívavě. Nebyl přesvědčený, že by Arianě šlo právě o jeho blaho.

„Hrad potřebuje paní,“ trvala na svém. „A ty potřebuješ ženu.“

„Dosud jsem se bez ní docela dobře obešel.“

„Skutečně?“ řekla pochybovačně. „Slyšela jsem, že Vernay je chladné, nepřívětivé místo. Prý je tam tak neradostně, že tam raději nechceš zůstat.“

Ranulf ztuhl. „Musím si promluvit s Paynem. Nelíbí se mi, když ti vykládá takové nesmysly.“

„Skutečně to jsou nesmysly, můj pane? Nebo se jen odmítáš podívat pravdě do očí? Dobrá žena je zárukou pohodlného života.“

Ranulf se znovu zahleděl na šachovou figurku. „O mé pohodlí se postará dobrý sluha a v posteli mě zahřeje každá druhá děvečka. Nač bych měl ženu?“

Na chvíli se odmlčela. „Aby ti porodila syny.“

„V Normandii už syny mám.“

„Legitimní syny, kteří nejsou zatíženi pouty nevolnictví. Člena urozené společnosti. Copak jsi nikdy nechtěl mít dědice?“

Ranulf se ošil. Bývaly časy, kdy toužil po urozeném synovi, který by ho následoval. Věrná kopie jeho samotného. Vychovával by ho s láskou a pochopením - ne s bičem... Nicméně urozeného syna by mohl získat jedině sňatkem se šlechticnou a ještě nepoznal takovou, které by mohl důvěřovat... snad až doted.

„Má přání se tě netýkají," zamumlal. „A jsi na tahu.“

„Není to tak dávno, co ses mé loajality dožadoval," řekla Ariana tiše, „a teď, když ti ji nabízím, tvrdíš, že se mě to netýká.“

Ranulf si povzdychl. „Vím, že jsi dobrá hospodyně, ale to není důvod, abych se s tebou oženil. Potřebuji tě jen k tomu, abys mě v noci potěšila... a někdy i ve dne.“ Škádlivě na Arianu mrkl jedním okem. „Musím přiznat, že v tom jsi taky velmi dobrá. Jsi prostě zábavná.“

„Zábavná!“

„Ano. Je zábavné pozorovat, jak se dokážeš rozzlobit. A tvůj ostrý jazyk mě vzrušuje..." Pohledem přejel po krásné tváři a zastavil se u plných prsou. „Stejně jako tvé tělo. Mám rád hubatá děvčata.“

„Ty... ty...," prskala Ariana vztekle.

Její kalich trpělivosti právě přetekl. Popadla dřevěného krále a mrštila jím po Ranulfovi. Figurka se odrazila a dopadla na zem. Ranulf se hlasitě rozesmál.

Arianě z očí sršely blesky hněvu. Snad by ho umlčela ostrou dýkou. Popadla další figurku, ale Ranulf byl rychlejší. Hbitě vstal, natáhl se přes stůl, popadl ji do náruče a odnesl na kožešinu před krbem, kde ji překryl svým tělem.

Ariana se zpod něho snažila vymanit, ale marně. Když se konečně přestala zmítat, téměř se utopila v hloubkách jeho jantarových očí. „To by stačilo, děvče. Teď budeš muset zaplatit.“

Dříve než stihla popadnout dech a protestovat, hladově se zmocnil jejích úst a vášnivě ji políbil. Když po dlouhé chvíli nadzvedl hlavu a podíval se na ni, oči mu přetékalý touhou. „Co to se mnou jenom děláš, děvče..."

Chvilí ji upřeně pozoroval a pak pokračoval: „Jen stále nechápu, proč k přesvědčování nevyužiješ své ženské kouzlo? Jistě bys uspěla mnohem lépe, než když se mnou neustále bojuješ. Chytrá žena ví, že na muže platí spíše sladký med než ocet.“

Jenže já nejsem jako ostatní," řekla Ariana tvrdohlavě.

V tom měla pravdu. Rozhodně nebyla jako ostatní ženy. Ariana byla prostě výjimečná.

Sklonil se a zuby opatrně skousl její horní ret. „A já nejsem jako ostatní páni. Jsem tak velkorysý, že tvou prostořekost potrestám způsobem, který se ti bude líbit.“

Ariana se dlaněmi opřela do jeho široké hrudi. „Rozhodně se mi nelíbí, když se mou zacházíš jako se svou milenkou! A bys věděl, tak tvé doteky mě vůbec nevzrušují.“

„Ne?" Smyslně se usmál. Jen jestli mluvíš pravdu, děvče? Myslím, že se o tom raději přesvědčím.“

Nemusi se o ničem přesvědčovat, pomyslela si Ariana nešťastně. Ranulf moc dobře ví, že její tělo dokáže ovládnout jediným dotekem.

Ani se nenamáhal se svlékáním. Prostě jí stáhl živůtek přes ramena a pohledem se kochal její krásou. Pak zabořil tvář mezi hebké oblíny plný nader a zhluboka vdechoval vůni ženské pokožky. „Zajímalo by mě, jestli tě dokážu rozehrát?“

A po těch slovech se rty přísál k touhou ztuhlým hrotům růžových bradavek a dráždil je tak dlouho, dokud se pod ním nekroutila touhou.

Spokojeně se usmál. „Přesně takovou tě chci, miláčku..." Natáhl ruku, popadl lem sukně a vykasal ji až k pasu. Pak prsty vklouzl do horké vláhý mezi štíhlými stehny.

„Ranulfe, prosím..." „Prosíš? To mám skutečně rád." „Ne, Ranulfe! Já to nechci." Tiše se zasmál.

„Tvé tělo mě chce," zamumlal zastřeným hlasem. „Ne..."

V odpověď dvěma prsty rozevřel prokrvené záhyby jejího ženství a bříškem palce přejel po citlivé blizně. Jsi vlhká a kyprá. Můžeš upřímně říct, že se ti to nelíbí?" Ariana slastně zavřela oči a zavrňela. Ranulf dlouhým prstem vklouzl do vlhké štěrbinky. Ariana jen zalapala po dechu. „Takže se ti mé doteky nelíbí? Nerozpa-lují tě?" Prst zasunul hlouběji, zatímco palcem dál dráždil citlivé místo.

Její přerývaný dech byl jedinou odpovědí, kterou potřeboval.

„Chci tě ochutnat," řekl tiše a posunul se níž k jejímu ženství.

Něžně roztáhl štíhlá stehna a pak ji oběma rukama popadl za zadeček, aby ji zcela vystavil své hladové touze. Když sklonil hlavu, Ariana zaťala zuby a zoufale se snažila nereagovat na jeho slastné doteky, nicméně marně. Netrvalo dlouho a její boky začaly samovolně vycházet v ústrety horkým rtům.

Ranulf vítězoslavně zvedl hlavu, rty vlhké její rosou. Beze spěchu si vykasal tuniku, obnažil ztopořený úd, položil se mezi její kolena a pomalu ji naplnil.

Ariana tiše vydechla a odevzdaně zavřela oči. Když se o chvíli později dostavila ohromující extáze, rozkoš byla tak intenzivní, že se jí málem rozskočilo srdce.

Ranulf chtěl jen její tělo, zatímco ona zoufale toužila po jeho lásce.

Ariana náhle ucítila, jak se jí do očí derou slzy. Jedna se rozlila po tváři.

„Ariano?“ Ranulf se zvedl na lokti a nechápavě se na ni podíval. „Ublížil jsem ti?“

Ano, chtělo se jí křičet, ale v obavách, že by ji osočil z používání ženských zbraní, řekla: „Ne, jsem jen unavená.“

Ranulf se zamračil a bříškem palce setřel vlhkou stopu směřující přes tvář k chvějícím se rtům.

Jen mě drž...“ zašeptala Ariana a tvář přitiskla k jeho pevné hrudi.

Ranulf ji objal a přitiskl blíže k sobě, něžně ji hladil po zádech a po hebkých pramenech dlouhých vlasů. Nabídl jí jedinou útěchu, jaké byl schopen.

24

Ariana si povzdychla a tiše sledovala zápolení na kolbišti. Dokonce i z okna ložnice mezi ostatními ozbrojenými muži poznala Ranulfa. Byl ten nejvyšší, nejsilnější a nejúchvatnější válečník mezi všemi. A ji porazil stejně lehce jako všechny své nepřátele. Bláznivě se zamilovala a nevěděla jak dál. Připadalo jí to tak nespravedlivé. Kdykoliv si vzpomněla na Ra-nulfův škádlivý smích, v žilách se jí začala vařit krev. Řekl, že je *zábavný*. Nebyla pro něho ničím jiným než rozptýlením. Chtěl ji jen na ukojení svého chťíce.

Navzdory jeho něžnosti mu něco takového nemůže jen tak odpustit.

Co se před čtrnácti dny vrátil z tábora krále Jindřicha, Ranulf jí poskytoval rozkoš, která brala dech. Nicméně vášně jí už nestačila. Ariana chtěla víc. Už dávno se nechtěla jen stát Ranulfovou ženou a sbírat drobký jeho pozornosti. Chtěla získat jeho lásku.

Bohužel se jí to nedařilo. Květen se pomalu přehoupl do června a ona stále nezaznamenala žádný pokrok. Ranulf byl pořád stejně lhostejný a odtažitý.

Občas, když ji držel v náručí, se zdálo, jako by mu na ní opravdu záleželo. Jako by ji miloval, jen to nechtěl přiznat. Ale mnohem častěji ji děsil svým chladem. Ranulf na ni převedl spoustu domácích prací, jako byl dohled nad kuchyní a nad služebnictvem, ale klíče od hradu jí nedal.

„Cení si tě jako kus hovězího,“ mumlala si Ariana pro sebe, když pozorovala Ranulfovou vzdálenou postavu.

Před třemi dny ji obdaroval krásným šperkem, takovým, jaký dává lord své lady - onyxovou broží vyřezanou do tvaru draka s rubínovými očima, která se používala na sepnutí pláště.

Když jí Ranulf šperk dal, Ariana se štěstím málem rozplakala - ovšem jen do té doby, než si uvědomila význam dárku: označil si ji jako své vlastnictví.

„Nelíbí se ti?“ zeptal se Ranulf.

„Ne..., chci říct..., je krásná. Jsem velmi potěšena, můj pane.“ Ale nebyla. Před všemi šperky království by dala přednost nepatrnému projevu jeho lásky.

Právě se chtěla odvrátit od okna, když trubač oznámil příchod nečekaného hosta. Ariana počkala, dokud malá skupinka jezdců neprojela hradní branou a nevjela na nádvoří. Když si všimla, že jedna z příchozích je žena, zmocnila se jí zlá předtucha.

Zena obrátila koně a namířila si to rovnou na cvičiště. Jakmile ji Ranulf zahlédl, opustil své muže a pospíchal jí naproti. Zastavil se těsně před ní a zřejmě se s ní vítal. Ariana by dala rok svého života, jen kdyby mohla slyšet jejich rozhovor - dokud se žena neuklonila a nepolíbila mu ruku.

Arianou projela prudká bolest a rychle se odvrátila od okna. Neměla by dělat předčasné závěry, vždyť mnoho poddaných líbá ruku svého pána - například jako projev díky za jeho laskavost,

Ariana s nepříjemnými pocity opustila ložnici a sešla do velké síně.

Jeden z Ranulfových mladších rytířů před ní předstoupil a řekl: „Dovol, abych ti představil Laylu z Acre, má paní. Přijela z Vernay na pánův rozkaz. Lord Ranulf tě žádá, abys jí poskytla soukromé ubytování.“

Acre ze Svaté země? Vernay z Normandie? *Soukromé*? Dokonce ani urození hosté nemívali často privátní ložnice, neboť na hradě bylo vždy hodně lidí a málo místností.

Vtom však Layla zvedla závoj a Arianě se nad její krásou zatajil dech. Byla to snad Ranulfova milenka?

Saracénka z jihu? Proč ji ale Ranulf nechal přivést?

Představa Ranulfa, jak leží v posteli s jinou ženou, ji naplňovala žárlivostí. Nicméně fakt, že nechal povolát svou milenkou až z Normandie, aby se zde ujala svého místa, ji naplňoval smutkem a nevyslovitelnou bolestí.

Beze slova vykonala, co jí bylo uloženo. Doprovodila Laylu do malého pokojíku, kde u zdi stála postel s těžkými nebesy. Když jí saracénská kráska poděkovala svým sametovým hlasem, jen přikývla a odešla do svých pokojů, kde si mohla v pláči vylít své bolavé srdce.

O chvíli později do ložnice vešel Ranulf. Ariana stála u okna se zády otočenými ke dveřím. Cítila se tak křehká a zranitelná. Pokud ji Ranulf osloví, roztrhne se, když se jí dotkne, exploduje.

„Přivítala jsi Laylu?“ zeptal se Ranulf, zatímco si rozepínal pás.

„Udělal jsem, co jsi nařídil, můj pane,“ odpověděla tiše. Je to tvá milenka, že ano?“

„Byla. Její příběh je opravdu dojemný. Můj otec ji přivezl z nevěstince v Acre. Vlastní rodina ji prodala do otroctví. Můj otec ji zachránil,“ podotkl Ranulf jízlivě, „aby ji spasil před ďáblem. Přivezl ji s sebou do Vernay, kde jsem ji zdědil.“

S očima sršícíma blesky ukázala ke dveřím. „Já na něco takového prostě nikdy nepřistoupím! A už vůbec ne s takovou... pohankou!“

Ranulf se zamračil. Jedna věc byla utkat se s jejím ostrým jazýčkem, ale druhá byla nechat si poroučet. Nicméně Ariana si jeho varujícího pohledu nevšímala a pokračovala. „Něco takového si od tebe nezasloužím! Nikdy se s nikým o tebe nebudu dělit!"

Ranulf ji udiveně pozoroval. Takhle rozvášněnou ji snad ještě neviděl.

„Co se děje, miláčku?" zeptal se pomalu. „Docela bych řekl, že žálíš."

„Žálím?" Znechuceně si odfrkla. „Je mi úplně jedno, kolik ženských si vezmeš do postele! Kdyby záleželo na mně, klidně si jdi za jinou. Ale ne na tomto hradě, to prostě nestrpím."

„Tento hrad a všechno ostatní tady je moje, včetně tebe. Chceš mi snad říkat, koho si smím vzít do postele a koho ne?"

„To by mě ani nenapadlo, můj pane. Rozhodně tě nechci nijak omezovat," odsekla kousavě. „Budu jen ráda, když se tvé přízně zbavím."

Dlouze ji mlčky pozoroval. Oči jí přetékały bolestí, z hlasu se ozýval pláč. Navzdory jejímu zapírání si byl jistý, že žálí. Ona *skutečně* žálí. Žálí na děvče, které pro něho vůbec nic neznamena. Spokojeně se usmál.

Jeho dobrá nálada měla na Arianu stejný efekt jako olej přilévaný do ohně. „Ty se mi směješ?" Ariana v zoufalství zařala pěsti. Nejraději ze všeho by ho praštila. „Ach, ty...., ty mizero!" Třesoucí se hněvem sáhla po jediné zbrani, kterou měla. „Doufám, že ti je známo, že církev považuje cizoložství za hřích!"

„Cizoložství?" opakoval Ranulf udiveně.

„Ano, cizoložství! Když se muž miluje s jinou ženou než se svou zákonitou manželkou, pak to je hřích."

Ranulf náhle zvažněl. „Ty nejsi má manželka."

„Církev se na to dívá jinak!" namítla Ariana. „Tvá žádost o anulování sňatku ještě nebyla schválena."

Koutek jeho krásných úst se pobaveně pozvedl. Jsi jediná urozená žena, kterou znám, jíž tolik záleží na mé duši, miláčku."

Já nejsem stejná jako *ostatní* urozené ženy, ty slepý, tvrdohlavý blázně! Cením si cti a loajality stejně jako ty - pokud ne více! A už déle nemíním snášet ten tvůj pokrytecký přístup. Pokud si chceš do postele vzít tu svou kurtizánu, na mě zapomeň!"

„Kdo ti dal právo takhle mi diktovat, co mám dělat?" zeptal se. „Máš ke svému panovačnému chování snad nějaký důvod?"

„Chceš důvod? Dobrá, řeknu ti ho. Protože jsem hlupák! Protože jsem se do tebe zamilovala!"

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho.

Ona ho miluje? Něžně a celým srdcem?

Ranulf odmítavě zakroutil hlavou. Něčemu takovému prostě nemohl uvěřit.

Zády se opřel o masivní sloupek postele. „Skončila jsi?"

Ariana měla dojem, jako by ji udeřil. Odhalila před Ranulfem svou duši, svěřila se mu se svou láskou, ale on zůstal stále stejně chladný a lhostejný.

„Schovej své dráčky, kočička," řekl Ranulf zachmuřeně. „Poslal jsem pro Laylu ne jako pro svou milenku, ale jako pro léčitelku."

Vyjeveně se zarazila. Jako... léčitelku?"

„Ano. Zavolal jsem ji, protože je zběhlá v umění orientální léčby. Pochází totiž z rodiny lékaře. Doufal jsem, že by se mohla pokusit pomoci tvé matce."

„Ty jsi ji zavolal..., aby pomohla mé matce?"

„Aby se *pokusila*. Ty sama jsi řekla, že lék na malomocenství neexistuje. Layla neumí zázraky, ale pokud jí aspoň částečně uleví od bolesti a utrpení, budu spokojený."

Když Ariana stále mlčela, pokračoval: „Přikázal jsem Layle, aby s sebou vzala svůj kufřík se vším potřebným. Jelikož se Burc ještě stále zotavuje, bude to vypadat, že jsem ji nechal zavolat kvůli němu. Existence tvé matky tak zůstane nadále utajena."

Ariana na něho jen ohromeně zírala.

„Myslel jsem si, že budeš ráda, a místo toho ses na mě vrhla jako divoká vlčice."

J-já jsem ráda," koktala Ariana. „A jsem ti vděčná, můj pane." Zahanbeně sklonila hlavu. „Odpusť mi, pane..., mé vzplanutí. Omlouvám se... Aní nevím, jak ti mám poděkovat."

Ariana sice jeho vysvětlení poněkud uklidnilo, přesto nepochybovala, proč pro ni poslal. *Jakékoliv děvče by v posteli uspokojilo můj chtíč*, řekl nedávno, aby ji poškádlil. To však ještě netušila, že ji brzy vymění za milenku z jiné země.

Pokud si Ranulf myslí, že bude jen tak stát a mlčky přihlížet jeho plánům, pak se hluboce mýlí.

Pevně zařala pěsti a obrátila se, aby mu viděla do očí. Na tváři měla sice masku lhostejnosti, ale zrak jí přetékal bolestí.

Ranulf si konečně všiml, že něco není v pořádku. Zarazil se a pak kývl na své páže, aby je nechalo o samotě.

„Co se děje, miláčku?"

Miláčku? Přivedl jsi do mého domu svou děvku, aby mě vystřídala v posteli, a teď se mě snažíš uklidnit něžnostmi?" Arianin hlas se chvěl zlostí. Zdálo se, že po něm zase něco hodí.

Ranulf koutkem oka zahlédl šachovnici s dřevěnými figurkami a raději couvl. „Mýlíš se. Nechci tě vyměnit za Laylu.“

„Cože? Ty chceš nás obě?“ Hněvem se doslova třásla. „Máš v plánu ukájet svůj chlípny chtíč na nás obou najednou?“

Ranulf se usmál a zakroutil hlavou. V minulosti podobné zábavy často vyhledával, ale požádat o něco takového Ariana, to ho ani nenapadlo. A kromě toho, nechtěl se milovat s Laylou - ani s žádnou jinou. Samozřejmě kromě Ariany.

Ve snaze uklidnit ji zvedl v obranném gestu Vuce, nicméně Ariana byla příliš rozhorlená a především ublížená. Ranulf přešel ložnici, zastavil se těsně před ní, něžně ji uchopil za bradu a přinutil ji, aby se mu podívala do očí. V jantarových očích plál důvěrně známý žár... a ještě něco jiného, něco nového, co nedokázala pojmenovat.

„Své díky si šetři pro Laylu. Ted bych navrhoval, abychom se s ní domluvili, co bude potřebovat.“

„Ale... bude ochotná riskovat možnost nákazy?“

„Sázím na její nenasytnost,“ řekl Ranulf cynicky. „Pokud tvé matce pomůže, dám jí volnost a dostatek peněz, které by jí umožnily návrat do Svaté země.“

„Ranulfe...,“ zašeptala Ariana dojatě. Neschopná dalších slov ho popadla za ruku, pozvedla ji k ústům a políbila, jak to před chvílí viděla udělat Laylu.

Ranulf však prudce ucukl. „Pojď, pomůžeš mi umýt se a pak zavoláme Laylu.“

Layla vešla do pánovy ložnice a letmý pohled na širokou postel prozradil, že si z rozkazu svého pána pro svou přítomnost vyvodila podobné důvody jako Ariana. Nicméně Ranulf Laylu okamžitě vyvedl z omylu a vysvětlil jí, co se od ní požaduje.

Její reakce se dala vyčíst z výrazu, který se jí mihl přes krásnou exotickou tvář: zklamání, uražená ženská pýcha, rezignace a nakonec rašící radost. Zcela evidentně byla zklamaná Ranulfovou změnou vkusu, ale zároveň dychtivá vrátit se do své rodné země. Aniž by dlouho přemýšlela, zavázala se udělat, co bude v jejích silách, aby nešťastné ženě ulehčila její trápení.

Neuběhla ani hodina a společně se vydali do východního lesa, kde Ariana lady Constance objasnila, proč s nimi přijela i cizokraj-ná kráska. Zdálo se, že Layla si je svým úspěchem jistá, a Ariana po dlouhé době pocítila novou naději.

Ačkoliv byla za přítomnost Saracénky nesmírně vděčná, když večer ležela v Ranulfově posteli, znovu se jí zmocnily pochybnosti. Ranulf sice tvrdil, že by ji za svou bývalou milenkou nikdy nevyměnil, ale u večere byl nezvykle zamlklý a zamyšlený. A když odešli do ložnice, nemiloval se s ní, dokonce se jí ani nedotkl. Lehl si do lůžka, obrátil se k ní zády a mlčel.

Ariana věděla, že se něco přihodilo. Kdyby ho neznala lépe, mohla by si myslet, že je nervózní. Možná ho znepokojilo její dřívější doznání, že ho miluje.

„Byl bys raději, kdyby tady místo mě ležela ta saracénská dívka?“ zeptala se Ariana tiše.

„Už jsem ti říkal, že mě nezajímá.“

Je velmi krásná,“ zamumlala Ariana téměř vzdorovitě.

„Layla mě ani z poloviny nepřitahuje jako ty, jestli se ptáš na tohle.“

„Tak proč se ode mě odvracíš? Udělala jsem něco špatného?“

Ranulf se s povzdechem překulil a sevřel Ariana v náruči. Vděčně se k němu přitiskla. Ranulf ji nepřítomně hladil po vlasech, ale dál mlčel. Zdálo se, že o něčem přemýšlí, že si ani neuvědomuje její přítomnost.

„Ranulfe...,“ hlesla Ariana, „to předtím jsem myslela vážně. Skutečně tě miluji.“ Náhle cítila, jak celý ztuhl.

„Skutečně?“ Jízlivý tón hlasu jen zdůrazňoval jeho nedůvěru.

Ariana se odtáhla a podívala se mu do tváře. „Proč mi nemůžeš věřit?“ zeptala se mírně. „To kvůli zradě tvé matky?“

Ranulf uhnul pohledem a rty se mu sevřely do úzké linky. „Ano.... asi..., možná. Nenávidím ji..., urozenou lady, která mi dala život. Uvrhla hanbu na celý náš rod a můj život se kvůli ní stal hotovým peklem.“

„Možná jen dovolila, aby nad chladným rozumem zvítězilo její srdce. To se občas stává. Láska z nás všech dělá hlupáky.“

Úšklebek na jeho rtech jí prozradil, jak hluboce láskou opovrhuje.

„Láska?“ zamumlal. „To slovo pro mě nic neznamena.“ Nikdy ji nepoznal a nikdy o ni ani nestál.

Ariana se na něho smutně podívala. Po tom, co všechno zažil, se jeho nedůvěře v lásku ani příliš nedivila. Ale přece, snad má ještě naději. „Můj pane, copak můžeš pro hříchy jedinců obviňovat celý rod?“

Mlčel.

„Získal sis mou lásku a loajalitu,“ pokračovala Ariana tiše. „Bůh je mi svědkem, že jsem ti ji dala dobrovolně a z celého svého srdce.“

Ranulf se na ni upřeně podíval. V matném světle svíce se její šedé oči zdály stříbrné - a upřímné. Skoro by mohl věřit, skoro...

Nicméně na kruté lekce z minulosti nemohl zapomenout. Mluvil pravdu. O lásce skutečně nic nevěděl. Po tolika letech, kdy jen nenáviděl, si nebyl jistý, zda je tohoto citu schopný.

Hořce se pousmál. „Nemohu tě milovat. Nemám srdce.“

Přitiskla mu ruce na nahou hrud', kde cítila pravidelný rytmus. „Myslím, že máš, můj pane. Jen mu nechceš dovolit, aby se vylouplo z pevné ulity, kterou jsi kolem něho vybudoval.“

Když ji něžně vzal za zápěstí a odsunul její ruku stranou, měla dojem, jako by její vlastní srdce puklo žalem a roztříštilo se na tisíce malých kousků.

„Co mám s tebou dělat?“ zamumlal Ranulf spíše jen pro sebe.

„Nemohl bys mi jednoduše věřit?“

Unaveně zavřel oči. Věřit jí by bylo stejné jako obnažit hrud' před nepřítelovým kopím.

Sklonil hlavu a tvář přitiskl k oblým řadřům, jako by u ní hledal útěchu. Ariana ho dojatě pohladila po černých vlasech a dál nena-léhala. Věděla přece, jak bude těžké získat si jeho důvěru.

Tiše mu nabídl své rty a hebkým polibkem stvrdila přísahu své lásky a oddanosti.

Kdybych jí jen mohl věřit, pomyslel si Ranulf příští ráno, když ji pozoroval, jak ve velké síni mluví se služebnictvem.

„Okouzila tě, jen to přiznej,“ zamumlal Payn, který seděl vedle svého pána a všiml si jeho upřeného pohledu.

Ranulf odtrhl zrak od Ariany. Okouzila ho? Ano, Payn měl pravdu. To děvče mu docela popletlo hlavu.

Je to paní Claredonu se všim všudy,“ pokračoval Payn. „Měl bys z ní udělat i svou paní.“

Ranulf tupě zíral do svého korbele s vínem. Ariana ho donutila k tolika ústupkům, že už dávno nebyla jen jeho rukojmím. A on dobře věděl, že pro Claredon to je jen dobře. Jako paní hradu si počínala vskutku skvěle.

Jenže rubem všeho toho byla zrada.

Jak mám vědět, že jí mohu důvěřovat?“

„Na něco takového neexistuje záruka, Ranulfe,“ odpověděl Payn zamyšleně. „Prostě musíš mít víru, že je tvé důvěry hodna. Věřím, že s lady Arianou příliš neriskuješ.“

Ale co kdyby ho přece jen zradila? Jak by reagoval? Stáhl by ji zaživa z kůže nebo ji nechal uvěznit v temném žaláři? Jak si může být jistý sám sebou, když v životě zažil jen krutost a násilí? Neví nic o lásce a o něze, kterou by jí měl dát.

Ale co když má jeho vazal pravdu? V posledních týdnech se změnil. Navzdory tvrdé výchově náhle touží po pohodlí a spokojeném životě. Líbí se mu, že má po boku něžnou ženu, která touží po jeho dotecích.

Zavřel oči a vzpomněl si na jejich včerejší milování. Bylo v něm tolik něhy a citu, že to až bralo dech. Tehdy věděl, že o ní nemusí pochybovat.

Nicméně s prvními slunečními paprsky se probudily i jeho obavy. Dokáže někdy zapomenout na svou hořkou minulost? Je vůbec možné, aby začal znovu od začátku, s Arianou po svém boku? Bude s ním bojovat s jeho démony, kdyby bylo třeba?

Ariana teď sice tvrdí, že ho miluje, ale co když se mýlí? Co když se něžný cit časem rozplyne a ona na něho bude hledět s nenávistí a pohrdáním? Dokáže ji učinit šťastnou?

Ranulf ji znovu vyhledal pohledem a zamračil se. To, co viděl, se mu vůbec nelíbilo. Ariana právě vycházela z místnosti a po jejím boku šel Gilbert.

S největším úsilím v sobě potlačil touhu vstát a následovat je, aby se přesvědčil o jejich záměrech, a místo toho se věnoval jídlu. O její loajalitě přece nemusí pochybovat. Žádala ho, aby jí věřil, a on to míní učinit... tentokrát. Bylo to však tak těžké. Těžší než jet neozbrojený proti celé hordě nepřátel.

Ariana se zastavila v malém výklenku dlouhé chodby a tázavě se podívala na svého nevlastního bratra. Byla ráda, že ho zase vidí, neboť od posledního incidentu s Ranulfem se od ní držel dál. Popravdě řečeno se zdálo, že se jí vyhýbá.

„Má paní,“ řekl chlapec, „mám pro tebe zprávu. Posel, který ji přinesl, mě žádal, abych ji předal výhradně do tvých rukou.“

Z dlouhého rukávu vytáhl svitek pergamenu a s úklonou jí ho podával.

Ariana zprávu přijala a v rychlosti zrakem přelétla dva krátké řádky.

„Svatá panno na nebesích,“ zašeptala se srdcem až v krku. „Co se děje, paní?“ zeptal se Gilbert dychtivě. „Simon Crecy se vrátil.“ Zamračeně se podívala na svého bratra. „Chce, abych se s ním setkala v lese.“

Zbytek dne se Ariana rozhodovala mezi loajalitou ke svému otci a tou, kterou přísahala Ranulfovi.

Zoufale toužila dokázat, že jí Ranulf může věřit, nicméně to by znamenalo, že by zprávu od Simona měla okamžitě předat svému novému pánovi. Jaký lepší důkaz oddanosti by mu mohla poskytnout než předat nepříteli přímo do jeho rukou? Kdyby však Simona zradila, poslala by ho na smrt.

Je také možné, že Simon nese zprávy od jejího otce nebo se vrátil na Claredon, aby zde získal pomoc pro Walterovu záchranu. A Ranulf by učinil krátký konec se všemi nadějemi, které jí ještě zbývají, že se s otcem setká jako s nevinným a čestným mužem.

Ale to ne, Ranulf je spravedlivý a laskavý pán. Jistě by Simona neodsoudil, aniž by ho nejdříve vyslechl. Nebo ne?

Dobrotivá matko na nebesích, co má jenom dělat?

Když se večer konečně setkala s Ranulfem, v očích se jí zračila únava a bolest.

„Co se děje?“ zeptal se Ranulf.

„Chtěla bych s tebou mluvit, pane..., ve velmi vážné věci.“ „Ano?“

„V soukromí, pokud by to šlo.“

Ranulf přikývl a odvedl ji do svých pokojů. Jakmile za sebou zavřel dveře, obrátil se k Arianě a s údivem si všiml slz, které se jí draly do očí.

„Musím ti něco říct,“ mumlala rozechvělým hlasem. „Týká se to mého otce.“ Slzy se jí rozkutálely po tvářích. „Nejdříve však musíš vědět, že má loajalita patří jen tobě..., i když tím riskuji otcův život. Ale já ti věřím, Ranulfe, a vkládám jeho osud do tvých rukou.“

Ranulf trpělivě čekal.

Ariana ztěžka polkla. „Vazal mého otce, Simon Crecy, se vrátil na Claredon a... a chce se se mnou sejít.“

Viděla, jak Ranulfov výraz potemněl, a vykřikla: „Ranulfe, zapřísahám tě! Vyslechni mě!“

Dlouze ji pozoroval a zvažoval, jak se má zachovat. V jejích očích neviděl zradu, ale jen bolest a utrpení.

„Dobře, máš mou naprostou pozornost, paní. Co se děje? Řekni, Simon má v plánu zmocnit se Claredonu?“

Pokrčila rameny. „To nevím. Dostala jsem jen tento vzkaz.“ Když se na ni Ranulf nedůvěřivě podíval, podala mu pergamen, aby se přesvědčil na vlastní oči. „Říkám ti pravdu, Ranulfe... Nic jiného nevím.“

Pohledem přelétl řádky a pak se na ni opět podíval. Zdálo se, že jí chce věřit.

„Co teď ode mě vlastně očekáváš?“ zeptal se po chvíli.

„Kdybys mě doprovodil na setkání se Simonem..., mohla bych zjistit, zda se jeho zpráva týká otce.“

„Proč bych něco takového dělal? Jak mám vědět, že to není past?“

Ariana znovu pokrčila rameny, nicméně v očích se jí objevily slzy. „Simon je statečný a loajální rytíř, můj pane, což jsou kvality, kterých si nesmírně ceníš. Když unikl z Claredonu, vydal se na sever s jediným úmyslem, a to zachránit mého otce. Nevěřím, že by se zdržoval a snažil se proti tobě osnovat tajné pikle.“

Je sám?“

„To nevím. Tohle je jediná zpráva, kterou jsem obdržela.“

„Od svého nevlastního bratra Gilberta?“

Váhavě přikývla. Rozhodně nechtěla na Gilberta uvrhnout jakékoliv podezření.

Chvilí mlčel a pak přikývl. „Dobře tedy, doprovodím tě. Ale raději s sebou vezmu skupinu ozbrojených rytířů.“

„Děkuji ti, pane,“ řekla Ariana vděčně. Jenže pokud si Simon všimne, že na tajnou schůzku přijela hned celá rota, může utéct.“

„Pak ho zajmeme,“ odvětil Ranulf chladně. „To ti musí stačit, paní.“ Jeho hlas zněl tiše, nicméně odrážela se v něm rozhodnost a neoblomnost. Ariana polkla slzy, mlčky přikývla a přes ramena si přehodila teplý plášť. Ranulf ji váhavě následoval dolů po schodech. Popravdě řečeno jí až tolik nedůvěřoval. Věděl, že Ariana mohla všechno zosnovat tak, aby padl do drápů svých nepřátel. Jeho nedůvěra pramenila z dosavadních bolestných zkušeností.

Než svolal všechny rytíře a nechal osedlat koně, na Claredon se pomalu začal snášet soumrak. Ranulf se zamračeně rozhlížel. Prodlužující se stíny budou výhodou případných nepřátel.

Ariana, která jela vedle něho na svém vlastním koni, si Ranulfovo mlčení bolestně uvědomovala. Oděný do drátěné košile s helmou na hlavě vypadal vzdálený a nepřístupný, naprostý cizinec.

Jeli směrem na východ, do lesa, kde se skrývala matčina chatrč.

„To už stačí, můj pane,“ houkla Ariana, když dojeli na mýtinu, na které se jednoho jarního dne tak vášnivě milovali.

Ranulf se na ni dlouze podíval, zvedl ruku a svým mužům přikázal, aby tam na něho počkali. Osamoceni, jen on a Ariana, vjeli do hustého podrostu. Jeli mlčky vedle sebe, dokud Ariana nezastavila svého koně a nezavolala:

„Simone? Přijela jsem, jak jsi mě žádal.“

Jako odpověď jejím slovům se ozval neklamný šepot oceli a Arianu zachvátila panika. „Ne, Simone! Nechceme ti ublížit!“

V nastalém tichu slyšela jen tlukot vlastního srdce. „Zaručila jsem se za tebe novému pánovi Claredonu. Pokud proti němu pozvedneš zbraň, staneš se jeho nepřítelem.“

Když se neozývala žádná odpověď, Ranulf houkl: „Ukaž se, Simone Crecy. Žádný muž cti se neskrývá ve stínu.“ Náhle zpoza stálých jilmů vystoupil vysoký rytíř. Pohledem si změřil Ranulfa a pak se podíval na Arianu. „Má paní, čekal jsem od tebe více diskrétnosti.“

„Před svým pánem nemám žádné tajnosti,“ namítla tiše. „Souhlasil s tím, že tě vyslechne. Jak jsi dopadl, Simone?“

Rytíř se znovu nedůvěřivě podíval na Ranulfa. Jak myslíš, paní.“

„Můžeš klidně hovořit,“ ujišťovala ho Ariana. „Slyšel jsi něco o mém otci?“

„Slyšel? To ano, ale jinak jsem neuspěl. Do hradu jsem se bohužel nedostal, a tak jsem se mohl spolehnout jen na to, co se povídá.“

„Co ses dozvěděl?“

„Nemám důkazy, paní. Jen podezření.“ „Tak ho řekni,“ pobízela ho.

„Bridgenorth je už na konci svých sil. Obléhání trvá příliš dlouho,“ vysvětloval Simon. „Král Jindřich se rozhodl ho dobýt za každou cenu, a tak povolal snad celou armádu. Zdá se, že se Mortimer zalekl a vyslal svého

zástupce, aby domluvil podmínky kapitulace. A tehdy jsem zjistil, že se lord Walter odmítl postavit proti svému králi a Mortimer ho nechal uvěznit v hradním vězení."

„Uvěznit? Odmítl?" Ariana zaplavila nová naděje. Znamenalo to, že její otec nebyl žádný zrádce.

„Rovněž se říká, že lord Walter na tom není dobře. Pokud se postavil proti Mortimerovi, pravděpodobně ho za jeho neposlušnost potrestal. Mortimer je krutý a pomstychtivý."

Prosebně se podívala na Ranulfa. „Ranulfe..., prosím, dovol mi jet za ním. Jeho stav může být vážný."

Ranulfovy jantarové oči zůstaly chladné a lhostejné. „Tvůj otec byl obviněn ze zrady. Chceš po mně, abych uvěřil v jeho nevinu bez pádných důkazů?"

„Přisahám, že když jel do Bridgenorthu, neměl v plánu žádné povstání. Slyšel jsi Simona. Můj otec je Jindřichův muž."

„To je pravda," dodal Simon vážně. „Walter ví, že Anglie potřebuje silného vůdce, a je zcela připravený podporovat krále Jindřicha."

„Ano," přitakala Ariana dychtivě. „Otce trápilo, jak je Anglie rozervaná a nesjednocená. Byl přesvědčený, že jediné, co nám pomůže, je pevná ruka, která nám dá mír."

„Ale přesto se i se svým vojskem vydal na pomoc Mortimerovi," namítl Ranulf. „Chceš to snad popírat?"

Zakroutila hlavou. „Vzal s sebou jen tolik mužů, kolik musel, aby splnil svůj slib. Nezapomínej, že ho k Mortimerovi vázala přísaha."

Ranulf se zamračil. Ariana byla o nevině svého otce vždy přesvědčená a Walterova zrada nedávala žádný smysl. Poslední dobou se jasně stavěl na královu stranu. Koneckonců bylo by bláznovství bouřit se proti mocnému králi, který má kolem sebe ty nejsilnější rytíře - a Walter nebyl rozhodně žádný blázen.

„Můj otec není zrádce," opakovala Ariana tichým hlasem, „a někdo to už musí dokázat."

Ranulf se na ni dlouze podíval.

„Pojedu za Jindřichem a požádám ho o pomoc..."

„Ne." Ranulf zakroutil hlavou. „Znám Jindřicha až příliš dobře. Neposlouchal by tě. Chce potlačit povstání a všechny barony potrestat, aby se něco takového už neopakovalo."

Ariana se kousla do rtu. Nemůže zůstat jen tak sedět, když ještě existuje šance zachránit jejího otce. „Ranulfe, prosím..., dovol mi, abych mu pomohla."

Ranulf se zamyslel a pak odpověděl: „Ne."

„Ne! Ale..."

Zvedl ruku, a umlčel tak její vášnivá slova. Já pojedu na sever a promluví s Jindřichem. Mě si alespoň vyslechně."

Ariana na něho mlčky hleděla. Nemohla uvěřit, že by Ranulf něco takového udělal.

„Pokud však bude Walter shledán vinným...,“ dodal s pohledem upřeným na Arianu, „ponesu za jeho činy následky i já. A proto doufám, že se nemýlíš."

Arianino srdce překypovalo láskou a radostí. „Ty bys to pro mě skutečně udělal, můj pane?"

Ranulf prudce odvrátil zrak. „Pro spravedlnost," zamumlal nesrozumitelně. „Nechci, aby čestný muž skončil na popravišti."

Ve snaze změnit nepříjemné téma hovoru se Ranulf obrátil k Simonovi. „Vzdáš se a složíš mi přísahu věrnosti."

Simon sklonil hlavu. „Vzdám se ti, můj pane, a přísahám, že proti tobě nikdy nepozvednu svou zbraň, ale přísahu věrnosti ti složit nemůžu."

Ranulf se zamračil. „Odpíráš mi mé právo stát se tvým pánem?"

„Vím, že jsi tady teď pánem," odpověděl Simon tiše. „Vládneš celému Claredonu a jsem přesvědčený, že dobře. Přesto ti nemohu složit slib věrnosti. Jsem Walterův muž, jeho věrný vazal. Dokud bude žít, nikdy ho nezdramím."

Ranulf mlčky přikývl. Respektoval muže, kteří pro své zásady riskují i vlastní život. Sám by se zachoval naprosto stejně.

„Můj pane," pokračoval rytíř, „pokud mi ponecháš můj meč, mohu ho v budoucnosti použít na ochranu lorda Waltera. Dovolíš mi, abych jel s tebou?"

„Ano." souhlasil Ranulf. Jsi vítán."

„Chtěl bych se tedy ihned vrátit do Bridgenorthu. Čas je proti nám."

„Vyrázíme zítra," řekl Ranulf. „Teď s námi pojedeš na Claredon a popíšeš mým mužům vzniklou situaci."

Ranulf s Arianou počkali, než Simon nasedl na koně ukrytého za hromadou dříví, a pak se společně vydali na Claredon.

Jeli mlčky. Ariana myslela na svého otce trpícího v hradním vězení, zatímco Ranulf přemýšlel o svých náhlých rozhodnutích.

Slíbil jejímu otci pomoc, ale co když všechno dopadne jinak, než Ariana doufala? Co když Waltera nakonec přece jen odsoudí? Jako dcera zrádce bude Ariana trpět spolu s ním. Ztratí veškerá práva na svou půdu i majetek. Stane se mizerným zbožím bez věna, a tudíž bez jakékoliv hodnoty.

Pokud nezasáhne. Existuje způsob, jak ji ochránit,

Ranulf se zhluboka nadechl. Jestliže si Arianu vezme, ochrání ji před následky vzniklé zradou jejího otce. Ranulf cítil, jak mu prudce bije srdce. Ano, Ariana bude jeho ženou. Hned, ještě dnes večer. Dřív než změní názor.

Když vešli do velké síně, kde se sešla většina obyvatel hradu k večernímu jídlu, Ariana si to namířila ke schodišti. Chtěla muže nechat o samotě, aby se mohli domluvit na dalších krocích. Ranulf ji však zastavil.
„Počkej, paní.“

Tázavě se na něho podívala. „Děje se něco, můj pane?“

„Ne. Jen jsi konečně dosáhla toho, o čem celou dobu usiluješ.“

Ariana stále nechápala. „O čem celou dobu usiluji?“

„Staneš se mou ženou. Než odjedu na sever, hodlám se s tebou formálně oženit.“

S údivem otevřenými ústy na něho nechápavě zírala. „Proč?“

„Proč?“

„Proč ses právě teď rozhodl splnit své slovo?“

Ranulf uhnul pohledem. „Protože si to přeje král Jindřich. Když jsem ho naposledy viděl, požádal mě o to.“

Pokud ho chce rovněž o něco požádat, měl bych nejdříve vyplnit jeho vůli.“

„To je vše?“ zeptala se tiše. Jen proto?“

Samozřejmě to nebylo jen proto, vůbec ne. Jenže Ranulf nechtěl před Arianou přiznat své pocity, a tak se raději uchýlil ke lži. Proč by měla vědět, jak zoufale po ní touží, že ji potřebuje chránit, že je jí doslova posedlý?

„To snad stačí,“ odpověděl Ranulf zachmuřeně.

„Ne, můj pane,“ řekla Ariana rozhodně. „To nestačí. Alespoň ne mně.“ Odmítavě zakroutila hlavou. „Ty jsi možná ochotný oženit se z politických důvodů, ale já ne. Nestanu se tvou ženou. Já se provdám jedině z lásky.“

26

Ranulf si nebyl jistý, jestli se nepřeslechl. „Co jsi říkala? Že se nestaneš mou ženou?“

„Ano, můj pane,“ odpověděla Ariana klidně. „Slyšel jsi dobře. Prostě si tě nevezmu.“

S něčím takovým Ranulf nepočítal. Ariana si zřejmě chce hrát na nedobytnou pannu. Předstírá, že ji jeho návrh nezajímá, jen aby z jeho strany získala další ústupky.

Rozzlobený její nečestnou hrou ji zpražil chladným pohledem, nicméně Ariana ani na chvíli nezaváhala. Zdálo se, že si je svým rozhodnutím naprosto jistá.

„Kdysi jsi politické záležitosti považovala za dostatečný důvod ke sňatku,“ řekl Ranulf.

Jenže to bylo dřív, než jsem tě poznala.“ Nechápavě povytáhl obočí. „To bys mi měla vysvětlit.“ Ariana uhnula pohledem. „Původní důvod, proč měl být uzavřen náš svazek, už dávno neexistuje. Souhlasila jsem s dohodnutou svatbou, abych potěšila svého otce a abych Claredonu zajistila silného vůdce. Ale jak jsi mi sám několikrát připomenul, Claredon je tvůj i bez mé osoby. A mého otce teď zcela jistě trápí úplně jiné myšlenky, než za koho se provdám.“

Ranulf se zhluboka nadechl. Teď rozhodně nechtěl rozebírat důvody, proč se vlastně rozhodl s Arianou oženit. Snad by mohlo stačit, že jí prokázal tu čest a nabídl jí, aby se stala jeho paní.

„Svatební smlouvou ti navrátím všechna tvá privilegia, jestli to je to, co tě trápí,“ řekl nakonec.

„Ne, tohle mě netrápí.“ Ariana zvedla hlavu a podívala se mu přímo do očí. „Děkuji ti, pane, ale musím odmítnout.“

Ranulf tomu stále nemohl uvěřit. Čekal, že se mu nadšeně vrhne do náruče. Zatraceně, vždyť ona vlastně vyhrála. Nabízela jí přesně to, o čem vždycky usilovala.

Připadal si zrazený a oklamáný. Náhle si uvědomil, že celá místnost ztichla a všichni čekají, co bude následovat.

„Měli bychom to probrat v soukromí,“ zamumlal. „Není co, můj pane.“

To už bylo příliš. Ranulf ji popadl za předloktí a zlostně zasyčel: „Má ložnice... *hned*.“

Do schodů vystoupali bez jediného slova, ztichlou chodbou se rozléhal jen cinkot jeho ostruh.

„A teď mi konečně řekni, co to má znamenat?“ zeptal se, když vešli do ložnice a on zavřel dveře. „Celé týdny se mě snažíš uhnat, abych tě uznal za svou paní.“

„Neuháním tě,“ odpověděla Ariana tiše. „Už dávno se za tebe nechci provdat.“

„A smím vědět proč?“ vykřikl Ranulf, zmítaný zlostí a bolestí.

„Protože by sis myslel, že to dělám jen proto, abych si zachránila kůži. Nechci tě tlačit do něčeho, co je pro tebe tak nepřijatelné.“

Dlouze na ni ohromeně zíral. „Ale sňatek s tebou pro mě vůbec není nepřijatelný,“ řekl nakonec.

„Je. A oba to dobře víme. Nebudu tě nutit, aby ses se mnou oženil proti svému přesvědčení.“

Ranulf zakroutil hlavou. „Kdybych si tě nechtěl vzít, nepřinutili by mě k tomu ani párem koní. Jsem se sňatkem smířený. Dlouho jsem o tom přemýšlel a rozhodl jsem se, že vyhovím přání svého krále...“

„Přání krále Jindřicha pro mě není dostatečným důvodem,“ namítla Ariana tvrdohlavě.

Ranulf tiše zaklel. „Nabídl jsem ti, aby ses stala mou paní, a ty odmítáš? Ne, něco takového ti nedovolím.“

Vezmeš si mě, děvče, a to dnes večer, abych zítra mohl odjet s čistým svědomím.“

Vzdorovitě vystrčila bradu. „Vidíš, Ranulfe? Oslovuješ mě *děvče* s takovým tónem, jako bych byla špína za tvými nehty.“

Ranulf vypadal překvapeně. „Nic tím nemyslím. Všem ženám říkám *děvče*.“

„Já vím," špitla roztřeseným hlasem. Jenže já chci pro svého manžela znamenat víc než ostatní. Chci mnohem víc, můj pane. Chci, abys mě akceptoval jako svou životní partnerku, jako matku svých dětí, jako svou skutečnou lásku - ne jako milenkou, služku nebo otrokyni."

„Chceš toho po mně příliš."

„Ani ne, můj pane."

Zlostně sevřel rty. „Chceš mě vidět na kolenou? Proto to děláš?"

Ariana smutně zakroutila hlavou. „Tak potom proč, u všech svatých?" „Chci manžela, který by mi věřil."

„Věřil?" Ranulf se zamračil. „Co to slovo pro tebe znamená?"

„Všechno, můj pane. Myslíš si, že urozená žena nemůže dostat svému slovu. Jsi přesvědčený, že jako šlechtična nemám žádnou čest ani skrupule. Jenže já hodlám složit svatou přísahu, kterou se zavážu být svému manželovi věrná, dokud nás nerozdělí samotná smrt."

Ranulf se zhluboka nadechl. Věděl, že Ariana svá slova myslí naprosto vážně, a rozhodl se, že se ji pokusí získat manželskými výhodami.

„Chceš vědět, jaká budou tvá práva manželky?" „Ne, na těch mi nezáleží."

„Nezáleží?" Jízlivě se ušklíbl. „A co jestli zemřu? Právě se chystám odjet do tábora obléhajícího hrad. Může mě zabít zbloudilý šíp nebo mě na cestě přepadnou zbojníci. Jako mé vdově ti zůstane všechno můj majetek."

Při představě, že by Ranulfa mohli zabít, sebou bolestně škubla. Jestli si myslíš, že si tě hodlám vzít kvůli majetku a postavení," řekla tiše, „pak se ve mně hluboce mýlíš."

„Dobře tedy..., jako má manželka budeš moci zůstat na svém drahocenném Claredonu."

„Snad..., ale Claredon beze mě přežije, tím jsem si jistá."

Nechápavě ji pozoroval. „Pokud se mi podaří zachránit tvého otce, pak si mě vezmeš?"

„S mým otcem to nemá nic společného. Jsem ti nesmírně vděčná za všechno, co děláš pro mě a pro mou rodinu, Ranulfe. Vděčnější, než mohu vůbec vyjádřit. Jenže ani vděčnost za záchranu mých rodičů mě nemůže donutit, abych změnila své rozhodnutí."

Ranulfa zachvátila panika, kterou se však rozhodl zahnat zlobou. „Možná jsi zapomněla najeden důležitý detail, má drahá," řekl upjatě. „My jsme vlastně už oddáni. Svým podlým činem jsi naplnila naše manželství, ať už se ti to líbí či ne."

„Velmi brzy přijde rozhodnutí o anulaci," řekla mírně.

„To by papež musel nejdříve dostat mou žádost, a to se nestane, neboť ji stáhnu. Už o anulaci nestojím." Neodpověděla.

„Uvědomuješ si vůbec důsledky svého nerozumného rozhodnutí? Pokud tvého otce uznají vinným, budeš zbavena veškerého majetku i postavení, donucena žebrať o kůrku chleba. Staneš se nepřitelem koruny a s největší pravděpodobností se budeš muset provdat za někoho, koho ti vybere Jindřich."

„To není až tak špatná představa. Král Jindřich mi vybere muže, kterého sice nebudu moci milovat a zřejmě ani respektovat, ale aspoň na mě nebude hledět s pohrdáním a s nenávistí."

Ranulf zůstal jako opařený. Jako by mu někdo do srdce vrazil nůž a on s tím nemohl nic dělat.

Ariana na něho hleděla s něhou a láskou. „Copak to stále nechápeš, Ranulfe? Já chci být tvou manželkou. Ale pokud si nemůžeš přiznat hlubší city, pokud z celého srdce nevěříš, že tě mohu učinit šťastným, pak s tebou nechci a ani nemohu sdílet osud. Musím tě odmítnout."

Ranulf uhnul pohledem. „Chceš po mně, abych tě častoval sladkými slovíčky, jenže já jsem voják, ne básník."

„Ne," odpověděla upřímně. Je mi jedno, jaká slova použiješ, ačkoliv kdybys mě skutečně miloval, vykřičel bys to třeba i z hradních ochozů. Jediné, na čem mi záleží, jsou tvé city ke mně. Pokud mi nedůvěřuješ, pokud si skutečně myslíš, že jsem tě ke sňatku přinutila, časem bys mě začal nenávidět. Ranulfe..., kdyby se to stalo, nepřežila bych to."

„Nikdy tě nebudu nenávidět," řekl tiše.

„Ale ani milovat."

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Ariana na něho smutně pohlédla. „Teď toužíš alespoň po mém těle. Ale až se nasytíš, co bude potom? Odložíš mě stranou? Budeš hledat útěchu u své Saracénky a na mě zapomeš? To bych nesnesla. Mé srdce by to nevydrželo. Proto bude lepší, když si tě nevezmu."

Ranulf na ni mlčky zíral. Věděl, že se mýlí. Chtěl více než jen Arianino tělo, chtěl ji celou. Chtěl, aby se stala jeho ženou a chtěl jí věřit. Zoufale si přál věřit jí a vědět, že ho nikdy nezradí. Chtěl odhalit své srdce a zbavit se strachu uzamčeného hluboko uvnitř. Chtěl ji milovat.

„Nabízím ti manželství, opravdu potřebuješ i mou duši?" zeptal se přiškrceným hlasem.

„Ne, Ranulfe," řekla Ariana. „Nechci tvou duši. Chci tvé srdce. Chci tvou lásku. Pokud jsi schopný pravdivě říct, že mě miluješ, pak se stanu tvou ženou před světem i před Bohem."

Jak jí může říct, že ji miluje, když nemá srdce? Ranulf chtěl začít křičet. Jak jí může dát něco, co nemá?

Když mlčel, Ariana se smutně usmála. Jsi dobrý muž, Ranulfe, a zasloužíš si mou lásku i oddanost. Jenže mi nevěříš, a proto se nemohu stát tvou ženou."

Odpověď četla v temných hloubkách jantarových očí.

„Chceš toho po mně příliš," řekl hořce.

„Snad. Doufám, že ne."

Ranulf zaťal zuby a obrátil se ke dveřím. „Tenhle rozhovor ještě neskončil," houkl přes rameno, než vyšel z ložnice a zabouchl za sebou dveře.

„Doufám, že ne," zašeptala Ariana a přemýšlela, zda neudělala největší chybu svého života.

Ranulf sešel do velké síně, usadil se na svém místě a sáhl po poháru s vínem.

„Děje se něco?" zeptal se Payn.

„Odmítla mě," řekl tupě.

Payn se zatvářil udiveně. „Odmítla tě?"

„Ano. Nevezme si mě. Říká, že jí nevěřím."

Payn si ho dlouze prohlížel. „A věříš jí, můj pane?"

„Dost na to, abych se s ní oženil. Co ještě po mně chce?"

„Myslím, že ji chápu," řekl Payn tiše.

„*Skutečně?*" Ranulf nevěřičně zakroutil hlavou. Měl by být rád, že ho Ariana odmítla. Proč potom na hrudi cítí podivnou bolest?

Proč se ho zmocňuje tíživý strach? Bojí se snad, že Arianu ztratí?

„Pak bys mi to mohl vysvětlit," podotkl hořce. Já snad ženským nikdy neporozumím."

„Myslím, že právě v tom je ten problém, pane. Lady Ariana není stejná jako ostatní, jenže ty to nevidíš."

„Kdysi mi řekla totéž."

Paynův výraz ztvárněl. „Opravdu jí nemůžeš dát důvěru, o kterou tě žádá?"

Ranulf se zahleděl do stolu. „Co na tom záleží?"

„Řekl bych, že celý tvůj osud. Kolikrát jsi ji už neprávem podezříval z nekalých úmyslů a vždy se ukázalo, že ses mýlíš. A přesto jí nedokážeš věřit. Musí být tvou věčnou nedůvěrou unavená."

Má pravdu, uznal Ranulf v duchu, jenže nahlas by to nikdy nepřiznal.

„Miluješ ji?"

Ranulf se zarazil. Na tuhle otázku neznal odpověď. Nedokázal pojmenovat šílenství, které se ho zmocňovalo v Arianině blízkosti. Nedokázal pojmenovat bolestný pocit, který naplňoval jeho srdce, kdykoliv na ni jen pomyslel. „Nevím..."

Payn pokýval hlavou. „Pak bych ti radil, aby sis jednou provždy udělal jasno. Otevři své srdce a zvaž, co k ní vlastně cítíš. Pokud to není jen vášeň, měl bys jí to říct. Ženy podobné věci rády slyšejí..."

Právě v tom okamžiku se vedle něho objevil otec John. „Volal jsi mě, pane?"

„Mýlil jsem se. Jdi zpátky ke svému stádu," nařídil hořce. „Zdá se, že tě vůbec nebudu potřebovat."

Té noci se žádná svatba nekonala.

Při jídle Ranulf s Arianou skoro ani nepromluvil a po večeři zůstal dlouho do noci se svými muži. Úmyslně oddaloval chvíli, kdy budou pokračovat v započatém rozhovoru.

Když ji konečně probudil z podřimování, nechtěl se zabývat zmatkem, který mu zaplavil duši. Chtěl se jen milovat. Nezáleželo na tom, co mezi nimi stálo, jeho touha po ní neznala hranic. Jeho vášeň se zdála neukojitelná.

Příští ráno za ním přišla na nádvoří, kde se připravoval na odjezd do Jindřichova tábora. Zatímco svým mužům dával poslední příkazy, jeho kůň netrpělivě hrabal kopyty.

Když se konečně obrátil k Arianě, aby se s ní rozloučil, nedokázal pronést osudná slova, která chtěla slyšet.

„Udělám, co bude v mých silách," řekl upjatě. „Snad tvého otce zachráním."

Zkoumavě pozorovala jeho krásnou tvář a zoufale si přála být v jeho náruči. Jeho odtažitost jí lámala srdce.

„Děkuji ti, můj pane."

Nedotkl se jí ani ji nepolíbil. Zůstala tam stát a smutně se dívala, jak nasedá na koně.

Jakmile však uchoпил otěže, ještě jednou se na ni podíval a dostatečně hlasitě, aby to slyšeli všichni přítomní, řekl: „Má paní, vkládám osud hradu do tvých rukou. Postarej se, aby byl v bezpečí."

S chvějícím se úsměvem přikývla. Jak si přeješ, pane."

Myslela si, že odjede bez rozloučení, ale naštěstí se mýlila. Ra-nulf se náhle sklonil a bez varování ji popadl kolem pasu. Zvedl ji do vzduchu a hladově ji políbil.

Stejně prudce jejich polibek ukončil a zase ji postavil na zem. Poté pobídl koně a bez dalšího slova se rozjel do čela svých mužů.

pronásledovaly zničující myšlenky, ale v uších mu zněla slova jeho vazala: *Otevři své srdce, otevři své srdce, otevři své srdce...*

Co vlastně k Arianě cítí? Co se skrývá za bezuzdnou vášní někde hluboko v jeho bolavé duši?

Ranulf se zhluboka nadechl a zavřel oči před obrazem, který ho mučil: Ariana, která ho vyzývá, aby se přenesl přes hořkou minulost a vydal se vstříc budoucnosti. Ariana, jak se směje. Ariana, která se s ním miluje..., její obláň nadra opřená o jeho hrud', její něžné prsty sevřené okolo jeho údu. Ariana odmítající jeho nabídku.

Chci tvé srdce. Chci tvou lásku. Pokud jsi schopný pravdivě říct, že mě miluješ, pak se stanu tvou ženou před světem i před Bohem.

Ano, miluje ji. Zoufale touží po její lásce a beze strachu jí odevzdá své vlastní srdce. Miluje ji. Ranulf otevřel oči a udiveně se rozhlížel po vlnící se anglické krajině, na jazyku slova vyznání. *Já ji miluji.* Zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. Poprvé v životě cítil úlevu. Připadal si jako právě narozené dítě, které se udiveně rozhlíží kolem sebe a poznává svůj svět. Nejraději by obrátil koně a vydal se zpátky na Claredon, aby ji objal a přede všemi vykřičel, co k ní cítí. Nicméně měl před sebou nelehký úkol. Slíbil, že pomůže jejímu otci. V duchu se modlil, aby byl Walter skutečně neviný. Nesnesl by její smutek, kdyby se ukázalo, že Arianin otec je zrádce a za svůj čin bude muset zaplatit životem. Ale to nedopustí. Pro ženu, kterou miluje, byl Ranulf odhodlaný udělat cokoli. Bude-li to třeba, postaví se dokonce proti svému králi.

* * *

Královův stan byl největší ze všech, ale dokonce ani Ranulfi nemohl jen tak vejít dál. Stál před vchodem a netrpělivě čekal na královo přijetí.

Díky prodlevě se však dozvěděl, co se v táboře děje.

„Chtějí se domluvit," informoval ho jeden z rytířů. „Zásoby se jim pomalu tenčí a vypadá to, že by se upsali samotnému d'áblu."

Ranulf jen mlčky přikývl. Jindřich byl sice rozhodnutý dobýt Mortimerův hrad, ale nechtěl zbytečně přijít o své nejlepší rytíře. Proto se rozhodl, že obyvatele pevnosti jednoduše vyhladoví.

Když byl konečně pozván dovnitř, Ranulf našel Jindřicha v hloučku jeho věrných baronů, jak se radí o dalším postupu.

Ranulf se protlačil davem, klekl na koleno a políbil králi ruku. „Můj pane, gratuluji ti k tvému vítězství."

„Ach, Ranulf, můj nejlepší rytíři! Přišel jsi právě včas, aby ses zúčastnil posledního úderu."

Mladý, rudovlasý vládce Anglie a Normandie nebyl příliš vysoký, ale překypoval nakažlivou energií a rozhodností. Rovněž byl znám svou výbušnou povahou, díky níž se stal legendární. Nicméně teď se spokojeně usmíval od ucha k uchu.

Ranulf políbil královu ruku a vstal. „Popravdě řečeno jsem přijel z jiného důvodu," řekl opatrně. „Vím, že jsi spravedlivý vládce, proto jsem se rozhodl sdělit ti vážné podezření, že Walter z Claredonu byl zřejmě obviněn neprávem."

Té noci se Mortimer vzdal a na jeho hrad vtrhli královi vojáci. Mezi prvními byl i Ranulf, ale zatímco ostatní rytíři mířili do věže, kde by se mohli ukrývat zbloudilí rebelové, on se svými muži se vydal do hradního vězení. Otevřel těžké kované dveře a kývl na Burce, aby vzal pochodeň, a na Simona Crecyho. Pak odhodlaně vešel dovnitř.

Uvnitř žaláře byl takový zápach, že to až bralo dech. V malé místnosti, kde se nedalo pořádně ani narovnat, stálo u zdi přikovaných asi deset vyhublých postav, hlavy i údy svěšené, oči zavřené. Ranulfovi se litoště sevřelo hrdlo. Tyhle ubohé duše bývaly kdysi

statnými muži. Podobný osud by nepřál ani největšímu nepříteli, a přesto chtěl, aby Arianin otec byl mezi nimi.

„Hledám Waltera z Claredonu," řekl Ranulf tiše.

Jedna hlava se pomalu zvedla, ozval se řinkot okovů.

Já jsem Walter," zašeptal muž ochraptěle. Stál hrdě, navzdory utrpení, které musel prožívat.

Ranulf ztěžka polkl. Jsem Ranulf z Vernay. Pamatuješ si na mě, pane? Poslala mě pro tebe tvá dcera."

„Ariana?"

„Ano, Ariana," řekl Ranulf a pohnul se dopředu, aby nebohého muže uvolnil z okovů. „Tvá dcera, která ani na chvíli nepochybovala o tvé nevině."

Walter z Claredonu byl svobodný muž. Spolu s ostatními uvězněnými rytíři, kteří odmítli bojovat proti svému králi, se mu dostalo naprostého zproštění viny. Naštěstí neutrpěl žádné vážnější zranění a s boží pomocí se snad brzy postaví na vlastní nohy.

Než se však dokázal postavit před krále a slavnostně opakovat svůj slib věrnosti, uběhlo celých čtrnáct dní.

Jindřich mu navrátil veškerá práva i majetek a nádvarkem mu za jeho loajalitu daroval několik dalších akrů dobré půdy.

„Sloužil jsi mi dobře, Waltere z Claredonu," pronesl Jindřich poté, co Waltera jmenoval svým novým baronem. Příliš slabý, než aby mohl podniknout dalekou cestu, Walter na Bridgenorthu zůstal dalších čtrnáct dní a spolu s ním i Ranulf. Odmítl se vrátit bez Arianina otce, neboť věděl, že by se jí nemohl podívat do očí. Samozřejmě okamžitě poslal spolehlivého muže, aby Arianu spravil o otcově stavu, a obratem obdržel hned dva dopisy, ve kterých mu Ariana vyjadřovala svou nekonečnou vděčnost. Avšak vděčnost nebyla totéž co láska.

Do Anglie přišlo léto a oni se konečně začali připravovat na návrat na Claredon. Walter, i když zesláblý dlouhým hladověním a krutými podmínkami, odmítl jet v kočáře a Ranulf s úsměvem pochopil, po kom Ariana zdědila svou tvrdohlavost.

Pomaloučku se blížili ke Claredonu a Ranulf nevěděl, zda má pobídnout koně a rozjet se na hrad, nebo raději setkání co nejvíce oddalovat. Na jednu stranu chtěl znát svůj osud, ale na druhou se ho bál.

Ariana už nemá důvod, aby se za něho provdala. Její otec je volný a vrací se i se všemi výsadami a majetkem. A po všem utrpení, co jí připravil, ho teď jistě pošle do samotných pekel.

28

Nejhorší bylo čekání. Arianě se občas chtělo křičet netrpělivostí. Osud dvou mužů, které milovala nejvíce na celém světě, balancoval na tenkém ostří.

Když však dostala od Ranulfa zprávu o potlačení vzpoury a jasných důkazech o nevině jejího otce, úlevou se rozplakala. Teď už čekala na Walterův návrat s radostí a nadšením.

Rovněž stav její matky se rychle zlepšoval. Layla začala na pokožku lady Constance přikládat hojivé masti a účinek byl téměř zázračný. Gilbert, kterého odhalení identity nemocné ženy v lese zcela šokovalo, se stal poslíčkem mezi hradem a chatrčí své bývalé paní ve snaze ulehčit zbožňované lady těžký úděl, jež ji potkal. Jediné, co Arianu stále znepokojovalo, byl její vztah s Ranulfem. Mají šanci na společnou budoucnost? Získá si jeho lásku? Jeho důvěru? Věřila Ranulfovi, že zachrání jejího otce, ale nevěřila, že někdy odhalí své vlastní srdce. A jako by toho nebylo dost, v době Ranulfovy nepřítomnosti dorazil na Claredon posel z Říma a doručil oficiální dokument s pečeti samotného papeže. Ariana věděla, že to, co v něm stálo, se týkalo jejího osudu a bojovala s nutkáním pečeť rozlomit a přečíst si zprávu určenou pro Ranulfa.

Když se jednoho červnového odpoledne rozezvučel hlas hlásného rohu, Ariana netrpělivě vyskočila a běžela se k oknu podívat, kdo přijíždí.

Při pohledu na blížící se skupinku rytířů ji naplnila radost. Otec je konečně v bezpečí. A Ranulf se vrátil. Bála se, že ho už nikdy neuvidí. Teď, když není pánem Claredonu, neměl důvod se sem vracet.

Můj milovaný, konečně sis pro mě přijel?

Ariana seběhla po točitých schodech a pospíchala přede dveře, kde se postavila hned vedle Payna. Ještě ani nestačila zklidnit dech, když muži vjeli na nádvoří.

tebou promluvit? Ve tvém pokoji?"

„Ano, můj pane, jak si přeješ," vydechla s nadějí v hlase a mile se usmála.

Ariana se omluvila otcí a společnosti, zapálila svíci a vydala se po schodišti nahoru. Ranulf šel hned za ní, srdce bušící až v hrdle.

Když za nimi zavřel těžké dubové dveře, neobjal ji, jak si toužebně přál, ale jen mlčky stál a pozoroval ji.

„Chtěl jsi se mnou mluvit?" zeptala se nejistě.

„Přinesl jsem ti dárek," řekl Ranulf a ukázal na truhlu, která stála hned vedle dveří.

Ariana tázavě pozvedla obočí, poklekla na zem a zvedla víko. Nad tou nádherou, co uviděla, se jí až zatajil dech. Třesoucíma se rukama se dotýkala drahocenných šatů vyšitých zlatem a zdobených drahými kameny.

Nechápavě se podívala na Ranulfa. „Co to má znamenat, můj pane?"

„Chtěl jsem ti něco dát, něco neobvyklého, ale nemohl jsem přijít na to, co by to mělo být. Všechny tituly i majetek tvého otce jsou vám navraceny a tvůj drahý Claredon je přede mnou v bezpečí."

Ariana se zatajeným dechem čekala, co bude následovat, ale Ranulf se odmlčel. „Nic od tebe nepotřebuji, Ranulfe."

Já vím," řekl hořce. „Už nepotřebuješ ani mě."

Ariana pomalu vstala, došla k truhle a vytáhla dokument, který doručil posel z Říma. „To je pro tebe."

„Víš, co tam stojí?" zeptal se ochraptěle.

„Ne. Do tvých soukromých záležitostí mi nic není."

„Řekl bych, že tohle se týká i tebe. To jsi opravdu nebyla zvědavá?"

„Pokud mi nevěříš..."

Ranulf zakroutil hlavou. „Ne, tak jsem to nemyslel. Věřím ti."

Ariana ohromeně zírala na Ranulfa, neboť věděla, co tahle slova pro něho znamenají.

Chvějícími se prsty Ranulf rozlomil pečeť a rozbalil pergamen. Srdce zpomalilo svůj tep a před očima mu tančila latinská písmena. Stalo se to, čeho se tolik obával.

„Papež souhlasí s anulováním našeho sňatku," zašeptal.

„Takže... ses mě konečně zbavil," řekla Ariana po chvíli mdlým hlasem.

„Ne, mylíš se, Ariano. Nikdy jsem se tě nechtěl zbavit." Hořce se usmál. „Ale ty jsi určitě ráda, paní. Teď, když je Claredon znovu v rukou tvého otce, se můžeš poohlédnout po bohatším a mocnějším nápadníkovi než jsem já - mizera, který s tebou zacházel jako se svou otrokyní."

Ariana zakroutila hlavou. „Nikoho jiného nechci."

Zůstal nehybně stát v obavách, že se snad přeslechl.

„Copak nejsi šťastný, pane? Není snad anulace našeho sňatku přesně to, v cos doufal?"

„Ne."

„Pak...", pohledem vyhledala jeho tvář, „co tedy chceš?"

Ranulf sklopil zrak. „Chci tebe, Ariano... Chci, aby ses stala mou ženou. Chci zestárnout po tvém boku. Chci se usadit na svém panství a vychovávat zdravé a statné syny. Dívat se, jak mé dcery vyrůstají do krásy, navlas podobné své matce."

Ariana nemohla uvěřit vlastním uším. „Chceš se usadit? Myslela jsem si..., že ti život vojáka vyhovuje.“
Ranulf se zhluboka nadechl. „Kdysi ano. Ale už jsem unavený. Prošel jsem mnoha bitvami. Krve a násilí už mám až po krk. Svá panství skoro neznám a chci to změnit.“
„Vrátíš se tedy do Vernay?“
„Ne,“ odvětil ostře. „Vernay nenávidím. Zůstanu v Anglii.“
„Tady na Claredonu?“
„Tady ne. Claredon mi už nepatří.“
„Tak... kde?“
Jindřich mi daroval dobrý kus země na západě s pověřením postavit zde hrad a chránit hranice země. Tam začnu s čistým štítem. Mám dost samoty, nenávisti a bitev. Chci žít s tebou... Pokud o to stojíš.“
„A co důvěra, Ranulfe? Nechci se dívat, jak náš vztah ničí nedůvěra a podezřívavost. Chci manžela, který mi bude věřit.“
Já ti věřím, Ariano... Věřím ti, jak jsem ještě nikdy nikomu nevěřil.“
Ariana věděla, co to pro Ranulfa znamená. „A co láska?“ Zvedl zrak a podíval se jí přímo do očí. „Pokud to, co cítím, se dá nazývat láskou, pak ano, pak tě miluji.“ „Co cítíš, pane?“
„Bezmocnost,“ zašeptal ochraptěle. „Strach. Strach, že jsem tě ztratil kvůli své vlastní zatvrdlosti.“
Ariana v jeho očích viděla bolest a dojetím se jí sevřelo hrdlo. Přistoupila k němu blíže, objala široká ramena a tvář přitiskla na svalnatou hrud'. „Neztratil jsi mě, Ranulfe.“
Váhavě se na ni podíval, v jantarových hlubinách měl úzkost a nejistotu.
„Pokud mé chceš odmítnout, pochopím to,“ řekl. Je to jen na tobě.“
„Ne, můj pane, o svých činech už dávno nerozhoduji svobodnou vůlí.“ Viděla, jak mu v očích prokmitl náznak naděje. „Stejně tak já,“ zašeptal Ranulf. „Očarovala jsi mě.“ Ariana se usmála.
„Nevím, jak milovat, Ariano. Budeš mě učit?“
„Ano..., ochotně a ráda.“ Když se mu na tváři objevil šťastný úsměv, pocítila neskutečnou radost. „Ale skutečně jsi si jistý, Ranulfe?“
„Více než kdykoliv ve svém životě. Ty jsi můj život. Dostala ses mi hluboko pod kůži.“
„Nejsem žena, jakou sis přál.“
Zakroutil hlavou. Jediné, co od své ženy chci, je kuráž, upřímnost a loajalita. A všechno tohle ty máš.“
„Nebudeš po mně požadovat slib věrnosti a poslušnosti, můj pane?“ zeptala se Ariana škádlivě.
Radostně se usklíbl. „Co já chci, je tvrdohlavé děvče s proříznutou pusou, které mě bude sekýrovat a popichovat.“
„Sekýrovat a popichovat?“ Ariana se zatvářila jako nevinnost sama.
Ranulf ji sevřel v náručí. „Chci té přesně takovou, jaká jsi.“ „Ne tak rychle, můj pane. Nejdříve mě musíš požádat o mé srdce.“
„Dobře tedy.“ Jeho výraz náhle zvažněl. „Má paní..., má lásko..., Ariano..., svěříš své srdce do drsných rukou tohoto válečníka?“
Její výraz zněžněl. „Už dávno je tvé, Ranulfe. Přisahám ti svou lásku, navždy.“
Na tváři se mu usadil šťastný výraz, zářící jako letní sluneční paprsky. „A co tvá ruka, Ariano? Staneš se mou ženou?“ „Ano, má lásko. Velice ráda.“
Ranulf se podíval na napolo svinutý pergamen. „Co uděláme s tímhle? Už to nepotřebuji, ty snad ano?“ A k jejímu velkému úžasu hodil dokument do krbu.
„Co na to řeknou v Římě?“
„To je mi jedno.“ Ranulf zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.
Konečně dostal přesně to, co si přál. Na tento okamžik čekal téměř půlku života. Popadl Arianu kolem pasu, nadzvedl ji a roztočil se s ní po místnosti.
„Ranulfe, přestaň! Vždyť se mi zamotá hlava!“
„Ne tolik jako mně. Jsem totiž opilý štěstím!“ Najednou se zastavil. „Musím hned požádat o svolení ke sňatku. Dřív než si to rozmyslíš.“
Ariana pobaveně povytáhla obočí. „To jsem nebyla já, kdo svůj slib manželství odkládal více než pět let, můj pane. A ani jsem to nebyla já, kdo zrušil zasnoubení.“
Podíval se na ni vážným pohledem. „Ne, to jsem byl já. A všechno kvůli své hlouposti a zanedbávanosti. Můžeš mi někdy odpustit?“
Místo odpovědi si Ariana stoupla na špičky a něžně ho políbila.

Sňatek Ariany z Claredonu a Ranulfa z Vernay byl důvodem k všeobecnému veselí. Obřad se místo v kapli odehrával u dveří kostela, aby se ho mohli zúčastnit všichni lidé Claredonu.
Cesta do kostela, kde čekal na svou nevěstu, byla poseta okvětními plátky rudých růží, které zaplavovaly vzduch opojnou vůní. Ranulf v rudé, černé a zlaté vypadal vskutku důstojně, a dokonce i bez svého brnění a přilby převyšoval všechny přítomné.

Ranulf vítězoslavně pozoroval, jak se k němu blíží jeho překrásná nevěsta. Nebývalo zvykem, aby muž toužil po své ženě, nicméně Ranulf na Arianu hleděl s vášní a bezbřehou touhou. Miloval ji a zbytek svého života minil strávit tím, že jí svou lásku a úctu bude dokazovat.

Udělal několik kroků kupředu a pomohl své nevěstě sesednout z koně.

„Má paní," zamumlal těsně u Arianina ucha, „přísahám, že dnešního dne nebudeš nikdy litovat."

Šťastně se na něho usmála. Já vím, můj pane Ranulfe. A dávám ti stejný slib."

V Ranulfových očích se zračila láska a pýcha. Vzal svou nevěstu za ruku a obřadně ji vedl několik málo schodů ke dveřím do kostela. Tady se zastavili před otcem Johnem.

Na svatbu pozvali mnoho urozených hostů: claredonské rytíře a jejich paní, Ranulfovy vazaly a muže ve zbroji, lordy ze sousedství a jejich rodiny stejně jako obchodníky, řemeslníky a sluhy z Claredonu. Hosté se ztišili a soustředěně naslouchali svatým slovům otce Johna.

Když Ranulf a Ariana řekli své *ano*, kněz přečetl práva a závazky obou stran. Lord z Vernay slíbil svou ženu ctít a starat se o ni

a po své smrti jí odkázal třetinu všeho jmění, zatímco nevěstin otec dal své dceři bohaté věno s několika parcelami dobré půdy.

Ariana stěží slyšela jediné slovo. Cítila se jako opilá, vznášející se na oblaku štěstí a radosti, příliš rozrušená, než aby se soustředila na pozemské záležitosti.

Další slova byla určena jejímu otci a matce. Ariana v ústech pocítila náhlou hořkost. Mrzelo ji, že matka teď nemůže stát vedle ní, věděla však, že lady Constance na ni čeká v kostele, ukrytá na kúru. Zdálo se, že Layliny masti opravdu zabírají a pokožka paní z Claredonu se začala očividně lepšit.

Ariana náhle uslyšela slova svého otce. „Svěřuji ti svou dceru Arianu. Dobře se o ni starej."

„Před Bohem slibuji, že budu," odpověděl Ranulf slavnostně a vzal ji za ruku.

Když otec John posvětil prsten, Ranulf vzal zlatý kroužek a opatrně ho Arianě nasadil na prsteník levé ruky, kde ho bude nosit až do smrti.

„Tímto prstenem já *thee espouse*," přísahal Ranulf latinsky.

Poté vstoupili do kostela, kde jejich manželství bylo zpečetěno před Bohem. Ariana kolem sebe cítila lásku své matky. Ukrytá za černým závojem stála lady Constance na kúru a zpovzdálí sledovala obřad své dcery. Dvojici požehnala už den předem, kdy Ranulf doprovodil svou nastávající do lesa za její matkou.

Podle pradávných zvyků Ranulf vyvedl svou mladou ženu před kostel, vysadil ji na koně a vyskočil za ni.

Doprovázení zvukem trumpet se pomalu vydali na Claredon.

Stulená v bezpečí náruče milovaného se Ariana pohodlně opřela o svalnatou hrud' a šťastně se usmívala.

„Tak..., jsi spokojená, děvče?" zeptal se Ranulf pobaveně. „Konečně máš, co jsi chtěla."

Ariana v jeho hlase slyšela lásku a něhu, přesto zakroutila hlavou. „Příště mě oslovuj madam, můj lorde manželi. Nejsem žádné děvče, jsem tvá manželka."

„Manželka," mumlal Ranulf zamyšleně. „To nezní špatně. Budu ti tedy říkat madam, ovšem jen tehdy, pokud se ke mně budeš chovat slušně a zdvořile, což je velmi nepravděpodobné... V opačném případě ti zase začnu říkat děvče, souhlasíš?"

„Souhlasím, manželi."

Když se k němu Ariana otočila, uviděl v jejích očích tutéž lásku a oddanost, kterou cítil ve svém srdci. Už dávno o ní nepochyboval. Věděl, že ho oddaně a věrně miluje.

Oslavy trvaly celý den a celou noc. Dlouhé stoly se prohýbaly pod stříbrnými tácy se zvěřinou, pečenými selátkami, nadívanými koroptvemi, tetřevy, bažanty a pávy, rybami a škeblemi v hustých kořeněných omáčkách, sýry a sladkostmi stejně jako pečivem slazeným medem a drahým cukrem.

Oslava začala přípitkem pro nevěstu a ženicha.

„Mohu ti nabídnout, má paní?" zeptal se Ranulf zastřeným hlasem, když Arianě podával stříbrný pohár zdobený draky. Jakmile usrkla, vzal číši a otočil ji tak, aby se jeho rty dotkly okraje v tomtéž místě, kde před chvílí byla její ústa. Jeho smyslný úsměv jasně hovořil za vše a Arianu naplnil štěstím a očekáváním.

Ranulf skvěle zvládal úlohu zábavného společníka, zdvořile promluvil s každým z přítomných, připíjel si na zdraví, přesto nejvíce se věnoval své krásné ženě a dychtivě očekával svatební noc. Dnes večer s ním Ariana odejde do jejich ložnice zcela sama, o své vlastní vůli a s láskou. Odpoledne si v kostele vyměnili svaté sliby, které však musí zpečetit v manželské posteli. Až tam se mu zcela odevzdá.

Jeho touha rostla spolu s temnými stíny, a když zapálili obrovské vaty, změnila se v nutkavou potřebu.

Ranulfovi už na ničem nezáleželo. Chtěl jen Arianu, samotnou ve své posteli.

Vstal od stolu, vzal svou ženu za ruku a spolu s doprovodem svatebních hostů ji odvedl do Arianina pokoje, který teď byl jejich společný. Vešli dovnitř a všichni přítomní zmlkli.

Dřevěnou podlahu pokrývaly okvětní plátky růží, Ariana a Ranulf poklekli vedle sebe před otce Johna, aby jim požehnal před vstupem do manželského lože.

Ranulf se dlouze podíval na svou manželku a podle svatebních zvyků se přidal ke svým přátelům ve vedlejších pokojích, aby Arianu ponechal v kruhu žen, které jí pomáhaly se svléknout. Jakmile byla připravená, ulehla do postele, nechala kolem spustit těžké závěsy a čekala na svého manžela.

O chvíli později Ariana uslyšela smích Ranulfových mužů, kteří ho vedli ke svatebnímu lůžku. Pak se dveře zavřely a rozhostilo se naprosté ticho.

Ariana si s údivem uvědomila, že se chvěje. Tak dlouho čekala na tuto chvíli, že si teď připadala jako v krásném snu. „Ariano?“ zašeptal Ranulf do ticha. Jsem tady,” odpověděla nejistě.

Ranulf se usmál. Podle rozechvělého hlasu poznal, že je stejně nervózní jako on. Došel k posteli, roztáhl závěsy a pohledem spočinul na své manželce, která na něho už čekala. Měděné vlasy rozpuštěné po bělostných ramenou a na sobě neměla nic než věnec z růží. Ranulf ztěžka zalapal po dechu. Byla tak nádherná, tak smyslná a vzrušující.

S vypětím všech sil nalil pohár vína a posadil se vedle ní. Ariana si náhle vzpomněla na první noc, kdy ji Ranulf vyplašil svou přítomností. Tentokrát se nebála jeho, ale hloubky citu, který k němu chovala.

Pohledem hltala jeho dokonalou svalnatou postavu, široká ramena, pevné břicho, štíhlé boky... Poté se tázavě podívala na pohár vína.

„Celý den jsem skoro nepil,” vysvětloval Ranulf, „a najednou jsem zjistil, že mám příšernou žízeň.” Nicméně podle nezbedných jisker v jantarových očích poznala, že jeho žízeň nemá s vínem nic společného.

„Možná mě chceš opít,” řekla Ariana škádlivě, „abych byla povolnější.”

„Ach ne, má paní, to nikdy. Dnes večer chci, abys byla zcela při smyslech.” Při zvuku jeho hlasu se jí prudce rozbušilo srdce. „Myslím, že začneme s lekcí manželské poslušnosti.”

„Skutečně?“ nejistě se usmála. „Co tím myslíš?”

„Musíš se naučit, jak potěšit svého muže. Jsem přece teď tvůj muž, ne snad?”

„Ano...,” vydechla Ariana.

Ranulf zvedl ruku a konečky prstů přešel po krásné tváři. S pohledem upřeným do hlubokých očí ji začal pomalu hladit. Dlouhé prsty obkreslily smyslnou křivku plných rtů, sklouzly přes štíhlé hrdlo, křehké klíční kosti. Ariana na jeho doteky reagovala jako květ otevírající se jarnímu slunci. Cítila, jak jí v žilách začíná pulzovat žhavá krev. „Chceš se napít, drahá?” zeptal se, když viděl, jak jí vášní ztěžkla víčka. Přiložil jí pohár ke rtům a počkal, dokud si neusrkla. Pak pohár odložil, sklonil se a políbil ji.

Ariana tiše vzdychla, opojená sladkou směsicí vína a Ranulfových rtů.

Ranulf se po chvíli stáhl zpátky, ukazováček namočil do poháru a přiložil ho Ariane k pootevřeným rtům.

„Ano, Ranulfe,” zašeptala Ariana. „Nauč mě, jak tě potěšit.”

„Lež tiše, miláčku,” přikázal jí zastřeným hlasem a dlaň položil na pulzující místo těsně pod krkem.

Ariana omámeně přikývla, připravená nechat Ranulfovi volnou ruku - alespoň dokud extáze bude snesitelná.

Ranulf znovu smočil ukazovák v rudém víně a vlhkou špičkou prstu obkroužil citlivý hrot růžové bradavky. Pak se sklonil a jazykem slastně olízl kapičku vína, která spočinula na tuhé bradavce.

Ariana zasténala, prsty mu vjela do hebkých vlasů a přitiskla si Ranulfovu hlavu k hrudi. Nechtěla něhu. Chtěla vášně. Ranulfovo silné tělo chvějící se touhou a vzrušením.

Zběsile se vyklenula a ochotně mu nabídla svá touhou bolavá řadra, nicméně se zdálo, že Ranulf nikam nespíchá. Něžně vzal tuhý hrot mezi rty, sevřel ho a začal pomalu sát se zcela očividným úmyslem přivést ji na pokraj šílenství.

Ariana vykřikla a začala se divoce zmítat. Zlatorudé vlasy v neuspořádané zmeti litaly ze strany na stranu a rozlévaly se po bělostném polštáři.

Ranulf se napřimil a se šibalským úsměvem znovu smočil ukazovák.

Věděla, co přijde, ještě dřív, než vlhkým prstem vklouzl mezi štíhlá stehna. Jeho laskání se téměř nedalo snést.

Divoce mu vycházela v ústrety, zmítala se v bolestné extázi, dokud jí Ranulf nezopakoval svůj příkaz, aby se nehýbala. Soustředěným pohledem hltal vlhké ženství..., něžně ho dráždil..., bříškem prstu krouživým pohybem přejížděl přes zduřelý pupen ženské rozkoše..., s vášní se probíral prokrvenými záhyby..., prsty jeden po druhém sunul stále hlouběji a hlouběji do úzké štěrbině...

„Ranulfe, prosím...,” zasténala zcela omámená touhou.

Ranulf jí však doširoka roztáhl nohy, sklonil se a rty se přisál k horkému klínu. Zhluboka vdechoval sladkou vůni, nenasytně pil z kalichu slastné rozkoše, dokud divoce nekřičela touhou a neovladatelnou potřebou naplnění.

„Miluji, když takhle křičíš,” zašeptal Ranulf s ústy vlhkými jejím nektarem. „Miluji tvou vůni, tvou chuť. Miluji tebe, Ariano..., má jediná.”

Nedokázala odpovědět. Místo toho se natáhla a prsty objala tvrdé mužství. Pevně ho sevřela v dlaně a několikrát prudce sklouzla nahoru a dolů, až k samotnému kořeni.

Ranulf celý ztuhl a najednou si už nechtěl hrát. Hbitým pohybem se posunul výše a bez jediného slova do ní hebce vklouzl.

Ariana zalapala po dechu. V jediné chvíli ji zaplavil tak slastný pocit, že se málem rozpustila rozkoší a touhou.

„Ranulfe, má lásko...,” zašeptala, zavřela oči a na křídlech lásky se nechala unášet až k samotnému vyvrcholení. Dlouho, dlouho poté, když oba znovu začali vnímat okolní svět, uslyšela Ranulfův hlas.

„Ariano, má lásko,” šeptal jí do vlasů a marně se snažil vymanit z jejího sevření, aby jí neublížil, „vždyť tě rozmačkám.”

„Hmmm..." Zasněně se usmála. „Skutečně jsem tvá láska?"

„Ano, jediná."

„Řekni mi to znovu."

Jsi má láska..., můj život..., mé srdce..."

Ariana se jen spokojeně usmívala a konečně mu dovolila, aby z ní sňal tíhu svého těla a položil se vedle ní.

Manželka, pomyslel si Ranulf omámeně. Má *žena*. Má *paní*.

Hladil ji po hebkých vlasech, po horké kůži. Celým jeho tělem proudily hřejivé vlny něhy a lásky. Cítil klid a mír. Věděl, že se svou ženou po boku jeho život dostane zcela nový rozměr. Už nikdy nebude sám. Temná samota byla jednou provždy pryč a spolu s ní i hořká chuť pomsty a nenávisti.

Ranulf pohledem sklouzl k jejich spleteným nohám. Tohle byla jejich manželská postel. Doufal, že Ariana co nevidět otěhotní. Chtěl syna - nebo dceru -, prostě chtěl dítě. Kdyby však byla neplodná, rozhodně by ho to mrzelo, ale nikdy by ji za to neodsuzoval. Ariana pro něho znamenala mnohem víc než manželský syn. Chtěl především ji, *potřeboval* ji.

Ranulf zavřel oči, vyděšený hloubkou lásky, kterou k ní cítí. Bez váhání by pro ni položil i svůj život. Udělal by cokoli, o č by ho požádala.

„Drahá," zašeptal se rty lehce se dotýkajícími jejích.

Ariana se na něho oddaně podívala. „Miluji tě," zašeptala se srdcem přetékaným štěstím.

„A já tebe," odpověděl Ranulf upřímně. „Nikdy jsem nic takového necítil."

„A co vlastně cítíš, můj pane?"

Něžně ji vzal za ruku a horkou dlaň si přiložil na hrud'. „Mám dojem, že bych bez tebe zemřel. Jen ty dokážeš poručit mému srdci, rozlítit ve mně žár, který mě doslova spaluje. Potřebuji tě stejně jako vzduch a vodu."

S očima zalitými slzami se Ariana něžně usmála. „Nikdy tě neopustím, má lásko. Před Bohem ti slibuji svou věrnost a oddanost až na věky věků."

„A já ti zase dám svůj život. Vkládám ho do tvých rukou, abys ho opatrovala, dokud nezemřu."

Své sliby zpečetili letmým polibkem, který však přerostl v něco mnohem vášnivějšího..., náhle však Ranulf Arianu překvapil a odtáhl se od ní.

Ještě chvíli, drahá."

Sáhl na stůl pro číši s vínem a několik rudých kapek nalil mezi ně na bělostné prostěradlo.

„Tak," řekl vítězoslavně. „Takhle se zítra všichni dozví, že naše manželství bylo naplněno."

„Obávám se, že to jako krev příliš nevypadá," přemítala Ariana.

„Co na tom záleží?" ušklíbl se Ranulf. „Není to poprvé, co je tvá panenská krev nahrazená. A pokud řeknu, že naše manželství bylo dnes v noci naplněno, kdo si dovolí tvrdit opak?"

Ariana se začervenala. „Copak na tu nešťastnou událost nikdy nezapomeneme, můj pane?"

„Ne, nikdy." Smyslně se usmál a jantarové oči mu potemněly touhou. „Mám totiž v plánu pravidelně za tvůj čin vyžadovat

pokání. Můžeš začít hned teď. Polib mě, děvče, než ztratím trpělivost."

Jak si přeješ, můj pane," odpověděla s hranou poslušností a s očima přetékanými láskou objala svého chotě kolem krku.

MARSDEN, ANGLIE KVĚTEN, 1158

Na horké pokožce cítil její vlhké rty, hebké vlasy ho hladily po nahých zádech. Ranulf ležel na břiše, čerstvě ukojený a spokojený, svalnaté tělo pokryté kapičkami potu. Potěšit tuto mladou ženu vysílá dokonce i muže jeho síly a vytrvalosti.

Nepohnul se dokonce ani tehdy, když se rty přisála k hlubokým jizvám, neboť věděl, že její polibky mají hojivou moc.

Náhle se z kolébky poblíž krbu ozvalo tiché zakňourání a Ranulf se okamžitě probral. Jestli si jeho pozornost nevyžadovala jedna, tak druhá ano, pomyslel si s hřejivým pocitem uvnitř duše.

„Ne, půjdu já," řekl, když Ariana chtěla vstát.

Vyskočil z postele a dvěma dlouhými kroky se ocitl u kolébky, kde ho vítalo ovoce jejich lásky. Hrad v Marsdenu byl dostavěn právě včas, aby se v jeho komnatách narodila jejich dcera Blanche. Dvouletý syn Alain spal ve svém pokoji pod dohledem chůvy.

Ranulf vzal dceru do náruče a láskyplně ji pohladil po hlavičce. S neuvěřitelnou něhou ji přitiskl k hrudi a křik rázem utichl.

Ariana, pohodlně opřená o měkké polštáře, s úsměvem na rtech zamilovaně pozorovala svého manžela s dcerou. Nikdy, ani v těch nejodvážnějších snech, si Ranulfa takhle nepředstavovala. Usmíval se na drobné stvořeníčko a dlaní, která měla dostatek síly, aby zabila i mocného protivníka, ji hladil po tmavých vláscích, tolik podobných vlasům jejího otce. Ranulf byl na svého syna neuvěřitelně pyšný a oddaně se mu věnoval jako málokterý otec, ale jen jejich dcera v něm dokázala probudit tolik něhy, až to Arianu dojímalo.

Konečně zachytil Arianin pohled a tázavě pozvedl obočí. „Co tě tolik pobavilo, drahá?"

„Ty, můj pane. Právě jsem si vzpomněla na obávaného draka, který se zmocnil Claredonu. Už dávno se mu nepodobáš."

Ranulf se ušklíbl. Nikdy by nevěřil, jak se jeho život může v tak krátké době tolik změnit. Najednou měl rodinu i domov. Byl obklopen lidmi, kteří ho milovali - svou ženou a dětmi, stejně jako loajálními vazaly. K uspokojení už dávno nepotřeboval bitvu a válečný konflikt.

Ranulf donesl Blanche její matce do náruče, aby ji nakrmila. Posadil se vedle nich na postel a sledoval, jak se dcerka dychtivě přísála k plnému prsu. Šlechtičny obvykle zaměstnaly kojnou, ale Ariana se rozhodla kojit své děti sama. Byla jim oddána stejně jako jejich otec.

Po svatbě se z Ranulfa stal věrný manžel a milující otec. K velkému zklamání mnoha dívek byl lord z Vernay a Marsdenů tolik připoután ke své krásné ženě, že o jinou neprojevil ani ten sebemenší zájem.

Ranulf pohledem mimovolně klouzal po stěnách jejich pokoje, který se stal středem jeho života. Ariana z jejich nového hradu udělala skutečný domov. Pohodlně zařídila všechny místnosti, kamenné stěny ozdobila tapiseriemi a na dřevěné podlahy nechala položit měkké koberce a pletené rohože.

Roky manželství plynuly šťastně a spokojeně. Jako projev přízně od krále Jindřicha obdržel bohaté panství Marsden s povolením vystavět zde nový hrad. Na Vernay, na které měl tolik hořkých vzpomínek, se už nikdy nevrátil. Panství odevzdal do rukou svého věrného vazala, Payna FitzOsberna, který se oženil a stejně jako on založil rodinu. Ariana vždy stála po boku svého manžela a svědomitě plnila povinnosti a závazky věrné manželky a laskavé paní hradu.

Znovu se podíval dolů na tvář své dcerky a pohled mu zněžněl láskou. Byla tak droboučká, dokonalá a krásná, že si živě dovedl představit, kolik srdcí jednou zlomí, až dospěje v mladou dámu.

Když Blanche měla dost, odnesl ji zpátky do kolébky a zavolal chůvu, aby ji přebalila a převlékla do čisté košilky. Jakmile žena odešla, důkladně Blanche obalil teplou přikrývkou a pozoroval, jak spí.

„Ranulfe,“ zavolala na něho Ariana, „myslíš, že se ještě do žní vrátíš do postele? Je mi zima.“

V krbu praskal oheň a Ranulf věděl, že si na chlad v místnosti nemůže stěžovat.

S nezbednými jiskřičkami v očích se vrátil do postele a objal svou ženu. Jak poroučíš, má paní. Nejsem ničím jiným než pokorným rytířem, který si tě přeje potěšit.“

Ariana se hlasitě zasmála. „Ty jsi ten nejméně pokorný rytíř, jakého znám, můj arogantní pane.“

S předstíranou bolestí se Ranulf chytil za srdce a těžce si povzdychl. Jsem zasažen.“

„Skutečně?“

Sklonil se, aby políbil sladké rty, štíhlé hrdlo, oblé prsy. „Ano, jsem zasažen touhou a láskou. Každíčká část tvého těla je mi tak drahá...“

To byla poslední slova, která na dlouhou chvíli vyřkl. Ariana slastně přivřela oči, klesla do polštářů a zcela se oddala jeho vzrušujícím dotekům.

A aby kalich radosti přetekl až přes okraj, na Marsden přijeli Arianini rodiče, aby jim oplatili jejich návštěvu a potěšili se s vnoučaty. Lady Constance, ačkoliv poněkud ztratila svou někdejší krásu, se zcela vyléčila. Za zázrak znovuzrození vděčila léčbě Layly, která si tak vykoupila svobodu. Ariana byla Ranulfovi vděčná za všechno, co pro její rodiče udělal.

Vlastně ho vždy milovala, hluboce a neodvolatelně. V celé Anglii a Normandii si nemohla vybrat lepšího manžela.

Ariana se na Ranulfa zamilovaně usmála, opojená rozkoší a láskou. Dokonale se jí podařilo zkrotit draka s jantarovými očima a proměnit ho v milence svých snů.

KONEC